SANDRA BROWN

EDEN PASS

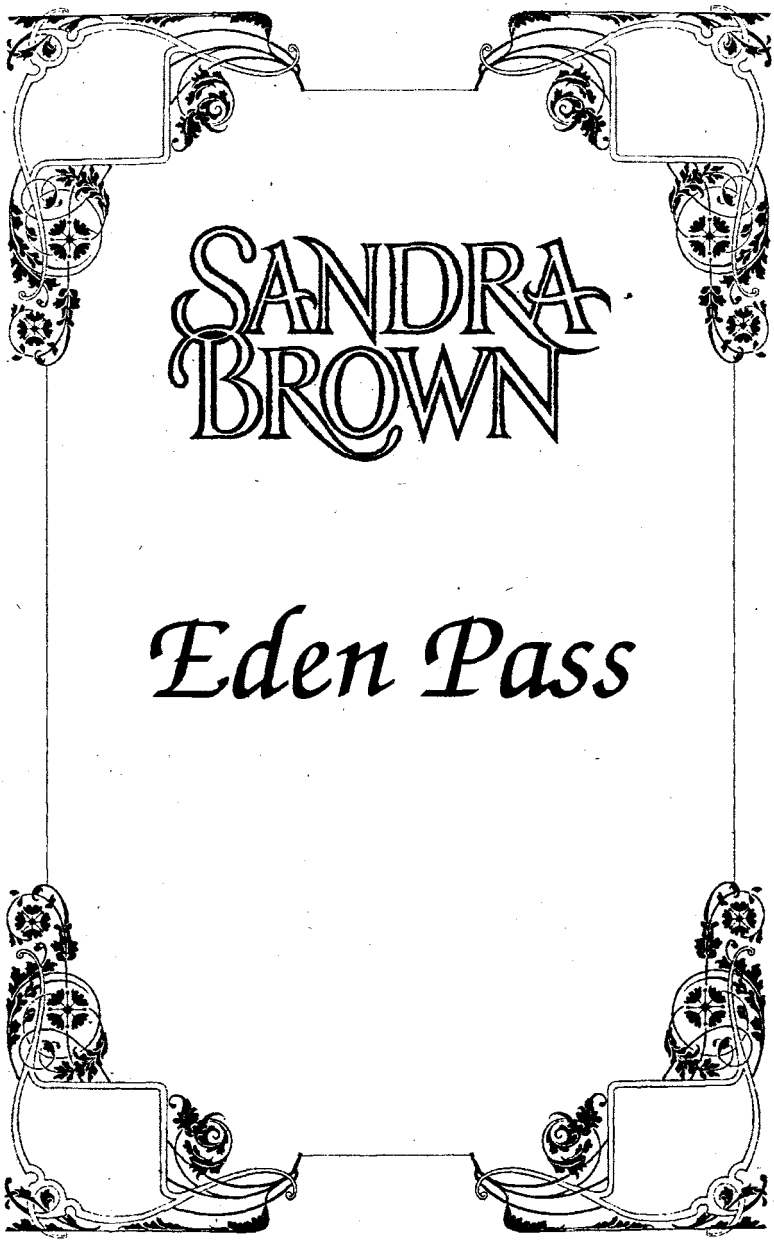
SANDRA BROWN
Eden Pass

Where There's Smoke
by Sandra Brown

© copyright 1993 by
Sandra Brown

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON***.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA BROWN

Eden Pass

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-9-3

Capitolul unu

Niciodată nu i-au plăcut pisicile.

Avea o problemă acum – femeia întinsă lîngă el torcea ca o pisică. O satisfacţie profundă îi vibra în tot corpul, de la gît pînă la pîntec. Ochii înguşti, puţin oblici se mişcau fluid. Femeia se furişa, stătea la pîndă. Jocul iniţial al dragostei a fost un program bine regizat – s-a întins, s-a frecat de el ca o pisică în călduri, iar în momentul culminant a ţipat şi i-a înfipt unghiile în umeri.

După părerea lui, pisicile sînt şirete şi alunecoase, nedemne de încredere. Cînd i-a întors spatele uneia, nu a făcut-o niciodată cu inima uşoară.

– Cum am fost? Vocea ei era fierbinte ca aerul nopţii de dincolo de jaluzele.

– M-ai auzit plîngîndu-mă?

Key Tackett nu suporta evaluările după actul

sexual. Dacă a fost bun, discuţia era inutilă. Dacă n-a fost bun, cu cît vorbeau mai puţin, cu atît era mai bine.

Femeia a înţeles greşit răspunsul lui, l-a luat drept un compliment şi mulţumită s-a rostogolit din pat. Goală, a treversat camera spre măsuţa de toaletă aflată într-o dezordine de nedescris şi şi-a aprins o ţigară cu o brichetă încrustată cu diamante.

– Vrei?

– Nu, mulţumesc.

– Băutură?

– Dacă ai la îndemînă. Ceva rapid.

Plictisit, bărbatul privea acum fix candelabrul de cristal din mijlocul camerei. Armătura metalică era prea mare pentru dormitor, chiar dacă lumina becurilor din spatele ţurţurilor de sticlă abia licărea.

Covorul de un roz şocant era vulgar şi strident, iar barul nichelat era ornat cu tot felul de sticle din cristal. Femeia îi turnă un pahar de bourbon.

– Nu trebuie să te grăbeşti, îi spuse ea zîmbind. Soţul meu este plecat din oraş, iar fiica mea îşi petrece noaptea acasă la o prietenă.

– Fată sau băiat?

– Fată. Pentru Dumnezeu, nu are decît şaisprezece ani.

Ar fi fost nepoliticos din partea lui să îi spună că ea şi-a cîştigat reputaţia de femeie uşoară cu mult înainte de vîrsta de şaisprezece ani. Tăcu, mai mult din indiferenţă.

– Vreau să spun, că avem timp pînă mîine dimineaţă. Femeia îi întinse lui Key paharul de băutură, se aşeză lîngă el şi începu să se frece de coapsele lui.

El se ridică de pe perna de mătase şi luă o înghiţitură din pahar.

– Trebuie să ajung acasă. Am ajuns în oraş de...

îşi privi ceasul... de trei ore şi jumătate şi, iată, deja am reuşit să pătez onoarea familiei tale.

– Dar ai spus că nu eşti aşteptat.

– Nu, dar am promis să ajung cît pot de repede. Femeia îşi răsuci o buclă din părul lui negru în jurul degetului arătător.

– Dar nu ţi-ai imaginat că dai de mine la *Palmierul,* imediat ce ajungi în oraş, nu-i aşa?

El îşi goli paharul şi i-l întinse.

– Mă întreb de ce i se spune *Palmierul.* Nu este nici un palmier pe o rază de trei sute de mile. Mergi des acolo?

– Destul.

Key o privi răutăcios.

– De cîte ori bătrînul este plecat din oraş?

– De cîte ori plictiseala din casa asta enormă devine de nesuportat. Dumnezeu ştie că asta se întîmplă practic în fiecare zi. De obicei găsesc la *Palmierul* o companie interesantă.

El îi privi sînii abundenţi.

– Mda, cred şi eu. Pun pariu că reuşeşti să storci de vlagă fiecare tip care îţi iese în cale.

– Mă cunoşti atît de bine! Rîzînd răguşit, femeia se aplecă şi îl sărută cu buzele-i umede. El se feri.

– Nu te cunosc deloc.

– Nu este adevărat, Key Tackett. Se rezemă de perne şi îl privi vexată. Am fost la şcoală împreună.

– Am fost la şcoală împreună cu o mulţime de copii. Asta înseamnă că i-am cunoscut pe toţi?

– Dar m-ai sărutat.

– Mincinoaso. Lăsă politeţea la o parte şi adăugă: Nu mi-a plăcut niciodată să ies în evidenţă, deci nu m-am întîlnit niciodată cu tine.

Ochii ei de felină se închiseră pe jumătate cu rău-

tate, dar expresia dispăru imediat. Pe cît de repede şi-a scos ghearele din teacă, tot atît de repede le-a retras.

– Este adevărat. Nu ne-am întîlnit niciodată, se pisici ea. Dar, într-o vineri noaptea, după victoria împotriva echipei Gladewater, tu şi restul echipei de fotbal ieşeaţi de pe teren. Prietenele mele şi eu – şi aproape toată lumea din Eden Pass – ne-am aliniat pe drumul spre vestiare să vă ovaţionăm. Tu, sublinie ea împungîndu-l cu un deget, erai cel mai frumos dintre toţi. Erai cel mai dulce, tricoul tău era cel mai murdar şi bineînţeles toate fetele se gîndeau că tu eşti cel mai frumos. Şi eu gîndeam la fel.

Se opri aşteptînd un comentariu, dar Key o privea indiferent. Îşi amintea zeci de nopţi de vineri ca aceea pe care i-a descris-o ea. Emoţiile dinaintea jocului şi extazul victoriei. Luminile strălucitoare ale stadionului. Cadenţa marşului cîntat de fanfară. Aroma de floricele de porumb. Gaşca de suporteri. Mulţimea ovaţionînd.

Şi Jody i-a ovaţionat mai tare decît toţi. Pentru el. Asta se întîmpla cu mult, mult timp în urmă.

– Cînd ai trecut pe lîngă mine, continuă femeia, m-ai prins de talie, m-ai ridicat în braţe şi m-ai sărutat direct pe gură. M-ai sărutat apăsat. Ca un sălbatic.

– Hmm. Eşti sigură?

– Sigur că sînt sigură. Am făcut pe mine de emoţie. Femeia se lipi de el. Am aşteptat multă vreme să termini ce ai început atunci.

– Ei bine, mă bucur că am fost de folos. O împinse de lîngă el şi se ridică. Acum plec. Întinse mîna şi-şi luă jeanşii.

– Chiar pleci? întrebă ea surprinsă.

– Mda.

Încruntîndu-se, femeia stinse ţigara în scrumiera de pe noptieră.

– Ticălosule, murmură ea. Apoi, schimbînd tactica, sări din pat şi îi smulse pantalonii din mînă.

– Este tîrziu, Key. Toată lumea la tine acasă doarme tun. Poţi foarte bine să stai cu mine în noaptea asta. Întinse o mînă între pulpele lui şi îl mîngîie cu îndrăzneală, privindu-l direct în ochi. Nu ştii ce mic dejun ştiu eu să pregătesc.

Buzele lui Key se răsuciră amuzate.

– Servit la pat?

– Exact. Cu tot tacîmul. Ştiu să... deodată pumnul ei se închise brusc provocîndu-i o durere ascuţită.

– Hei, fii atentă. Biluţele astea sînt bijuteriile familiei.

– Şşt! Femeia îl eliberă şi se apropie în vîrful picioarelor de uşă. Se auzi o voce de bărbat:

– Iubiţico, am venit.

– La dracu'! Nu mai era languroasă şi seducătoare. Se întoarse spre Key. Trebuie să pleci de aici, îi şuieră. Acum!

Key sărise deja în jeanşi şi se apleca să-şi caute cizmele.

– Şi cum sugerezi să fac asta? şopti el.

– Scumpiţo? Eşti sus?

Key auzi paşi pe treptele de marmură şi apoi pe covorul din hol.

– Am terminat devreme şi m-am hotărît să vin acasă, să nu mai aştept pînă mîine dimineaţă.

Agitată, femeia îl împinse pe Key spre uşile de la balcon. Cu cizmele şi cămaşa în mînă, el deschise şi se strecură afară. Abia după ce ieşi pe balcon realiză că se afla la etajul al doilea. Privi peste balustrada cu înfloriturii metalice şi îşi dădu seama că nu-i era uşor să ajungă jos.

Înjură în şoaptă şi cumpăni cu rapiditate situaţia în

care se afla. Ce dracu'? A trecut el prin situaţii şi mai grele. Taifune, gloanţe, cutremure, provocate de Dumnezeu sau mutilări făcute de om. Un soţ venit acasă pe neaşteptate nu era o experienţă nouă. O să iasă pur şi simplu din cameră şi se va descurca.

Intră înapoi în dormitor. Sertarul noptierei era deschis. Iubita lui se afla în pat cu cearceafurile de satin trase pînă la bărbie. Într-o mînă ţinea un pistol îndreptat spre el.

– Ce naiba faci?

Urletul ei strident îl împietri. În secunda următoare tunetul pistolului îl asurzi. Cîteva momente mai tîrziu îşi dădu seama că este rănit. Privi spre rana deschisă, apoi o privi pe femeie, nevenindu-i să creadă.

Pe hol bărbatul alerga.

– Iubiţico!

Femeia urlă din nou de se încreţi pielea pe el. Şi din nou aţinti arma spre el.

Galvanizat, Key se întoarse exact în momentul în care ea trase din nou. Se gîndi că nu l-a nimerit, dar nu avea timp să verifice. Aruncă cizmele şi cămaşa peste balustradă, se balansă, apoi sări în întuneric.

Căzu pe piciorul drept. Durerea îi sfîşie glezna. Clipi des, luă o gură de aer, se rugă în gînd să nu vomite şi cu ultimul dram de putere luă cămaşa şi cizmele şi începu să fugă.

Lara tresări cînd auzi bătaia în uşă. Era absorbită de un film cu Bette Davis. Blocă sonorul televizorului şi ascultă. Bătaia în uşă se auzi din nou, mai tare şi

mai agitat. Aruncă de pe ea pătura şi părăsi canapeaua confortabilă, îndreptîndu-se spre hol şi aprinzînd luminile pe măsură ce înainta.

Cînd ajunse la uşa din spate, prin storuri, întrezări o siluetă de bărbat. Cu multă grijă desfăcu lamelele şi îl privi.

Prin lumina slabă de pe terasă, văzu faţa bărbatului, albă ca varul. Era nebărbierit, transpiraţia îi arunca pe frunte două şuviţe de păr negru. Nişte ochi negri, pătrunzători, priveau prin stor.

– Doctore? Bărbatul ridică pumnul şi bătu din nou în uşă. Hei, doctore, deschide. Îţi murdăresc treptele.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi Lara văzu sînge. Uitînd de orice precauţie, ea deblocă sistemul de alarmă şi descuie uşa. Imediat ce uşa se deschise el intră împiedicîndu-se.

– A durat cam mult, bolborosi bărbatul. Dar te iert dacă mai ai sticla aceea de *Jack Daniels*. Fără alte cuvinte, el se îndreptă direct spre bar.

– N-ai să găseşti nici un *Jack Daniels* acolo.

Abia cînd îi auzi vocea, bărbatul se întoarse. O privi uluit cîteva secunde. Lara îl privi la rîndul ei. Avea un aer animalic atrăgător şi respingător, deşi era obişnuită cu mirosul sîngelui. Instinctiv ar fi vrut să se retragă din calea lui, dar nu de frică. Era pur şi simplu impulsul feminin de autoapărare. Totuşi îl înfruntă şi îl supuse unui studiu dezaprobator.

– Tu cine dracu' eşti? Unde este doctorul? Din partea stîngă a corpului, pe sub cămaşa neîncheiată, sîngera abundent.

– Mai bine stai jos. Eşti rănit.

– Eu nu am timp de prostii, doamnă. Unde este doctorul?

– Probabil că doarme în patul său, în cabana de pescuit de pe marginea lacului. A ieşit la pensie acum cîteva luni şi s-a mutat acolo.

Bărbatul o privi intens. Într-un tîrziu, spuse cu dezgust:

– Grozav. Exact asta mai lipsea. Murmură cîteva înjurături şi îşi trecu degetele prin păr. Făcu cîţiva paşi spre uşă, dar se prăbuşi pe masa de tratamente.

Cu un gest reflex, Lara întinse mîna spre el. El o îndepărtă, dar rămase sprijinit de masă. Respira greu şi era epuizat de durere.

– Îmi dai un pahar de whisky?

– Ce-ai păţit?

– Ce te interesează?

– Nu numai că m-am mutat în casa doctorului Patton, dar am preluat şi cabinetul medical.

Ochii lui ca două safire o priviră tăios.

– Eşti doctor?

Ea îi făcu semn că da şi cu mîna îi arătă sala de consultaţii.

– Să fiu al naibii! Continua să o studieze. Probabil că eşti ultima modă în spital cu hainele astea. Aşa se îmbracă doctoriţele în ultima vreme?

Lara era îmbrăcată într-o cămaşă albă şi o pereche de pantaloni strîmţi şi scurţi pînă la genunchi. Deşi era în picioarele goale, îi vorbi cu autoritate.

– În general nu port halatul după miezul nopţii. Este după orele de program, dar sînt licenţiată în medicină, aşa că nu te mai uita cum sînt îmbrăcată şi lasă-mă să-ţi examinez rana. Ce s-a întîmplat?

– Un mic accident.

În timp ce îi scotea cămaşa, Lara observă că nu avea cureaua încheiată şi nici nasturii de la pantaloni. Îi îndepărtă mîna plină de sînge de pe rana de

deasupra taliei.

– Provocată de armă!

– Nuuu. După cum ţi-am spus, am avut un mic accident.

Evident o minţea, părea obişnuit să mintă fără prea multe remuşcări.

– Ce fel de „accident"?

– Am călcat pe greblă. Curăţ-o, pune un bandaj şi mîine am să mă simt perfect.

Lara se îndreptă şi foarte serioasă îi privi chipul ironic.

– Să terminăm cu prostiile. Ştiu foarte bine cum arată o rană produsă de glonţ. Nu pot să am grijă de tine aici. Trebuie să mergi la spital.

Îi întoarse spatele şi ridicînd receptorul, începu să formeze numărul.

– Am să te dezinfectez pînă vine ambulanţa. Te rog să stai întins. Îi anunţ şi vin să văd cum pot opri sîngerarea. Da, alo, spuse ea în receptor, sînt doctoriţa Mallory din Eden Pass. Am o ur...

El întinse mîna din spatele ei şi întrerupse convorbirea. Alarmată, Lara privi peste umăr.

– Să fiu al naibii dacă mă duc la spital. Nici o salvare. Nu am nimic. Nimic, înţelegi? Opreşte sîngerarea şi pune un bandaj. Uşor ca bună ziua. Ai nişte whisky? o întrebă pentru a treia oară.

Încăpăţînată, Lara începu să formeze din nou numărul de telefon. Înainte de a termina, el îi smulse receptorul şi, furios, smulse cablul din aparat.

Lara se întoarse să îl înfrunte, dar pentru prima dată de cînd îi deschisese uşa, i se făcu frică. Chiar şi în acest orăşel din estul Texasului, abuzul de droguri era o problemă. La scurt timp după ce s-a mutat în clinică a instalat sistemul de alarmă pentru a preveni

furturile de medicamente pe bază de narcotice.

Probabil că bărbatul i-a intuit gîndurile. Aruncă receptorul pe măsuţă şi îi zîmbi încordat.

– Uite ce-i, doctore, dacă aş fi venit să-ţi fac vreun rău, l-aş fi făcut şi aş fi plecat imediat. Nu vreau să implic alţi oameni în toată povestea asta. Fără spital, da? Ai grijă de mine aici, cum poţi, şi plec imediat. În timp ce vorbea, buzele îi deveniră albe de durere. Inspiră adînc printre dinţii încleştaţi.

– Simţi că leşini?

– Nu, dacă mă stăpînesc.

– Te doare rău.

– Mda. Doare ca dracu'. Mă laşi să sîngerez pînă mor şi între timp ne mai certăm puţin? Ea îi studie faţa hotărîtă, apoi trase concluzia că ori făcea cum dorea el, ori îl vedea plecînd. Prima variantă era de preferat, altfel risca sănătatea şi posibil viaţa pacientului. Îi ordonă să se întindă şi să îşi lase mai jos pantalonii.

– Am auzit chestia asta de sute de ori, spuse, dar execută ordinul.

– Nu mă surprinde. Neimpresionată de lăudăroşenia lui, Lara se duse spre chiuvetă şi se spălă cu săpun dezinfectant. Dacă îl cunoşti pe doctorul Patton destul de bine, şi ştii unde ţinea sticla de *Jack Daniels*, probabil că locuieşti aici.

– Născut şi crescut.

– Atunci cum de nu ai ştiut că s-a pensionat?

– Am fost plecat o vreme.

– Ai fost pacientul lui?

– Toată viaţa. Cu el am trecut de pojar, amigdalită, mi-a vindecat două coaste rupte, o claviculă şi o mînă ruptă, şi tăietura de la o cutie de conservă ruginită. Mai am încă cicatricea pe coapsă.

– Te trata acasă?

– La naiba, nu! exclamă el de parcă ar fi fost în afară de orice discuţie. Nu numai o dată am venit eu la uşa aceasta la miezul nopţii avînd nevoie de doctor pentru un motiv sau altul. El nu era aşa de zgîrcit cu whisky-ul medicinal. Ce pregăteşti acolo?

– Un sedativ. Lara întinse calm pistonul seringii şi aruncă în aer un jet de medicament.

Apoi, se aşeză lîngă el şi îi tamponă braţul cu un ghemotoc de vată îmbibată în alcool. Înainte ca ea să-şi dea seama, el îi luă seringa şi apăsînd pistonul împrăştie lichidul pe duşumea.

– Mă crezi prost?

– Domnule...

– Dacă vrei să mă anesteziezi; adu-mi un pahar de whisky. În mine nu bagi nimic – nu mă adormi tu, să chemi după aceea salvarea.

Cu greutate se ridică şi în momentul acela un şuvoi de sînge se prelinse din rană. Gemu de durere. Lara luă la repezeală o pereche de mănuşi chirurgicale şi începu să tamponeze rana cu tifon, pentru a vedea cît de serioasă este.

– Ţi-e teamă că te contaminezi cu SIDA? întrebă el privind spre mănuşi.

– Măsură de precauţie profesională.

– Nu-ţi face griji, toată viaţa mea am fost foarte atent.

– Nu şi în noaptea asta. Ai trişat la poker? Ai flirtat cu o femeie măritată? Sau îţi curăţai pistolul şi ai tras din întîmplare?

– Ţi-am spus doar, a fost un...

– Da. Grebla. Dacă ea te-ar fi înţepat, nu ţi-ar fi sfîşiat ţesuturile. Lara lucra repede şi eficient. Uite ce-i, trebuie să sutez marginile rănii. Va fi dureros.

Trebuie să te anesteziez.

– Las-o baltă. Încercă să se ridice de pe masă, cu intenţia de a pleca.

Lara îi puse mîinile pe umeri şi îl împinse. Mănuşile îi erau pline de sînge.

– Lidocainã, anestezic local, îi explică ea. Luă un flacon din dulapul de medicamente şi îi arătă eticheta. Te-ai convins?

El acceptă încordat şi o privi pregătind o altă seringă. Lara îl injectă la marginea rănii. Cînd ţesuturile amorţiră, îl mai dezinfectă o dată, curăţă interiorul, apoi fixă un tub de drenaj.

– Asta ce naiba mai este? Bărbatul era palid şi transpira abundent, dar privea suspicios fiecare mişcare a ei.

– Se numeşte tub de drenaj. Drenează infecţiile. Ţi-l scot peste cîteva zile. Închise rana, sută din nou apoi puse peste ea un bandaj steril.

După ce lăsă mănuşile pline de sînge într-o cutie metalică, Lara se întoarse la chiuvetă şi se spălă din nou. Apoi îi ceru să se ridice şi îl bandajă în jurul taliei şi peste piept. Făcu un pas înapoi şi îşi privi critic opera.

– Ai avut noroc că nu a fost un ţintaş bun. Cîţiva centimetri la dreapta şi glontele ar fi penetrat mai multe organe vitale.

– Sau cîţiva centimetri mai jos şi eu nu aş mai fi fost în stare să penetrez nimic toată viaţa.

Lara îl privi critic.

– Ce noroc pe capul tău.

A rămas profesională, detaşată, deşi de fiecare dată cînd îl încercuia cu braţele obrazul ei se lipea de pieptul lui. Era un bărbat bine făcut. Lucrase în multe săli de urgenţă la multe spitale din oraşe mari; tratase

mulţi bărbaţi dubioşi – dar nici unul nu era atît de vorbăreţ, amuzant şi atît de bine făcut.

– Crede-mă, doctore. Am norocul diavolului.

– Oho, te cred. Pari să fii un om care trăieşte pe muchie de cuţit, ajutat de intuiţie. Cînd ai făcut ultima dată o injecţie anti- tetanos?

– Anul trecut. Lara îl privi sceptic. El ridică mîna dreaptă în semn de jurămînt. Pe Dumnezeul meu!

Se ridică încet de pe masă, se sprijini de ea încheindu-şi nasturii pantalonilor.

– Cît îţi datorez?

– Cincizeci de dolari pentru consultaţie după orele de program, cincizeci pentru sutură şi bandaj, doisprezece pentru fiecare injecţie, inclusiv cea risipită, şi patruzeci pentru medicaţie.

– Medicaţie?

Lara scoase două flacoane de plastic dintr-un dulap încuiat şi i le întinse.

– Un antibiotic şi un calmant. Imediat ce lidocaina îşi pierde efectul, o să te doară foarte rău.

El scoase portmoneul cu bani.

– Vasăzică, cincizeci plus cincizeci, plus douăzeci şi patru, plus patruzeci, face...

– O sută şaizeci şi patru.

El ridică o sprînceană, amuzat de promptitudinea calculului.

– Corect. O sută şaizeci şi patru. Scoase bancnotele şi le puse pe masă. Păstrează restul.

Lara rămase surprinsă să vadă că are atîţia bani. Chiar după ce i-a plătit, în portmoneu rămăseseră destui bani.

– Mulţumesc, ia două capsule de antibiotic în seara asta şi apoi patru pe zi pînă le termini.

El citi etichetele, deschise flaconul cu calmante şi

înghiţi repede una.

– Ar merge mai repede cu o gură de whisky. Vocea i se ridică cu o notă de speranţă.

Lara dădu din cap.

– Ia una la patru ore. Două dacă este absolut necesar. Şi ia-le cu apă, sublinie foarte serios, îndoindu-se că el o va asculta. Mîine după-amiază în jur de patru treizeci, vino să-ţi schimb bandajul.

– Şi alţi cincizeci de dolari.

– Nu, am inclus în plată.

– Rămîn îndatorat.

– Nu fi. Imediat ce pleci, îl sun pe şeriful Baxter.

Încrucişîndu-şi mîinile peste piept, el o privi cu indulgenţă.

– Şi să-l scoţi din pat la ora asta? dădu din cap cu remuşcare. De cînd mă ştiu, îl cunosc pe Elmo Baxter. Era prieten cu tata. Erau tineri în perioada cînd înfloreau afacerile cu petrol. Spuneau deseori că au făcut un război împreună. El şi tata probabil că au făcut şi lucruri pe care acum Elmo preferă să le uite. Oricum, dă-i drumul, sună-l. Dar dacă ajunge aici va fi foarte bucuros să mă vadă. O să mă bată pe umăr şi o să spună „Nu te-am văzut demult", apoi o să mă întrebe ce naiba am mai făcut în ultima vreme.

Se opri aşteptînd reacţia Larei. Privirea ei îngheţată nu-l dezarmă.

– Elmo este obosit şi puţin plătit. Să îl scoli la ora asta pentru un accident de nimic, îl dai peste cap şi, deja din firea lui, el este un arţăgos. Dacă vei avea vreodată o urgenţă adevărată – poate nişte drogaţi nebuni căutînd ceva care să oprească drăcuşorii verzi din ei – şeriful se va gîndi de două ori înainte să-ţi sară în ajutor. Şi apoi, adăugă el coborînd vocea, oamenii nu te vor privi cu ochi buni pentru că nu-ţi

pot încredinţa secretele. Oamenii dintr-un orăşel ca Eden Pass pun foarte mult preţ pe informaţiile intime.

– Mă îndoiesc foarte mult că ştiu exact ce înseamnă informaţie intimă, îl contrazise Lara sec. Şi, contrar celor spuse de tine, de cînd sînt eu aici, am învăţat exact cît de departe sînt strugurii. Secretele au viaţă foarte scurtă în oraşul ăsta. Dar mesajul tău în legătură cu şeriful Baxter a fost foarte limpede. Ceea ce mi-ai spus este că el aplică o lege arhaică şi chiar dacă eu raportez rana provocată de o armă de foc, aici se va termina totul.

– Mi se pare corect, spuse el deschis. Prin locurile astea, dacă şeriful ar cerceta fiecare împuşcătură, ar muri de epuizare într-o lună.

Dîndu-şi seama că probabil are dreptate, Lara oftă.

– Ai fost împuşcat în timp ce făceai ceva ilegal, o crimă?

– Poate cîteva păcate, spuse el zîmbind insolent. Dar nu cred că erau ilegale.

În cele din urmă, Lara renunţă la atitudinea profesională şi începu să rîdă. Bărbatul acesta nu părea un criminal, deşi categoric era un mare păcătos. Se îndoia că ar putea fi periculos, poate doar cu femeile susceptibile.

– Ia te uită! Doamna doctor nu este chiar ţepoasă. Ştie să şi zîmbească. Ba chiar foarte frumos. Îngustîndu-şi ochii, el o întrebă blînd: Ce altceva frumos mai ştii să faci?

– De obicei aşa începi?

– Întotdeauna am fost convins că între băieţi şi fete vorbele nu sînt necesare.

– Chiar?

– Economie de timp şi de energie. Mai bine îţi consumi energia pe alte lucruri.

– Nu îndrăznesc să întreb „Cum ar fi?"

– Îndrăzneşte, întreabă. Nu mă ruşinez prea uşor. Tu?

De multă vreme un bărbat nu mai flirtase cu ea. Deşi, de mai multă vreme, ea nu flirtase cu un bărbat, se simţea bine. Dar numai pentru cîteva secunde. Apoi îşi aminti de ce nu-şi poate permite să flirteze, oricît de nevinovate ar fi vorbele. Zîmbetul i se topi încet de pe buze. Se îndreptă de spate şi reluă atitudinea profesională.

– Să nu uiţi cămaşa, spuse brusc.

– Poţi s-o arunci. Făcu un pas de lîngă masă, se sprijini din nou de ea, cu faţa deformată de durere.

– Fir-ar să fie!

– Ce este?

– Afurisita de gleznă. Am răsucit-o cînd am.... ce durere!

Ea îngenunche repede şi cu gesturi delicate începu să îi rotească gamba.

– De ce nu mi-ai arătat-o mai devreme? Glezna era umflată şi vînătă.

– Pentru că sîngeram ca un mistreţ rănit. Le-am luat în ordinea priorităţii. O să fie bine. Se aplecă şi îi împinse mîinile de pe picior, apoi îşi trase pantalonul.

– Ar trebui să faci o radiografie. Este posibil să fie ruptă.

– Nu este.

– Nu eşti calificat pentru opinii medicale.

– Nu, dar am avut destule oase rupte la viaţa mea, să le cunosc, iar ăsta nu este...

– Eu nu pot să-mi asum responsabilităţi dacă...

– Hai, relaxează-te! Nu te fac responsabilă pentru nimic. Fără cămaşă şi desculţ, el începu să sară spre uşă.

– Nu vrei să-ţi speli mîinile?

Îşi privi mîinile pătate de sînge.

– Au fost ele şi mai murdare.

Pentru felul în care l-a tratat, Lara se simţea superficială. Dar era adult şi răspundea de faptele lui. Ea a făcut doar ce i-a permis el.

– Nu uita să-ţi iei antibioticele, îi reaminti şi i se strecură pe sub mîna dreaptă pentru a-l sprijini. La cîţiva metri în faţa casei era parcată o camionetă. Aproape că i-a distrus stratul de petunii.

– Ai de unde să iei cîrje?

– Găsesc dacă am nevoie.

– Ai să ai nevoie. Nu-ţi lăsa greutatea corpului pe glezna asta, timp de mai multe zile. Cînd ajungi acasă pune o compresă cu gheaţă şi schimb-o des. Şi nu uita să vii la...

– Patru treizeci, mîine. Nu uit pentru nimic în lume.

Ea îl privi. Privirile lor se încrucişară. Lara simţea cum emană căldură prin toţi porii. Era bine făcut şi ea era sigură că acest trup plin de enegie se va vindeca repede. Era un specimen, pe care ea încercase, dar nu reuşise, să îl privească doar cu ochi de profesionistă.

Bărbatul îi vorbi răguşit:

– Fir-ar să fie, nu arăţi deloc ca un doctor. Mîna lui alunecă de pe umăr spre coapsă. Nici nu simţi ca un doctor.

– Cum ar trebui să simtă doctorii?

– Nici într-un caz aşa, spuse el blînd.

Abrupt şi impertinent, el o sărută. Tresărind surprinsă Lara se îndepărtă de el. Îi bătea inima şi

roşise. O mie de variante, despre cum îl putea certa acum, îi trecură prin minte, dar consideră că mai bine era să pretindă că nu s-a întîmplat nimic. Dacă vorbea, ar fi însemnat că îi dă importanţă, ceea ce trebuia să evite. Îşi luă o poză distantă şi dispreţuitoare.

– Vrei să te duc eu acasă?

El începu să rîdă cu gura pînă la urechi de parcă ar fi văzut prin ea.

– Nu, mulţumesc, spuse mîndru. Camioneta are transmisie automată. Mă descurc cu piciorul stîng.

– Dacă aud că s-au petrecut incidente în noaptea aceasta, va trebui să-i raportez şerifului Baxter.

Rîzînd, deşi suferea dureri cumplite, el urcă în maşină.

– Nu-ţi face probleme. Nu obstrucţionezi justiţia. Cu vîrful degetului făcu o cruce imaginară pe piept. Pe cuvîntul meu şi să-mi sară ochii. Porni motorul. La revedere, doctore.

– Fii atent, domnule...

– Tackett, strigă el prin fereastra deschisă. Poţi să îmi spui Key.

Toate fibrele din trupul Larei îngheţară. Inima care acum cîteva momente bătea nebuneşte, încetă să bată. I se scurse sîngele şi ameţi. Probabil că era foarte palidă, dar afară era prea întuneric ca el să observe. O claxonă de două ori şi o salută cu vîrful degetelor, apoi se pierdu în întuneric.

Lara se prăbuşi pe treptele de piatră, pătate de picături de sînge. Îşi acoperi faţa cu palmele reci, umede şi tremurînde. Noaptea era caldă şi parfumată, dar ea tremura. I se uscase gura.

Key Tackett. Fratele mai mic al lui Clark. În sfîrşit a venit acasă. Era ziua pe care o aşteptase de multă vreme. El era o persoană esenţială în planul îndrăzneţ

pe care îl punea ea la cale de mai bine de un an. Şi, acum, el era aici. Într-un fel, nu ştia nici ea cum, trebuia să îl convingă să o ajute. Dar cum?

Doctor Lara Mallory era ultimul om din lume pe care Key Tackett ar fi dorit să îl cunoască.

Capitolul doi

Cum făcea în fiecare dimineaţă de cînd se ştia, Janellen Tackett a coborît din patul ei solitar şi imediat a decuplat sistemul de alarmă. A dat drumul apei la baie şi zgomotul a împînzit camera, dar erau sunete cu care se obişnuise de ani de zile, încît nu le mai lua în seamă.

Janellen îşi petrecuse toţi cei treizeci şi trei de ani din viaţă în această casă şi nu-şi imagina că ar putea trăi în altă parte; nici nu dorea. Tatăl ei a construit această casă pentru mireasa lui cu mai bine de patruzeci de ani în urmă şi, deşi a fost redecorată şi modernizată în decursul timpului, semnele distincte lăsate pe pereţii ei de Janellen şi fraţii săi au rămas nealterate. Făceau parte din personalitatea casei, precum ridurile de pe chipul unei femei.

Clark şi Key au privit casa aceasta ca pe o simplă

locuinţă. Dar Janellen o considera ca membru integral al familiei, la fel de importantă pentru ea, cum au fost părinţii ei. Cu atenţie de amantă, Janellen a explorat-o, a cercetat-o şi o cunoştea în intimitate din pod pînă în pivniţă. Îi era la fel de cunoscută ca şi propriul ei corp. Poate chiar mai bine. Niciodată nu s-a gîndit prea mult la trupul ei, niciodată nu l-a studiat, niciodată nu şi-a judecat viaţa, niciodată nu s-a întrebat dacă este sau nu fericită. Pur şi simplu accepta lucrurile aşa cum erau.

După ce şi-a făcut duşul, Janellen s-a îmbrăcat pentru serviciu, cu o fustă kaki şi o bluză simplă din bumbac. Accesoriile ei erau întotdeauna fade, lipsite de culoare; pantofii din piele maron erau comozi, dar nu moderni. Îşi strîngea părul negru într-o coadă la spate: practic, dar nu elegant. Singurul articol de lux era ceasul de mînă. Se machia foarte discret. Puţină pudră pe obraji, puţin rimel pe vîrful genelor, puţin lac pe buze şi era gata să întîmpine ziua.

Cînd răsărea soarele, Janellen cobora la bucătărie unde cu gesturi mecanice aprindea lumina şi imediat conecta filtrul de cafea. Nu suporta lumina rece a neoanelor din bucătăria cu aspect tradiţional.

Dar lui Jody îi plăcea.

Păstra cu sfinţenie această rutină matinală de pe vremea cînd menajera lor permanentă a fost concediată. Cînd Janellen avea cincisprezece ani a declarat sus şi tare că nu are nevoie de doică, că este perfect capabilă să-şi vadă de şcoală şi să pregătească micul dejun al mamei sale.

Maydale, menajera care venea acum, lucra numai cinci ore pe zi. Făcea curăţenie, spăla lenjeria şi pregătea cina. Dar, din motive practice, deşi avea mari responabilităţi la *Tackett Oil And Gas Company,*

Janellen se ocupa de restul menajului.

Acum verifică frigiderul să vadă dacă este pregătit sucul de portocale, care în ultima vreme înlocuia frişca din cafea. Jody nu trebuia să mai folosească frişca, pentru că era prea grasă pentru dieta ei, dar oricum ea insista să o aibă pe masă în fiecare dimineaţă. Jody întotdeauna făcea numai după capul ei.

În timp ce filtrul gîlgîia şi fluiera, Janellen umplu cu apă distilată stropitoarea şi ieşi pe terasa din spatele casei să ude ferigile şi begoniile.

Abia atunci văzu camioneta. Nu o recunoscu, dar era parcată de parcă ar fi aparţinut casei lor. Era parcată exact acolo unde Key parca întotdeauna...

Faţa i se lumină de fericire şi se întoarse imediat în bucătărie. Lăsă în fugă stropitoarea, se învîrti copilăreşte în jurul unui stîlp din hol şi începu să urce scările în fugă. Ajunsă la etajul al doilea se opri în faţa ultimei uşi din hol şi fără să bată dădu buzna în cameră.

– Key!

– Ce?

Trecîndu-şi degetele prin părul des şi ciufulit, Key îşi ridică capul de pe pernă. Clipi somnoros. Gemu şi se prăbuşi la loc.

– Isuse! Să nu mă mai sperii aşa! Odată mi-a făcut-o un beduin şi era să-l sugrum pînă mi-am dat seama că este un prieten.

Fără să ţină seama de dojana lui, Janellen se aruncă de gîtul fratelui său.

– Key! Ai venit acasă! Cînd ai ajuns? De ce te-ai furişat fără să ne trezeşti? Oh, ai venit acasă. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc că ai venit. Îl îmbrăţişă fericită şi îl sărută de cîteva ori pe obraji şi pe frunte.

– Gata, gata, am înţeles. Te bucuri că mă vezi. Cu greutate se ridică în şezut şi îi zîmbi. Salut, surioară! Cu ochii injectaţi începu să o studieze. Ia să vedem! Nici un fir de păr alb. Ai toţi dinţii. Nu te-ai îngrăşat mai mult de cinci, şase kilograme. În general aş spune că arăţi destul de bine.

– Te contrazic, domnule, nu m-am îngrăşat nici un gram. Şi arăt cum am arătat întotdeauna. Din nefericire. Fără sfială, Janellen adăugă: Tu şi Clark aţi fost frumoşii familiei. Eu sînt Jane cea urîtă. Adică Janellen.

– Ei, Doamne, de ce-mi serveşti chestii din astea? De ce-mi spui aşa ceva la prima oră?

– Pentru că este adevărat. Fata ridică din umeri de parcă se obişnuise cu gîndul. Hai să nu mai pierdem vremea vorbind despre mine. Vreau să ştiu ce e cu tine. De unde vii şi cînd ai venit?

– Mesajul tău mi-a fost transmis prin telefonul din Londra pe care ţi l-am dat la plecare, spuse Key căscînd. Eram în Arabia Saudită. Călătoresc de trei, patru zile. N-am ţinut socoteala. Am ajuns la Houston ieri şi am lăsat acolo avionul companiei. La Eden Pass am ajuns azi noapte.

– De ce nu ne-ai trezit? A cui este camioneta? Cît poţi să stai?

Key îşi dădu părul de pe frunte şi făcu o grimasă de durere.

– Stai, să le luăm pe rînd. Nu v-am trezit pentru că era prea tîrziu şi nu avea nici un rost. Am împrumutat camioneta de la un prieten din Houston care trebuie să aducă un avion la Longview peste cîteva zile. Şi-o ia atunci. Şi... care era ultima întrebare?

– Cît poţi să stai? Fata îşi încrucişă degetele sub bărbie ca un copil care îşi face rugăciunea de seară.

Să nu spui „cîteva zile". Să nu spui „o săptămînă". Spune că stai mult, mult de tot.

Fratele îi prinse mîinile cu dragoste.

– Contractul pe care l-am avut în Arabia Saudită a expirat. În acest moment nu am nici o ofertă. Data plecării mele rămîne deschisă. Aşteptăm şi vedem ce urmează, bine?

– Bine. Mulţumesc Key. Frumoşii ei ochi albaştri străluceau de lacrimi. Ochii erau trăsătura familiei de la care nici ea nu a fost exceptată. Ştii, Key, nu am vrut să te necăjesc cu situaţia noastră, dar...

– Nu m-ai necăjit.

– Nu te-aş fi anunţat dacă nu eram convinsă că prezenţa ta aici ar face lucrurile mai... suportabile.

– Ce se întîmplă, Janellen?

– Mama. Este bolnavă, Key.

– Iar are tensiune?

– Mai rău. Janellen începu să îşi frîngă mîinile. A început să aibă pierderi de memorie. Nu durează mult. La început nici nu le-am observat. Mai tîrziu Maydale mi-a povestit că mama a pierdut cîte ceva şi apoi a acuzat-o pe ea de furt. Cîteodată vorbeşte despre lucruri pe care deja le-am discutat.

– Îmbătrîneşte, Janellen. Probabil că nu sînt decît semnele timpurii ale senilităţii.

– Poate, dar eu nu cred. Mă tem că este mai serios decît bătrîneţea, pentru că sînt zile cînd văd că nu se simte bine, deşi se străduieşte să se ascundă.

– Ce spune doctorul?

– Nu vrea să vadă nici un doctor! exclamă sora frustrată. Doctorul Patton i-a prescris medicamente pentru tensiune, dar asta s-a întîmplat cu mai mult de un an în urmă. Îl bruschează pe farmacist cînd vrea să îi trimită reţeta şi spune că nu are nevoie. Nu mă

ascultă cînd îi spun că trebuie să vadă un doctor.

Key zîmbi trist.

– Da, aşa este Jody. Ştie ea totul mai bine decît ceilalţi.

– Te rog, Key, nu o critica. Ajut-o. Ajută-mă.

Fratele îi prinse cu blîndeţe obrazul în palme.

– Ai dus singură toate responsabilităţile, prea multă vreme. A venit timpul să te odihneşti. O să te eliberez. Buzele i se subţiară într-un zîmbet. Dacă pot.

– Poţi. De data asta între tine şi mama atmosfera va fi altfel.

Mormăind sceptic, Key îşi aruncă cearceafurile de pe el şi se aşeză pe marginea patului.

– Dă-mi te rog jeanşii.

Janellen era pe punctul să se întoarcă după pantaloni cînd îi observă bandajul.

– Ce s-a întîmplat? Dar la gleznă ce ai păţit?

Cu indiferenţă, Key îşi examină glezna umflată.

– Venirea mea acasă a fost cam aventuroasă.

– Dar ce ai păţit? Este serios?

– Nu. Jeanşii, te rog.

Întinse mîna după pantaloni, în timp ce Janellen se aşeză în genunchi în faţa lui şi îl ajută să se îmbrace..

– Glezna este foarte umflată, murmură ea îngrijorată. Te poţi sprijini pe picior?

– Doctorul m-a sfătuit să nu o fac. Hai, ajută-mă să mă ridic.

Janellen îl sprijini pe umerii ei şi îi ridică pantalonii pe şolduri. În timp ce se încheia, fratele îi zîmbi poznaş, zîmbetul care demola reputaţia unei legiuni de femei virtuoase.

Janellen bănuia cîte femei au căzut pradă acestui

zîmbet magic. Întotdeauna s-a jucat cu imaginaţia creînd în minte o armată de nepoţel pe care ea să-i alinte, dar visul ei a rămas neîmplinit. Lui Key îi plăceau femeile, toate genurile. Nu dădea nici un semn că se va aşeza la casa lui într-o căsnicie liniştită.

– Te descurci foarte bine să tragi pantalonii unui bărbat, o tachină el. Ai făcut cumva pactică? Eu tot sper.

– Ia mai taci!

– Ei?

– Nu! Fata roşi. Key reuşise întotdeauna să o facă să-i fie ruşine.

– De ce nu?

– Pentru că nu mă interesează, de asta, răspunse ea agitată. Şi pe urmă bărbaţii nu prea ameţesc după frumuseţea mea.

– Frumuseţea ta este una normală, spuse el supărat.

– Poate, dar nu le prea sucesc capetele.

– Pentru că ţi-ai băgat în cap că eşti Jane cea urîtă şi te îmbraci aşa. Eşti atît de... Supărat, el îi studie bluza. ...Încheiată!

– Încheiată?

– Da. Pînă la ultimul nasture. Mai descheie-te. Mai dezbracă-te. Fii mai lejeră, surioară.

– Ca fată bătrînă, n-am să iau în seamă vorbele astea deocheate.

– Fată bătrînă! Cine dracu'...? Ascultă-mă, Janellen, o atinse el prieteneşte pe vîrful nasului, nu eşti bătrînă.

– Dar nici ingenuă nu prea sînt.

– Eşti cu doi ani mai mică decît mine, deci ai treizeci şi patru de ani.

– Nu chiar.

– Bine, bine, treizeci şi trei. Tînără. La naiba, tîrfele din ziua de astăzi fac copii la patruzeci de ani.

– Cele care fac copii nu te-ar privi prea frumos dacă ar şti că le spui „tîrfe".

– Înţelege bine ce spun. Nu ai atins încă apogeul sexual.

– Key, te rog.

– Şi singurul motiv pentru care mai eşti încă „fată mare", dacă eşti....

– Sînt.

– Cu atît mai rău... este pentru că alungi de lîngă tine orice bărbat care s-ar gîndi să-ţi ajungă în chiloţi.

Janellen, împietrită de cruzimea lui, îl privea fără drag. Lucra în preajma bărbaţilor opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă şi uneori în weekend. În general, limbajul lor era colorat, dar se controlau dacă domnişoara Janellen era pe aproape. Cînd subordonaţii i se adresau, erau cuviincioşi.

Bineînţeles, Jody a avut grijă să elimine vulgarităţile bărbaţilor cînd erau aproape de ea şi de fiica sa. În mod paradoxal, Jody avea un bogat vocabular de obscenităţi, situaţie ironică pe care ea părea să nu o bage în seamă.

Faptul că Janellen manifesta o dezaprobare tacită, nu îi plăcea. Se răzbuna atunci şi-i amintea mereu că ea nu atrage bărbaţii, nici măcar pînă la stadiul de prietenie. O dispreţuia chiar pentru că era fată, deşi crescuse cu doi fraţi mai mari.

Limbajul lui Key nu o jignise, dar o uimise. Într-un fel era un compliment.

– La naiba, murmură el vinovat şi o mîngîie pe obraz. Scuză-mă, nu trebuia să spun asta. Dar mă enervează cînd te văd atît de rea cu tine. Pentru

Dumnezeu, eliberează-te. Distrează-te. Ia-ţi vacanţă un an şi mergi în Europa. Fă-ţi de cap. Fă scandal. Dar lărgeşte-ţi orizontul. Viaţa este prea scurtă să o iei în serios. Trece pe lîngă tine.

Sora îi zîmbi şi îi sărută palma.

– Scuzele le primesc. Ştiu că nu ai vrut să mă jigneşti, dar greşeşti, Key. Viaţa nu trece pe lîngă mine. Viaţa mea este aici şi sînt foarte mulţumită de ea. Sînt atît de ocupată încît nu ştiu unde aş găsi loc şi pentru o aventură romantică. Bineînţeles, viaţa mea nu este atît de palpitantă ca a ta, dar nici nu vreau. Tu eşti călătorul. Eu sînt un om de casă, nici într-un caz nu pot face scandal.

– Nu vreau să mă cert cu tine în prima mea zi acasă.

– Hai să coborîm. Cafeaua este gata.

– Perfect. O să-mi prindă bine o ceaşcă înainte de a da ochii cu bătrîna. La ce oră se trezeşte de obicei?

– Bătrîna s-a trezit.

În pragul uşii se afla mama lor, Jody Tackett.

Bowie Cato s-a trezit în lovituri. Cineva îl lovea în coaste cu vîrful cizmei.

– Hei, trezeşte-te.

Bowie deschise ochii şi se rostogoli pe spate. Îi trebuiră cîteva secunde să-şi amintească că dormea în magazia localului *Palmierul*, cel mai gălăgios şi dubios local dintre cele care se aflau la periferia oraşelului Eden Pass.

Fiind de curînd angajat ca portar, munca lui Bowie începea după ora două dimineaţa cînd se închidea

localul şi asta doar în nopţile liniştite. În afară de salariul modest, proprietarul i-a dat voie să doarmă în magazie, într-un sac de dormit.

– Ce se întîmplă? întrebă el adormit. Nu dormise mai mult de cîteva ore.

– Scoală. Primi din nou o cizmă în coaste.

Primul impuls a fost să prindă piciorul persoanei care îl bătea şi să-l arunce pe duşumea. Dar Bowie îşi petrecuse ultimii trei ani în închisoare şi nu-şi putea permite impulsuri violente pentru că nu-şi dorea o altă pedeapsă. Fără să comenteze, se ridică şi scutură din cap. Reuşi să distingă silueta a doi bărbaţi care stăteau lîngă el.

– Îmi pare rău, Bowie. Cel care vorbea era Hap Holliser, proprietarul localului *Palmierul.* I-am spus lui Gus că ai fost aici toată noaptea, că nu ai plecat deloc de aseară de la şapte, dar el a insistat să verifice singur pentru că tu ai mai fost condamnat. El şi şeriful au verificat şi nu pot spune decît că tu eşti singurul personaj suspect din oraş.

– Mă îndoiesc, murmură Bowie ridicîndu-se încet în picioare. Nu-i nimic, Hap. Îi zîmbi şefului său, apoi se întoarse spre ajutorul de şerif, un bărbat chel şi foarte gras. Ce s-a întîmplat?

– S-a întîmplat că, repetă dezgustat acesta, doamna Darcy Winston era cît pe ce să fie violată şi ucisă în patul ei azi noapte. Asta s-a întîmplat. Apoi ajutorul de şerif începu să povestească amănunţit.

– Îmi pare rău. Bowie privea cînd la omul îmbrăcat în uniformă, cînd la Hap. Cine este doamna Darcy Winston?

– Ca şi cum nu mai ştii, mîrîi poliţistul.

– Nu ştiu.

– Ai vorbit cu ea aseară, Bowie, spuse Hap

stînjenit. A venit aici cînd erai de serviciu. Roşcată, ţîţe mari şi cizme roşii de lac. Multe bijuterii.

– Aha. Nu-şi amintea bijuteriile, dar ţîţele erau memorabile şi şi-a imaginat chiar de aseară că doamna Darcy Winston ştia foarte bine acest lucru. A băut paharele de tărie de parcă erau pline cu apă minerală şi le-a făcut ocheade la toţi bărbaţii din local, inclusiv lui.

– Am vorbit cu ea, îi spuse el poliţistului, dar nu am ajuns pînă la prezentări.

– Ea a vorbit cu toţi, Gus, interveni Hap.

– Dar numai ăsta are cazier. Numai ăsta a fost eliberat şi este sub supravegherre.

Bowie îşi mută greutatea pe celălalt picior şi le ordonă muşchilor tensionaţi să se relaxeze. La naiba, ştia din instinct că îl pîndeşte necazul, era după colţ şi-şi ambala motoarele să se năpustească asupra lui. Spera din suflet să îl evite, dar după cum stăteau lucrurile...

Ajutorul ăsta de şerif de o sută cincizeci de kilograme era un dur. Bowie a avut de a face cu oameni ca el şi îi ştia. Un om de mărimea asta nu prea avea sensibilităţi. Numitorul comun era răutate pentru răutate şi îi strălucea în ochi.

Bowie a văzut această privire la tatăl său vitreg imediat după ce mama lui, văduvă fiind, s-a măritat cu ticălosul de beţiv, care imediat a început să îl bată. Mai tîrziu a revăzut aceeaşi privire în ochii profesorului de sport care îi bătea cu bună ştiinţă pe copiii lipsiţi de aptitudini sportive.

Faptul că l-a înfruntat pe tatăl său vitreg şi că i-a apărat pe copiii nevinovaţi în faţa profesorului, a însemnat începutul tuturor necazurilor şi pînă la urmă popasul în închisoare.

Dar de data aceasta era nevinovat. Nu o cunoştea pe Darcy Winston şi îl durea în cot că a fost atacată. Îşi repeta în gînd să fie calm.

– Am fost aici toată noaptea, aşa cum ţi-a spus Hap.

Poliţistul îl măsură din cap pînă în picioare.

– Dezbracă-te.

– Poftim?

– Ce, eşti surd? Dezbracă-te.

– Gus, interveni din nou Hap. Eşti sigur de ce faci? Băiatul ăsta...

– Vezi-ţi de treabă, Hap, se răsti poliţistul. Lasă-mă să-mi fac treaba. Doamna Winston l-a împuşcat pe atacator. L-a nimerit pentru că am găsit pete de sînge pe balcon şi pe marginea piscinei. Hai să vedem dacă ai rană de glonte. Jos hainele, păsărică de colivie.

Bowie îşi pierdu cumpătul.

– Mai du-te dracului!

Chipul ajutorului de şerif se înroşi ca o minge de biliard.

Acum gata, o să plătească.

Cu un mormăit animalic, ofiţerul se repezi la Bowie. Bowie îl respinse. Hap Hollister interveni între ei.

– Ia ascultaţi! Eu nu vreau necazuri. Sînt sigur că nici voi.

– Îi rup oasele!

– Ba n-ai s-o faci, Gus.

Gus lupta să se elibereze de Hollister, dar Hap făcuse faţă multor beţivi agresivi şi se ţinea bine.

– Şeriful Baxter o să te acuze că ascunzi un suspect.

– Eu nu sînt suspect! strigă Bowie.

Ţinîndu-l încă pe Gus, Hap îl privi furios pe Bowie.

– Să nu-ţi dai drumul la gură aşa, băiete. Este o prostie. Acum cere-ţi scuze.

– Pe dracu!

– Cere-ţi scuze! urlă Hap. Nu mă face să-mi pară rău că ţi-am luat apărarea.

Bowie şi Hap se priveau ostili. Bowie îşi reconsideră poziţia. Dacă nu avea slujbă ofiţerul care îl supraveghea o să-l urmărească. Îi va fi foarte greu să demonstreze că doreşte să se reintegreze în societate. Era foarte sigur că nu vrea să se întoarcă la Huntsville. Şi dacă va trebui să-i pupe în fund pe toţi nătărăii care aveau insigne de şerif, o va face, dar la închisoare nu se va întoarce.

– Bine, îmi cer scuze. Cu intenţii bune, îşi descheie cămaşa şi se arătă ajutorului de şerif. Nici o gaură de glonte. Am fost aici toată noaptea.

– Şi probabil că sînt vreo treizeci de martori, Gus, spuse Hap. Altcineva a intrat în casa doamnei Winston. Nu Bowie.

Gus însă nu era pregătit să cedeze, deşi în mod evident nu acesta era omul căutat.

– Dar este ciudat că imediat ce individul a intrat în oraş am fost confruntaţi cu o tîlhărie.

– Coincidenţă, spuse Hap.

– Trebuie să recunosc, mormăi poliţistul, continuînd să-l privească suspicios pe Bowie.

Hap însă îi dirija atenţia spre bîrfa locală.

– Apropo, ghici cine a apărut în oraş azi noapte? Key Tackett.

– Nu glumeşti?

Manevra lui Hap reuşi. Ajutorul de şerif se relaxă, uitînd pentru moment de Bowie şi de motivul vizitei sale la bomba oraşului. Bowie nu dorea decît să mai doarmă puţin.

– Şi cum mai arată bătrînul Key? întrebă poliţistul. S-a îngrăşat? Rîzînd, îşi lovi pîntecul cu afecţiune.

– Deloc. Nu s-a schimbat deloc de cînd a plecat de la şcoală. Înalt, brunet şi frumos ca dracul. Ochii ăia albaştri încă mai sfîşie tot ce le iese în cale. Tot isteţul dintotdeauna. E prima dată cînd se întoarce după moartea fratelui său.

Auzul lui Bowie se ascuţi. Îşi amintea de bărbatul despre care vorbeau. Tackett era genul de om care făcea impresie în jurul său, şi bărbaţilor şi femeilor. Bărbaţii doreau să îi semene. Femeile îl doreau la pat. Nici nu se aşezase pe scaunul de la bar, cînd doamna Cum-o-cheamă, cu părul roşu şi ţîţe mari s-a năpustit asupra lui. Au fost chiar foarte prietenoşi, mai mult de o jumătate de oră. Tackett a plecat la două minute după ea.

Interesantă coincidenţă! Dar el nu credea în coincidenţe. Însă, acum, puteau să-i taie limba şi el tot n-o să spună ce a văzut.

– Moartea lui Clark a fost o lovitură pentru bătrîna Jody, spunea Gus.

– Mda.

– După aceea nu a mai fost cum o ştiam.

– Şi pe deasupra s-a mutat în oraş şi doctoriţa şi a stîrnit din nou toate bîrfele.

Ajutorul de şerif clătină trist din cap.

– De ce naiba a venit asta la Eden Pass, după toate cîte s-au întîmplat între ea şi Clark Tackett? Ascultă-mă pe mine, Hap, oamenii din zilele noastre nu mai au ruşine. Nu dau doi bani pe sentimentele altora.

– Ai dreptate, Gus. Hap oftă şi îl bătu prieteneşte pe umăr. Ia spune, cînd termini serviciul? Vino la o bere.

Bowie era impresionat de diplomaţia lui Hap. Se aşează pe sacul de dormit, după ce plecară cei doi şi începu să privească în tavan. Peste tot erau pînze de păianjen. Un păianjen foarte harnic îşi continua opera.

Însă Hap se întoarse imediat. Luă un scaun, aprinse o ţigară, îi oferi şi lui Bowie una, apoi îi întinse bricheta. O vreme fumară în tăcere. Într-un tîrziu Hap spuse:

– Ar trebui să te gîndeşti să-ţi cauţi altă slujbă.

Bowie se ridică într-un cot. Nu era surprins, dar nu trebuia să primească vestea stînd întins.

– Mă dai afară, Hap?

– Nu, nu chiar.

– Dar n-am avut nici o legătură cu căţeaua aceea.

– Ştiu.

– Şi atunci? Oricum, cine este femeia? După cum aţi vorbit despre ea, parcă ar fi Regina din Saba.

Hap chicoti.

– Pentru bărbatul ei este. Fergus Winston este superintendent la şcoala noastră. Are un motel în capătul celălalt al oraşului şi face o treabă bună cu el. Este cam cu douăzeci de ani mai bătrîn decît Darcy. Urît ca naiba şi nu prea inteligent. Oamenii spun că l-a luat pentru bani. Cine mai ştie? Ridică din umeri filozofic. Tot ce ştiu eu este că, de cîte ori Darcy scapă de Fergus, vine aici în căutare de activitate. E o bucăţică fierbinte. Şi eu am avut-o de două, trei ori. Cu ani în urmă cînd eram copii. Dacă un hoţ a intrat la ea în dormitor azi noapte, poate că l-a împuşcat pentru că nu a violat-o.

Bărbaţii începură să rîdă.

– De ce mă dai afară, Hap?

– Pentru binele tău.

– Ofiţerul de supraveghere mi-a spus că atîta timp

cît nu servesc eu băuturi...

– Nu despre asta e vorba. Tu aici faci altceva. Îl privi pe Bowie cu îngrijorare. Încerc să menţin localul fără scandal, dar în fiecare noapte intră aici tot felul de indivizi. Se poate întîmpla orice şi uneori se întîmplă lucruri urîte. Ascultă-mi sfatul şi găseşte-ţi un loc de muncă unde să nu ai necazuri. Mă înţelegi?

Bowie înţelegea. Era povestea vieţii lui. Indiferent ce făcea sau nu făcea, necazul se ţinea scai de el; şi un tip cum era Hap Hollister nu avea nevoie de un alt tip aducător de necazuri, cum era Bowie. Spuse resemnat:

– Patronii nu prea stau la coadă să ofere slujbe foştilor condamnaţi. Îmi dai cîteva zile?

– Pînă găseşti altceva, rămîi aici. Dacă ai nevoie poţi folosi maşina. Cu ţigara în colţul gurii, Hap se ridică în picioare. Am o mulţime de scris în registre. Nu te grăbi, mai dormi puţin, ai avut o noapte scurtă.

Rămas singur, Bowie se întinse, dar ştia că nu mai poate dormi. De la început a fost convins că slujba de la *Palmierul* nu va dura mult, dar i-a oferit adăpost. Sperase că îi va da răgaz în viaţa pe care o împărţise între libertate şi închisoare. Dar nu. Mulţumită unei tîrfe pe care nici măcar nu o cunoştea şi unui ticălos care cădea sub articolele B şi E, el, Bowie, era din nou la zero.

Probabil că aici va rămîne toată viaţa lui.

Capitolul trei

Jody Tackett şi fiul său îşi încrucişară privirile de departe. Exista între ei doi o prăpastie pe care nu au trecut-o în treizeci şi şase de ani şi Key se îndoia că o vor trece vreodată. Forţă un zîmbet.

– Bună, Jody. Renunţase de mulţi ani la apelativul mamă.

– Key. Mama îşi privi dispreţuitor fiica. Presupun că este opera ta.

Key o îmbrăţişă protector pe sora lui.

– Nu o condamna pe Janellen. Oricît te-ar surprinde, a fost ideea mea.

Jody Tackett pufni. Aşa făcea cînd îl anunţa pe Key că ştie că o minte.

– Am auzit bine, ai spus că e gata cafeaua?

– Da, mamă, spuse Janellen agitată. Am să pregătesc pentru tine şi Key un mic dejun grozav

pentru a sărbători întoarcerea lui.

– Nu sînt sigură că întoarcerea lui este motiv de sărbătoare. Spunînd asta, Jody se întoarse şi plecă.

Key oftă adînc. Nu se aşteptase la o primire călduroasă, nici măcar la o îmbrăţişare politicoasă. El şi mama sa nu au avut niciodată asemenea afecţiuni reciproce. De cînd ţinea el minte, pentru el, Jody a fost inaccesibilă. Ani de zile au coexistat într-un armistiţiu nedeclarat. Cînd erau împreună el era politicos şi aştepta să fie tratat la fel. Uneori era tratat aşa, alteori nu. În dimineaţa aceasta, Jody a fost ostilă în mod flagrant, deşi el era singurul fiu pe care îl mai avea.

Poate că tocmai de aceea.

– Ai răbdare cu ea, Key, îl rugă Janellen. Nu se simte bine.

– Înţeleg ce vrei să spui, spuse el gînditor. De cînd arată atît de bătrînă?

– De mai bine de un an, dar încă nu şi-a revenit după... ştii tu.

– Da. Am să încerc să nu o supăr cît stau aici. Îşi privi sora şi zîmbi sumbru. Găsesc nişte cîrje în casa asta?

– Exact unde le-ai lăsat după accidentul de maşină. Fata plecă la şifonier şi scoase dintr-un colţ o pereche de cîrje din aluminiu.

– Dacă tot eşti acolo, dă-mi şi o cămaşă. A mea nu a mai ajuns acasă azi noapte.

Janellen îi aduse o cămaşă albă din bumbac cu un vag parfum de naftalină. El o îmbrăcă dar o lăsă descheiată. Îşi fixă cîrjele şi porni spre uşă.

– Hai.

– Eşti palid. Te simţi în stare să cobori?

– Nu. Dar nu vreau să întîrzii masa lui Jody.

O găsiră pe mama lor la masa din bucătărie cu

ceaşca de cafea în faţă şi ţigara aprinsă. Janellen se făcu nevăzută şi începu să pregătească micul dejun. Key se aşeză în faţa mamei lui, rezemînd cîrjele de masă. Ştia că este nebărbierit şi arată neglijent.

Ca întotdeauna, Jody era perfect aranjată, deşi nu fusese niciodată o femeie atrăgătoare. Avea tenul bronzat de soarele texan. Neacceptînd nici o toleranţă pentru vanităţi, ţinuta ei era îmblînzită doar de un praf uşor de pudră. Toată viaţa ei şi-a respectat ora săptămînală la coafor, pentru a-şi spăla şi aranja părul, dar asta numai pentru că se plictisea să o facă singură. În douăzeci de minute era gata. Între timp manichiurista îi scurta unghiile. Nu le lăcuia niciodată.

Purta rochii numai duminica la biserică sau în ocazii deosebite. În dimineaţa aceasta, era îmbrăcată în pantaloni şi o cămaşă de bumbac bine apretată. Îşi stinse ţigara şi i se adresă lui Key cu un ton imperativ:

– De data asta ce-ai mai făcut?

Cuvintele răsunară acuzator, implicînd clar că Key era singurul responsabil pentru tot ce i se întîmpla. Era, dar tot n-ar fi contat chiar dacă ar fi fost victima unor întîmplări. Accidentele au fost întotdeauna greşeala lui.

Cînd a căzut din copacul în care se urcase împreună cu Clark, Jody i-a spus că asta merita, o claviculă ruptă pentru o prostie. Cînd a fost lovit în tîmplă de un coechipier, i s-a făcut morală că nu are mintea la joc. Cînd l-a călcat un cal, Jody l-a acuzat că nu ştie să se poarte cu caii. Cînd i-a explodat în mînă un artificiu, la 4 iulie, tot el a fost pedepsit. Clark a scăpat, deşi el a avut ideea cu artificiile.

O singură dată însă, mînia lui Jody a fost justificată. Dacă Key nu ar fi fost atît de beat, dacă nu ar fi condus cu viteză, ar fi luat cum trebuie curba, nu

ar fi intrat în copac şi ar fi reuşit să împlinească ambiţiile mamei sale, de a deveni asul echipei de fotbal. Nu îl va ierta niciodată pentru că nu s-a ridicat la aşteptările ei.

Din experienţa trecută, Key ştia că nu trebuie să aştepte simpatie maternă. Dar tonul vocii ei îl enervă. Răspunse scurt:

– Mi-am luxat glezna.

– Şi asta? întrebă ea ridicînd ceaşca de cafea spre bandaj.

– M-a muşcat un rechin. Zîmbind, Key îi făcu din ochi surorii sale.

– N-o face pe deşteptul cu mine! răsună vocea lui Jody ca o lovitură de bici.

Iar începem, se gîndi Key amărît. Nu dorea deloc.

– Nu-i nimic, Jody. Absolut nimic.

Janellen îi aduse o cană cu cafea aburindă.

– Mulţumesc, surioară. Eu nu mai vreau nimic altceva.

– Nu vrei să mănînci?

– Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

Fata îşi ascunse dezamăgirea sub un zîmbet nereuşit, care îi sfîşie inima. Biata Janellen. Trebuia să o suporte pe bătrîna doamnă în fiecare zi. Jody avea un talent extraordinar de a pune întrebări, de a critica, de a condamna, chiar şi numai din priviri. Cum reuşea Janellen să suporte asta în fiecare zi? De ce accepta? De ce nu şi-a găsit un bărbat respectabil cu care să se mărite? Ce dacă nu-l iubea? Nimeni nu putea fi mai greu de suportat decît Jody.

Da, dar Jody nu era cu Janellen aspră, cum era cu el. Nici cu Clark nu a fost severă. El părea născut cu talentul de a stîrni mînia mamei sale. Poate pentru că semăna foarte bine cu tatăl său, iar Clark Junior a

sfidat-o pe Jody pînă în ziua în care a murit. La moartea lui ea nu a vărsat o lacrimă.

Însă Key a plîns. Nu a plîns niciodată pînă atunci, dar atunci a plîns pentru că tatăl lui a fost un părinte atent. Din cîte îşi amintea, ştia doar cînd îşi luau rămas bun, cînd tatăl lui pleca. Dar oricît ar fi fost de rare, amintirile fericite din copilăria lui Key se centrau în jurul tatălui, care era jovial şi vesel, care rîdea şi spunea glume şi atrăgea întotdeauna oamenii cu zîmbetul lui deschis.

Key avea doar nouă ani cînd tatăl lui a murit, dar o inexplicabilă înţelepciune de copil i-a spus atunci că singura lui şansă de a fi iubit se înmormînta odată cu tata.

Citindu-i gîndurile parcă, Jody îl întrebă brusc:

– Ai venit acasă să vezi cum mor eu? Key o privi tăios. Pentru că, dacă de asta ai venit, vei avea o mare dezamăgire. Nu am de gînd să mor repede.

Îl privea ostil, dar Key luă totul ca pe o glumă.

– Mă bucur, Jody. Costumul meu negru este la curăţătorie. De fapt, am venit acasă să văd ce mai faceţi.

– Niciodată nu te-a interesat ce facem noi. De ce te interesează acum?

Key nu avea nici un chef să se certe cu mama. Ar fi vrut ca întîlnirea lor să decurgă mai uşor, de dragul surorii lui care suferea de prea multă vreme. Însă Jody părea pornită.

– M-am născut aici, spuse Key neutru. Aceasta este şi casa mea. Sau era. Nu mai sînt bine venit?

– Sigur că eşti bine venit Key, interveni Janellen agitată. Mamă, vrei şuncă sau cîrnaţi?

– Orice. Jody făcu un gest nervos. Mai aprinse o ţigară şi continuă: Unde ai fost în tot acest timp?

– Mai recent în Arabia Saudită.

Luînd cîte o înghiţitură de cafea, Key îi povesti lui Jody ceea ce îi spusese şi surorii sale, omiţînd doar faptul că Janellen a insistat ca el să se întoarcă acasă.

– Am dus cu avionul echipele care lucrau la o sondă aprinsă. Le-am dus provizii şi medicamente. Dar ei şi-au terminat treaba, iar eu nu mai aveam alt contract, aşa că am hotărît să mai pierd vremea pe aici. Poate nu-ţi vine să crezi, dar începuse să-mi fie dor de Eden Pass. Nu am fost acasă de mai bine de un an, de la înmormîntarea lui Clark.

Luă o înghiţitură de cafea. Trecură cîteva secunde pînă să înţeleagă că Janellen îl privea cu o expresie de animal rănit, iar Jody cu ostilitate.

– Ce naiba se întîmplă?

– Nimic, se grăbi Janellen să răspundă. Mai vrei cafea?

– Da, dar îmi iau singur. Cred că se arde şunca.

Din tigaie se ridica un fum dens. Key sări într-un picior şi îşi turnă cafea. Avea nevoie de un calmant, dar le lăsase sus, în baie. În ciuda doctoriţei, înainte de a se culca, luase două tablete cu un pahar de whisky. Numai aşa reuşise să doarmă.

Acum îl durea din nou. Ar fi vrut să ia sticla de coniac din care turnase Janellen în omletă. Dar i-ar fi dat lui Jody alt motiv de ceartă. Pentru moment, trebuia să suporte durerea îngrozitoare din coaste şi din gleznă. Fără voia lui se strîmbă de durere, sărind într- un picior înapoi la masă.

– Nu ai de gînd să ne spui de ce eşti bandajat? întrebă Jody.

– Nu.

– Nu-mi place să fiu ţinută în întuneric.

– Crede-mă, nici n-ai vrea să ştii.

– Mă îndoiesc. Nu vreau să aflu lucruri sordide de la alţii.

– Nu-ţi face probleme. Nu te implică pe tine.

– Ba mă implică din moment ce oraşul o să spună că nici nu ai ajuns acasă şi ai făcut o vizită la spital.

– Nu am fost la spital. Am fost la locuinţa doctorului Patton şi am găsit acolo o doctoriţă tare frumoasă, spuse el zîmbind şăgalnic. Ea m-a bandajat.

Janellen scăpă din mînă spatula cu care gătea. La început Key a crezut că s-a ars cu grăsime. Apoi a observat privirea dură şi expresia implacabilă de pe faţa lui Jody, semn de furie.

– Ce naiba se întîmplă? De ce vă uitaţi la mine de parcă aş fi făcut pipi pe un mormînt?

– Ai făcut. Cuvintele au fost două lovituri de ciocan. Tocmai ai făcut pipi pe mormîntul fratelui tău.

– Ce naiba spui?

– Key...

– Doctoriţa, o întrerupse Jody furioasă pe Janellen, bătînd cu pumnul în masă. Ştii cum o cheamă?

Key se gîndi. Nu a fost chiar foarte grav rănit şi ţinea minte destule calităţi ale femeii – ochii căprui expresivi, părul atrăgător, picioare lungi şi frumoase. Îşi amintea chiar şi oja de pe unghiile de la picioare şi parfumul ei. Îşi amintea detalii intime, dar nu ştia cum se numeşte. De ce era important acest lucru pentru Jody şi Janellen? Doar dacă aveau prejudecăţi împotriva femeilor medici, din cauza uneia.

Cumpăni o vreme acest gînd, apoi simţi cum îi tremură stomacul. Isuse, nu era posibil.

– Cum o cheamă?

Jody îl privea fioros. Se întoarse spre Janellen aşteptînd răspunsul. Sora lui mototolea nervos un

prosop de vase, emanînd disperare din fiecare por.

– Numele profesional este Lara Mallory, şopti ea. Numele de căsătorie este...

– Lara Porter, termină Key, fără vlagă.

Janellen dădu din cap.

– Dumnezeule! Îşi ridică pumnii la tîmple şi refăcu în minte chipul femeii din noaptea trecută. Nu semăna cu vampa descrisă de ziare. Nici una din trăsături nu corespundea imaginii mentale pe care şi-o făcuse el despre Lara Porter, femeia care i-a distrus fratele, femeia despre care un analist politic a spus că a schimbat cursul istoriei americane. Într-un tîrziu, Key îşi lăsă mîinile pe lîngă corp într-un gest neajutorat.

– Nu aveam de unde să ştiu. Ea nu mi-a spus cum o cheamă, iar eu nu am întrebat-o. Nu am recunoscut-o din fotografiile pe care le-am văzut. Toate acele lucruri s-au întîmplat... cînd?... acum cinci, şase ani?

Nu se suporta pentru că trebuia să se scuze, ştiind că răul a fost deja produs, iar Jody nu-l va ierta, indiferent ce ar spune el. Schimbă tonul şi întrebă:

– Ce dracu' face în Eden Pass Lara Porter?

– Contează? întrebă Jody brutal. Este aici. Şi tu nu vei avea de a face cu ea, ai înţeles? Cînd îmi voi încheia eu socotelile cu ea, o să-şi ia coada între picioare şi o să plece. Pînă atunci nici un Tackett şi nimeni altcineva nu va avea de a face cu ea, dacă doreşte să menţină legătura cu noi. Inclusiv tu. Mai ales tu.

În timp ce vorbea arăta acuzator cu ţigara spre el.

– Poţi să ai toate tîrfele din lume, Key, dar stai departe de ea.

Key se apără imediat, ridicînd vocea pentru a-şi înfrunta mama.

– Şi ce ţipi la mine? Nu a fost găsită în patul meu, ci în patul lui Clark.

Jody se ridică încet şi se aplecă ameninţător spre fiul ei.

– Cum îndăzneşti să vorbeşti aşa despre el? Nu ai nici un dram de decenţă, nici un dram de respect pentru fratele tău?

– Clark, strigă Key înfruntînd-o pe Jody. Numele lui este Clark. Ce respect îi porţi tu dacă nici măcar nu-i rosteşti numele?

– Key, este dureros să vorbim despre el.

– De ce?

– Pentru că... pentru că a murit prea repede. Şi prea tragic.

– Da. Dar asta nu anulează viaţa pe care a dus-o. Key se întoarse spre Jody. Înainte să moară tata, a avut grijă ca eu şi Clark să fim prieteni. A vrut să fim apropiaţi în ciuda ta şi am fost. Dumnezeu ştie, eu şi Clark ne deosebeam ca noaptea şi ziua, dar era fratele meu. L-am iubit. L-am plîns cînd a murit. Dar refuz să pretind că n-a existat numai pentru a-ţi cruţa ţie sentimentele.

– Tu nu meriţi să rosteşti numele fratelui tău.

Îl durea. Chiar şi acum îl dureau cuvintele ei. Nu-i lăsa nici o şansă, decît să lovească la rîndul său.

– Dacă ar fi fost atît de perfect, Jody, nu am fi discutat acum despre el. În viaţa noastră nu ar fi existat o Lara Porter. Nici presă. Nici scandal. Nici ruşine. Clark ar fi rămas Băiatul de Aur de pe Dealul Capitoliului.

– Taci!

– Cu plăcere. Îşi luă cîrjele şi porni spre uşă.

– Key, unde pleci? îl întrebă Janellen alarmată.

– Am întîlnire cu un doctor.

O sfidă pe Jody, apoi se întoarse şi trînti uşa în urma lui.

Lara a avut o noapte agitată. Chiar şi în alte condiţii, dormea uşor. În mod frecvent somnul îi era tulburat de vise urîte şi de lungi ore de veghe. Auzea strigăte din trecut. Tristeţea stătea la baza insomniei ei.

Întîlnirea de noaptea trecută cu Key Tackett i-a alungat din nou somnul. O durea capul îngrozitor. În jurul ochilor avea cearcăne negre, pe care crema cosmetică le-a ascuns, dar nu le-a eliminat. După două ceşti de cafea tare nu o mai durea capul, dar nu putea să nu fie tulburată de vizitatorul nocturn.

Nu a crezut că exista un bărbat mai atrăgător decît Clark Tackett, dar Key era. Fraţii erau diferiţi. Clark a fost extrem de pedant. Niciodată nu-i cădea un fir de păr pe frunte. Se îmbrăca impecabil; pantofii îi străluceau. Era etalonul băiatului american pe care îl doreau mamele pentru fiicele lor.

Key era genul de om de care mamele îşi ascundeau fiicele. Era pilot. Din cîte ştia de la Clark, Key pilota un avion din instinct, mai încrezător în reflexele lui, decît în instrumente. Se baza pe tehnologie numai pentru că nu avea de ales. Clark se lăudase că nu exista avion pe care fratele lui să nu-l piloteze, dar Key preferase zborurile comerciale.

– Nu suportă regulamentele, i-a spus Clark zîmbind. Key nu răspunde decît faţă de propria lui persoană.

Lara nu şi-l putea imagina pe Key Tackett îm-

brăcat la şapte ace, în uniformă de comandant de zbor, povestindu-le melodios pasagerilor despre condiţiile atmosferice.

Ochii lui erau la fel de albaştri ca şi ai lui Clark. Dar Clark era blond. Ochii lui Key erau înconjuraţi de o pădure de gene negre. Evident, el era oaia neagră a familiei, chiar şi în termeni fizici. Avea părul des, negru, şi la fel de indisciplinat ca şi persoana lui. Clark se bărbierea de două ori pe zi. Key uita zile în şir. Şi, totuşi, era atrăgător.

Fraţii erau adevărate specimene ale naturii umane. Clark, ca un animal domestic. Key încă neîmblînzit.

– Bună dimineaţa.

Lara tresări şi privi vinovată.

– Ah, bună, Nancy. Nu te-am auzit intrînd.

– Cred şi eu. Erai la un milion de mile depărtare. Asistenta îşi puse geanta pe un dulăpior. Ce s-a întîmplat cu telefonul din cabinet?

Intrase prin uşa din spate înainte de a veni aici, în micul alcov unde păstrau cafeaua, băuturile şi sandvişurile. Bucătăria era în partea cealaltă a casei, pentru uzul personal al Larei.

– Era defect şi am hotărît să-l înlocuiesc.

Pentru că nu-şi sortase încă propriile sentimente în legătură cu vizita lui Key Tackett, nu era pregătită să o discute cu Nancy. Ridică ibricul de cafea.

– Bei cafea?

– Absolut. Asistenta adăugă două linguriţe de zahăr. Mai sînt praline?

– În dulap. Parcă ţineai regim.

Nancy Baker descoperi pralinele şi demolă imediat două.

– Am renunţat la regim. Sînt prea ocupată ca să

mai număr caloriile. Şi chiar dacă aş mai ţine regim pînă la paştele cailor, tot nu aş slăbi. Clem mă place aşa cum sînt. Spune că e mai bine cînd face dragoste.

– Cum a fost ziua liberă? întrebă Lara zîmbind.

– Păi, în general, a fost bine. Căţelul este în călduri, micul Clem a găsit o pereche de şlapi, i-a pus invers în picioare şi a tropăit toată ziua. Cînd am încercat să i-i luăm a început să urle. Cu tropăieli mai pot trăi, dar cu urlete nu.

Poveştile lui Nancy despre menajul ei haotic erau întotdeauna foarte amuzante. Cu o bonomie naturală ea se plîngea despre dezastrul zilnic pe care îl făceau cei trei copii, foarte vioi de altfel, care se aflau întotdeauna într-un „stadiu" de creştere, dar Lara ştia că asistenta ei îşi iubea soţul şi copiii şi pentru nimic în lume nu ar fi schimbat locul cu altcineva.

Nancy a venit la cabinetul medical în urma unui anunţ dat de Lara în ziarul local. Lara a angajat-o imediat pentru a fost singura care s-a prezentat. Nancy era calificată, dar a avut o perioadă de întrerupere din cauza copiilor. A iubit-o imediat, a fost chiar puţin geloasă pe ea. Şi în viaţa ei a fost haos, dar nu acest haos fericit pe care îl trăia Nancy în fiecare zi. Ea, în urma dezastrului, a rămas însemnată cu răni profunde. Calamităţile prin care a trecut ea, au fost irevocabile.

– Dacă nu ar fi Clem, spunea Nancy înghiţind o altă pralină, aş omorî căţelul, probabil şi copiii şi apoi mi-aş smulge părul din cap. Dar ieri, cînd a ajuns el acasă, a insistat să lăsăm copiii la mama lui şi să luăm cina în oraş. Ne-am dus la *Belbusters*. A fost extraordinar. După ce micuţul Clem a adormit, am ascuns şlapii în dulap să nu-şi amintească astăzi de

ei. În dimineaţa asta, Clem cel mare a dus căţelul la veterinar, poate îi trec căldurile. Apropo, dacă am un căţel de vînzare nu vrei să-l cumperi?

– Nu, mulţumesc, spuse Lara rîzînd.

– Nu te condamn. Nancy începu să-şi spele mîinile. Mai bine merg să verific caietul de consultaţii să văd cine vine astăzi.

Amîndouă ştiau foarte bine că ziua de muncă nu era completă. Erau mult prea multe ore neocupate de pacienţi. Lara era la Eden Pass de şase luni şi se străduia să aducă cît mai mulţi pacienţi. Însă, dacă nu ar fi fost contul din bancă, ar fi trebuit să închidă clinica de multă vreme.

Mult mai importante decît considerentele financiare, erau cele profesionale. Lara era un doctor bun. Dorea să practice medicina... deşi, dacă ar fi fost după ea, nu ar fi ales niciodată Eden Pass.

Altcineva a ales pentru ea.

Practicarea medicinii aici a fost un dar pe care l-a primit cînd se aştepta mai puţin. Iar ea avea nevoie de o scuză viabilă pentru a se apropia de Key Tackett. Cînd i s-a ivit ocazia să-şi încrucişeze drumurile cu el, nu a ezitat. Însă practicarea medicinii în acest oraş mic pentru ea a fost o tranziţie foarte dificilă.

Era convinsă că şi oamenii locului, care erau obişnuiţi cu doctorul Patton, aveau nevoie de timp pentru a se obişnui cu ea. Primise pe merit diplomele care ornau pereţii. Cărţile de medicină de pe rafturi erau ale ei. Dar clinica purta încă amprenta personalităţii fostului medic. Imediat ce va avea resurse economice va redecora totul cu mobilă modernă şi puţin mai luminoasă.

Aceste schimbări vor fi totuşi doar retuşuri cosmetice. Schimbarea mentalităţii oamenilor cere

timp şi foarte mult efort. Pînă la pensionare doctorul Stewart Patton a practicat medicina la Eden Pass timp de mai bine de patruzeci de ani şi nu şi-a făcut nici un duşman. Din momentul în care ea a preluat cabinetul a fost întrebată frecvent „Unde este doctorul?" cu aceeaşi suspiciune în glas folosită şi de Key Tackett noaptea trecută.

Doctoriţa Lara Mallory avea nevoie de foarte mult timp pentru a cîştiga încrederea oamenilor din Eden Pass. Ştia că nu va primi niciodată aceeaşi afecţiune de care s-a bucurat doctorul Patton, pentru că, la urma urmei, ea era femeia însemnată care a avut o aventură cu Clark Tackett. Toată lumea din oraş o cunoştea doar sub acest aspect. Din această cauză sosirea ei îi luase pe nepregătite. La început Lara a crezut că după ce ei vor trece de şocul iniţial şi după ce vor înţelege că era un medic bun, vor uita scandalul.

Din nefericire, a subestimat influenţa uluitoare pe care o avea Jody Tackett asupra comunităţii. Deşi nu s-au întîlnit niciodată, mama lui Clark îi ştirbea din umbră toate încercările de reuşită.

Într-o după-amiază, cînd s-a simţit în stare, a discutat cu Nancy.

– Cred că nu mai este un mister pentru mine, de ce oamenii din Eden Pass preferă să meargă la douăzeci de mile pentru o consultaţie medicală.

– Bineînţeles că nu este, spuse Nancy. Jody Tackett a transmis că toţi cei care se vor apropia de clinică, indiferent cît sînt de bolnavi, vor fi trecuţi pe lista ei neagră.

– Din cauza lui Clark?

– Hmm. Toată lumea din oraş cunoaşte amănuntele apetisante ale aventurii voastre. Aproape că ui-

taseră cînd Clark a murit. Apoi, la cîteva luni, ai apărut tu. Jody s-a înfuriat şi şi-a pus în minte să te alunge.

– Bine, şi atunci, tu de ce lucrezi pentru mine?

Nancy inspiră adînc.

– Tatăl meu a lucrat la sondele *Companiei Tackett* timp de douăzeci şi cinci de ani. Asta cu ani în urmă cînd Clark cel bătrîn era încă un mare crai. Ştii că Clark – Clark al tău – era a treia generaţie de Clark Tackett, nu? Bunicul lui a fost Clark cel bătrîn, iar tatăl lui, Clark Junior.

– Da, mi-a spus.

– Bine. La una din sonde a fost un accident şi tatăl meu a murit.

– Şi familia Tackett a acceptat vinovăţia?

– Au făcut totul să se acopere cu hîrtii legale. Mama a primit banii de la poliţa de asigurare. Dar nici unul din ei nu a venit la înmormîntare. Nici unul nu a vizitat-o pe mama. Au trimis prin curier un coş mare de crizanteme, dar nici unul nu a considerat că este de datoria lor să o vadă pe mama. La vremea aceea eu eram un copil, dar am gîndit şi tot aşa gîndesc şi acum că a fost o aroganţă putredă. Este adevărat, moartea tatei a însemnat o picătură în puturosul de ocean de petrol pe care îl au ei, dar el a fost conştiincios şi bun meseriaş. Din acel moment i-am dispreţuit pe aceşti Tackett, dar mai ales pe Jody.

– De ce mai ales pe Jody?

– Pentru că ea s-a măritat cu Clark Junior numai ca să pună mîna pe *Tackett Oil.* Vezi tu, Clark bătrînul era un mare Don Juan şi mare norocos. A găsit petrol la prima forare şi practic a făcut bani peste noapte. A apărut apoi Clark Junior. Principala lui ambiţie în viaţă era să se distreze şi să cheltuiască cît mai mulţi bani, mai ales pe jocuri de noroc, whisky şi femei. Nancy

oftă melancolică. Era cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea. Toate femeile l-au jelit la înmormîntare. Numai Jody nu. După ce a murit el, ea a avut ce şi-a dorit.

– *Tackett Oil?*

– Controlul total. Bătrînul murise deja. Cînd Clark Junior şi-a rupt gîtul în gheţarul de pe Himalaya, Jody şi-a suflecat mînecile şi a trecut la treabă. Este dură ca pielea de cizmă. Provenea dintr-o familie foarte săracă. Casa lor a fost distrusă de o tornadă. Au murit toţi în afară de ea. Pe ea a crescut-o o văduvă. Era isteaţă şi a obţinut o bursă la *Texas Tech*. Imediat după colegiu s-a angajat la Clark bătrînul. Acesta a văzut-o pricepută şi a îndrăgit-o imediat. Jody reprezenta tot ce nu era Clark Junior – era responsabilă, ambiţioasă şi înzestrată. Cred că bătrînul Clark a pus la cale căsătoria.

– Cum adică?

– Povestea este că Junior a lăsat însărcinată o fetiţă din Fort Worth. Tatăl ei avea legături mafiote, bani şi influenţă socială. Bătrînul Clark nu dorea scandal şi atunci l-a obligat pe Junior să se însoare cu Jody. Nu ştiu dacă este adevărat, dar este posibil. Lui Junior îl plăceau distracţiile. Putea să aleagă din sute de femei. De ce să accepte să treacă sub papucul lui Jody, dacă nu pentru a scăpa de răzbunarea gangsterilor. Oricum, s-au căsătorit. Clark al treilea nu a apărut pe lume decît după ani de zile. Se bîrfea că Junior trebuia să-şi facă curaj, pentru că Jody nu era o frumuseţe. De fapt este chiar urîtă. Crede că inteligenţa şi frumuseţea se anulează reciproc.

– Şi nu o deranjau aventurile lui Junior?

– Chiar dacă o deranjau, nu se manifesta. Îl ignora

şi se concentra asupra afacerilor. Cred că el nu o interesa nici pe departe cît o interesa preţul petrolului. Dacă *Tackett Oil* ar fi rămas pe mîna lui dădea demult faliment. Nu şi cu Jody. Cu ea *Compania* a prosperat cînd alţii au falimentat. Este o femeie de afaceri fără scrupule.

– Încep să simt şi eu lipsa ei de scrupule, comentă Lara liniştită.

– Trebuie să înţelegi de unde-i porneşte ura. Nancy se aplecă lîngă ea şi coborî tonul. Singurul pe care l-a iubit mai mult decît *Tackett Oil* a fost băiatul ei, Clark. Soarele răsărea şi apunea cu el. Îi pregătise viitorul, gîndindu-se bineînţeles şi la Casa Albă. Pe tine te condamnă că i-ai distrus acest vis.

– Ea şi toţi ceilalţi.

După un moment de reflecţie, Nancy spuse:

– Fii atentă, doctor Mallory, Jody are bani, putere şi securea în mînă. Este periculoasă. Personal eu accept pe oricine în afară de ea.

Dar Nancy era în minoritate. În lunile care au urmat după această discuţie, numărul pacienţilor nu a crescut. Doar cîţiva oameni din Eden Pass au riscat prietenia cu Jody apelînd la serviciile personale ale Larei. Ca o ironie a soartei, unul din pacienţi a fost fiul lui Jody.

Probabil că pînă acum Key Tackett a descoperit gafa. Numele ei a ricoşat probabil ca o minge de ping-pong pe pereţii casei Tackett.

Nu-i nimic, să o blesteme. Ea a venit la Eden Pass cu un singur scop şi nu intenţiona să cîştige bunăvoinţa familiei Tackett. Dorea ceva, dar nu bunăvoinţă.

Cînd va veni vremea va cere de la ei ceea ce îi datorau, fie că o să le placă sau nu persoana ei.

În termeni generali, se putea spune că era o dimineaţă aglomerată. Înainte de prînz trebuia să consulte cinci pacienţi. Prima era o bătrînă care după ce s-a aşezat a început o litanie de plîngeri. După ce a consultat-o, Lara a descoperit că femeia este sănătoasă, dar singură. I-a prescris cîteva pilule – de fapt multivitamine – şi i-a povestit cît de bune erau orele de exerciţii de la Biserica Metodistă.

Nancy a introdus următorul pacient, un băieţel agitat, de trei ani, cu durere de urechi şi febră. Lara îi descria mamei simptomele specifice ale bolii, cînd a auzit gălăgie mare în sala de aşteptare. Aşeză băieţelul de trei ani în braţele mamei şi ieşi în hol.

– Nancy, ce se întîmplă?

Dar în uşa întredeschisă nu era asistenta, ci Key Tackett. Se îndrepta furtunos spre ea, deşi avea cîrje. Evident era furios.

– Consultaţia dumneavoastră este fixată pentru după-amiază, domnule Tackett.

Mama cu copilul erau în spatele Larei. Copilul plîngea îngrozitor. Nancy era în spatele lui Key, pregătită să se bată pentru Lara. Ei doi se înfruntau. Lara se simţea prinsă în capcană.

– De ce nu mi-ai spus azi noapte cine eşti?

Ignorîndu-i întrebarea, Lara îşi impuse să fie calmă.

– După cum vezi, sînt foarte ocupată. Mă aşteaptă pacienţii. Dacă doreşti să discutăm ceva, te rog să fixezi o oră cu asistenta mea.

– Categoric avem ceva de discutat. Broboane de

transpiraţie îi străluceau pe tîmple. Era foarte palid. Erau semne ale durerii.

– Cred că ar trebui să iei loc, domnule Tackett. Eşti slăbit şi nu eşti în stare să...

– Termină cu gunoaie din astea medicale, urlă el. De ce nu mi-ai spus azi noapte că eşti tîrfa care a ruinat viaţa fratelui meu?

Capitolul patru

Cuvintele urîte au şfichiuit ca loviturile de bici. Puţin ameţită, Lara inspiră adînc. Pereţii camerei păreau să se dizolve. Se rezemă de un perete. Nancy îl dădu deoparte pe Key.

– Domnule Key, nu aveţi dreptul să daţi buzna într-un cabinet medical şi să produceţi asemenea scandal.

– Nancy, mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar am venit aici să discut cu doctorul.

Lara îşi recăpătase prezenţa de spirit. O împinse uşor pe Nancy spre mama cu copilul care plîngea.

– Te rog să ai grijă de doamna Adams şi de Stevie. Vin şi eu imediat.

Fără tragere de inimă şi după ce îi aruncă lui Key o privire ameninţătoare, Nancy conduse femeia cu copilul în sala de tratamente şi închise uşa.

Lara făcu un pas dincolo de Key şi se adresă pacienţilor curioşi care se îngrămădeau acum în uşa holului.

– Vă rog să luaţi loc, spuse ea cît putu de calm. Avem o mică întrerupere de program. După cum vedeţi, domnul Tackett suferă şi are nevoie imediat de tratament medical, dar voi rezolva repede problema.

– Eu nu aş fi atît de sigur.

Pacienţii l-au auzit şi au privit din nou spre ea cu nesiguranţă.

– Voi veni imediat şi la dumneavoastră, îi asigură Lara. Apoi, înfruntîndu-l pe Key, spuse: Poftiţi în biroul meu. Imediat ce a închis uşa biroului, Lara şi-a dat drumul furiei.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa în faţa pacienţilor? Ar trebui să fii arestat!

– Scena ar fi putut fi evitată dacă mi-ai fi spus azi noapte cine eşti.

– Nu m-ai întrebat, iar eu ţi-am aflat numele în secunda în care ai plecat.

– Ei bine, acum ştii.

– Da. Acum ştiu şi nu mă surprinde să descopăr că eşti un Tackett. Aroganţa este o trăsătură a familiei.

– Nu despre familia mea este vorba. Despre tine este vorba. Ce dracu' cauţi în oraşul nostru?

– Oraşul vostru? Curioasă alegere de cuvinte pentru o persoană care petrece foarte puţin timp aici. Clark mi-a spus că vii foarte rar la Eden Pass. Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite?

Key se apropie de ea ameninţător.

– Ţi-am spus să termini cu ironiile. Nu am venit aici pentru jocuri de cuvinte. Nu încerca să mă abaţi de la scop.

– Care este?

– Ce dracu' cauţi aici? repetă el urlînd.

Uşa se deschise brusc şi Nancy interveni:

– Doctor Mallory? Vreţi să... să fac ceva?

El nu se mişcă şi nu dădu semne că ar fi auzit-o sau ar fi luat în seamă întreruperea. În subconştientul ei, Lara se pregătise pentru această încleştare, iar acum nu era suprinsă de mînia lui. Din moment ce tot trebuiau să se înfrunte, hotărî că era mai bine să termine acum.

– Nu, mulţumesc, Nancy. Încearcă să păstrezi calmul pacienţilor pînă termin eu. Privi spre faţa lui Key desfigurată de mînie. Eu voi încerca să menţin furiile domnului Tackett la un nivel rezonabil. Te rog să iei loc, domnule Tackett, eşti pămîntiu la faţă.

– Sînt foarte bine.

– Nu chiar. Abia te ţii pe picioare.

– Am spus că sînt bine, repetă el încordat.

– Perfect, cum doreşti. Dar nu cred că dorim să se repete în oraş fiecare cuvînt pe care ni-l spunem. Eşti drăguţ să vorbeşti mai încet?

Aplecîndu-se, sprijinit în cîrje, Key se apropie ameninţător de ea.

– Nu vrei să se repete ceea ce discutăm pentru că ţi-e teamă că oamenii care nu cunosc amănuntele vor descoperi că soţul tău te-a găsit în pat cu fratele meu.

Auzise această acuzaţie de multe ori şi se pare că nu exista antidot pentru efectul ei vicios. Timpul nu vindecase nimic.

Îi întoarse spatele şi se apropie de fereastra care dădea spre o parcare. Unul din pacienţi tocmai urca în maşină. Maşina porni şi lăsă în urma ei un nor de praf. Reuşise să cîştige timp pentru un răspuns.

– Încerc din greu să uit incidentul cu fratele tău şi să-mi continui viaţa.

Se întoarse să îl înfrunte şi se simţi mult mai comod cu distanţa dintre ei. Era o prezenţă ameninţătoare acest bărbat. Încă nu se bărbierise şi arăta mult mai lipsit de scrupule decît noaptea trecută. Emana sexualitate. O simţea şi ea. Profund. Aceste sentimente nu făceau decît să întărească părerea lui proastă despre ea. Coborî pleoapele şi îi spuse:

– Nu am şi eu dreptul la o şansă, domnule Tackett? Totul s-a întîmplat cu mult timp în urmă.

– Ştiu. Cinci ani. Toată naţiunea asta ştie exact cînd s-a întîmplat, pentru că dimineaţa în care ai fost găsită în patul lui a marcat începutul sfîrşitului lui. Viaţa lui nu a mai fost aceeaşi.

– Nici a mea!

– Cred şi eu, mîrîi el sarcastic. Nu după ce ai devenit cea mai celebră femeie fatală din istoria Americii.

– Nu am vrut asta.

– Trebuia să te fi gîndit înainte de a te furişa în dormitorul lui Clark. Isuse! exclamă el, clătinînd din cap. Ce minte ai avut să comiţi un adulter în timp ce soţul tău se găsea în camera de alături!

Învăţase demult să îşi ascundă emoţiile pentru a supravieţui. În culmea scandalului învăţase să îşi îngheţe trăsăturile pentru a nu-şi dezvălui sentimentele. Acum recurgea la aceeaşi tehnică. Pentru a nu se trăda, nu rosti nici un cuvînt.

– Nu am înţeles niciodată nişte amănunte, continuă el. Te rog să mă luminezi.

– Nu doresc să le discut cu tine. Şi pe urmă, mă aşteaptă pacienţii.

– Eu sînt un pacient ori ai uitat? Îşi propti cîrjele de marginea biroului şi sărind într-un picior se îndreptă spre ea. Tratează-mă şi pe mine.

Insinuarea nu era întîmplătoare. O sublinia cu un zîmbet răutăcios. Lara nu-i răspunse.

– Hai, doctore, umple golurile. În noaptea aceea Clark dădea o petrecere. Corect?

Lara rămase tăcută.

– Eu am toată ziua de dispoziţie. Nimic altceva de făcut decît să nu mă sprijin pe glezna asta umflată. O pot face în altă parte sau aici. Îmi este indiferent.

Să-l sune pe şerif pentru a-l îndepărta fizic ar fi fost o posibilitate, dar el i-a spus deja că şeriful Baxter era un vechi prieten de familie. Asta însemna să creeze rumoare. Ce rost avea? Făcuse acest sacrificiu ani de zile. De atunci era expertă cînd trebuia să-şi înghită mîndria.

– Clark invitase cîteva personalităţi de la Washington să-şi petreacă o seară la ţară, începu ea. Randall şi eu eram printre invitaţi.

– Nu a fost prima dată cînd ai vizitat vila lui Clark din Virginia, nu?

– Nu.

– Cunoşteai bine casa.

– Da.

– De fapt, pentru că fratele meu era burlac, ai făcut de multe ori oficiul de gazdă.

– L-am ajutat să organizeze cîteva dineuri.

– Şi chestia asta v-a apropiat.

– Normal, trebuia să fixăm meniul...

– Oho, natural.

– Clark era o personalitate publică. Chiar şi întîlnirile mai puţin pretenţioase aveau nevoie de pregătire.

– Am spus eu ceva?

Aroganţa lui şi acuzaţiile erau enervante. Lara realiză brusc că îşi încleştase pumnii şi unghiile îi sfîşiau palmele. Făcu un efort să se relaxeze.

– Toate acele dineuri, continuă Key, toate acele pregătiri, ţi-au consumat probabil foarte mult timp.

– Mi-a făcut plăcere. Erau bine venite după orele de spital.

– Aha. Aşadar, în timp ce voi doi – tu şi Clark – vă storceaţi mintea cu pregătirile, aţi devenit... uh... foarte apropiaţi.

– Da, răspunse ea moale. Fratele tău era un bărbat încîntător. Avea o personalitate magnetică. Nu cred că mai exista cineva cu atîta energie şi poftă de viaţă. Chiar şi cînd stătea nemişcat părea în mişcare. Se entuziasma repede, avea scopuri ambiţioase, nu pentru el, ci pentru naţiune. Pentru mine nu a fost o surpriză cînd electorii din Texas l-au desemnat pentru Congres.

– Imediat după absolvire, spuse el, ca şi cum ea nu ar fi ştiut. A stat foarte puţin în Camera Reprezentanţilor.

– Fratele tău era un om cu perspectivă. Îl puteam asculta ore în şir, brodînd pe un subiect anume. Entuziasmul şi convingerile lui erau contagioase.

– Sună a dragoste.

– Am recunoscut că eram foarte apropiaţi.

– Dar erai măritată.

– De fapt, Clark şi Randall erau prieteni înainte să îl cunosc eu. Randall ne-a făcut cunoştinţă.

– Aha. O arătă cu degetul, acuzator. Bietul nătărău. Ce clişeu. Întotdeauna ultimul care află ce face nevastă-sa. Şi cu cel mai bun prieten! Bine, dar bătrînul Randall nu a fost suspicios cînd ai insistat să rămîi peste noapte în Virginia, în loc să te întorci la Washington, ca toţi ceilalţi?

– A fost ideea lui Clark. Ei doi doreau să joace golf a doua zi. Nu avea rost să plecăm şi să ne întoarcem

dimineaţa. Randall a văzut logica.

– Cred că ţi-a picat de minune, doctore. Adică, vreau să spun, să-ţi îmbrobodeşti soţul în halul ăsta. Te-ai culcat şi cu el în noaptea aceea ca să nu dai de bănuit?

Palma îl lovi cu iuţeală. O uimi şi pe ea în egală măsură cu el. Toată viaţa ei nu lovise niciodată pe nimeni. Nu credea că este în stare.

Controlul asupra propriei persoane a fost o parte critică în întreaga ei educaţie. Să te abandonezi emoţiilor era un lucru de neiertat în casa părinţilor ei. Rîsul în hohote sau orice formă de manifestare emoţională însemna pentru ei un comportament de neacceptat. Această abilitate de a se detaşa i-a prins bine la Washington.

Nu ştia cum a reuşit Key să distrugă acest autocontrol al ei. Dacă nu ar fi usturat-o palma, nici acum nu ar fi crezut că a făcut-o. Mai repede decît s-ar fi aşteptat, el i-a prins mîna şi a tras-o spre el cu brutalitate.

– Niciodată în viaţa ta să nu mai faci asta. Cuvintele erau rostite sacadat, printre dinţi, buzele abia se mişcau. Ochii lui erau ca două raze de laser.

– Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa.

– Ah, da? De ce nu?

– Nu ai nici un drept să mă judeci.

– Pe dracu'. În unele locuri din lume, femeile necredincioase încă mai sînt bătute cu pietre.

– Şi ai fi fost mulţumit dacă aş fi fost bătută cu pietre? Crede-mă, brutalitatea presei a fost la fel de dureroasă. Mîna îi amorţea. Încercă să mişte degetele. Mă doare!

El o eliberă încet şi făcu un pas înapoi.

– Reflexele.

Semăna foarte mult cu o scuză. Ciudat, dar în situaţia dată ea a avut impresia că el regreta sincer durerea pe care i-a produs-o. Îl văzu tresărind şi ducînd mîna la locul bandajat.

– Te doare?

– Nu-i nimic.

– Vrei un calmant?

– Nu.

Ca medic, primul instinct era să întindă mîna şi să îl ajute. Dar nu o făcu. Pentru că el ar fi ironizat-o. Dar în special pentru că ea nu dorea să îl atingă. Abia acum, după ce i-a dat drumul, ea a realizat cît de aproape a fost de el.

Îşi masă încheietura mîinii încercînd să glumească.

– De obicei nu dau palme pacienţilor.

Timida încercare de împăcare eşuă. El nici măcar nu zîmbi. O studia atent.

– Azi noapte nu te-am recunoscut după fotografiile pe care le-am văzut. Pari schimbată.

– Am îmbătrînit cu cinci ani.

– Nu, mai este ceva. Părul este altfel.

– Nu-l mai oxigenez. Lui Randall îi plăcea să îl deschid la culoare.

– Înapoi la soţ. Bietul Randall. Cred că a simţit cum îi fuge pămîntul de sub picioare, hm? Mă întreb de ce a mai stat cu tine? Vocea lui îşi recăpătase sarcasmul. Vreau să spun, iată, soţia lui Randall Porter, pe primele pagini ale jurnalelor, denunţată ca amanta senatorului Clark Tackett – ce poveste! Fotografiile arătau cum Randall te scotea cu forţa din vilă în cămaşă de noapte.

– Nu-i nevoie să-mi împrospătezi memoria. Îmi amintesc foarte bine.

– Şi ce face Randall? continuă el de parcă ea nici

nu vorbise. Este la Departamentul de Stat? Diplomat. Ar fi trebuit să aibă răspuns la toate întrebările. Dar neagă el acuzaţiile? Nu. Sare el să-ţi apere onoarea? Nu. Renunţă la tine pentru că l-ai înşelat? Nu. Anunţă el că ţi-ai recunoscut greşeala şi ca o bună creştină te căieşti? Nu. Randall încurcă totul. Nu spune nimic şi aterizează în ţara bananelor, luîndu-te şi pe tine după el. „Fără comentarii", atît a obţinut presa de la el. Key ridică din umeri ironic. Bine, dar nici nu prea poţi spune multe lucruri cînd nevastă-ta este prinsă în patul celui mai bun prieten, chiar sub nasul tău, şi toată afacerea devine un incident politic de importanţă naţională.

– Cred că nu. Lara era hotărîtă să se controleze, indiferent cît era el de provocator.

– Deşi Randall a murit ca un martir servindu-şi ţara, dacă te interesează, eu cred că a fost un laş.

– Dar nu mă interesează, domnule Tackett. Ba, mai mult, refuz să discut cu tine viaţa mea personală şi a soţului meu. Însă pentru că veni vorba de laşitate. Ce spui despre laşitatea fratelui tău? Nici el nu a ieşit în faţă pentru a nega sau pentru a-mi apăra onoarea.

Ca şi soţul ei, Clark a refuzat să facă declaraţii de presă ori să dea explicaţii. A condamnat-o să înfrunte singură oprobriul public. Tăcerea lor a fost mai rea ca o condamnare, a fost umilitoare, iar ea a trebuit să suporte şi public şi intim.

– Paharul se umpluse şi era răsturnat. Ce mai putea face el?

– O, dar a făcut, o mulţime de lucruri. Chiar crezi că Randall a plecat de bunăvoie în Montesangre?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Gîndeşte-te acum. Ţara aceea este un iad. O

republică mică, coruptă, urîtă şi murdară. Politic vorbind era atunci butoiul de pulbere gata să explodeze. Domnule Tackett, nu Randall a ales să plece acolo. Fratele tău a avut grijă să fim trimişi acolo, spuse ea cu dispreţ. Singura lui preocupare în tot scandalul nu a fost să îl înfrunte, ci să-l mătură sub covor.

– Şi ce să facă? Mulţumită ţie nimeni nu dorea să îl mai vadă. Prietenii s-au dovedit a fi ciudate animale de bîlci.

– Dar mulţi oameni de stat îi erau datori lui Clark. I-a sunat şi... *presto!*... Randall a fost trimis în cea mai periculoasă zonă din lume. Cunoşti povestea biblică cu David şi Bathsheba? Nelăsîndu-i timp de răspuns, Lara continuă: regele David l-a trimis pe soţul Bathshebei pe linia frontului, convins fiind că va fi ucis. Şi a fost.

– Dar aici asemănările dintre poveşti se opresc. Regele David a păstrat-o pe Bathsheba cu el. Ceea ce nu sugerează lucruri bune despre tine. Clark nu te-a apreciat suficient pentru a te ţine lîngă el. Probabil că şi ca amantă nu era mare lucru de capul tău.

Pete roşii de indignare îi acoperiră obrajii.

– După scandal, eu şi Clark nu mai aveam viitor.

– El nu mai avea viitor, punct. Tu l-ai costat cariera politică. Nici măcar nu şi-a mai stînjenit partidul politic cu altă candidatură. Ştia că americanii nu suportă oamenii de stat prinşi în situaţii compromiţătoare cu tîrfuliţe.

– Eu nu sînt o tîrfuliţă.

– Notez excepţia. Probabil că eşti genul în sine, spuse el sarcastic. Problema este că, pînă ai apărut tu, fratele meu era băiatul de aur al Washington-ului. După dimineaţa aceea din Virginia el a devenit paria din Dealul Capitoliului.

– Să nu mi-l plîngi mie pe „bietul Clark"! Fratele tău ştia exact consecinţele acţiunilor sale.

– Şi a fost dispus să-şi asume riscurile, asta vrei să spui?

– Exact.

– Spune-mi şi mie, ce naiba ştii să faci în pat de ai reuşit să anulezi inteligenţa unui bărbat?

– Nici măcar nu am să te onorez cu un răspuns, se răsti ea furioasă. Ai impresia că fratele tău a fost singurul care a suportat consecinţele? Şi eu am suportat consecinţe. Cariera mea era la fel de importantă pentru mine cum era pentru Clark cariera lui.

– Dar tu ai plecat din ţară.

– Ce importanţă avea? Chiar dacă nu plecam cu Randall în Montesangre nu aş fi avut niciodată ocazia de a practica medicina la Washington. Probabil că şi acum m-aş fi zbătut să-mi practic meseria, dacă sentimentul de vinovăţie pe care l-a avut Clark nu l-ar fi obligat să îmi cumpere acest cabinet.

– Cum ai spus? Key tresări violent.

La rîndul ei, Lara tresări. Îl privea uimită. Îşi dădea seama că el nu juca teatru.

– Nu ai ştiut?

Sprîncenele lui se uniră formînd cute adînci deasupra nasului.

– Nu-mi vine să cred, murmură el.

– Clark a cumpărat cabinetul de la doctorul Patton, după ce acesta a ieşit la pensie şi mi l-a dat mie.

Cîteva momente foarte încărcate el o privi intens şi pătrunzător. Ea reuşi să îl înfrunte fără ezitare.

– Minţi.

– Nu trebuie să mă crezi. Este o problemă devenită publică.

– Dar eu am fost prezent cînd s-a citit testamentul lui Clark. Nu se spunea nimic despre tine. Mi-aş fi amintit.

– A fost aranjamentul lui. Întreab-o pe sora ta. Întreab-o pe mama ta. M-a amenințat în mod repetat că va contesta legalitatea dreptului meu de proprietate, dar Clark a fost foarte precaut. Nici eu nu am aflat decît după moartea lui. M-a anunțat avocatul lui. Am fost uluită și am crezut că este o greșeală, pentru că eu și Clark nu ne-am mai întîlnit după scandal.

– Și vrei să cred porcăria asta?

– Nu dau doi bani pe ce crezi tu.

– Vasăzică, din senin, fratele meu cumpără o proprietate în valoare de... cît? Cîteva sute de dolari? Și ți-o dă ție. Pufni indignat. Prostii! Probabil e aranjamentul tău.

– Ți-am spus, nu am vorbit cu el ani de zile. Nu am vrut. De ce să vreau să vorbesc cu un bărbat care m-a lăsat să înfrunt un scandal public, care m-a exilat într-un loc uitat de Dumnezeu, care în mod indirect a fost responsabil pentru moartea... cuvintele i se opriră în gît.

– Soțului tău? zîmbi Key ironic.

– Nu, domnule Tackett, moartea fiicei mele. Se întoarse și luă de pe birou o fotografie înrămată. I-o întinse exact sub nas. Tackett făcu cunoștință cu Ashley. Fetița mea. Frumoasa mea fetiță. Și ea a fost ucisă în Montesangre. Sau, așa cum atît de elocvent te-ai exprimat, a murit ca o martiră servindu-și țara. Ochii Larei erau inundați de lacrimi. Cu un gest impetuos, strînse fotografia la piept.

Key murmură ceva neinteligibil. După mult timp spuse:

– Îmi pare rău pentru copilul-tău. Eram în Franța atunci și am citit în ziare. Știu că am citit că fratele meu a participat la înmormîntarea lui Porter și a fiicei tale.

– Da, Clark a participat, dar eu nu. Eram în spital la Miami, vindecîndu-mi rănile. Fratele tău nu a făcut nici un efort să mă contacteze. Pentru rolul jucat de el în exilarea noastră la Montesangre, cred că l-aş fi omorît dacă îl vedeam atunci.

– Dar nu l-ai urît suficient pentru a-i refuza cadoul.

– Nu. Din cauza notorietăţii mele mi se refuzau serviciile. Toţi anii aceştia nu am reuşit să-mi găsesc o muncă. Lumea a aflat că doctoriţa Lara Mallory era Lara Porter. Nu conta dacă eram capabilă, peste tot eram invitată să plec. Clark probabil că a ştiut asta şi evident s-a simţit obligat faţă de tot ce am pierdut. A încercat să îmi asigure viitorul profesional. Altfel, de ce mi-ar fi cumpărat acest cabinet? Lara înclină capul într-un gest speculativ. Este curios că s-a înecat doar la cîteva zile după ce a adăugat acest codicil la testament.

Reacţia lui Key a fost violentă.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Bîrfele despre moartea lui Clark trebuie să fi ajuns şi pînă la tine. Au fost speculaţii că nu a murit accidental, ci s-a sinucis.

– Eşti un gunoi, spuse Key cu buzele distorsionate de sentimente amestecate. Gunoaie sînt cei care cred aceste bîrfe. Clark a plecat la pescuit. Îl cunosc bine, ştiu că şi-ar fi pus vesta de salvare.

– Clark era un înotător bun. S-ar fi putut salva.

– În mod normal, da, spuse el tăios. Probabil că s-a întîmplat ceva.

– Şi anume? În ziua aceea nu a fost furtună; nu au existat probe că motorul bărcii era stricat. Ce crezi că s-a întîmplat?

Pentru cîteva momente Key rămase nemişcat.

– Nu ştiu decît că fratele meu nu şi-ar fi luat singur

viaţa. Şi dacă a avut un motiv pentru a-ţi cumpăra cabinetul, l-a luat cu el în mormînt.

– Motivul nu mai contează, nu? Eu sînt aici.

– Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea: de ce ai vrut să vii aici? Clark era fiul favorit al oraşului. Tu eşti considerată tîrfa care i-a distrus cariera politică. Mama va avea grijă ca nimeni să nu uite asta.

După atmosfera discuţiei, Lara consideră că nu este momentul potrivit să divulge motivul real al venirii ei în Eden Pass. Mai putea aştepta.

– Sînt convinsă că aşa va face.

– Crede-mă, Jody te poate strivi.

– Vreau să practic medicina, domnule Tackett. Nu vreau decît să fiu lăsată în pace. Sînt un medic bun.

– Nu va fi uşor. Sînt convins că viaţa ta aici, la Eden Pass, va face ca iadul să pară o jucărie.

– Să o iau drept o ameninţare?

– Doar fapte, doctore. Nimeni în Eden Pass nu va îndrăzni să o supere pe Jody, devenindu-ţi pacient. Poţi fi sigură de asta. Prea multe familii depind de *Tackett Oil.* Mai bine merg patruzeci de mile pentru o aspirină decît să bată la uşa ta. Zîmbi cu răutate. O să fie amuzant să stau să privesc spectacolul şi să te văd plecînd de unde ai venit. Se va lăsa cu focuri de artificii. Cred că trebuie să-ţi fim recunoscători că ai alungat plictiseala din oraş.

Îi întoarse spatele, dar îi aruncă o ultimă insultă:

– Clark a fost un tîmpit să rişte totul pentru o femeie. Singura explicaţie ar fi să eşti fierbinte în pat. Dar merită oare să pierzi totul pentru o simplă tăvăleală? Mă îndoiesc. Nici măcar nu eşti frumoasă.

Plecă, lăsînd uşa deschisă în urma lui, semn clar al dispreţului său. Lara aşteptă pînă auzi închizîndu-se uşa din faţă, apoi se prăbuşi pe scaunul de lîngă

birou. Îi tremurau genunchii. Îşi frecă tîmplele cu palmele. Mîinile îi erau reci şi amorţite, dar faţa şi trupul îi ardeau. Zîmbind trist, întinse o mînă şi mîngîie obrazul angelic al fiicei sale, dar simţi doar sticla rece şi implacabilă. Din zîmbetul acela, din ochii aceia, de acolo îşi trăgea Lara puterea. Pînă cînd nu va obţine ceea ce dorea, trebuia să reziste oricăror greutăţi impuse de familia Tackett. Nancy intră agitată în cabinet.

– Doctor Mallory, te simţi bine?

– Nu aş recomanda o doză zilnică din acest personaj, răspunse Lara cu un zîmbet forţat. Da, mă simt bine.

Asistenta dispăru şi se întoarse cu un pahar cu apă.

– Bea asta. Poate că ar trebui să-ţi dau o tărie. Key este expert cînd e vorba să întoarcă oamenii pe dos.

– Mulţumesc. Să ştii şi tu, Nancy, a fost aici azi noapte. Şi-a luxat glezna şi a venit aşteptîndu-se să-l găsească pe doctorul Patton.

Pentru a proteja secretul lui Key, nu i-a spus asistentei despre rana pe care nici acum nu o raportase autorităţilor. Fără a fi invitată, Nancy trase un scaun şi se aşeză în faţa Larei.

– Key Tackett a fost întotdeauna mai rău decît păcatul. Îmi amintesc cum ne teroriza la şcoală. Odată, a adus un şarpe. Dumnezeu ştie cum de nu l-a muşcat. Poate că şarpele a fost mai înţelept şi a simţit că este mai bine să nu se încurce cu el. Arată al naibii de bine şi ştie asta. Ochii ăia i-au deschis multe uşi. Are multă practică. Femeile stau la rînd. Dar eu l-am considerat întotdeauna un măgar.

Lara forţă un zîmbet.

– Lasă-mă cîteva minute. Trebuie să-mi revin, apoi mă întorc la pacienţi.

– Doctor Mallory, spuse Nancy cu blîndeţe, unul cîte unul pacienţii şi-au amintit deodată că au lucruri „importante" de rezolvat. Renunţînd la formalism, femeia adăugă cu simpatie: Draga mea, nu mai este nici un suflet de om în sala de aşteptare.

Capitolul cinci

Janellen stătea la biroul ei, din clădirea *Companiei Tackett Oil and Gas*. Clădirea companiei era o construcţie masivă din cărămidă, proiectată de oameni, construită de oameni şi mobilată de oameni care au trăit în vremurile de glorie ale bătrînului Clark. Janellen nu schimbase cu nimic decorul din jurul ei. Cei mai mulţi dintre angajaţii companiei lucrau aici de ani de zile şi erau obişnuiţi cu birourile, aşa cum arătau ele... Deşi Janellen petrecea aici mai mult timp decît oricine altcineva, nu i-a trecut niciodată prin cap să renoveze sau să schimbe cumva ambianţa.

Singura amprentă personală din acest birou era o plantă de iederă, răsădită într-un butoiaş minuscul, aşezat într-un capăt al biroului, ascuns de cele mai multe ori de corespondenţa care umplea mereu masa.

Conducerea cu eficienţă a afacerilor era o problemă de mîndrie personală pentru Janellen. Ajungea aici în fiecare dimineaţă la ora nouă fix, verifica mesajele de pe aparatul telefonic şi transmisiile din timpul nopţii ale faxului, apoi consulta agenda pe care-şi făcea notiţele, care mergeau de la „treci pe la biserică: flori pentru altar" – pentru a comemora ziua de naştere a tatălui ei dispărut – pînă la „oră la dentistul din Longview".

În această dimineaţă, totuşi, era preocupată de sănătatea şubredă a mamei sale şi de antagonismul din ce în ce mai violent dintre Jody şi Key. Nu mai ridicaseră vocea unul la altul din dimineaţa sosirii neaşteptate a fratelui ei, dar atmosfera era îngheţată şi încărcată de ostilitate cînd cei doi se aflau în aceeaşi cameră...

Janellen se străduia cît putea să intermedieze relaţiile dintre ei, dar nu reuşea mare lucru. Prin canalele subterane din Eden Pass, Jody aflase de vizita lui Key la cabinetul doctorului Lara Mallory. L-a acuzat că a sfidat-o în mod intenţionat; el i-a amintit că nu mai este un copil căruia să i se spună ce să facă şi ce nu. Ea a spus că el s-a făcut de tot rîsul; el i-a răspuns că a avut suficient de multe exemple şi a avut de unde învăţa.

Şi au continuat pe tonul acesta.

Orele de masă erau adevărate torturi. Povara de a purta o fărîmă de conversaţie cădea în întregime în spatele lui Janellen şi era din ce în ce mai epuizată. Jody nu a agreat niciodată conversaţiile de convenienţă din timpul mesei şi cu atît mai puţin le suporta acum.

Aşa cum a promis, Key se străduia. Încerca să le spună glume sau să le povestească din aventurile lui.

Jody îi strivea întotdeauna toate eforturile şi aducea mereu vorba despre Lara Mallory, reuşind întotdeauna să-l înfurie pe Key. Imediat ce termina de mîncat, Key inventa o scuză oarecare şi pleca de acasă. Janellen ştia că bea foarte mult, pentru că nu venea înapoi decît spre dimineaţă, îl auzea urcînd scările poticnindu-se.

Probabil că mergea şi la femei, pentru că bîrfa oraşului abia aştepta să audă la cine va merge şi pe cine va gratula cu favorurile lui. Era acasă de o săptămînă, dar întoarcerea lui nu împlinise aşteptările lui Janellen. În loc să îmbunătăţească starea de spirit a lui Jody, prezenţa lui Key în casă o făcea şi mai irascibilă. Lucru uimitor de altfel. Cînd el era plecat, Jody se agita, se amăra că nu are veşti de la el şi se îngrijora de sănătatea lui. Nu era niciodată demonstrativă, dar Janellen vedea întotdeauna expresia de uşurare de pe chipul mamei, de fiecare dată cînd primea de la el o carte poştală prin care le anunţa că este sănătos.

Acum, cînd Key era acasă, nimic nu o mai mulţumea pe Jody. Dacă el era morocănos, ea îl certa. Dacă el era conciliant, ea îl repezea. Jody reacţiona la cea mai mică provocare, iar Key ştia foarte bine să fie provocator. Ca petrolul şi apa, cei doi nu se puteau apropia.

Lucrurile au luat o întorsătură foarte urîtă în seara în care Key a înfruntat-o pe Jody, în legătură cu codicilul din testamentul fratelui său.

– De ce nu am fost şi eu informat că i-a cumpărat un cabinet doctoriţei Lara Mallory?

– Pentru că nu te privea pe tine, a răspuns Jody cu dispreţ. Clark a făcut un lucru de neînţeles, mai ales pentru mama lui.

Janellen a suferit foarte mult din cauza acelui lucru. Ar fi vrut ca Key să nu afle niciodată despre codicil. Dar mai ales, acum, ar fi vrut ca el să nu abordeze discuţia cu mama lui.

– Nu mă privea pe mine? repetă el furios. Nu crezi că o asemenea hotărîre stupidă trebuia să-mi fie adusă la cunoştinţă? Ne afectează pe toţi!

– Nu cunosc motivele lui Clark, strigă Jody, dar nu-ţi permit, ţie, dintre toţi oamenii, să spui că fratele tău a fost stupid.

– Nu am spus asta. Am spus că hotărîrea a fost stupidă.

– Este acelaşi lucru.

Cearta a durat o jumătate de oră şi nu a făcut decît să-l înfurie şi mai mult pe Key, iar lui Jody să-i crească alarmant tensiunea. Nimeni nu va şti niciodată de ce a făcut Clark aşa ceva. Dar Janellen ştia cu siguranţă că fratele ei mai mare ar fi fost foarte dezamăgit dacă ar fi văzut ce fricţiuni a cauzat decizia lui. Casa lor devenise mohorîtă şi ostilă, un teren de luptă pe care Janellen se străduia din greu să-l schimbe, dar nu reuşea.

– Doamnă?

Era atît de pierdută în gînduri, încît, auzind vocea bărbatului, Janellen a tresărit violent. Stătea în cadrul uşii şi silueta îi era conturată de soarele care inunda holul.

Stînjenită că a fost surprinsă visînd cu ochii deschişi, Janellen sări în picioare şi îşi duse mîna la gulerul bluzei.

– Vă rog să mă scuzaţi. Cu ce vă pot fi de folos?

Bărbatul îşi scoase pălăria de cowboy şi se apropie de biroul ei. Era mai scund decît Key, nu prea musculos, dar părea puternic şi asprit de muncă. Avea

hainele curate, după cît îşi dădu ea seama, păreau noi.

– Caut ceva de muncă, doamnă. Mă gîndeam că poate aveţi ceva.

– Îmi pare rău, pentru moment nu avem, domnule....?

– Cato, doamnă. Bowie Cato.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Cato. Eu sînt Janellen Tackett. Ce fel de slujbă căutaţi? Dacă sînteţi nou sosit la Eden Pass, v-aş putea recomanda unei alte companii.

– Mulţumesc foate mult, dar nu are rost. Am întrebat deja la toate. Aş putea spune că am lăsat-o la urmă pe cea mai bună, adăugă el zîmbind timid. Se pare că nimeni nu angajează acum.

Janellen zîmbi cu simpatie.

– Mă tem că aşa este, domnule Cato. Economia din Texas trece printr-o criză – mai ales industria petrolului. Practic, nimeni nu mai forează acum. Sigur, multe din puţurile existente lucrează.

Ochii căprui ai bărbatului se luminară.

– Da, doamnă, eu asta am făcut pînă acum – am lucrat la sonde, am menţinut puţurile în stare de exploatare.

– Aşadar, aveţi experienţă? Cunoaşteţi meseria?

– O, da, doamnă! Am lucrat pe cîmpurile petrolifere de la doisprezece ani. Cato se opri, pentru a-i da posibilitatea să se răzgîndească, dacă va auzi ce experienţă are. Văzînd că ea nu spune nimic, el continuă: Dar, oricum, vă mulţumesc că m-aţi primit, doamnă.

– Stai puţin! Cînd Janellen îşi dădu seama că a întins o mînă spre el a tras-o imediat înapoi, ruşinată.

Bărbatul o privea curios.

– Da, doamnă?

– Dacă tot ai venit pînă aici, ai putea lăsa o cerere. Dacă vom face angajări, mai repede... dar trebuie să înţelegi că eu cred... nu strică să avem cererea dumitale la dosar.

Bărbatul cumpăni puţin cuvintele.

– Nu, cred că nu strică.

Janellen se aşează şi îi făcu semn să ia loc pe scaunul din faţa biroului. Dintr-un sertar, scoase o cerere-tip şi i-o întinse.

– Vrei şi stilou?

– Vă rog.

– Doreşti puţină cafea?

– Nu, mulţumesc.

Janellen luă stiloul de pe birou, i-l întinse, iar el începu să scrie cu foarte multă grijă. Părea un bărbat de vîrsta lui Key, deşi faţa îi era brăzdată de cute adînci, iar la tîmple avea fire de păr alb. Pe frunte avea dunga lăsată de nelipsita pălărie de cowboy.

Pe neaşteptate el ridică privirea şi o surprinse studiindu-l. Foarte stînjenită ea începu să se bîlbîie:

– Nu... nu doriţi o ceaşcă de cafea? Apoi, realizînd că l-a mai întrebat o dată, cu cîteva secunde în urmă, se fîstîci. Vă rog să mă scuzaţi, cred că v-am întrebat deja.

– Da, doamnă. Nu doresc. Mulţumesc.

El continuă să scrie cererea, iar Janellen îşi făcu de lucru cu o agrafă de hîrtie, regretînd că nu a deschis aparatul de radio, dorindu-şi ca un zgomot cît de mic să umple totuşi tăcerea.

În cele din urmă bărbatul termină şi îi întinse foaia şi stiloul. Ea citi primele două rînduri şi rămase surprinsă să descopere că era mai tînăr decît Key, chiar mai tînăr cu doi ani decît ea.

– Aşadar, ai lucrat la *Palmierul*? La cabaret?

– Da, doamnă. Bărbatul tuşi stînjenit. Nu prea e mare lucru, dar am acceptat-o temporar.

– Nu am vrut să discutăm despre asta, se scuză ea repede. Şi în locurile acestea muncesc oameni. Nu ştia de ce, dar cuvintele erau jignitoare. Îşi muşcă buza de jos. Fratele meu merge mereu acolo.

– Da, mi l-a arătat cineva. Dar nu-mi amintesc să vă fi văzut acolo.

Janellen avu impresia că omul îşi ascunde un zîmbet. Cu un gest nervos duse din nou mîna la gulerul bluzei.

– Nu, eu... eu nu am fost niciodată acolo.

– Da, doamnă.

Janellen îşi muşcă din nou buzele.

– Să continuăm. Înainte de *Palmierul* ai lucrat în statul... Prea uluită să îl privească îşi concentră privirea pe foaia de hîrtie, dar nu mai vedea nimic.

– Da, doamnă, spuse bărbatul liniştit. Am fost condamnat şi închis la Închisoarea de Stat din Huntsville.

Adunîndu-şi tot curajul, ea reuşi să îl privească.

– Îmi pare rău, nu am nici o slujbă disponibilă pentru dumneavoastră, domnule Cato.

– Înţeleg, oricum însemna să sper prea mult.

– De ce spui asta?

– Fiind condamnat şi cu antecedente...

Nu dorea să îl mintă; condamnarea îi scădea substanţial şansele de a fi angajat la *Tackett Oil*. Jody nu ar fi acceptat pentru nimic în lume. Şi totuşi Janellen nu l-ar fi lăsat să plece fără un cuvînt de încurajare.

– Mai ai alte posibilităţi?

– Nu, cred că vă daţi seama. Îşi trase îndesat pălăria

pe cap. Mulţumesc că m-aţi primit, domnişoară Tackett.

– La revedere, domnule Cato.

Bărbatul ieşi din birou, închise uşa, coborî treptele de piatră şi urcă în camionetă. Janellen sări imediat în picioare şi îl urmări printre lamelele jaluzelelor. Pe autostradă îl văzu virînd spre *Palmierul.*

Se întoarse la birou mai deprimată decît înainte. O aştepta foarte multă treabă, dar nu avea nici un chef. Luă cererea lăsată de Bowie Cato şi o citi cu multă atenţie.

Căsuţa care desemna starea civilă era marcată cu un X în dreptul cuvîntului „singur". Deodată îşi dădu seama că este curioasă. Nu privea deloc cererea ca pe o posibilă angajare. Nu avea slujbă pentru el, dar dorea să ştie totul despre el.

Supărată că şi-a pierdut dimineaţa, aruncă cererea lui Cato în sertar şi încercă să rezolve cîteva hîrtii.

– Pentru Dumnezeu, Fergus, nu cravata aceea. Darcy Winston era exasperată. Nu vezi că nu se asortează cu cămaşa?

– Doar mă ştii, dulcico, spuse acesta împăciuitor, sînt daltonist.

– Ei bine, eu nu sînt. Schimb-o imediat. Sîntem principala atracţie în seara aceasta şi am întîrziat deja.

– M-am scuzat deja că vom întîrzia. Doar că am fost reţinut la motel. Un grup de huligani. Sînt la Harlingen de două săptămîni pentru o misiune baptistă...

– Pentru Dumnezeu, Fergus, nu mă interesează, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Termină cu îmbrăcatul.

Mă duc să o grăbesc pe Heather.

Darcy se grăbi pe coridor spre camera copilului.

– Heather, tu eşti gata? intră fără să bată la uşă. Heather, închide naibii telefonul şi îmbracă-te! Adolescenta de şaisprezece ani acoperi receptorul cu palma.

– Sînt gata, mamă. Vorbesc puţin cu Tanner, pînă sînteţi voi gata.

– Sîntem gata. Darcy îi smulse telefonul furioasă.

– La revedere, Tanner, mai reuşi fata să spună. Mamă! Ce nepoliticoasă eşti! Mor de ruşine! Te porţi atît de urît cu el! De ce faci lucruri din astea?

– Pentru că sîntem aşteptaţi la şcoală şi am întîrziat deja.

– Dar nu este şase şi jumătate. Trebuie să ajungem la şapte.

Nerăbdătoare, Darcy începu să caute pe măsuţa de toaletă a fiicei sale printre sticluţele de parfum, găsi unul potrivit şi se parfumă. Enervată, Heather o întrebă:

– Ce, tu nu ai parfum? Doar ai de unde alege. De ce îl foloseşti pe al meu?

– Pierzi prea multă vreme la telefon cu Tanner, spuse Darcy ignorînd complet furia fetei.

– Ba nu.

– Băieţilor nu le plac fetele care sînt prea disponibile.

– Mamă, te rog, lasă-mi în pace bijuteriile. De fiecare dată le laşi în dezordine. O ajunse pe Darcy şi apăsă cu răutate capacul cutiei de bijuterii. Darcy o împinse cu brutalitate.

– Ce ai tu aici şi nu vrei să văd eu?

– Nimic.

– Dacă este marijuana...

– Eu nu fumez!

Darcy răsturnă conţinutul cutiei, dar nu găsi decît cercei, brăţări, inele şi un şirag de perle cumpărat de Fergus în ziua în care s-a născut Heather.

– Vezi? Ţi-am spus eu.

– Nu mă sîcîi, domnişoară. Mama îşi privi fiica cu ochi critici. Şi înainte să plecăm ai să-ţi ştergi jumătate din fardul de pe ochi. Arăţi ca o prostituată.

– Ba nu.

Darcy îi întinse forţat un şerveţel de hîrtie.

– Probabil că aşa te şi porţi cînd te întîlneşti cu Tanner Hoskins.

– Tanner mă respectă.

– Ce spui! Vrea să-ţi ajungă cît mai repede sub fustă, ca toţi băieţii care te văd.

Dispreţuitoare, Darcy părăsi camera. Era mîndră de ea. Era convinsă că părinţii nu ar trebui să îşi scape din mînă copiii şi de aceea ea se ţinea scai de fiica sa. Fiecare minut din viaţa lui Heather îi era raportat lui Darcy care dorea să ştie unde merge, cu cine şi cît timp stă. Doar un părinte bine informat îşi putea controla corect copilul adolescent.

În mare, Heather era o fetiţă cuminte. Programul încărcat de la şcoală nu îi permitea prea mult timp să-şi facă de lucru, doar vara, cînd avea mai mult timp şi necazurile o păşteau la tot pasul.

Vigilenţa lui Darcy nu era bazată pe instinct matern, ci pe amintirile propriei adolescenţe. Ştia toate trucurile la care putea recurge un copil pentru a-şi înşela părinţii pentru că ea însăşi le-a folosit din plin. Dumnezeule, putea spune că le-a inventat.

Dacă mama ei ar fi fost mai severă, tinereţea lui Darcy nu ar fi fost atît de tulbure. Poate că nu s-ar fi căsătorit la optsprezece ani.

Tatăl ei a părăsit-o pe mama, cînd ea avea nouă

ani. Deşi la început a compătimit-o pe mama sa, foarte repede Darcy a început să o dispreţuiască. În anii care au urmat, dispreţul ei s-a transformat în revoltă deschisă. Cînd avea vîrsta lui Heather, intrase deja într-un grup de tineri nebuni, care se îmbătau în fiecare noapte şi făceau sex.

A terminat şcoala pe muchie de cuţit. Imediat, în vara debutului ei, a rămas însărcinată. Se culcase cu un baterist dintr-o orchestră de muzică western. A reuşit să-l găsească în De Ridder, Louisiana, dar el a negat că a cunoscut-o vreodată. Într-un fel, Darcy s-a bucurat că el nu îşi asumă nici o responsabilitate. Nu prea era mare lucru de capul lui.

Cînd s-a întors la Eden Pass, viitorul îi apărea în culori foarte sumbre. Într-o dimineaţă s-a oprit să ia micul dejun la motelul *La Pinul Verde*. Cu un zîmbet cabalin, Fergus Winston, care era în toiul celibatului, a întîmpinat-o cum a intrat pe uşă.

În loc să-şi comande micul dejun, Darcy a rămas privindu-l pe Fergus bătînd chitanţe la casa de marcat. Nici nu-şi băuse cafeaua pe jumătate, cînd luase deja hotărîrea vieţii ei. În două ore avea o slujbă. După două săptămîni, făcuse rost de un soţ.

În noaptea nunţii, Fergus era convins şi ar fi pus mîna-n foc că se însurase cu o virgină; după cîteva săptămîni, cînd Darcy l-a anunţat că este însărcinată, lui Fergus nici nu i-a trecut prin cap că acel copil ar fi putut fi conceput de altcineva, decît de el.

În toţi anii care au urmat de atunci, tot nu i-a trecut prin minte că Heather nu este a lui, deşi se născuse „prematur", dar cîntărea cît un copil sănătos.

Fergus nu avea timp să se gîndească la aceste nepotriviri, pentru că Darcy îl ţinea mereu preocupat de motel. În timp, Darcy a reuşit să-l convingă că un

om de afaceri inteligent cheltuia banii ca să poată face alţii. A modernizat bucătăria, a redecorat camerele şi a mai cumpărat puţin pămînt în jurul motelului.

Într-o singură privinţă, însă, Fergus a rămas de neclintit. Numai el avea acces la registrele contabile ale motelului. Oricît de dulce a fost Darcy, oricît de convingătoare, Fergus nu a cedat nici în ruptul capului. Darcy a bănuit că el nu raportează tot profitul, dar asta nu o deranja. O neliniştea însă convingerea că dacă ea ar fi avut acces la dosare, ar fi găsit greşeli pe care el le-a scăpat din vedere. Dar în şase ani de căsnicie, Darcy nu l-a clintit nici un milimetru. Era una dintre puţinele situaţii în care Darcy nu a cîştigat.

Pentru că fusese necăsătorit atît de mult timp, Fergus era îndrăgostit lulea de frumoasa, tînăra şi roşcata lui soţie şi de fiica lui, considerîndu-se cel mai norocos bărbat din lume. Era un soţ generos. A construit pentru Darcy cea mai frumoasă casă din Eden Pass. I-a dat mînă liberă să o decoreze cu cei mai scumpi arhitecţi din Dallas şi Houston. În fiecare an Darcy îşi cumpăra o maşină nouă. O adora pe Heather, care îl avea la degetul cel mic, la fel ca şi mama ei.

Nici nu a bănuit că Darcy şi-a găsit un amant, la trei luni după ce s-a născut Heather. Era unul din oaspeţii motelului, în drum spre Memphis. Au folosit camera 203. Lui Darcy i-a fost foarte uşor să-l mintă pe Fergus. I-a spus că merge să-şi viziteze mama pentru cîteva ore.

În ciuda infidelităţilor ei destul de frecvente, Darcy ţinea sincer la Fergus, mai ales pentru faptul că statutul lui social în mica lor comunitate i-l ridicase considerabil pe al ei şi pentru că îi oferea tot ce îşi dorea ea. Acum, cobora scările. Îl văzu pe Fergus şi îi

zîmbi. Fergus îi oferise galant braţul lui Heather.

– Faceţi o pereche frumoasă, comentă Darcy. Toată lumea din oraş va fi prezentă la întîlnirea de astă seară, iar familia Winston va fi în centrul atenţiei.

Fergus o înconjură cu o mînă pe după umăr şi o sărută pe frunte.

– Sînt foarte mîndru că voi sta pe podium între cele mai frumoase doamne din Eden Pass.

Heather ridică ochii în tavan, exasperată.

Fergus era un om prea cinstit, să vadă gestul.

– Deşi mă îmbolnăvesc numai cînd îmi aduc aminte de motivul acestei întruniri. Oftă şi se înfioră, privindu-şi soţia. Mă trec fiorii numai cînd mă gîndesc ce ţi s-ar fi putut întîmpla.

– Şi pe mine, spuse Darcy şi se retrase repede din îmbrăţişarea lui. Trebuie să plecăm, pe de altă parte, adăugă ea şi zîmbi şiret, nu pot începe fără prezenţa noastră, nu-i aşa?

Capitolul şase

Lara avea şi ea motivele ei pentru a participa la această întrunire.

Dacă Eden Pass va trebui să facă faţă unei perioade de violenţă, ea trebuia să ştie. Trăia singură şi trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie pentru a se proteja.

De asemenea, era important pentru viitorul ei în Eden Pass, ca ea să se implice în toate aspectele vieţii sociale. Cumpărase deja un abonament pentru meciurile de fotbal ale echipei locale, a contribuit la fondul social cumpărînd un nou semafor. Dacă va fi văzută zilnic în locurile aglomerate din oraş, la băcănia *Sak'n'Save,* sau la staţia de benzină, poate că localnicii nu o vor mai privi ca pe o intrusă. Poate că o vor accepta, chiar în ciuda lui Jody Tackett.

Al treilea motiv pentru care venise la întrunire era

mult prea personal. I se părea curios că valul de violenţă coincidea cu sosirea în oraş al lui Key Tackett, cu venirea lui la clinică plin de sînge şi rănit. Categoric nu intrase el în casa lui Fergus Winston cu intenţia de a o jefui, dar erau nişte coincidenţe incendiare şi mintea ei nu-şi găsea liniştea.

Sala de festivităţi a şcolii, mîndria contribuabililor locali, era plină pînă la refuz. Lara sosise devreme, dar parcarea era deja ocupată de maşini, microbuze şi camionete. Mitingul a fost anunţat ca fiind „de o importanţă vitală", de către ziarul local. Ziarul îl citase pe şeriful Baxter: *„Toţi locuitorii din Eden Pass trebuie să fie prezenţi la această întrunire. Depinde numai de cetăţenii oraşului să oprim crima înainte de a ne scăpa din mînă. Să o sufocăm din faşă. Avem un orăşel curat şi decent şi atîta vreme cît eu voi fi şerif, aşa va rămîne oraşul nostru".*

Chemarea lui a avut ecou. Lara era numai unul din oamenii care curgeau spre sala de festivităţi a şcolii. Intrînd în sală, totuşi, Lara văzu că este izolată imediat. Înaintînd printre şirurile de scaune, auzea în urma ei şoapte.

Încercînd să ignore faptul că oamenii întorceau capul cînd o vedeau, se străduia să zîmbească politicos persoanelor pe care le cunoştea – domnul Hoskins de la supermarket, doamna care lucra la poştă şi alţi cîţiva, foarte puţini, care au fost destul de curajoşi să o înfrunte pe Jody Tackett şi să apeleze la serviciile ei medicale.

În loc să se aşeze într-un scaun din fundul sălii, Lara înaintă curajos spre centru. O văzu pe Nancy şi pe soţul ei, Clem Baker. Nancy îi făcu semn să vină lîngă ei, dar Lara refuză tacit şi găsi un scaun liber în rîndul al treilea.

Curajul cu care înfrunta adversitatea fățișă era doar o poză. Era stînjenită de perechile de ochi care o studiau, de șoaptele care sigur nu puteau avea altă cauză decît prezența ei.

Lara nu putea controla ce spuneau oamenii sau ce gîndeau ei, dar știa că era pusă la zidul infamiei și nu putea face nimic pentru ea. Singurul mod prin care putea supraviețui era să rămînă acasă, dar nu concepea o asemenea rezolvare. Avea dreptul să participe la întrunirile comunității în care trăia. De ce să se lase intimidată de bîrfele lor, de afurisita de bătrînă care le sucea mințile?

Doamna Tackett avea o părere mult prea bună despre persoana sa. Cînd și-a făcut apariția într-un tîrziu, a înaintat spre mijlocul sălii țeapănă, neprivind nici în dreapta, nici în stînga. Era o femeie care considera că prietenia este o pierdere de timp, nu era de demnitatea ei. Nu s-a oprit să vorbească nici cu cei care i s-au adresat cu cîteva cuvinte.

Parcă era o militantă, dar nu era atît de impunătoare fizic, cum se așteptase Lara. Clark i-a descris-o pe mama lui atît de amănunțit, încît acum a recunoscut-o foarte ușor, dar, în mintea ei, imaginea lui Jody era ceva între Joan Crawford și Ioana D'Arc.

În contrast cu această imagine, Jody era o femeie scundă, îmbătrînită, îmbrăcată în haine de cea mai bună calitate, dar total lipsite de gust. Avea mîinile noduroase, lipsite de bijuterii, trăsăturile aspre, aproape masculine și întruchipa voința de fier, pentru care de altfel era foarte cunoscută.

În timp ce ea înainta printre scaune, în sală se instala liniștea. Era ca și cum s-ar fi anunțat că ședința începe. Fără nici o urmă de îndoială, era cetățeanul numărul unu al orașului.

Lara era probabil singura din sală care îşi dădea seama că Jody Tackett era foarte, foarte bolnavă.

În jurul gurii avea cutele lăsate ca la fumătorii înrăiţi, în jurul ochilor avea cearcăne. Pe braţe avea pete întunecate. Cînd i-a întins mîna primarului, Lara a observat că încheietura îi era umflată. Era simptomul persoanelor cu probleme arteriale.

În urma lui Jody, venea o femeie care părea să fie de vîrsta Larei. Zîmbea sincer, dar nesigur. Nu se simţea bine în lumina reflectoarelor care se concentrau asupra mamei sale. Janellen se potrivea perfect descrierii pe care i-o făcuse Clark. El spunea mereu că sora lui arată ca un „şoricel", dar nu o spunea cu răutate.

– Tata o adora. Poate că dacă el nu ar fi murit cînd ea era atît de mică, Janellen ar fi înflorit. Mama nu a avut prea mult timp pentru ea. Era prea ocupată cu afacerile. Faptul că ea a crescut într-o atmosferă dură, între mama, eu şi Key, a făcut-o foarte timidă. Abia dacă-şi spune părerea.

Janellen avea o faţă delicată şi era blondă. Gura era mică, iar nasul o idee prea lung, dar, ca şi fraţii ei, avea acei spectaculoşi ochi albaştri, care compensau celelalte neajunsuri.

Evident, Jody o influenţase puternic, iar lipsa de eleganţă nu era de mirare la Janellen. Părea de-a dreptul stîngace. Avea părul strîns într-o coafură severă, dădea impresia că se străduia să fie neatrăgătoare, să treacă neobservată, să rămînă în umbra lui Jody.

Key încheie plutonul familiei Tackett. Spre deosebire de mama lui, el nu trecu arogant printre oameni. Se opri în faţa fiecărei persoane care îl salută, glumi cu oamenii pe care evident nu-i văzuse de mult

timp. Lara auzi fragmente din aceste discuţii prietenoase.

– Pe sufletul meu! Key Tackett!

– Salut, Possum! Ticălos bătrîn, ce mai faci, bătrîne?

În timp ce omul numit Possum povestea cum îl răsfăţa soarta, Key dădu cu ochii de Lara. S-au privit aşa, pînă cînd Possum i-a pus o întrebare.

– Scuză-mă, ce ai spus?

Key încercă să-şi desprindă ochii de la Lara, dar nu reuşi înainte ca Possum şi cei din apropiere să observe cine i-a atras atenţia.

– Hmmm, spuneam... Possum privea de la Key la Lara, dar nu mai reuşea să îşi amintească ce l-a întrebat.

Din fericire, în acel moment, directorul şcolii a apărut pe podium şi a început să vorbească la microfon.

– Vă mulţumesc tuturor că aţi venit aici în seara aceasta.

Reuşi pînă la urmă să ajusteze microfonul şi repetă formula de salut.

Key i-a promis lui Possum că-l invită a doua zi la o bere şi s-a grăbit să se aşeze lîngă Jody şi Janellen, în primul rînd, unde aveau locurile rezervate de primar.

Şedinţa a început. Era prezidată de directorul şcolii. Acesta îi prezentă asistenţei pe Fergus Winston şi familia lui. Lara îi studie cu interes. Adolescenta, prezentată cu numele de Heather, părea ruşinată să se afle în prezenţa părinţilor săi, în faţa atîtor oameni. Doamna Winston nu părea deloc impresionată, nicidecum pe punctul de a leşina, aşa cum sugerase discret directorul şcolii. Imagine întruchipată a femeii sănătoase, Darcy deborda de vitalitate. Luminile de

pe scenă făceau ca părul ei să strălucească precum limbile focului. Darcy îşi strecurase diplomat o mînă pe sub braţul soţului ei.

Lara nu avu încredere în ea de la prima vedere.

Fergus era un bărbat înalt, puţin aplecat de spate. Capul aproape chel era acoperit de fire rare de păr alb. În jurul gurii avea cute vesele, adînci, dar cînd luă cuvîntul şi povesti „drama" familiei sale, Fergus nu zîmbea, era profund afectat.

Undeva, în stînga ei, Lara îl vedea foarte bine pe Key. Stătea aşezat dezordonat, bătea cu degetele în braţele scaunului şi-şi sprijinea glezna luxată de genunchiul celuilalt picior. Îi jucau ochii în cap şi avea aerul că tot ce se discuta îl plictisea de moarte.

Lara privi din nou spre podium şi observă că nu era ea singura persoană care-l studia pe Key. Doamna Winston îl privea fix, cu un aer amuzat.

– Ei bine, asta am avut să vă spun, concluzionă domnul Winston. Mai adaug doar, fiţi atenţi la orice persoană dubioasă, la orice străin care vine în oraş, raportaţi tot ce vi se pare anormal.

În aplauzele asistenţei, Fergus îi întinse microfonul şerifului.

Elmo Baxter era un bărbat cu mişcări încete şi cu o permanentă expresie de oboseală în priviri.

– Apreciez foarte mult faptul că Fergus şi Darcy au acceptat să ne povestească îngrozitoarea experienţă prin care au trecut. Greoi, îşi trecu greutatea corpului pe celălalt picior. Dar să vă iasă din cap că de acum înainte trebuie să dormiţi cu un pistol sub pernă. Dacă observaţi ceva neobişnuit, raportaţi imediat. Eu şi Gus vom verifica, respectînd procedurile legale. Nu vă faceţi singuri dreptate, mă auziţi? Bun. Eu şi Consiliul orăşenesc, am hotărît că avem nevoie de o comisie

pentru supravegherea infracţiunilor, aşa cum au şi marile oraşe. Comisia va organiza oamenii pe cartiere să supravegheze totul şi să ne informeze. Avem nevoie de un preşedinte. Primesc nominalizările acum.

– Eu mă ofer voluntar, anunţă Darcy cu o voce puternică şi limpede.

Fu primită cu un ropot de aplauze. Fergus o strînse uşor de mînă şi o privi cu nesfîrşită admiraţie.

– Şi aş dori ca Key Tackett să fie vicepreşedinte, adăugă Darcy.

Key tresări violent.

– Ce dracu' spui? Sala începu să rîdă la reacţia lui neaşteptată. Eu nici măcar nu mai locuiesc aici. Ce ştiu eu ce trebuie să facă o comisie?

Şeriful, amuzat, îşi masa lobul urechii.

– Admit că trebuie să ştii cum funcţionează o comisie, dar dacă a ştiut cineva să-şi apere pielea, acela ai fost tu. Aşa este, Jody?

Jody privi peste Janellen la fiul său.

– Cred că ar trebui să o faci. De cînd nu ai mai făcut un serviciu comunităţii?

– De cînd i-a dus pe Diavoli în campionatul naţional! sări Possum, ridicînd mîinile deasupra capului. Să o auzim din gura necruţătorului număr unsprezece, Key Tackett!

Se ridicară şi alţii să ovaţioneze. Copiii profitară de întrerupere pentru a scăpa de supravegherea părinţilor. Se înghesuiau care mai de care la ieşire. Reuşind să liniştească sala, şeriful se apropie de microfon şi spuse:

– Toţi cei care sînt de acord să spună „da". Se aprobă. Şedinţa s-a terminat. Aveţi grijă cum conduceţi spre casă.

Lara se trezi purtată de valul de oameni. Ridicîn-

du-se pe vîrful picioarelor, reuşi să o vadă pe Darcy Winston apropiindu-se grăbită de Key. Părea o femeie perfect capabilă să împuşte un amant, pentru a nu fi prinsă cu el. Şi gura şi ochii ei îi trădau calculele perpetue.

– Vă rog să mă scuzaţi.

Lara răspunse cererii politicoase care venea din spatele ei şi făcu un pas lateral. Se întoarse să se scuze la rîndul ei. O avea în faţă pe Janellen.

Janellen avea pe buze un zîmbet timid, care s-a transformat repede într-o expresie de dezamăgire. O privea pe Lara ca pe o stafie.

– Bună seara, domnişoară Tackett, spuse Lara politicoasă. Vă rog să mă scuzaţi că am blocat ieşirea.

– Sînteţi... sînteţi....

– Sînt Lara Mallory.

– Da... Eu....

Chiar dacă Janellen ar fi găsit cuvintele potrivite, Jody nu i-a dat nici o şansă.

– Cine ne blochează, Janellen?

Cînd dădu cu ochii de Lara, privirea i se umplu de venin.

– În sfîrşit, ne întîlnim, doamnă Tackett, spuse Lara, întinzînd mîna.

Jody ignoră şi salutul şi mîna întinsă. O împinse pe fiica ei.

– Mişcă, Janellen, simt deodată că vreau să respir aer curat.

Pentru cîteva momente Lara a rămas imobilizată de privirea furioasă a lui Jody. Întîlnirea dintre ele nu a rămas neobservată şi în scurt timp au devenit amîndouă ţinta privirilor furişe ale mulţimii. Lara şi-a retras mîna. Îndreptîndu-se spre ieşire a văzut că oamenii îi

fac loc. Parcă era leproasă. Nimeni nu îndrăznea să o privească.

Cînd a ajuns în cadrul uşii, s-a întors şi a privit din nou spre podium. Key discuta cu doamna Winston. Dispreţuitoare, Lara s-a întors şi a ieşit. Ei doi se meritau unul pe altul.

Pentru că Darcy a fost subtilă ca o paiaţă de carnaval, Key nu a avut de ales şi a trebuit să i se alăture. Ar fi ridicat semne de întrebare dacă nu i-ar fi răspuns cererii. Urcînd pe scenă încercă să o găsească pe Lara în mulţime şi rămase împietrit cînd o văzu discutînd cu mama lui.

O văzu pe Jody împingînd-o cu brutalitate pe Janellen. Spre meritul ei, doctoriţa Mallory nu îşi pierdu cumpătul, nici nu izbucni în lacrimi, nici nu le aruncă injurii. Cu capul sus se îndrepta graţioasă spre ieşire.

Key se simţi tentat să alerge după ea şi... şi ce să facă?

Să o întrebe de ce s-a încurcat cu fratele lui cînd avea mii de bărbaţi la Washington?

Să vadă dacă ea i-ar fi putut explica ciudatele circumstanţe în care a murit fratele său?

Să îi ceară să părăsească oraşul pînă în zori? Sau ce?

Ar arăta ca un prost şi nu avea de gînd să îi dea satisfacţie. Şi, apoi, el avea de rezolvat o problemă cu Darcy. Mai bine o rezolva înainte de a avea şi alte încurcături. Atunci se hotărî să vorbească cu Darcy.

– Ce naiba mai pui la cale, Darcy?

– Ei, bună seara, Key! Era numai zîmbet şi deşi el o privea furios ea îi forţa mîna. O cunoşti pe fiica mea? Heather, acesta este domnul Key Tackett.

– Bună seara, domnule Tackett. Fata era politicoasă, dar evident se gîndea la altceva. Mă aşteaptă Tanner, îi spuse mamei sale. Pot să plec?

– Mergem acasă.

– Dar toată lumea merge pe malul lacului.

– Noaptea? La ora asta? Nu.

– Ma-ma! Toţi copiii merg. Te rog.

Privirea cu care Darcy o fixa pe Heather era plină de avertismente.

– Să fii acasă la unsprezece şi jumătate. Nici o secundă mai tîrziu.

Heather protestă amărîtă.

– Nimeni nu mai vine la ora asta.

– Cum vrei domnişoară, accepţi sau mergem acasă.

Bineînţeles că a acceptat. După ce şi-a luat rămas bun de la Key, fata s-a îndreptat grăbită spre tînărul care o aştepta.

– Key?

– Ce vrei?

Numai după ce a dispărut doctoriţa a reuşit Key să fie atent la Darcy. Urmărindu-i privirea, ea şi-a dat seama ce persoană îl interesează.

– Vasăzică, noua noastră doctoriţă producătoare de scandaluri a îndrăznit să-şi arate chipul astă seară, remarcă ea cu răutate. Ai avut onoarea să o cunoşti?

– Adevărul este că o cunosc. M-am bandajat după ce m-ai împuşcat.

Reuşise să demoleze zîmbetul acela răutăcios.

– Ai fost la ea! exclamă Darcy. Ţi-ai pierdut minţile? Mă gîndeam că ai atîta bun simţ să mergi la

spital, unde eşti cunoscut.

– L-am căutat pe doctorul Patton. Nimeni nu mi-a spus că s-a pensionat.

– Şi că fratele tău şi-a aranjat amanta în cabinetul lui?

– Nu. Nimeni nu mi-a spus asta.

Key încerca să îşi ascundă sentimentele, dar, oricum, Darcy nu le-ar fi observat. Rotiţele ei erau în plină mişcare.

– Ar fi putut raporta şerifului că ai fost rănit cu foc de armă, spuse ea îngrijorată.

– Ar fi putut, dar mă îndoiesc că o va face chiar şi de acum înainte. Are destule griji pe cap. Nici nu poate dovedi nimic. Nu a extras un glonte. A pansat doar o bucată de carne sfîşiată. Key se aplecă şi vorbi în şoaptă: Ar trebui să te jupoi de vie pentru ce mi-ai făcut. Puteai să mă omori, ticăloaso.

– Cum vorbeşti cu mine? şuieră ea printre dinţi, dar continuă să zîmbească. Dacă nu reacţionam repede Fergus ne-ar fi prins pe amîndoi goi-goluţi în pat. Ne putea omorî pe amîndoi şi nici un tribunal din lume nu l-ar fi găsit vinovat.

– Scumpiţo?

Ea se întoarse şi îşi privi dulce soţul, iar Key îl salută.

– Bună seara, Fergus. Nu ne-am văzut demult.

– Ce mai faci, Key?

– Nu mă plîng, bine.

Cu ani în urmă între Jody şi Fergus fusese o ceartă grozavă. Era în legătură cu o scurgere de petrol de la o sondă *Tackett* la motelul lui Fergus. A fost ceva urît şi Key nu a dorit niciodată să cunoască amănuntele. Îşi imagina totuşi că Jody, avidă după petrol, putere şi bani, l-a înşelat pe Fergus.

Cearta lor nu avea legătură cu el, dar Fergus l-a privit întotdeauna cu dispreţ. Din cauza asta nu o dată s-a dus cu gaşca la motel, a făcut orgii şi a lăsat dezastru în urmă. Fergus nu-l plăcea, iar Key era mereu în gardă.

– Nu mă încîntă deloc chestia asta cu comisia în care m-a băgat nevasta ta. Apropo, spuse el spre Darcy, îmi dau demisia. Acum.

– Nu-ţi poţi da demisia. Nici nu ai început treaba.

– Cu atît mai mult. Eu nu am cerut să fac parte din nici o comisie, nici nu vreau, găseşte-ţi alt vicepreşedinte.

Darcy îl gratulă cu un zîmbet strălucitor.

– Vezi, Fergus, vrea să fie rugat. Ştii ceva, mergi şi adu maşina. Ne întîlnim afară. Între timp am să mă străduiesc să îl conving pe Key.

Darcy aşteptă pînă cînd soţul nu-i putea auzi, apoi se întoarse spre Key şi îi vorbi în şoaptă:

– Nu ştii să profiţi cînd ţi se iveşte o ocazie?

– Ce vrei să spui, „scumpiţo"? întrebă el imitîndu-l ironic pe Fergus.

– Vreau să spun, spuse ea apăsat, că dacă sîntem în aceeaşi comisie oamenii nu-şi pun întrebări dacă ne văd împreună. Key o privi opac. Exasperată, ea continuă să îi explice: Ne putem întîlni oricînd dorim şi nu trebuie să ne ferim de nimeni.

El mai tăcu preţ de cîteva secunde, apoi izbucni în rîs.

– Crezi că mă mai culc cu tine? Rîsul îi dispăru brusc, înlocuit fiind de o expresie mînioasă. Sînt al dracului de supărat pe tine, doamnă Winston. Puteai să mă omori cu jucăria aceea. Aşa cum arăt acum, nici într-o cabină de camion nu pot urca.

Darcy îl privi cu ochi tulburi.

– Mărunt preţ pentru distracţia pe care am avut-o, nu crezi?

– Nici pe departe, „scumpiţo". Am găsit ce căutam. Te porţi de parcă ai fi găina cu ouă de aur. Oricum, dacă ai impresia că am să te mai ating, eşti la fel de nebună, pe cît eşti de uşoară.

Femeia scăpără.

– Eu nu mai am nevoie de tine!

– Atunci, din cîte ştiu, sînt o măruntă minoritate.

Darcy era lividă.

– Întotdeauna ai fost un ticălos, Key Tackett.

– Ai dreptate, în cel mai corect sens al cuvintelor.

– Du-te dracului!

Pentru că în jurul lor erau foarte mulţi oameni, Darcy nu avea altceva de făcut decît să-şi ascundă mînia, să-i întoarcă spatele şi să plece. Celor care îi urau noapte bună le răspundea scurt.

Key o urmă, relaxat, amuzat şi mulţumit. Darcy merita asta. Era mulţumit că o insultase mult mai mult decît anticipase.

Ca un slujitor umil, Fergus o aştepta cu portiera maşinii deschisă. Darcy urcă şi spuse mohorît:

– Repede, du-mă acasă, Fergus. Mă doare capul îngrozitor.

Lui Key i se făcu milă de Fergus, dar nu pentru că se culcase cu nevastă-sa; la naiba, toţi bărbaţii au avut-o. Deşi Fergus avea motel, nu va fi niciodată un adevărat antreprenor. Avea nevoie de iniţiativă, iar el nu era omul. Unii treceau vijelios prin viaţă în timp ce alţii aşteptau cuminţi să treacă tăvălugul peste ei. În viaţă şi în dragoste, Fergus făcea parte din a doua categorie. Key nu reuşea să îl înţeleagă. De ce ignora Fergus infidelităţile lui Darcy? De ce se lăsa, de bunăvoie, pradă dispreţului tuturor? De ce o ierta?

Din dragoste?

Pe dracu! „Dragoste" era un cuvînt pentru poeţi şi cîntăreţi. Nu transforma viaţa, aşa cum scriau poemele. Key nu a văzut niciodată magia acestui cuvînt.

Din cauza dragostei a suferit el cînd i-a murit tatăl şi l-a lăsat singur într-o casă ostilă. Din cauza dragostei sora lui era legată psihic şi emoţional de mama lor. Dragostea l-a costat pe Clark cariera lui politică. Oare tot dragostea l-a ţinut pe Randall Porter lîngă soţia lui necredincioasă?

Nu-i de mine! exclamă Key şi porni maşina. Dragostea, iertarea şi „întoarce celălalt obraz" erau concepte ale şcolii de duminică. Nu făceau parte din viaţa reală. Oricum, nu din viaţa lui. Dacă într-un moment de tulburare mentală el s-ar fi căsătorit şi apoi şi-ar fi găsit soţia în braţele altui bărbat, i-ar fi omorît pe amîndoi.

Tocmai dorea să plece cînd auzi:

– Bună seara, domnule Tackett.

Întoarse capul şi uluit o văzu pe Lara Mallory lîngă maşină. Un vînt uşor îi flutura hainele şi părul. Era scăldată în razele lunii. Deşi era ultimul om pe care ar fi vrut să îl vadă în acel moment, trebuia să accepte că arăta al naibii de bine. Vorbi iritat:

– M-ai urmărit?

– De fapt, te-am aşteptat.

– Sînt impresionat. De unde ai ştiut că am să vin aici?

– Te-am văzut conducînd maşina asta prin oraş. Este neobişnuită.

– A fost a tatălui meu.

Lincolnul era de douăzeci de ani, dar Key îi dăduse instrucţiuni severe atelierului să fie păstrat în condiţii excelente. Îl folosea de fiecare dată cînd

venea acasă, gîndindu-se că este singura legătură cu tatăl lui. Maşina reflecta personalitatea tumultuoasă a lui Clark Junior. În interior era galbenă, cu ornamente aurii. Key o numea, cu afecţiune „pimp-mobil". Jody se încrunta de fiecare dată cînd auzea alintul folosit de obicei pentru amante, pentru că ştia că aşa a fost soţul ei în tinereţe.

– Mergi greu, constată Lara. Ar trebui să foloseşti cîrjele.

– Lasă-mă în pace. Nu le pot suferi.

– Dar îi faci gleznei tale un deserviciu.

– Îmi încerc norocul.

– Cum este rana? Nu ai venit la timp la consultaţie.

– Nu am nimic.

– Ar trebui să scot tubul de drenaj.

– Mi l-am scos singur.

– Înţeleg. Omul este dur. Bine măcar că te-ai bărbierit... Presupun că ai folosit un cuţit de măcelar.

Key nu spuse nimic pentru că avea impresia incomodă că ea îşi bate joc de el.

– Îţi schimb bandajul? Dacă nu-l schimbi, te infectezi.

– Rana mea arată bine, spuse el sprijinindu-se de portieră. Să consider asta o vizită de curtoazie? Sau îţi plătesc pentru consultaţie?

– De data asta nu.

– Ce drăguţ! Noapte bună.

– De fapt, îndrăzni Lara, făcînd un pas spre el, doresc să discutăm o problemă şi m-am gîndit că este bine să o fac aici, unde nu ne aude nimeni.

– Nu am chef să aud nimic. De fapt sînt chiar foarte iritat. Fă-mi un serviciu şi dispari.

Tocmai se aşeza, cînd fu luat prin surprindere. Lara îl luase de mînă şi îl obliga să o asculte.

– Ai mult curaj, domnule Tackett. De fapt te cred în stare. Sau a fost ideea doamnei Winston să simulaţi o spargere pentru a nu fi prinşi în plin adulter?

Key era uluit, dar îşi reveni după cîteva momente.

– Să fiu al naibii! Copilul Vrăjitor rezolvă cuvinte încrucişate.

– Domnul Winston te-a surprins cînd erai în pat cu nevastă-sa, nu-i aşa?

– De ce mă întrebi pe mine? Văd că ştii răspunsurile.

– În timp ce ai fugit ţi-ai luxat glezna. Pentru a-l induce în eroare, doamna Winston a tras. Scenă de film prost. Ştiai că o să te rănească?

– Ce naiba te interesează pe tine?

– Buun, înseamnă că nu ştiai.

– Eu nu am spus nimic. Te mai întreb o dată, ce te interesează? Ori poate ai o curiozitate maladivă în privinţa vieţii amoroase a altor oameni?

– Singurul motiv pentru care mă interesează este pentru că ai dat buzna în cabinetul meu, m-ai acuzat că sînt tîrfă, pentru un lucru pe care tocmai îl făcuseşi.

– Nu este chiar acelaşi lucru, nu?

– Serios? Ce diferenţe sînt?

– Darcy şi cu mine nu făceam rău nimănui.

– Nu făceaţi rău! Şi ea este căsătorită. Ai afirmat sus şi tare că acesta a fost cel mai crunt păcat al meu.

– Cel mai crunt păcat al tău a fost că te-ai lăsat prinsă.

– Aşadar, atîta timp cît soţul nu ştie nimic, tu nu ai nici o mustrare de conştiinţă.

– Nu chiar aşa, dar nu este o catastrofă. Singurii care suferă consecinţele sînt păcătoşii.

– Nu cred că ai dreptate, domnule Tackett. Ai ridicat în picioare un oraş întreg sub pretextul că a

început „un val de violenţă", care de fapt nu există.

– Nu este vina mea. Fergus şi-a pierdut cumpătul cînd a auzit-o pe Darcy ţipînd. S-a lăsat purtat de sentimente.

– Sau poate că a folosit mitul pentru a-şi ascunde propriile suspiciuni.

Se gîndise şi Key la acest lucru, dar nu dorea să o recunoască.

– Nu sînt responsabil pentru ce-i trece lui prin cap.

– Şi nu te dranjează că ai speriat întreg oraşul?

– I-am speriat? Pe naiba, le plac aventurile. Le mănîncă pe pîine. Mai au cu ce-şi trece vremea după atîta plictiseală. Şeriful Baxter mi-a spus că toţi văd hoţi în oraş. Key chicoti. De exemplu, domnişoara Winnie Fern Lewis. Locuieşte într-o casă de trei etaje. Cînd eram copii o necăjeam pentru că era zgîrcită. Ieri i-a spus lui Elmo că un bărbat a privit-o de la fereastră cum se dezbracă şase nopţi la rînd. Nu-l poate descrie, nici identifica, pentru că bărbatul este „bolnav sexual". Dacă Elmo a reuşit să fie serios, e mare lucru. Nimeni nu poate pune nici un deget pe fereastra domnişoarei Winnie, dar trăieşte acum cea mai palpitantă aventură pe care a avut-o de ani de zile. Şi ce-i rău în asta?

– Cu alte cuvinte, crezi că ai făcut un serviciu comunităţii?

– Posibil. Oamenii dintr-un orăşel ca Eden Pass au nevoie şi de emoţii. Key se apropie provocator de ea. Dar dumneata, doctore? Dumneata ce faci? Cum generezi emoţii, cînd la Eden Pass nu prea ai pe cine seduce?

Lara se cutremură de indignare. Key îşi dădu seama că a minţit cînd a spus că nu este o femeie atrăgătoare. Totul în jurul ei, în fiinţa ei era blînd, cor-

pul, părul, obrajii, gura. Nu-i plăceau deloc gîndurile astea. Continuă pe acelaşi ton jignitor:

– Ţi-ai găsit următoarea victimă?

– Clark nu a fost victima mea!

– Eşti singura femeie măritată cu care s-a încurcat.

– Ceea ce arată că el acţiona selectiv, mai selectiv decît tine.

– Sau mai puţin selectiv.

Furioasă, Lara se întoarse să plece, dar mîna lui o ajunse şi o aduse înapoi.

– Dacă tot ai stîrnit discuţia asta, ascultă-mă pînă la capăt.

Ea îl privi cu demnitate.

– Ascult.

– Ai spus că acuzaţiile mele sînt nedrepte.

– Sînt. Grosolan de nedrepte. Nu ştii nimic despre legătura mea cu Clark, ştii numai ce ai citit în ziare şi ce ai presupus în mintea ta murdară.

Key rîdea insolent. Primise mingea în terenul lui.

– Păi, nici tu nu ştii nimic despre legătura mea cu Darcy, nici cu alte femei, şi totuşi, m-ai înghesuit aici, ca un sfînt luptător biblic. Dacă eu am tras concluzii pripite în privinţa ta, de ce ar fi corect din partea ta să-mi atribui lucruri pe care nu le ştii?

Fără să-i lase timp de răspuns, intră în maşină şi porni motorul. Prin fereastra deschisă adăugă vicios:

– Nu numai că eşti o soţie infidelă, dar eşti şi o femeie al naibii de ipocrită.

Capitolul şapte

Lara conducea nebuneşte. Noaptea era caldă şi senină. Briza nu reuşea decît să împrăştie căldura emanată de acest pămînt sălbatic.

Texas.

„Texas-ul nu este un loc oarecare", îi spusese Clark de foarte multe ori. „Este o stare de spirit. Un Xanadu al cowboy-lor".

Pînă acum şase luni Lara nu văzuse niciodată pămîntul texan; dar a venit să ia ce era al ei. A adus cu ea influenţa Hollywood-ului. Văzuse în filme acest pămînt, dar numai în cele western.

Texas-ul era plin de verdeaţă. Avea păduri de pini, aliniaţi perfect de natură. Cînd începea primăvara, aceste păduri erau un adevărat pastel de culori. Turmele de vite păşteau bucolic. Lacuri forfotind de peşte primeau ca într-o îmbrăţişare apa rîurilor care

aduceau cu ele istoria acestui pămînt. Era o imensitate şi de aceea texanii îi dispreţuiau pe ceilalţi.

Yancheii erau primiţi aici. Nativii se considerau mai întîi texani şi apoi americani. În sîngele lor curgea spiritul lui Alamo. Moştenirea lor era mai bogată decît a omenirii.

Dacă Larei i-a venit greu să-i înţeleagă pe oameni, în schimb a admirat, fără rezerve, ţinutul. Din Eden Pass radiau drumurile ca spiţele roţii la căruţă. Cînd a plecat de la şcoală a mers la întîmplare, fără nici o destinaţie precisă. Ieşise din oraş, nu ştia exact unde se află, dar nu se simţea pierdută. A oprit motorul şi s-a lăsat cuprinsă de liniştea întreruptă doar de corul discordant al broaştelor şi al greierilor.

Îşi încrucişă mîinile pe volan şi-şi sprijini fruntea de ele, dispreţuindu-se că s-a lăsat dominată de Key Teckett. Făcuse exact cum a spus el. Aruncase cu pietre fără să cunoască faptele. Ar fi fost o mie de motive care să arate întîmplarea într-o cu totul altă lumină. Înţelese atunci că motivele nu erau întotdeauna ceea ce păreau la prima vedere. Evenimentele necunoscute puteau schimba radical diferenţa dintre bine şi rău, inocenţă şi vinovăţie. Nu era ea oare cea care trebuia să ştie cel mai bine acest lucru?

Din cauza gîndurilor tumultuoase nu mai putea respira. Ieşi din maşină şi porni pe pajiştea de la marginea drumului. Undeva în apropiere se afla o turmă de vite. Mai multe sonde de petrol pompau ritmic: siluete miraculoase, proiectate pe umbrele nopţii. Îşi imagină că erau sonde *Tackett.*

Nu plouase de o săptămînă şi pămîntul era uscat. Se apropie de ele.

„Ce faci aici, Lara?"

Îşi punea frecvent această întrebare. Chiar înainte de moartea lui Clark, era obsedată de ideea de a veni aici şi de a-l înfrunta în termenii stabiliţi de ea pentru a rezolva problema lor comună. Intenţionase să-i înmîneze o notă de plată, ca despăgubire pentru tot ceea ce pierduse ea.

Dar el a murit înainte ca ea să-şi îndeplinească planul. Deşi tragică, moartea lui i-a influenţat foarte puţin scopurile. Clark nu era esenţial pentru planul ei. Dar Key era.

Key. O dispreţuia. Din această cauză ei nu-i va fi uşor. Dar oricît ar fi fost de rău, rămînea de neclintit. Pregătirea ei medicală a învăţat-o că înainte de a face un lucru bun trebuia mai întîi să treci prin suferinţe. Înainte ca rănile să se vindece ele trebuiau arse. Ea era dispusă să îndure orice, oricît de dureros, numai pentru a aduce odihnă stafiilor care o bîntuiau.

Numai atunci va avea liniştea pe care o pierduse la moartea fiicei ei. Numai atunci va fi în stare să lase în urmă tragediile trecutului şi să-şi continue viaţa, la Eden Pass sau în altă parte.

În anii care au urmat întoarcerii de la Montesangre, după moartea lui Randall şi a fetiţei sale Ashley, a trăit într-un vis total. De fapt nu a trăit, a existat. Plină de disperare, golită de sentimente şi singură, a trecut de la o zi la alta fără să vadă nimic în jurul ei. Munca i-ar fi putut alina suferinţa, dar cerul i-a respins această posibilitate. Devenise un paria, un obiect de curiozitate şi, ridicol, era tîrfa lui Clark Tackett. Aşa i-a spus şi Key. Tîrfa. Jody gîndea acelaşi lucru despre ea. Lara văzuse dispreţul din ochii bătrînei. De fapt, nici nu se aşteptase la altceva.

Chiar şi părinţii ei au condamnat-o. Ea nu a simţit căldura copilăriei şi încordarea dintre ei a crescut

după scandal. Nu putea înţelege de ce era dispusă să practice medicina într-un oraş uitat de lume ca Eden Pass, mai ales pe teritoriul familiei Tackett.

– Au nevoie de medic, le-a explicat ea cînd ei au întrebat-o nedumeriţi.

– Peste tot este nevoie de doctori, a contrazis-o tatăl. De ce să mergi acolo?

– Pentru că ea are darul de a alege cea mai proastă situaţie posibilă, dragă, constată mama cu dispreţ rece. Este un obicei pe care îl respectă numai ca să ne facă nouă necazuri.

– Calea rezistenţei minime nu este o crimă, Lara, a sfătuit-o tatăl. La urma urmei, după tot ce s-a întîmplat, trebuia să înveţi acest lucru.

Ar fi privit-o ca pe o nebună dacă le-ar fi spus motivul adevărat pentru care dorea să plece în Texas. Dar nu le-a spus nimic. Făcu un ultim efort inutil să se apere.

– Ştiu că nu va fi uşor să-mi practic meseria acolo, dar altă ocazie nu am avut, atît mi s-a oferit.

– Şi pentru asta eşti singura vinovată, ca pentru toate necazurile tale. Dacă ne-ai fi ascultat pe noi, viaţa ta nu ar fi atît de umilă acum.

Le-ar fi putut aminti că ei au încurajat căsătoria ei cu Randall Porter. Înainte de a-l întîlni au fost impresionaţi de cartea lui de vizită – încîntător, urban şi cosmopolit. Vorbea fluent trei limbi străine şi deţinea o funcţie proeminentă în Departamentul de Stat, atribut care îl proiecta direct în înalta societate.

L-au privit pe Randall ca pe un sfînt cînd nu a alungat-o după scandalul cu senatorul Tackett. Ce ar mai conta între ei dacă ar şti cît de nefericită a fost cu Randall, cu mult timp înainte de a-l cunoaşte pe Clark.

Tulburată de amintiri, Lara porni înapoi spre maşină, cînd auzi un zgomot deasupra capului. Privi şi văzu un avion. Era doar un punct luminos la orizont, care se apropia, zburînd la joasă înălţime. De fapt, chiar la o altitudine periculoasă. Din sumarele ei cunoştinţe ghici că era un avion mic. Cînd avionul se apropie periculos de pădure, Lara îşi ţinu respiraţia. Cu cîteva secunde înainte de a lovi vîrfurile copacilor, botul avionului se ridică în unghi drept şi aparatul începu să urce.

Ar putea împrăştia insecticid la ora asta? Era posibil să se arunce chimicale peste păşunile unde păşteau acum animalele? Nu, probabil că era un pilot singuratic.

„Proasto", murmură ea urcînd în maşină şi pornind motorul.

Bineînţeles, se referea la revenirea ei în Eden Pass şi la faptul că a fluturat basmaua roşie pe sub nasul familiei Tackett. Dar cînd nu mai ai absolut nimic de pierdut, riscurile nu te mai impresionează. Ce îi mai putea spune familia Tackett, ce îi mai putea face? Folosiseră deja tot arsenalul.

Imediat ce îi vor satisface dorinţa, ea va pleca bucuroasă din oraşul lor. Pînă atunci nu o interesa ce gîndeau ei despre ea. Totuşi trebuia să îi facă să-şi depăşească aversiunea de a vorbi cu ea. Dar cum?

Jody era implacabilă.

Key era grosolan, abuziv şi nu vorbea cu ea decît cînd era absolut necesar.

Janellen? Sesizase oare o scînteie de curiozitate în ochii ei, înainte de a interveni Jody? Putea să străpungă armura lor pe aici?

Merita să încerce.

Janellen era supărată pe ea însăşi. Plănuise pentru astăzi să plătească toate notele de plată, dar cînd ajunse la birou şi căută dosarul, îşi aminti că l-a luat la atelier cu o zi înainte pentru a compara facturile cu echipamentul primit. Nu-i stătea în fire să fie distrată şi era furioasă pe ea pentru că trebuia să meargă acum cîteva mile înapoi la atelier şi trebuia să-i lase pe muncitori s-o aştepte.

Atelierul mecanic era mult mai urît decît clădirea administrativă. Pe măsură ce compania se lărgea au fost construite alte şi alte clădiri pentru inventarul în creştere al echipamentelor de foraj. Era sîmbătă, clădirea era pustie. Janellen parcă maşina exact în faţa uşii. Intră într-o cămăruţă care găzduia un birou improvizat. Aici muncitorii aveau telefon, frigider, cuptor cu microunde, filtru de cafea şi cîteva cuşete pe care erau înscrise numele lor, unde Janellen le strecura cecurile de două ori pe lună.

Folosind cheia dublă, intră şi fu izbită de atmosfera îmbîcsită de tutun. Găsi dosarul pe care-l uitase şi era pe punctul de a pleca, cînd auzi mişcare dincolo de uşa care lega biroul de garaj. Deschise uşa şi fu confruntată cu o situaţie care o lăsă fără grai. Între două camioane ale companiei se găsea o camionetă. Unul din oamenii ei încărca în camionetă piese, ţevi şi alte unelte necesare pentru sonde. Verifica fiecare piesă cu o listă pe care o ţinea în buzunarul cămăşii şi o consulta din cînd în cînd. Tocmai terminase şi urca în cabină.

Janellen ieşi din locul din care văzuse toată scena

şi se repezi în faţa camionetei blocîndu-i drumul.

– Domnişoară Janellen! exclamă bărbatul. Nu... nu am ştiut că sînteţi aici.

– Ce faci tu aici sîmbătă dimineaţa, Muley?

Deşi era bronzat, bărbatul roşi şi începu să se joace cu şapca.

– Domnişoară Janellen, ştiţi foarte bine că astăzi este rîndul meu să fac turul sondelor.

– După care eşti concediat în mod oficial.

– Ştiţi, mă gîndeam să încep munca luni dimineaţă devreme. Am venit să iau nişte materiale.

– Cu uşa garajului închisă şi toate luminile stinse? Şi nu încarci echipametnul în maşina companiei, ci în camioneta ta, Muley. Furi, nu-i aşa?

– Dar este echipament vechi, domnişoară Janellen. Nu-l mai foloseşte nimeni.

– Şi ai hotărît să te autoserveşti.

– Dar v-am spus, nu-l foloseşte nimeni. Se va arunca oricum.

– Dar a fost cumpărat şi plătit de *Tackett Oil.* Nu tu dispui de el. Janellen inspiră adînc. Te rog să descarci imediat totul.

Cînd omul termină, îşi agăţă degetele în cureaua pantalonilor şi adoptă o poză războinică.

– Îmi iei din salariu sau ce?

– Nu, nu îţi iau din salariu. Te dau afară.

Atitudinea bărbatului se schimbă imediat. Încleştă pumnii şi făcu doi paşi ameninţători spre ea.

– Pe dracu! Jody m-a angajat şi numai ea mă dă afară.

– O va face într-o secundă cînd va afla că furai de la ea. După aceea o să-ţi taie şi mîna.

– Nu ştii ce va face. Şi apoi nu poţi dovedi nimic. Aveam de gînd să cumpăr echipamentul.

Fata clătină trist din cap, simţindu-se trădată.

– Dar nu ai făcut nici o ofertă, Muley, nu-i aşa? Te-ai furişat aici, sîmbăta, cînd ştiai că nu este nimeni şi ţi-ai încărcat marfa în camionetă. Îmi pare rău, hotărîrea mea este definitivă. Îţi poţi ridica ultimii bani pe data de cincisprezece.

– Căţea bogată! rînji omul. Plec, dar pentru că sînt convins că afacerile voastre sînt pe ducă. Toată lumea ştie că şi Jody este pe ducă. Te crezi în stare să conduci compania la fel de bine ca ea? Nimeni nu te ia niciodată în serios. Ştii că toţi rîdem de tine? Da, ne adunăm cu toţii aici după schimb şi vorbim despre tine. Este amuzant cum încerci să o imiţi pe maică-ta pentru că nu ai altceva mai bun de făcut. Cum ar fi, să faci dragoste de exemplu. Am pus pariu că ai rămas tot virgină. Cireşica ţi-e tare ca piatra. Chiar dacă eşti moştenitoare la atîţia bani cine ar vrea să se culce cu o femeie atît de frigidă ca tine?

Janellen înfruntă curajoasă insultele. Dar îi vîjîiau urechile. Se menţinea dreaptă numai printr-un miracol.

– Dacă nu ieşi de aici în zece secunde îl sun pe şeriful Baxter să te aresteze.

Bărbatul mai arătă o dată furios cu degetul spre ea, apoi urcă în maşină şi porni ca din puşcă.

Janellen încuie repede uşa garajului, apoi fugi în birou şi se încuie înăuntru. Se prăbuşi într-un scaun. A înfruntat bruta dar acum tremura incontrolabil.

Logic, înfruntarea cu Muley a fost o prostie. El ar fi putut-o ataca, omorî chiar şi nici nu ar fi fost bănuit. S-ar fi crezut că a ucis-o un hoţ oarecare – poate chiar cel care a intrat în casa Winston.

Se legăna disperată pe scaun. Ce i-a venit să-l înfrunte? Probabil că avea în ea un curaj de care nu ştia. De unde i-a venit scînteia aceasta de îndrăzneală

exact atunci cînd a avut nevoie?

Îi trebui o jumătate de oră să se calmeze. Abia atunci începu să realizeze ramificaţiile hotărîrii ei impulsive. Hotărîrea spontană de a-l concedia pe Muley a fost corectă. Acum totuşi trebuia să o informeze pe Jody. Nu avea nici o îndoială că Jody va fi de acord cu ea şi totuşi îi era frică. Poate că nu ar trebui să îi spună pînă nu va găsi un om în loc. Dar unde să îl găsească? Nu va fi uşor să găseşti un om calificat. Muley era priceput...

Bowie Cato.

Numele îi fulgeră prin minte. Se gîndise mult la el, mai mult decît ar fi fost decent, mai mult decît îi plăcea să recunoască. Se trezea visîndu-l cu ochii deschişi. Oare să-l sune şi să-l întrebe dacă mai era interesat de o slujbă?

Probabil că a plecat deja.

Şi, apoi, ce nebun ar angaja un fost condamnat după ce a dat afară un om pentru că l-a prins furînd?

Jody va face o criză. Şi, dacă se va îmbolnăvi, va fi numai vina ei.

Enumeră în gînd zeci de argumente şi totuşi ridică receptorul şi formă numărul de la *Palmierul*.

– Este... da, sun pentru... cine este la telefon? Gena ei curajoasă dispăruse subit.

– Cu cine doriţi?

– Sînt Janellen Tackett, îl caut pe...

– Nu este aici.

– Poftim?

– Fratele dumneavoastră nu este aici. A venit aseară după şedinţă, a stat cam o jumătate de oră, a băut trei duble în timp record şi a plecat. A spus că vrea să piloteze. Vocea nevăzută chicoti. Eu sigur nu aş fi urcat în avion cu el.

– Doamne, murmură Janellen.

Maşina nu era la locul ei azi dimineaţă. Dar nu şi-a imaginat că Key nu a fost deloc acasă.

– Eu sînt Hap Hollister, domnişoară Janellen, proprietarul localului. Dacă vine Key să-i transmit un mesaj? Vreţi să vă sune?

– Da, vă rog. Vreau să ştiu dacă este bine.

– Îl ştiţi pe Key. Îşi poartă singur de grijă.

– Da, dar rugaţi-l să mă sune oricum.

– Bineînţeles. La revedere.

– De fapt, domnule Hollister, interveni ea iute, v-am sunat pentru altă problemă.

– Spuneţi.

Janellen îşi şterse de fustă palma transpirată.

– Mai lucrază la dumneavoastră un tînăr pe nume Bowie Cato?

Lara îşi uda petuniile cînd o maşină intră în viteză pe aleea dinspre casă şi scrîşni, se opri într-un nor de praf. Uşa se deschise brusc şi un tînăr îmbrăcat în şort ieşi din maşină cu ochii măriţi de spaimă.

– Doctore! Fetiţa mea... ea... mîna... Isuse, ajută-ne!

Lara scăpă stropitoarea, îşi scoase la iuţeală mănuşile de grădină şi fugi spre maşină. Femeia dinăuntru era mai isterică decît bărbatul. Ţinea în braţe un copil de trei ani. Totul era stropit de sînge.

– Ce s-a întîmplat?

Lara intră pe jumătate în maşină şi cu blîndeţe îndepărtă mîna femeii de pe fetiţă. Sîngele era de un roşu aprins – hemoragie arterială.

– Mergeam spre lac, povestea bărbatul plîngînd. Letty era pe scaunul din spate şi ţinea mîna scoasă pe fereastră. Nu mi-am dat seama că sînt atît de aproape de margine. Stîlpul de telegraf... Oh, Dumnezeule!

Braţul fetiţei era aproape smuls. Încheietura umărului era deformată. Sîngele ţîşnea din arteră. Fetiţa era aproape vînătă şi respira agitat. Nu răspundea la stimuli.

– Dă-mi un prosop.

Bărbatul se repezi la geantă şi scoase prosopul. Lara îl apăsă ferm pe rană.

– Ţine-l aşa pînă mă întorc. Apasă cît poţi. Mama dădu din cap pierdută. Tatălui disperat, Lara îi spuse: Fă curăţenie în lada maşinii.

Intră în fugă în clinică. Luă un tub de glucoză şi sună la Crucea Roşie, la elicopterele de urgenţă, de la spitalul *Mother Frances.*

– Sînt doctoriţa Mallory din Eden Pass. Am nevoie de un elicopter. Pacientul este un copil. Este în stare de şoc, cianotică, nu răspunde, are pierderi mari de sînge. Braţul drept este aproape smuls. Nu sînt semne de rană la cap sau la coloană. Poate fi transportată.

– O puteţi duce la Dabbert Couty?

– Da.

– Ambele elicoptere sînt în misiune. Vă distribuim spre o altă linie.

Lara închise telefonul, luă în fugă trusa medicală şi ieşi. Într-o panică frenetică tatăl copilului golise camioneta.

– Ajută-mă s-o aşez în spate. Lara îl instruia şi bărbatul îi executa ordinele.

– Dă-mi pătura. Ne duci pe pista de aterizare a oraşului. Cred că ştii unde este. Va veni un elicopter

să o ducem la spital.

La două minute după ce sosiseră, erau în drum spre pista de urgenţe. Lara lucra repede şi eficient. Înlocui prosopul cu bandaje sterile. Le apăsă pe rană şi le fixă cu leucoplast. Hemoragia putea fi fatală dacă nu era oprită. Luă cu grijă pulsul copilului. Era foarte slab. Mama urla disperată. Lara îşi păstră calmul.

– Întoarce-i capul pe o parte să nu se înece dacă vomită.

Mama executa totul cu gesturi mecanice. Copilul putea respira, dar din ce în ce mai slab, cum era şi pulsul. Tatăl conducea ca un nebun blestemînd printre lacrimi.

Inima Larei era alături de ei. Ştia ce simte un părinte cînd copilul are o moarte năprasnică. Nemulţumită de pulsul slab al fetiţei hotărî să-i facă o mică incizie la gleznă. Degetele ei se mişcau cu îndemînare, transpira abundent şi se ştergea cu mîneca bluzei.

– Slavă domnului, murmură ea cînd au ajuns la pista de urgenţe.

– Unde este elicopterul? urlă tatăl.

– Claxonează.

Un bărbat cu salopeta murdară de ulei ieşi grăbit din hangar.

– Eşti doctoriţa Mallory?

Tatăl arătă spre camionetă. Bărbatul se aplecă, dar i se tăie respiraţia cînd văzu scena.

– Doctore?

– Te-a sunat spitalul?

– Au trimis un elicopter pentru un pacient cu atac de cord la Lake Palestine, iar celălalt este pe zona 20 între state.

– Au notat la Centrul Medical?

– Da, dar nu sînt altele disponibile. Mai încearcă.

– Dar copilul acesta nu mai are timp!

– Dumnezeule, copilul meu! urlă femeia. Va muri, nu-i aşa? Dumnezeule!

Lara privi trupul minuscul şi văzu cum se scurge viaţa din el.

– Doamne, ajută-mă!

Îşi acoperi faţa cu mîinile mirosind a sînge proaspăt. Acesta era coşmarul ei. Să vezi cum moare un copil sub ochii tăi. Să fii incapabilă să faci ceva pentru el.

– Doctore? Tatăl fetiţei o scutura. Ce facem? Trebuie să faci ceva! Fetiţa noastră moare!

Vedea şi ea. Dar ştia că nu poate rezolva singură o urgenţă de asemenea amploare. Dacă nu primea imediat tratament de specialitate, fetiţa îşi va pierde cu siguranţă mîna, dacă nu chiar viaţa. Se întoarse spre mecanicul uluit:

– Ne poţi duce tu? E o problemă de viaţă şi de moarte.

– Eu doar le repar, nu ştiu să le pilotez. Dar este aici un pilot.

– Unde?

– Acolo. Bărbatul arătă în direcţia hangarului. Dar nici el nu-i prea în formă.

– Este un avion în hangar? Poate un elicopter?

– Este unul. Îl ţine un pensionar. Zboară o dată, de două ori pe săptămînă la Dallas să joace golf. Nu cred că se supără dacă îl folosim.

– Repede, mai repede! îi ruga mama.

– Pilotul acesta ştie să piloteze un elicopter? întrebă Lara.

– Da, dar cum v-am spus nu prea este...

– Ţineţi sticlele de perfuzie sus. Controlaţi-i

respiraţia, le spuse ea părinţilor.

Risca părăsindu-şi pacientul, dar nu credea că mecanicul îi va putea explica pilotului urgenţa situaţiei. Trecu pe lîngă mecanic şi intră în fugă în hangar. Nu vedea pe nimeni.

– Hei! Hei!

Intră într-o cameră mai mică. Într-un colţ era un sac de dormit. Pe el stătea întins un bărbat şi sforăia sonor.

Era Key Tackett.

Capitolul opt

Mirosea ca o distilerie. Lara se aplecă şi îl scutură de umeri cu brutalitate.

– Trezeşte-te. Am nevoie să pilotezi un avion pînă la Tyler. Acum!

El murmură ceva de neînţeles, o împinse şi se întoarse pe partea cealaltă.

Într-un frigider ruginit Lara descoperi cîteva cutii de bere, brînză şi o portocală, iar lîngă ele o sticlă cu apă. Era ceea ce căuta. O luă şi începu să o golească pe faţa lui. El se ridică brusc, strigă furios şi ridică pumnii privind-o ucigător.

– Ce dracu'! Cînd o văzu pe Lara o privi înmărmurit.

– Trebuie să duc cu elicopterul o fetiţă rănită la spitalul *Mother Frances*. Braţul drept i-a fost smuls din umăr şi viaţa ei atîrnă de un fir de păr. Nu avem timp

de certuri sau de explicaţii. Ne poţi duce pînă acolo fără să te prăbuşeşti?

– Eu pot zbura oriunde, oricînd. Sări în picioare şi îşi încălţă ghetele.

Lara ieşi înaintea lui. Tatăl copilului îi alergă în întîmpinare.

– L-aţi găsit?

– Vine.

Nu le mai dădu alte explicaţii. Era mai bine dacă ei nu ştiau că pilotul adormise doborît de băutură. Mecanicul se afla lîngă elicopter şi le făcu un semn că aparatul este pregătit de zbor. Îndreptîndu-se spre aparat, Lara întrebă:

– Cum te numeşti?

– Jack, Jack şi Marion Leonard. Fetiţa noastră se numeşte Letty.

– Ajută-mă să o aduc pe Letty la elicopter.

Au luat-o împreună de pe platforma maşinii şi au aşezat-o în elicopter. Marion venea lîngă ei ţinînd sticla de glucoză. Cînd au ajuns la elicopter Key se afla deja în cabina de comandă. Pornise deja motorul. Soţii Leonard erau prea îngrijoraţi în privinţa fetiţei lor pentru a vedea că pilotul nu-şi încheiase cămaşa şi era nebărbierit. Ochii injectaţi de băutură erau acoperiţi de o pereche de ochelari de zbor. Imediat ce s-au îmbarcat el a întrebat-o pe Lara:

– Sînteţi gata? Plecăm?

Ea îi făcu un semn din cap şi imediat au decolat.

Era prea mult zgomot în cabină pentru conversaţii şi oricum nimeni nu avea nimic de spus. Soţii Leonard erau prăbuşiţi unul în braţele celuilalt în timp ce Lara verifica continuu pulsul şi tensiunea fetiţei. Avea încredere în Key că ştia drumul. El întoarse capul şi strigă spre ea:

– Le-am găsit frecvenţa de transmisie şi discut cu echipa pentru traumatisme. Vor să ştie ce semne vitale are copilul.

– Presiunea sîngelui de la cincizeci la treizeci şi în scădere. Pulsul, o sută patruzeci şi foarte slab. Spune-i să alerteze chirurgul vascular şi un specialist ortoped. Va avea nevoie de amîndoi. Este sub perfuzie.

– I-ai dat vreun anticoagulant?

Cîteva momente Lara se gîndi dacă să o facă sau nu. Hotărî că nu.

– Este prea mică. Hemoragia este sub control.

Key transmitea informaţiile, iar Lara continua să verifice presiunea, respiraţia şi pulsul. Se străduia să rămînă detaşată, dar era foarte greu cînd avea un pacient atît de mic, neajutorat şi cu o rană atît de gravă.

Din cînd în cînd Marion întindea mîna spre fetiţa inconştientă şi îi mîngîia părul şi obrajii. I-a sărutat degeţelele de la mîini. Acest gest matern i-a sfîşiat inima Larei.

Cînd s-a văzut panorama oraşului, Key i s-a adresat din nou.

– Unitatea de urgenţă aşteaptă. Ni s-a dat permisiune de aterizare.

Respiraţia firavă a fetiţei s-a oprit brusc. Lara şi-a înfipt degetele adînc în carotidă, dar nu a mai simţit pulsul. Jack Leonard a început să strige disperat:

– Ce se întîmplă, doctore? Doctore! Doctore!

– Pulsul a căzut.

– Fetiţa mea! O, Dumnezeule, copilul meu! urla Marion isterică.

Lara s-a aplecat peste fetiţă şi-a fixat palmele sub stern. A apăsat cu putere de mai multe ori încercînd să stimuleze inima.

– Nu, Letty, nu! Luptă! Te rog! Cît mai este, Key?

– Se vede spitalul.

Lara a acoperit nările şi gura fetiţei cu gura ei şi a începu să sufle.

– Nu muri. Nu muri, Letty, şoptea ea febril.

– Isuse! plîngea Jack disperat. A murit!

– Letty! urlă Marion. Dumnezeule, te rog! Nu!

Lara nu auzea nimic. Se concentra cu toată voinţa pe trupul micuţ şi apăsă ritmic pieptul fragil aplicînd în acelaşi timp respiraţia gură la gură.

Cînd a simţit o palidă zvîcnire de puls a strigat fericită. Pieptul copilului a început să se ridice şi să coboare ritmic. Respira. Pulsul era foarte slab, dar inima bătea din nou.

– Am reuşit.

Key aduse elicopterul la aterizare.

Echipa de intervenţie s-a apropiat înainte ca elicea să se oprească. Lara a lăsat pacientul pe mîna lor şi s-a ocupat de Marion. Alergau cu toţii spre sala de urgenţe. Au fost opriţi de o asistentă.

– Vreau să fiu cu copilul meu! plîngea Marion privind spre grupul care dispărea.

– Îmi pare rău, doamnă, trebuie să aşteptaţi aici. Copilul este sub cea mai bună supraveghere medicală.

Lara îi făcu un semn de înţelegere asistentei.

– Am eu grijă de ea, mulţumesc.

Împreună cu Jack şi Marion au intrat în sala de aşteptare. Bărbatul vorbea cu blîndeţe.

– Trebuie să îi sun pe ai noştri, Marion.

– Mergi, stau eu cu ea.

– Nu, spuse Marion hotărîtă. Vreau să fiu cu Jack.

Nu au putut-o convinge cu nici un chip. Sprijinindu-se unul de altul cei doi părinţi distruşi au plecat să caute un telefon public.

– Rezistă copilul?

Auzind vocea lui Key în spatele ei, Lara se întoarse. Şi el îi privea pe cei doi părinţi.

– Va fi foarte greu.

– Aproape să o pierzi, nu-i aşa? Se întoarse şi o privi. Ai luptat cu disperare să o reanimezi.

– Asta este meseria mea.

– Şi braţul?

– Nu ştiu. Este posibil să îl piardă.

– La naiba!

Îşi luă ochelarii şi îi puse în buzunarul cămăşii pe care între timp reuşise să o încheie.

– Eu vreau o cafea. Tu?

– Nu, mulţumesc.

– Cînd eşti gata să ne întoarcem la Eden Pass...

Lara clătină din cap.

– Am să aştept. Măcar pînă iese din operaţie. Poţi pleca atunci cînd doreşti. Mă descurc eu.

El o privi supărat, apoi spusè tăios:

– Mă duc să caut o cafea.

Lara privi în urma lui; mergea drept şi sigur, şchiopăta doar uşor din cauza gleznei. Deşi arăta dezordonat, nimeni nu ar fi crezut că fusese trezit din beţie cu puţin timp în urmă.

Garase elicopterul într-un hangar din curtea spitalului. A fost o manevră periculoasă. Mîndria că putea pilota orice, oricînd, nu era o simplă laudă de sine.

Soţii Leonard s-au întors după ce au telefonat şi s-au aşezat începînd veghea cea lungă. Key s-a întors cu mai multe ceşti de cafea şi cîteva gustări. Lara a făcut prezentările.

– Nu avem cuvinte de mulţumire, îi spuse Marion printre lacrimi. Indiferent ce se va întîmpla cu fetiţa noastră, dacă nu ne aduceaţi aici, Letty... ar...

În locul cuvintelor care în această situaţie nu îşi aveau rostul, Key o bătu pe umăr încurajator.

– Mă întorc imediat. Fără alte explicaţii, se întoarse şi plecă.

Veştile din sala de operaţie veneau agonizant de încet. De fiecare dată cînd o soră se apropia de locul unde stăteau ei, toţi trei o priveau încordaţi. Dar mesajul era de fiecare dată scurt – chirurgii se străduiau să o stabilizeze pe Letty şi să-i salveze mîna de la amputare.

În dimineaţa aceea spitalul a avut o activitate febrilă. Mai mulţi oameni suferiseră vătămări într-un accident de circulaţie. Au fost implicate trei maşini, inclusiv un autobuz cu persoane în vîrstă. Personalul se mişca repede şi cu eficienţă – erau competenţi.

Key s-a întors cam după o jumătate de oră aducînd o sacoşă mare cu cumpărături. O întinse spre Lara şi Marion.

– M-am gîndit că ar trebui să vă schimbaţi hainele.

În sacoşă erau pantaloni şi tricouri. Hainele lor erau îmbibate cu sînge. Au intrat în cea mai apropiată toaletă, s-au spălat şi s-au schimbat. Cînd Jack a încercat să plătească, Key s-a supărat.

– Eşti fiul lui Barney Leonard, nu-i aşa? Aveţi o curăţătorie, nu-i aşa?

– Da, domnule Tackett. Nu mi-am imaginat că mă cunoaşteţi.

– Cum să nu, sînt încîntat de felul în care îmi spălaţi cămăşile. Apretate exact cît trebuie. Asta este răsplata mea.

Jack îi strînse solemn mîna.

Rudele lor au sosit după o oră, însoţite de pastor. Micul grup a început să se roage pentru viaţa lui Letty. În timpul carierei sale medicale Lara văzuse multe asemenea scene, era obişnuită cu tragediile per-

sonale. Dar Key se simţea extrem de stînjenit. Măsura holul şi dispărea frecvent. De fiecare dată cînd pleca, Lara credea că a luat elicopterul şi s-a întors la Eden Pass, dar el se întorcea şi iar întreba despre starea lui Letty. Într-una din aceste absenţe, s-a bărbierit şi şi-a schimbat cămaşa. Acum arăta respectabil.

La aproape şapte ore după ce Letty a intrat în operaţie, un bărbat mărunt de vîrstă mijlocie a venit în sala de aşteptare. Soţii Leonard s-au ridicat, cu sufletul la gură.

– Sînt doctorul Rupert. Fetiţa dumneavoastră se simte bine. Dacă nu vor apărea complicaţii neaşteptate, va reuşi să treacă de momentul de criză.

Marion s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi susţinut-o soţul ei. Plîngea în hohote.

– Mulţumesc, mulţumesc.

– Şi mîna? întrebă Jack.

– Am reuşit să o salvăm, dar în acest moment nu vă pot spune dacă o va mai putea folosi. S-a restabilit integral circulaţia, dar este posibil să-i fie afectaţi muşchii şi nervii. Aceste lucuri se văd abia mai tîrziu. Imediat va veni şi doctorul Callahan, chirurgul ortoped şi vă va explica. O să vă spună şi despre terapia fizică pe care va trebui să o facă copilul. Acum cel mai important lucru este că fetiţa trăieşte şi semnalele vitale sînt bune.

– Cînd o pot vedea? întrebă Marion.

– Va fi ţinută la reanimare cîteva zile, dar o puteţi vedea din cînd în cînd. Vă vor spune asistentele. Acum trebuie să sosească doctorul Callahan.

Cînd rudele au început să-i îmbrăţişeze fericiţi pe părinţi, chirurgul s-a întors spre Key:

– Doctorul Mallory?

– Nu sînt eu.

– Eu sînt doctoriţa Mallory, spuse Lara şi întinse

mîna. Sînt medic generalist la Eden Pass.

– Aţi făcut o treabă extraordinară, dacă ne gîndim la severitatea acestei situaţii critice. Aţi adus-o aici extraordinar de repede.

– Mă bucur, spuse ea cu un zîmbet obosit. Profesional, puteţi bănui cît îşi va putea folosi braţul?

– Dacă ar fi să pun pariuri, aş spune că mai mult de cincizeci la sută. Este mică şi va învăţa să compenseze alte disfuncţii. Dacă braţul se reface în întregime, nici nu-şi va aminti ce s-a întîmplat. Doctorul zîmbi îngrijorat. Acum însă sînt convins că n-o să mai scoată mîna pe geamurile maşinii.

Şi-au strîns mîinile. După un scurt schimb de cuvinte cu soţii Leonard, doctorul s-a retras. Părinţii au îmbrăţişat-o fericiţi pe Lara, apoi au plecat la telefon să dea vestea cea bună celorlalte rude.

Lara privi stînjenită spre Key.

– Cred că am terminat aici.

– Plecăm cînd doreşti, doctore.

Imediat ce s-au ridicat de la sol, tensiunea Larei s-a transformat într-o oboseală epuizantă. Evenimentele zilei îşi puneau amprenta. O durea trupul de încordare. Îşi răsucea capul încercînd să mai uşureze tensiunea pe care o simţea în ceafă.

Văzut din aer, amurgul era ireal, dar ea nu-l putea gusta gîndindu-se cît de puţin a lipsit să o piardă pe Letty Leonard.

Fragilitatea vieţii era înţeleasă mai profund atunci cînd murea un copil. Orice moarte o afecta, dar moartea unui copil avea asupra ei un impact

cutremurător pentru că o echivala întotdeauna cu moartea tragică a lui Ashley. Un moment o vedea pe fetiţa ei dulce gîngurind fericită şi în celălalt moment o vedea zăcîndu-i în braţe într-o baltă de sînge.

Ochii Larei se umplură de lacrimi. Se simţea strangulată. Dacă nu ar fi fost Key Tackett, ar fi plîns amarnic. Însă se controlă şi se abţinu. A rămas stoică pînă cînd elicopterul a aterizat la Dabbert County. Au fost întîmpinaţi de mecanic.

– Ce face fetiţa?

– Trăieşte şi i-au salvat mîna.

– Slavă Domnului. Eu credeam că n-o să reziste. Salut, Key. Este o frumuseţe de elicopter, nu?

– Clasa întîi, Balky, spuse Key şi îi întinse mecanicului cheile aparatului.

Lara îi arătă camioneta soţilor Leonard.

– Vrei te rog să pui pe cineva să o cureţe înainte de a veni să o ia?

– Am şi curăţat-o, se mîndri mecanicul. Bo a trimis un băiat de la garaj.

– Foarte frumos din partea dumitale... Balky, nu?

Bărbatul dădu din cap.

– Balky Willis. Încîntat să vă cunosc, doamnă, şi îi întinse mîna.

– Doctor Lara Mallory.

– Da, doamnă, mi-am imaginat.

– Sînt sigură că familia Leonard va aprecia gestul dumitale.

– Nu a fost ideea mea. A sunat Key şi mi-a sugerat-o.

Lara îl privi surprinsă. Key ridică din umeri indiferent.

– Oricum s-ar fi sfîrşit totul, mi-am imaginat că nu vor să-şi amintească situaţia prin care au trecut.

Plecăm?

– Să plecăm? Abia atunci şi-a dat seama că ea nu avea un mijloc de transport. Oh, ar fi o îndrăzneală să...

Key îi arătă Lincolnul parcat în capătul hangarului. Lara îl rugă pe Balky să îi mulţumească proprietarului elicopterului.

– Spune-i să-mi trimită mie nota de plată.

– Sigur. Bărbatul o salută şi făcu un semn de rămas bun spre Key.

– Şi de la dumneata aştept o notă de plată, domnule Key, spuse Lara în timp ce se apropiau de maşină. Cît taxezi?

Key deschise portiera şi o ajută să intre.

– Depinde de ce servicii fac.

Sobră, Lara privea drept înainte. Cînd au ajuns pe autostradă, în drum spre oraş, Key a făcut o remarcă:

– Ştii, nu prea ai simţul umorului. Nu rîzi niciodată?

– Doar cînd aud ceva nostim.

– Oho, am înţeles. Eu nu sînt amuzant.

– Fermecătorii sexuali şi-au pierdut farmecul pentru mine.

– Cred că este preţul pe care îl plăteşte o femeie cînd este în centrul unui scandal sexual.

– Este doar unul dintre preţuri.

Key o privi înţelegător, apoi se concentră asupra drumului. O vreme au mers în tăcere. Amurgul aluneca încet spre noapte.

– Nu ţi-e foame?

Lara nu a avut timp să se gîndească la asta. Abia acum şi-a dat seama că era moartă de foame. Reuşise să bea doar două ceşti de cafea.

– Ba da, recunoscu ea.

– Îţi plac coastele de viţel?

– De ce?

– Ştiu un loc unde au cea mai bună reţetă din lume. Mă gîndeam să mergem acolo.

Lara îşi privi hainele pe care le îmbrăcase la spital.

– Deşi îţi sînt recunoscătoare pentru haine, nu cred că sînt îmbrăcată cuviincios pentru restaurant.

Key începu să rîdă în hohote.

– Aproape că eşti prea îmbrăcată pentru *Barbecue Bobby.*

– Ce nume!

– Nu şi-a luat numele pentru că face friptură ci pentru că aproape că a fost făcut friptură. Lara îl privi întrebător. Într-o noapte Bobby Sims l-a enervat pe un cowboy numit Little Pete Pauley. Erau la o discotecă şi s-au bătut pentru o femeie. Bobby l-a umilit pe Pete, care era foarte arţăgos întotdeauna pentru că era cam pitic. Mai tîrziu, în aceeaşi noapte, Pete s-a răzbunat dînd foc casei lui Bobby. Bobby a reuşit să scape, dar i-a luat foc părul. Vreo şase luni a fost lipsit de păr şi a mirosit a fum. Toată lumea a început să-l strige Fripturică. Şi de aici i-a venit ideea să deschidă un restaurant pentru friptură, munca lui de o viaţă.

Lara avu impresia că el se abţine să caşte, dar înainte de a-şi exprima îndoielile, Key vira deja spre parcarea restaurantului.

– Hmm. Este aglomerat în seara asta.

– Dar este o bombă, nu vezi? protestă ea. Eu nu intru aici.

– De ce? Nu-i de nasul tău?

Îi forţa mîna. Dacă refuza să intre împreună cu el îi va spune din nou că este ipocrită. Pe de altă parte Lara nu dorea ca moara de fabricat bîrfe să anunţe că se plimbă prin oraş cu Key Tackett. Ce o să le mai meargă meliţa! Doamna doctor l-a corupt pe

senatorul Clark Tackett şi acum l-a prins în cîrlig pe fratele mai mic.

Dar înfruntarea oraşului era situaţia pe care o acceptase. În schimb dispreţul lui Key nu-i era de folos. Lara deschise portiera şi ieşi. Pe chipul lui Key se instală zîmbetul acela nesuferit care o scotea din sărite.

Interiorul tavernei nu era mai îngrijit decît exteriorul. Totul era îmbîcsit de fum. Mai multe cupluri dansau. O tejghea de bar ocupa un perete întreg, iar camera avea mai multe mese înghesuite. Cînd ei au intrat, toţi ochii s-au întors. Femeile îl inspectau pe Key; bărbaţii pe Lara. Lara ridică bărbia şi se lăsă condusă la o masă.

– Bere bei?

Era o altă provocare.

– Cu friptură? Bineînţeles.

Key băgă două degete în gură şi fluieră ascuţit.

– Hei, Bobby, două beri.

– Să fiu al naibii! exclamă cel strigat. Două beri pentru sufletul pierdut al lui Key Tackett.

Key se aşeză în faţa Larei şi întinse condimentele aşezate pe mijlocul mesei.

– Să salvezi viaţa unui copil şi să bei bere cu mine, toate într-o singură zi. Îţi place să trăieşti pe muchie de cuţit, doctore.

Nu aştepta răspuns, iar ea nici nu avu timp să i-l ofere pentru că un bărbat rotund, încins cu un şorţ alb pătat de sosuri, a venit lîngă ei cu cele două sticle de bere. Cu o mînă l-a bătut pe umăr pe Key.

– Nu te mai vede omul. Am auzit că abia te-ai întors din ţările arabe. Am auzit că acolo dacă te uiţi la femeile lor, îţi taie ouţele. Este adevărat? Cum naiba de a supravieţuit acolo un tăuraş ca tine? Chiar mă

întrebam cînd ai să mai vii şi pe la mine, măgarule!

– Localul arată grozav, Bobby. Mai faci afaceri de intermediere?

– Bineînţeles. Atîta timp cît oamenii mănîncă, beau şi fac dragoste, ştiu unde le pot găsi pe toate trei. Dintr-o singură împuşcătură. Asta este filozofia mea în afaceri. Ea cine este? Şi întinse un deget în direcţia Larei.

Key o prezentă. Proprietarul tavernei nici măcar nu încercă să-şi ascundă surpriza.

– Ia te uită! Tu eşti doamna despre care se vorbeşte atît? Măi, ticălosule! O privi pe Lara apreciativ. Deci stai în oraş? La casa doctorului Patton?

– Da. Lara zîmbi, observînd cicatricile de deasupra sprîncenelor.

– Ce mică e lumea. Treci dintr-o surpriză în alta. Bărbatul privea de la unul la celălalt. Nu-mi imaginam că voi doi puteţi fi în relaţii bune.

– Nu sîntem, spuse Key. Dar ni s-a făcut foame în acelaşi timp şi am venit. Ne serveşti vorbe toată noaptea?

Barbecue Bobby începu să rîdă.

– La naiba, vă servesc imediat. Abia aştept să-mi bag mîna în buzunarul tău. Ce serviţi?

– Două porţii de coaste. Fără sos la mine.

– Vă aduc sosul separat şi puneţi voi cît vreţi. Mai aduc bere?

– Cînd aduci mîncarea.

Bobby îi făcu din ochi Larei. Apoi, clătinînd din cap la ciudăţeniile vieţii, se rostogoli spre bar. Key înghiţi cu sete cîteva guri de bere. Lara abia gustă.

– Ai zburat azi noapte?

El se opri cu sticla la gură.

– De ce?

– Mă întrebam.

– Da, am zburat azi noapte. Am verificat un *Piper Cub*. Ştii ce-i asta? Ea dădu din cap, în semn că nu are nici cea mai mică idee. Este un fel de zmeu. De ce m-ai întrebat?

Nu ar fi recunoscut că după cearta lor ea a vrut să se liniştească şi a pornit la întîmplare pe cîmp, de unde a văzut că un pilot foarte îndemînatec se juca de-a moartea.

– Mă gîndeam la glezna ta. Am văzut că şchiopătezi uşor cînd mergi şi nu eram sigură că vei putea zbura.

– Mă mai doare. Dar nu mai puteam rămîne pe pămînt. Înnebuneam.

– Este neobişnuit pentru tine?

– Zborul este meseria mea. Zbor pentru oricine îmi oferă ceva interesant.

– Acestea sînt criteriile? Dacă îţi oferă ceva interesant?

– Şi asta şi banii, zîmbi el răutăcios. Nu zbor de florile mărului.

– Poţi să îţi alegi clienţii?

– Da. Unii au avioane foarte scumpe. Ei stabilesc chiar şi regulamente privind orele de zbor ale pilotului. Vor să le completez şi jurnalul de bord.

– Dar mai sînt şi clienţi care nu au avioane prea bune.

– Uneori condiţiile nu sînt ideale. Singura lor restricţie în privinţa pilotului este ca acesta să se descurce în orice situaţie.

– Ai zburat în asemenea condiţii?

– „În asemenea condiţii" eu am cîştigat mulţi bani.

Auzindu-l vorbind, Lara hotărî că nu banii îl motivau.

– Îţi iubeşti meseria, nu?

– Pe locul doi după sex. Uneori este chiar mai bună decît sexul pentru că avioanele nu vorbesc atît. Acolo sus totul este curat. Nu sînt nori care să-ţi întunece judecata. În ceruri lucrurile nu sînt complicate.

– Totul mi se pare extrem de complicat.

– Nu şi dacă îţi place. Ori te naşti pilot, ori nu. Îţi devine o a doua natură. Poţi fi bun sau rău aşa cum deciziile pot fi corecte sau greşite. Dacă greşeşti mori. Este simplu. Nu există cenuşiu, există alb şi negru. Numai raţionamentele rapide te pot salva.

– Astăzi nu a fost atît de simplu, îi aminti ea.

– Pentru mine a fost. Eu nu am fost implicat în accident. Treaba mea a fost să pilotez şi asta am făcut.

Lara nu credea că el este chiar atît de indiferent. A fost implicat emoţional în salvarea vieţii copilului, mai mult decît era dispus să recunoască.

Barbecue Bobby le aduse mîncarea. Costiţele erau gustoase, aşa cum a promis Key.

– Întotdeauna ai vrut să fii pilot? întrebă Lara între două înghiţituri.

– Întotdeauna ai vrut să fii doctor?

– Nu-mi amintesc să fi dorit altceva.

El îi aruncă o privire amuzată.

– Cînd erai copil te jucai de-a doctorul de-adevăratelea?

– Să ştii că da, spuse ea întorcîndu-i zîmbetul. Deşi nu aşa cum crezi tu. Prietenii mei se săturau şi se jucau de-a „profesorul", „actorii", sau „modelele". Dar eu le luam temperatura şi le dădeam medicamente. Era o preocupare de care părinţii mei sperau cu disperare să scap după ce voi mai creşte. Niciodată nu am scăpat.

– Nu au fost de acord să faci medicina?

– Deloc. Ei mă doreau o doamnă de societate care aranjează dineuri şi organizează acţiuni de caritate. Nu că ar fi ceva rău în asta. Multe femei o fac şi pentru ele este un lucru important. Dar nu şi pentru mine.

– Mama şi tatăl tău nu te-au înţeles?

– Nu, nu puteau. Key sesiză exprimarea. Lara îi explică: Eu am venit mai tîrziu pe lume. De fapt am fost o surpriză neplăcută şi neaşteptată. Dar pentru că tot s-au încurcat cu mine, părinţii mei au hotărît să-mi planifice viaţa. Pentru că nu am vrut să le urmez sfaturile, nu m-au lăsat niciodată să uit ce povară am fost pentru ei. Şi uneori am fost, adăugă ea rîzînd. Odată, am ţinut o prietenă în „terapie intensivă" cîteva ore bune pînă cînd părinţii ei, îngrijoraţi, au venit să o ia acasă. Au găsit-o în patul meu respirînd prin două paie de plastic pentru suc pe care i le băgasem în nări. Şi acum mă mir cum de nu s-a sufocat. Pe o altă prietenă am pregătit-o pentru operaţie pe creier tunzînd-o foarte scurt.

Key se sufoca de rîs.

– Şi apoi am făcut pozna cu Molly.

– Ei ce i-ai făcut?

– Am tăiat-o.

Key se înecă cu un gît de bere.

– Ce?

– Molly era vecina noastră. O căţeluşă frumoasă cu care m-am jucat încă din leagăn. S-a îmbolnăvit încă din leagăn. S-a îmbolnăvit şi...

– Tu ai operat-o?

– Nu, a murit. Vecina noastră a fost atît de supărată, încît nu a suportat să o îngroape în aceeaşi zi. A înfăşurat-o în plastic şi a lăsat-o afară peste noapte.

– Dumnezeule mare! I-ai făcut autopsie?

– Da, una foarte crudă. Am luat-o pe o prietenă de a mea care se lăuda că vrea să fie soră medicală şi ne-am furişat amîndouă în chioşcul de vară unde era căţelul. Ustensilele le-am luat de la bucătărie.

Key rîdea cu lacrimi.

– Fetiţele din copilăria mea se jucau cu păpuşi *Barbie.*

Lara se apără:

– Atîta timp cît Molly nu simţea durerea, nu am văzut nici un rău dacă o tăiam şi mă uitam puţin înăuntru. Doream să-i învăţ anatomia deşi la vremea aceea nici nu ştiam ce înseamnă cuvîntul.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Cînd am începu să-i scot organele, prietena mea a început să ţipe. Auzind ţipetele, stăpîna lui Molly a chemat poliţia. Ei au venit imediat, în acelaşi timp cu părinţii mei. Cînd au intrat în chioşc şi au văzut spectacolul, s-au rupt toate baierele cerului. Bineînţeles că părinţii mei au fost îngroziţi şi au început să se acuze unul pe altul că mi-au transmis „sămînţa" din arborele lor genealogic. Vecina a spus categoric că nu va mai vorbi niciodată cu noi. Părinţii prietenei mele le-au spus părinţilor mei că eu nu sînt sănătoasă şi că ar trebui să mă ducă la un psihiatru înainte de a deveni un pericol public. Părinţii mei au fost de acord. După lungi săptămîni de consultaţii psihiatrice, doctorul i-a anunţat că sînt un copil de unsprezece ani perfect sănătos. Singura mea trăsătură neobişnuită era interesul meu obsesiv pentru anatomia umană din punct de vedere strict medical.

– Cred că au fost uşuraţi să afle că nu eşti nebună.

– Nu tocmai. Au continuat să creadă că dorinţa

mea de a deveni medic este ceva ciudat. Şi acum cred. Părinţii mei sînt nişte oameni sociali. Aparenţele sînt foarte importante pentru ei. Eu le-am stricat toate planurile, începînd cu naşterea mea şi terminînd cu... ridică ochii de pe faţa de masă şi îl privi direct... terminînd cu scena de la vila lui Clark. Ca şi dumneata, domnule Tackett, ei nu m-au alungat pentru că am avut o aventură, ci pentru că am făcut-o publică.

În acel moment, un trup a aterizat pe masa lor.

Capitolul nouă

Farfuriile şi mîncarea s-au împrăştiat. O sticlă de bere s-a spart, celelalte se rostogoleau pe jos.

Greutatea corpului a reuşit să rupă masa în jumătate. Omul sîngera. Scrîşnind tot felul de înjurători, acesta se ridică în picioare şi se repezi la bărbatul care îl lovise.

– Ei, trebuie să plecăm. Key se ridică foarte calm şi o prinse de braţ. Prima ta seară la *Barbecue Bobby* nu trebuia stricată cu o bătaie.

Lara era înmărmurită de explozia bruscă de violenţă. În timp ce doi tineri se loveau, consumatorii s-au adunat în cerc în jurul lor strigînd şi încurajîndu-i. Asculta şi privea îngrozită sîngele împroşcat de cei doi.

– Îşi fac rău! exclamă ea în timp ce Key o împingea spre uşă. Îi învingea rezistenţa cu care ea

încerca să îl oprească şi să se întoarcă pentru a le acorda primul ajutor.

– Văd şi eu.

Key se opri doar cît îi plăti lui Bobby. Bobby luă banii dar nu-şi luă ochii de la luptători. Aceştia se băteau cu îndîrjire şi îşi strigau obscenităţi.

– Ar trebui să rămîi, protestă Lara. Au nevoie de îngrijire medicală.

Key aruncă o privire indiferentă spre bătăuşi, apoi o împinse hotărît pe uşă.

– Crede-mă, nu te-ar privi cu ochi buni. Mai ales ăştia. Nu le place cînd cineva îşi bagă nasul în problemele lor de familie.

– Sînt rude? întrebă Lara uluită.

– Cumnaţi. Erau deja în maşină. Lem şi sora mai mică a lui Scoony au avut o aventură. Asta nu i-a picat prea bine lui Scoony pentru că l-a văzut şi cu alte fete. L-a ameninţat că dacă se leagă de soră-sa îl snopeşte în bătăi.

Key se opri şi se concentră asupra drumului. Nerăbdătoare, Lara îl zori să continue:

– Şi ce s-a întîmplat?

– Lem s-a legat de fată şi Scoony l-a bătut măr.

– Şi de atunci se duşmănesc?

– Nu, au fost prieteni. Missy, adică sora lui Scoony a auzit că fratele ei vrea să îl bată pe Lem. I-a găsit pe amîndoi la *Palmierul* şi le-a dat cîte un picior unde i-a durut mai tare. Pînă să vină şeriful, băieţii se tăvăleau pe jos plîngînd de ţi se rupea inima. Missy i-a spus lui Lem că ori se însoară cu ea, ori îi trage cîte una în fiecare zi, iar lui Scoony i-a spus că dacă nu-i place n-are decît să... ştii, Missy nu a vorbit niciodată prea frumos. Oricum Lem s-a însurat cu Missy, au făcut un băieţel şi toată lumea a fost fericită.

– Fericită? Şi în seara asta?

– Ei, în seara nu a fost nimic. Au băut prea mult. Cred că acum sînt deja împăcaţi şi mai ciocnesc un pahar.

Lara clătină din cap îngrozită.

– Ce loc! Ce oameni! Întotdeauna am crezut că poveştile despre Texas sînt exagerări pentru a perpetua mitul. La fel ca şi povestea cu *Barbecue Bobby.* Dar este adevărată, nu?

Key o privi surprins.

– Crezi că te-am minţit?

– Nu ştiu ce să mai cred.

Lara privi peisajul de parcă se afla pe o planetă stranie. Deşi nu ar fi recunoscut în faţa lui, se simţea copleşită. Oare se va adapta vreodată aici? S-a minţit cînd a spus că va putea? Eden Pass era un oraş ciudat şi uneori era înspăimîntător.

– Este atît de diferită viaţa aici, continuă ea în şoaptă.

– Adevărat. Oricum pentru tine este. Pentru orice persoană din Eden Pass există o poveste. Aş putea povesti o noapte întreagă şi tot nu aş termina.

Lara reacţionă întorcînd repede capul. El şi-a ales cuvintele în mod deliberat. Îşi dădea seama după felul în care o privea. Cu o voce senzuală, Key adăugă:

– Dar nu cred că vom petrece vreo noapte împreună doctore, nu?

– Nu, nu vom petrece.

– Pentru că tu şi cu mine nu avem nimic în comun, nu?

– Un singur lucru. Clark. Îl avem pe Clark.

Auzind numele fratelui său, privirea lui Key deveni tăioasă. Expresia i se schimbă complet.

– El şi cu mine nu prea am avut multe în comun,

cu excepţia părinţilor şi a casei. Ne iubeam. Dar Clark respecta toate regulile, pe cînd eu le încălcam pe toate. Îl respectam pentru că tot timpul el era bun. Dar eu cred că mă invidia în secret pentru abilitatea mea de a nu pune preţ pe nimic. Eram doi fraţi total diferiţi. Chiar şi în alegerea femeilor.

– Şi eu mă îndoiesc că voi doi aţi putea încînta aceeaşi femeie, spuse ea încordată.

– Exact. Ar alege. De exemplu, dacă fratele meu te-ar fi invitat în oraş în seara asta, el nu ar fi ales *Barbecue Bobby*. Trebuia să te îmbraci la şapte ace şi să mergi într-un restaurant de elită. Te întîlneai cu înalta societate, cu stîlpii comunităţii. Şi ei sînt beţivi, mincinoşi, parşivi şi afemeiaţi, dar sînt mai puţin cinstiţi în a-şi recunoaşte defectele decît oamenii de la Bobby. Gîndeşte-te puţin, te-ai fi potrivit mai bine acolo, printre ipocriţi.

Lara primi insulta fără să reacţioneze.

– Domnule Tackett, ce te deranjează la mine?

În cursul zilei îi scăpase de cîteva ori şi îl strigase pe numele mic. Dar erau în culmea crizei, cînd fetiţa se zbătea între viaţă şi moarte. Acum Lara prefera să fie politicoasă.

Au ajuns la clinică. Key a oprit maşina. Rezemîndu-şi o mînă de spătarul scaunului, el se întoarse şi o privi.

– Ceea ce mă deranjează cu adevărat este faptul că toată lumea ştie că eşti o tîrfă. Soţul tău te-a prins. Dar tu nu te împaci cu gîndul. Te prefaci a fi o cu totul altfel de femeie.

– Şi ce sugerezi că ar trebui să fac? Să-mi înfierez litera T pe piept?

– Sînt sigur că mulţi ar savura cu plăcere acest lucru. Eu unul, cu siguranţă.

– Cum îndrăzneşti să mă judeci? Nu ştii nimic despre mine şi nimic despre legătura mea cu fratele tău. Deschise portiera. Cît îţi datorez pentru ziua de astăzi?

– Las-o baltă.

– Nu vreau să îţi fiu obligată.

– Deja îmi eşti. Din pricina ta Clark a ratat tot ce era mai important pentru el. El nu mai este să te poată judeca, dar eu sînt. Şi cînd o voi face, te va costa.

– Greşeşti, domnule Tackett. Eu sînt cea care voi întocmi nota de plată şi dumneata vei fi cel care va plăti.

– Cum vine asta?

Lara îl privi arogant.

– Mă vei duce cu avionul la Montesangre.

Expresia arogantă de pe chipul lui Key căzu şi el o privi opac. Duse o mînă la ureche.

– Mai spune o dată.

– Ai auzit foarte bine.

– Da, am auzit, dar nu-mi vine să-mi cred urechilor.

– Crede!

– Expresia asta, „nici dacă mor", înseamnă ceva pentru tine?

– Mă vei duce, domnule Tackett, repetă ea cu convingere. Voi avea eu grijă.

– Mda, bine, doctore.

Începu să rîdă şi porni maşina. Întoarse şi se pierdu într-un nor de praf.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Heather Winston şi prietenul ei Tanner Boskins erau îmbrăţişaţi, ascunşi de iarba înaltă. Lîngă ei

apele lacului stropeau uşor pietrele. Luna se ridicase şi era rotund reflectată în oglinda lacului.

Chiar şi în cele mai călduroase seri, pe malul lacului era răcoare, atmosfera foarte confortabilă pentru tinerii îndrăgostiţi care se ascundeau acolo. La Eden Pass lacul era zona de agrement cea mai căutată şi, dintr-un anume punct de vedere, era o garanţie. Dacă mergeai acolo cu cineva, toată lumea era convinsă că legătura era foarte serioasă.

Heather şi Tanner aveau deja o legătură foarte serioasă, dura de mai bine de patru luni. Înainte de Tanner, ea s-a întîlnit cu cel mai bun prieten al lui, dar a aflat că el se mai întîlnea cu o fată. După scena despărţirii din laboratorul de chimie Tanner a venit acasă la ea să o consoleze.

A fost foarte dulce cu ea, a spus că prietenul ei este prost şi i-a dat dreptate din toate punctele de vedere. Heather a avut ocazia să îl vadă mai bine pe Tanner şi a hotărît că de fapt el era mult mai frumos decît individul care o înşelase.

După ce le-a testat pe cele mai bune prietene şi a descoperit că şi ele îl considerau pe Tanner un partener potrivit, Heather şi-a schimbat complet tactica. În curînd toată şcoala a început să vorbească despre ea şi Tanner. Era foarte fericită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Heather Winston era cea mai căutată fată din clasa juniorilor, ceea ce îl îndreptăţea pe Tanner să fie în al noulea cer. Prima dată cînd s-au sărutat, Tanner aproape că nu mai gîndea. Toţi băieţii comentau că ea are un corp clasa întîi – semăna cu mama ei, care era indiscutabil cea mai „fierbinte" femeie din Eden Pass. Existau multe speculaţii în legătură cu plăcerile pe care le putea produce Heather. Toţi îl tachinau pe

Tanner.

Răspunsurile lui Tanner erau în mod deliberat vagi. Cei mai mulţi dintre băieţi erau convinşi că el primeşte ceea ce îşi dorea dar îi proteja reputaţia lui Heather printr-o tăcere galantă. Cei mai cinici dintre băieţi nu credeau nici în ruptul capului că el a atins vreodată zona acoperită de slipul costumului de baie.

Adevărul era undeva la mijloc.

În seara aceea îi descheiase bluza şi reuşise să ajungă sub sutien. Heather i-a permis să o mîngîie deasupra taliei. Dar dedesubt Heather trăgea linia.

Totuşi, amîndoi erau pe punctul de a depăşi linia imaginară. Numai atingerea gurii lui o ridica pe Heather pe culmile sexuale pe care nu le-a atins niciodată. O înfierbînta.

Cu gîfîieli strangulate Tanner o ruga printre suspine:

– Te rog, Heather.

Îndrăzneaţă, Heather îi mîngîia coapsele şi pulpele. Prietenele ei au prevenit-o că va simţi ceva „mare şi tare" şi totuşi ea era timidă în comparaţie cu colegele ei. Curios. În acelaşi timp îl dorea. Iar prietenele ei vor crede că este bolnavă dacă starea de lucruri dintre ei nu avansează.

– Tanner, mă vrei?

– Dumnezeule, gemu băiatul luptîndu-se cu fermoarul pantalonilor.

Îi luă mîna şi i-o conduse spre locul cu pricina şi înainte ca ea să-şi dea seama îşi simţi mîna umezită de rezultatul firesc al fascivităţii adolescentine.

Ruşinat la culme, Tanner murmura cuvinte incoerente iar ea, timorată, continua să îl exploreze. Ştia cum acest organ monstruos trebuia să se cupleze cu corpul ei, dar nu înţelegea cum ar fi reuşit.

Era palpitant chiar şi în imaginaţie.

– Dumnezeule! Ce este...? Tanner!

– Îmi pare rău, iartă-mă, murmura băiatul ruşinat. Nu m-am mai putut abţine. Heather, eu...

Fata sări în picioare şi porni în fugă spre lac, încheindu-şi repede sutienul şi bluza. Îngenunche pe malul lacului şi îşi spălă mîna. Simţea repulsie, dar nu atît faţă de substanţa de pe mînă cît pentru situaţie în general. Era atît de lipsită de romantism. Absolut nimic din ceţoasele scene de dragoste din filme.

Se plimbă pe plajă pînă la un dig de lemn, apoi înaintă pînă la capătul digului, se aşeză şi privi în gol. Tanner o ajunse din urmă în cîteva momente. Se aşeză lîngă ea. O vreme nici unul nu a spus nimic. Cînd Tanner a îndrăznit să deschidă gura vocea îi era sufocată de emoţie:

– Iartă-mă, nu am vrut. Ai să mă spui?

Heather văzu că este umilit şi regretă imediat reacţia spontană pe care a avut-o, conştientă că nu a fost doar greşeala lui. Doar ea l-a mîngîiat!

– Nu-i nimic, Tanner. Nu m-am aşteptat şi am reacţionat prosteşte.

– Nu-i adevărat. Aveai tot dreptul să fii dezgustată.

– Nu am fost. Pe cuvînt. Oricum nu-i nimic. Bineînţeles că n-am să spun la nimeni. Cum crezi că am să spun? Hai să uităm totul.

– Eu nu pot, Heather. Nu pot pentru că... băiatul ezită pentru a-şi aduna tot curajul apoi se bîlbîi... dacă am face aşa cum trebuie nu s-ar întîmpla lucruri din astea.

Heather îşi întoarse privirea spre apa luminată de lună. Nu i-a spus-o direct, adică, că ar vrea totul. Dar dorea şi ea ştia. Însă de la a auzi pînă la a face era drum lung. O speria mai ales pentru că trebuia să ia o

hotărîre.

– Nu te enerva, continuă tînărul, ascultă-mă pînă la capăt. Te iubesc, Heather. Eşti cea mai drăguţă, cea mai dulce şi cea mai isteaţă fată pe care am cunoscut-o. Şi vreau, ştii, să ştiu totul despre tine. Să te cunosc în fiinţa ta, adăugă el blînd.

Cuvintele lui au şocat-o în mod plăcut. I-au stîrnit senzaţii necunoscute.

– Astea-s vorbe sexy, Tanner.

– Să ştii că nu vorbesc degeaba. Sînt foarte serios.

– Ştiu, Tanner.

– Priveşte în jurul nostru. Băiatul făcu un gest spre maşinile parcate pe malul lacului. Ei toţi o fac.

– Şi asta ştiu, Tanner.

– Şi crezi că... adică... tu nu vrei?

Fata privi drept în ochii lui tulburaţi de dorinţe. Oare ea dorea? Poate că da. Nu pentru că era îndrăgostită la nebunie de el. Nu se vedea petrecîndu-şi viaţa lîngă Tanner Hoskins, fiul băcanului, înconjuraţi de o grămadă de copii şi nepoţi. Dar era un băiat dulce şi evident o adora.

Îi dădu un răspuns afirmativ foarte hotărît.

Încurajat, el se lipi de ea.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de SIDA pentru că noi nu sîntem străini. Şi pe urmă o să fiu foarte atent să nu rămîi însărcinată.

Amuzată de onestitatea lui, Heather îi strînse cu blîndeţe mîna.

– Nu-mi fac griji din cauza asta. Am încredere în tine.

– Şi atunci ce ne opreşte? Ai tăi?

Zîmbetul fetei dispăru.

– Probabil că tata te-ar împuşca dacă ar şti că

discutăm despre lucrurile astea. Mama... oftă... ea crede că am făcut-o deja.

De fapt asta era piatra ei de încercare. De aici îi veneau ezitările. De la mama ei. Nu dorea să valideze părerea proastă pe care Darcy o avea despre ea.

Legătura cu tatăl ei era lipsită de complicaţii. El era convins că soarele răsare şi apune cu ea. Ea era mîndria şi bucuria lui, preţioasa lui fetiţă. Ar fi murit bucuros pentru ea. Heather avea încredere în dragostea lui totală.

Dar legătura cu mama ei era nedefinită. Darcy avea o personalitate imprevizibilă şi volatilă. Nici ca persoană nu era uşor de iubit. Dacă Fergus era constant, Darcy era schimbătoare ca vremea.

Îşi amintea din copilărie momentele cînd Darcy o îmbrăca şi o lua în oraş. Mergea ca la paradă, avînd grijă să fie văzute, oprindu-se să discute cu toţi cunoscuţii. Lui Darcy i-a plăcut întotdeauna să-şi dea aere. Dar imediat ce se întorceau acasă afecţiunea mamei se evapora. Se evapora şi dragostea şi Heather intra sub duşuri reci.

Exersează la pian, Heather. N-ai să cîştigi panglica bleu la concurs dacă nu exersezi.

Stai dreaptă, Heather. Oamenii or să creadă că nu ai mîndrie în tine.

Nu-ţi mai mînca unghiile, Heather. Arată deja oribil şi acesta este un obicei îngrozitor.

Spală-te pe faţă, Heather. Eşti murdară la nas.

Practică exerciţiul, Heather. N-ai să mai fii conducător de paradă dacă nu ştii să te mişti.

Deşi Darcy o împingea cu încăpăţînare spre anumite lucruri pentru că dorea să fie cea mai bună, Heather bănuia că o făcea mai mult de dragul ei personal. Mai bănuia că sub dragostea maternă a lui

Darcy se ascundea un resentiment profund, vecin cu gelozia. Aceste gînduri o uimeau pe Heather. Mamele nu erau geloase pe copiii lor. Unde greşise ea pentru a provoca această legătură lipsită de naturaleţe?

Pe măsură ce Heather se maturiza, certurile dintre ele deveneau mai frecvente şi mai virulente. Darcy îşi imagina că Heather întreţine legături sexuale şi în mod constant îi arunca în faţă acuzaţii veninoase.

Ce ironie, se gîndea Heather amărîtă.

Mama ei era singura vinovată şi ar fi putut fi acuzată de inconsecvenţă sexuală. Toată lumea îi cunoştea reputaţia, chiar şi copiii de la şcoală, deşi nici unul nu i-a spus nimic lui Heather pentru că nu ar fi îndrăznit. Ea era un copil prietenos.

Doar bîrfele şoptite au ajuns şi la urechile ei. S-a străduit să le ignore, mai ales acasă cînd mama ei se purta foarte urît cu ea. De nenumărate ori i-ar fi putut închide gura lui Darcy, aruncîndu-i în nas ultima bîrfă, dar nu a făcut-o şi nu o va face din cauza lui Fergus. Nu va face nimic niciodată care să-l jignească pe tatăl ei.

Aşadar, cînd Darcy urla la ea şi o acuza că trăieşte cu Tanner fata se închidea într-o tăcere morocănoasă.

Nu făcuse nimic ruşinos pînă acum, motivul fundamental al acestei abstinenţe era faptul că nu dorea să devină ca mama ei. Nu moştenise sexualitatea robustă a lui Darcy, dar nici nu dorea. Ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea era să cucerească o reputaţie că seamănă cu mama ei. Nu, ea nu va trăda dragostea tatălui ei aşa cum o făcuse mama.

Tanner stătea lîngă ea tăcut, acordîndu-i timp pentru a-şi limpezi gîndurile.

– Am numai sentimente frumoase faţă de tine, Tanner. Pe cuvînt. Poate că nu simt urgenţa rezolvării

situaţiei, adăugă ea zîmbind blînd, dar te iubesc suficient de mult pentru a dori să fac dragoste cu tine.

– Cînd? întrebă el nerăbdător.

– Cînd o să simţim noi că a venit timpul. Bine? Te rog, nu mă presa.

Dezamăgirea lui era evidentă dar îi zîmbi şi o sărută tandru.

– Mai bine te duc acasă. Este foarte tîrziu. Mama ta face o criză dacă întîrzii treizeci de secunde.

Au ajuns la timp. Cu toate acestea, Darcy îi aştepta în faţa uşii aruncînd priviri furioase spre Tanner şi pregătindu-şi predica pentru Heather despre cum se comportă fetele cuminţi.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

Bowie Cato şi Janellen Tackett stăteau faţă în faţă în biroul înghesuit de la atelier. El a fost puţin surprins să vadă că ochii ei erau la nivelul ochilor lui. Prima dată nu şi-a dat seama că ea este aproape la fel de înaltă ca şi el. Arăta atît de fragilă la biroul acela imens, atît de nervoasă, ca o prostituată dusă la biserică.

Na! De ce i-a venit în cap o asemenea analogie cînd ea avea o ţinută atît de cuminte? Dorind parcă să se pedepsească pentru aceste gînduri, vorbi primul:

– Îmi pare rău, nu eram acolo cînd aţi sunat. Hap – domnul Hollister – mi-a transmis mesajul; a spus să vin cînd găsesc un moment potrivit. Este acum un moment potrivit?

– Da, şi a fost drăguţ din partea domnului Hollister să-ţi transmită mesajul.

– Se poartă foarte frumos cu mine.

– Îţi mulţumesc că ai venit. la loc, te rog.

Indică un scaun de metal din spatele lui. Ea se aşează la birou. Îşi aranjă cu grijă fusta. Făcea mişcări graţioase fără să-şi dea seama. Cînd se uita la el mişcările ei erau necoordonate şi repezite. Probabil că dacă el i-ar fi spus „Bau!" ea ar fi leşinat.

El nu-şi dădea seama şi nu-şi imagina de ce domnişoara Janellen era atît de nervoasă la această întrevedere. Doar aşii erau la ea în mînă. El avea nevoie de ea; viitorul lui atîrna de hotărîrea ei, nu invers.

– Eu... a început greşit, cu o notă falsă. S-a ivit posibilitatea unei slujbe pentru dumneata.

– Da, doamnă.

Ochii ei albaştri se măriră de surpriză.

– Cum, ştiai?

– Uh... Am auzit că aţi destituit un om, acuzîndu-l de furt.

– Fura! Exclamaţia ei rostită prea strident îi făcu pe amîndoi să tresară.

Bowie hotărî să-i facă situaţia mai uşoară.

– Nu m-am îndoit nici un moment, domnişoară Tackett. Nu sînteţi genul de om care să facă acuzaţii dacă nu este convins.

Bowie îl auzise pe bărbatul pe care toată lumea îl numea Muley lăudîndu-se că a fost dat afară de „afurisita aceea de fată bătrînă". Felul în care vorbise despre Janellen l-a zgîriat pe creier. A pus întrebări discrete în jurul său şi a descoperit că familia Tackett avea alte păcate, dar erau oameni cinstiţi. De la angajaţii lor aşteptau o zi onestă de muncă, pentru

care plăteau bine. Domnişoara Tackett, mai ales, era cunoscută ca fiind cea mai rezonabilă. Toată lumea ştia că Muley era şi mincinos şi hoţ.

– Individul ăsta, Muley, are o gură bogată, domnişoară Tackett. Eu nu dau doi bani pe ce a spus el. Mă întreb de ce mai pierdeţi vremea vorbind despre el.

– Era un sondist bun.

– Da, doamnă.

– Îţi ofer slujba lui.

Bowie tresări, dar expresia feţei îi rămase opacă. Sperase că îi va oferi o slujbă, dar nu credea că a dat norocul peste el; întotdeauna se aştepta să fie lovit şi în celălalt obraz.

– Sună frumos. Cînd încep?

Janellen se juca cu nasturii bluzei.

– Mă gîndesc, spuse ea ezitînd, la o angajare de probă. Să vedem cum te descurci.

Bineînţeles, trebuia să vină şi lovitura.

– Da, doamnă.

– Domnule Cato, aceasta este compania familiei mele. Eu sînt a treia generaţie şi mă simt responsabilă să protejez...

– Vă e teamă de mine, domnişoară Tackett?

– Teamă? Nu. Pentru Dumnezeu, sigur că nu, minţi ea. Dar poate că n-o să-ţi placă să munceşti la *Tackett Oil.* O slujbă constantă înseamnă o acomodare dificilă şi pentru că tocmai ai ieşit din... se foi stînjenită pe scaun. Dacă după o vreme părţile cad de acord că totul merge bine, îţi voi oferi postul permanent. Ce spui? îi zîmbi timid.

Bowie se foia la rîndul lui la fel de stînjenit, răsucindu-şi pălăria între degete. Dacă altă persoană i-ar fi oferit o slujbă temporară pînă ar fi demonstrat

că el merită, i-ar fi spus „Du-te dracului". Dar acum îşi struni nervii.

– Toţi noii angajaţi trec prin această perioadă?

Ea îşi muşcă buza şi continuă să tragă de nasturii bluzei.

– Nu, domnule Cato. Dar vorbind cinstit eşti prima persoană aflată într-o asemenea situaţie. Eu răspund de derularea corectă a afacerilor. Nu aş vrea să fac o greşeală.

– Nu faceţi.

– Sînt convinsă. Dacă aş fi avut cea mai mică îndoială nu te-aş fi chemat.

– Puteţi să mă verificaţi la Departamentul de Reeducare. Am avut numai calificative de bună purtare.

– Am vorbit deja cu ofiţerul care te supraveghează. Privirea lui deveni tăioasă şi ea roşi. Am simţit că trebuie să o fac. Am vrut să ştiu ce... ce-ai făcut.

– Şi v-a spus?

– Atac la persoană şi bătaie.

Bărbatul îşi coborî privirea şi murmură ceva printre dinţi. Era din nou tentat să plece. Nu-i datora nimic, mai ales nu-i datora explicaţii. Nu simţea că trebuie să se justifice faţă de nimeni.

Ciudat însă, ar fi vrut ca Janellen Tackett să înţeleagă de ce a fost acuzat. Nu ştia nici el de ce dorea să se explice. Poate pentru faptul că ea îl privea ca pe un om, nu ca pe un condamnat.

– Ticălosul o merita, se explică el.

– De ce?

Bowie se îndreptă în scaun şi se pregăti să-i povestească.

– Era gazda mea. El şi soţia lui locuiau în apartamentul de sub apartamentul meu. Era o casă

umedă, dar nu-mi puteam permite altceva. Ea – soţia – era cea mai blîndă femeie pe care am cunoscut-o. Urîtă ca păcatul, dar tare bună la suflet. Mă ajuta. Îmi cosea nasturii la cămăşi şi treburi de astea. Îmi mai aducea de mîncare ştiind că burlacii nu mîncau niciodată ca lumea. Într-o zi am întîlnit-o pe scări. Avea un ochi vînăt. A încercat să se ascundă, dar toată partea stîngă a feţei îi era umflată. S-a scuzat într-un fel, dar eu ştiam că bărbatul i-a făcut-o. L-am auzit urlînd la ea de multe ori. Dar nu ştiam că o bate.

L-am prins cînd a venit acasă, l-am înghesuit într-un colţ şi i-am spus că dacă vrea bătaie poate primi una pe cinste. El mi-a spus să-mi văd de treabă. După cîteva săptămîni a bătut-o din nou. De data asta l-am înfruntat fără cuvinte. I-am dat cîţiva pumni dar ea a intervenit între noi şi m-a rugat să nu-i fac nici un rău. Imaginează-ţi; oricum l-am prevenit că data viitoare, dacă o mai bate, îl omor. Au trecut cîteva luni şi am crezut că a înţeles. Apoi, într-o noapte, m-am trezit în urlete. Femeia plîngea şi îl ruga să nu mai dea. Am fugit jos, am spart uşa şi ce-am văzut – o aruncase de un perete, femeia avea o mînă ruptă, iar el o biciuia cu cureaua. Îmi amintesc că i-am sărit drept în spate. L-am umflat în bătăi. Aproape să-l omor. Din fericire un chiriaş a chemat poliţia. Dacă nu ajungeau la timp aş fi fost condamnat pentru omor. Toată viaţa mea am avut de-a face cu ticăloşi ca el. Mă săturasem şi cred că el a pus capacul.

Bowie tăcu cîteva clipe privindu-şi mîinile.

– La procesul meu omul a început să plîngă şi să-şi ceară iertare şi a jurat că n-o să mai ridice mîna asupra soţiei lui. Avocatul meu m-a sfătuit să spun juraţilor că nu mai ţin minte ce am făcut, că eram prea

furios să ştiu ce fac. Ridică din umeri resemnat. Ştiind că am jurat pe *Biblie* să spun adevărul, am fost cinstit şi le-am spus că aş fi vrut să-l omor pe ticălos. Am spus că orice bărbat care bate o femeie lipsită de apărare merită să fie omorît. Şi uite aşa el a scăpat şi eu am fost închis.

După alte cîteva secunde de linişte Janellen se ridică şi se îndreptă spre un fişet metalic. Scoase cîteva hîrtii.

– Trebuie să completezi astea.

El o privea împietrit.

– Cum adică, mă angajaţi?

– Da, te angajez, spuse ea şi îi anunţă un salariu uluitor. După ce ţi-am auzit povestea m-am hotărît să renunţ la perioada de probă. Oricum, a fost o idee prostească.

– Nu chiar prostească, domnişoară Tackett. Trebuie să fiţi atentă.

Zîmbetul lui o fîstîcea. Apoi se aşeză în faţa lui şi îi mai înmînă nişte hîrtii.

– Sînt formele pentru asigurare. Bătaie de cap, dar sînt necesare.

– Nu mă deranjează dacă asta înseamnă să capăt o slujbă.

Bowie încercă să se concentreze asupra hîrtiilor dar îi era imposibil, simţind-o atît de aproape. Mirosea frumos. Nu ca tîrfele cu care a fost el să-şi descarce nevoile.

Ea mirosea a curat, a săpun, a cearceafuri spălate şi uscate la soare, avea mîinile delicate şi albe. Nu-şi putea lua ochii de la ele. Cu coada ochiului, o vedea din profil. Nu era frumoasă, dar nici urîtă. Avea pielea moale şi netedă, era translucidă. În expresia ochilor nu era încăpăţînare, ca la femeile care îşi calculau

mişcarea următoare. Era directă şi onestă şi bună, calităţi pe care el le-a întîlnit foarte rar. Îi plăcea vocea ei. Era blîndă şi mîngîietoare ca a unei mame drăgăstoase.

Şi ochii... ochii ei puteau doborî un bărbat de la treizeci de paşi. Nu-şi imagina de ce Muley sau alţi bărbaţi îi spuneau „Afurisita de domnişoară bătrînă". Chiar şi din profil se vedea că are formele frumos modelate. Coapse rotunde, talie îngustă şi sînii mici. Aruncă privi furişe spre nasturii cu care ea se juca nervos şi spre tristeţea lui descoperi că nu i-ar displăcea să se joace şi el cu nasturii. Ştia din experienţă că femeile cu sînii mici aveau sfîrcurile foarte sensibile.

Se certă în gînd pentru această imaginaţie erotică. Ce dracu' se întîmpla cu el de se gîndea acum la sfîrcurile domnişoarei Janellen? Ea era o femeie educată şi cuminte. Dacă ar fi ghicit ce gîndeşte el, l-ar fi dat în judecată.

– Mulţumesc, domnişoară Tackett. Mă descurc, spuse el întorcîndu-se cu umărul spre ea ca să nu o mai vadă.

După ce a completat toate hîrtiile le-a împins pe birou şi s-a ridicat.

– Gata. Cînd vreţi să încep?

– Mîine dacă poţi.

– Foarte bine. Cine este şeful meu?

Ea îi dădu numele supraveghetorului.

– Lucrează la noi de multă vreme şi ştie cum lucrăm noi.

– Ştie că am fost închis?

– Mi s-a părut cinstit să îi spun, dar nu este genul de om care să se răzbune pentru asta. O să-ţi placă. Vă întîlniţi aici mîine dimineaţă şi o să-ţi arate sondele

de care răspunzi. Probabil că o să meargă cu tine cîteva zile. Vei folosi maşina companiei. Cred că ai carnet.

– L-am reînnoit de curînd.

– Cum ţinem legătura?

– Asta ar fi o problemă. Nu am încă o adresă permanentă. Hap m-a lăsat să dorm în magazie, dar nu pot profita de asta.

Janellen deschise sertarul biroului şi scoase un carnet de cecuri.

– Găseşte-ţi o locuinţă şi instalează-ţi telefon să te putem găsi oricînd. Nu ştii niciodată cînd apare o urgenţă. Dacă la compania de telefoane ţi se cere un avans, spune-le să mă sune pe mine.

Completă o filă de cec, o rupse din carnet şi i-o înmînă. Trei sute de dolari, uite aşa, cît ai clipi din ochi! Nu ştia dacă trebuie să fie încîntat sau să se simtă jignit.

– Eu nu accept gesturi de caritate.

– Nu este caritate, domnule Cato. Este un avans. Îţi voi opri cincizeci de dolari în primele şase luni. Îţi convine aranjamentul?

Bowie nu era obişnuit cu bunătatea şi cu încrederea oamenilor şi nu ştia cum să răspundă la ele. Cu Hap a fost uşor. În general, între bărbaţi lucrurile stăteau altfel. Ei se înţelegeau fără sentimente exprimate făţiş. Dar cu o femeie totul era altfel, mai ales cînd te privea cu ochii albaştri de cristal de mărimea unui ban de cinci.

– Îmi convine, spuse, sperînd să nu fie prea stîngaci.

– Bine.

Janellen se ridică în picioare, îi zîmbi şi îi întinse mîna. Bowie privea mîna nemişcat, simţind nevoia să

se şteargă pe pantaloni înainte de a o atinge. O strînse stîngaci şi se foi de pe un picior pe celălalt. Au urmat cîteva secunde de tăcere incomodă, apoi au pornit să vorbească amîndoi deodată:

– Numai dacă...

– Pînă la...

– Spune dumneata, se oferi ea.

– Nu, mai întîi doamnele.

– Tocmai spuneam că dacă nu mai ai alte întrebări, aştept cu nerăbdare să începi munca mîine.

– Iar eu doream să spun „pe mîine". Îşi îndesă apăsat pălăria pe frunte. Mă simt bine că încep munca din nou. Vă sînt recunoscător. Mulţumesc, domnişoară Tackett.

– Cu plăcere, domnule Cato.

La jumătatea drumului el se întoarse.

– Pe toţi angajaţii îi strigaţi pe numele de familie?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Nu reuşi să articuleze nici un cuvînt, dar clătină din cap.

– Atunci, mie să-mi spuneţi Bowie, bine?

Ea înghiţi în sec.

– Bine.

– Bowie se scrie cu „ie" nu cu „iy".

– Desigur.

Simţindu-se ca un prost pentru această remarcă – la urma urmei ce dracu' mai conta cum se scrie numele lui? – ridică două degete la pălărie şi ieşi.

Capitolul zece

– Nu este prea uscată friptura, Key?

Întrebarea lui Janellen l-a trezit din gîndurile profunde. Se îndreptă de spate şi o privi zîmbind.

– Este delicioasă ca întotdeauna. Doar că nu mi-e prea foame.

– Aşa se întîmplă cînt te umfli cu whisky, interveni Jody.

– Am băut un pahar înainte de cină, ca şi tine.

– Dar eu m-am mulţumit cu unul. Tu vei pleca şi te vei îmbăta şi în seara asta, ca în fiecare seară.

– De unde ştii ce voi face eu în seara asta? Sau ce am făcut în celelalte seri? Sau, mai bine spus, ce te interesează?

– Vă rog! exclamă Janellen acoperindu-şi urechile. Nu mai ţipaţi unul la altul. Nu putem lua o masă fără ceartă?

Ştiind că anxietatea surorii sale era reală şi profundă, Key se potoli.

– Îmi pare rău, Janellen. Ne-ai dat o masă excelentă. Nu am vrut să o stric.

– Nu mă interesează masa, mă interesaţi voi. Mamă, eşti roşie ca o roşcovă. Ţi-ai luat medicamentele astăzi?

– Da, le-am luat şi mulţumesc foarte mult. Nu mai sînt un copil.

– Uneori te porţi ca un copil, cînd este vorba de medicamente. Janellen vorbea împăciuitor. Ştii că nouă, cînd eram copii, nu ne-ai permis niciodată să ne certăm la masă.

Jody împinse farfuria şi aprinse o ţigară.

– Tatăl tău nu permitea certurile la masă. Spunea că nu fac bine la digestie.

Janellen se lumină la faţă cînd auzi de tatăl ei. Şi-l amintea foarte vag.

– Tu ţii minte asta, Key?

– Da, era foarte sever în privinţa asta, spuse fratele zîmbind. Uneori tu ne aminteşti de el, ştii asta?

– Glumeşti. O roşeaţă de încîntare i se strecură pe gît şi în obraji. Era atît de patetică. Chiar aşa?

– Chiar aşa. Ai ochii lui. Nu-i aşa, Jody?

– Cred că da.

Nu era dispusă să cadă de acord cu el nici în această privinţă atît de măruntă, dar el refuză să o lase să îl enerveze.

– Toţi trei am moştenit ochii lui. A fost o vreme cînd nu-i suferam pe oamenii care spuneau „voi băieţii, aveţi cei mai frumoşi ochi. Exact ca tatăl vostru".

– De ce nu suportai? întrebă Janellen.

– Nu ştiu. Mă simţeam ca o fetiţă. Să ţi se spună

că orice este legat de tine este „frumos", acestea nu sînt cuvinte pentru urechile unui băiat.

– Tatălui tău îi plăcea să le audă, comentă Jody cu răutate. Era încîntat cînd oamenii îl flatau. Mai ales femeile.

Naivă, Janellen spuse melancolic:

– Trebuie să fi fost tare mîndră că aveai un bărbat frumos, mamă.

Jody învîrti vîrful ţigării pe marginea scrumierei.

– Tatăl tău putea fi foarte plăcut. Vocea ei se îndulci. În ziua în care s-a născut Clark al Treilea mi-a adus şase duzini de trandafiri galbeni. L-am certat că a fost atît de extravagant, dar mi-a spus că un bărbat nu primeşte în dar un fiu în fiecare zi.

– Şi cînd s-a născut Key?

Blîndeţea de pe faţa lui Jody se transformă în răutate.

– În ziua aceea nu am primit flori.

După o linişte tensionată, Key spuse blînd:

– Poate că tata a ştiut că n-or să-ţi placă. Că o să le arunci.

Janellen reacţionă repede.

– Key, mama ţi-a explicat de ce a aruncat florile. O făceau să strănute. Poate că este alergică la flori.

– Mda, poate.

Nu a crezut-o niciodată. La începutul săptămînii, încercînd mereu şi mereu să se împace cu Jody, i-a adus un buchet de flori. Janellen le-a aranjat într-o vază şi le-a dus în dormitorul mamei, cînd ea era plecată. A doua zi dimineaţă Key a găsit florile în coşul de gunoi, la uşa din spatele casei. Nu faptul că le-a aruncat l-a necăjit, ci faptul că nici nu le-a luat în seamă pînă cînd el nu i-a cerut o explicaţie.

Calm şi rece, ea i-a spus că florile îi produc

alergie. Nu a spus că erau drăguţe şi îi părea rău că nu le poate primi. Nu i-a mulţumit pentru gest.

Nu că ar fi avut nevoie de mulţumiri. Trăia foarte bine fără ele. Îl enerva însă gîndul că l-a crezut destul de prost pentru a refuza un dar din partea lui. Pentru a nu-i da satisfacţie să-l vadă jignit şi furios, acum se purta ca în dimineaţa aceea în care a văzut florile la gunoi. Jody rupse tăcerea.

– Cum este noul angajat?

Janellen a scăpat ceaşca de cafea din mînă.

– Este... se descurcă bine. Cred că o să meargă.

– Nu mi-ai adus referinţele.

– Îmi pare rău. Uit mereu că trebuie să le aduc acasă. Dar supraveghetorul raportează că se descurcă foarte bine. Nu întîrzie niciodată şi este foarte conştiincios. Se împacă bine cu ceilalţi oameni. Nu ne face necazuri şi nu s-a plîns nimeni de el.

– Eu tot nu înţeleg de ce a plecat Muley fără să ne anunţe.

Janellen i-a povestit lui Key întîmplarea cu Muley dar l-a rugat să nu-i spună lui Jody. Reacţia ei la gîndul că un angajat de încredere este un hoţ putea să-i ameninţe tensiunea. Key a acceptat. A aflat şi faptul că Bowie Cato era fost condamnat. Înainte ca Janellen să i-l prezinte Key l-a văzut la *Palmierul*. Hap i-a făcut biografia lui Cato.

Key nu avea prejudecăţi. Şi el a făcut cîteva zile de închisoare în Italia, cu cîţiva ani în urmă. Cato era prietenos, dar nu era umil. Îşi păstra respectul de sine, îşi făcea munca şi evita necazurile. Aceste lucruri nu erau valabile pentru mulţi bărbaţi care nu făcuseră închisoare.

Punctul de vedere al lui Jody în privinţa reformei sociale nu era tocmai liberal. Ea nu tolera greşelile.

Nu ar fi acceptat un fost condamnat şi cu cît ştia mai puţine despre Cato, cu atît era mai bine pentru toată lumea. Muley plecase, Janellen găsise un om calificat. Asta era povestea şi basta. Dar se pare că Jody mirosise ceva. Nu era prima dată cînd aducea vorba despre el.

Key rămase impasibil şi spera din suflet că Janellen va fi în stare să pară indiferentă. Dar Janellen nu putea să mintă. Sub privirea incisivă a mamei sale, începea să se fîstîcească.

– Cato nu e de pe la noi?

– Nu, mamă. A crescut în vestul Texasului.

– Nu ştii cine sînt părinţii lui?

– Cred că au murit.

– Este însurat?

– Nu.

Jody continuă să o privească fix pe fiica ei. După o tăcere care păru nesfîrşită, Janellen privi agitată spre Key.

– Key l-a cunoscut. I s-a părut un bărbat bun.

La naiba! Nu avea chef să fie prins la mijloc. Dar trebuia să o ajute pe sora lui.

– Este un tip drăguţ.

– Şi Moş Crăciun este. Asta nu înseamnă că se pricepe la petrol.

Janellen tresări.

– Bowie ştie foarte multe lucruri despre petrol, mamă. A muncit la sonde din copilărie.

Dacă tot a intrat în joc, Key continuă să susţină cauza surorii sale.

– Cato îşi face bine munca. Janellen este mulţumită, la fel şi ceilalţi oameni. Ce mai vrei?

Bineînţeles că ştia foarte bine ce dorea mama lui: Jody dorea să fie tînără, sănătoasă şi puternică.

Dorea să controleze compania şi nu suporta gîndul că Janellen a angajat un om fără să o consulte. Chiar dacă l-ar fi angajat pe Muley reîncarnat, lui Jody tot nu i-ar fi plăcut.

– Este sub supaveghere de... cît timp Janellen, două săptămîni?

– Aşa este.

– Şi nu a făcut nici o greşeală, continuă Key. Mie mi se pare că Janellen a luat o decizie corectă.

Jody îi aruncă în faţă tot dispreţul de care era în stare:

– De parcă părerea ta ar conta în ceea ce priveşte compania.

– Nu vorbeam ca expert. Vorbeam ca un om care a dat mîna cu un alt om. Cato m-a privit drept în ochi, nu avea nimic de ascuns. L-am întîlnit şi la sfîrşitul zilei. Era murdar şi transpirat, ceea ce înseamnă că a muncit toată ziua în căldură.

Jody trimise un cerculeţ de fum, spre tavan.

– Mi se pare mie sau ai putea lua lecţii de etică de la tipul ăsta, Cato? Nu ţi-ar strica să transpiri şi tu puţin, să mai munceşti şi tu pe aici.

– Key a muncit, mamă. A reparat poarta.

– Înduioşător. Eu mă gîndeam la munca grea, la cea care te stoarce de vlagă.

– Adică la sondele tale! În ciuda celor mai bune intenţii ale sale, nervii lui Key erau întinşi la maximum.

– Nu mori din asta, nu?

– Nu. Nu mor, dar nici nu mă omor după asta. Tu te-ai omorît.

– Aha, de aceea nu ai luat niciodată parte la afaceri, pentru că eram eu. Nu ai vrut să fii pe locul doi în faţa unei femei.

Key o privi sfidător.

– Nu, Jody. Nu am vrut pentru că nu mă interesează.

– De ce nu?

Jody nu accepta răspunsurile simple ca valoare reală a lucrurilor. De cînd venise pe lume, lui Key i s-a cerut să se justifice, să explice, să dea socoteală mai ales dacă părerile lui erau diferite de ale ei. Pentru el nu era de mirare că tata şi-a găsit alte femei. Pentru Jody totul era o luptă, cine era mai bun. Unui bărbat nu-i trebuia mult timp să se sature de ea. Forţîndu-se să rămînă calm, Key continuă:

– Poate că dacă am extrage încă petrol, dacă ar fi un grad de risc, m-aş gîndi să intru în afaceri.

– Numai la riscuri te gîndeşti, nu?

– Rutina nu mă prea încîntă.

– Trebuia să fi trăit în timpul crahului. Era palpitant pentru oameni ca tine. Estul Texasului forfotea de cartofori şi tîrfe. Toţi trăiau pe muchie de cuţit. Toţi îşi asumau riscuri enorme. Toţi spuneau „La dracu' cu ziua de mîine", toţi se vindeau diavolului. Aceasta este viaţa pe care vrei să o duci? Nu eşti fericit decît dacă mergi pe frînghie, cu crocodili dedesubt gata să te devoreze dacă te prăbuşeşti? Exact ca tatăl tău. Nu te mai saturi de aventură.

Key scrîşnea din dinţi atît de tare, încît îl dureau fălcile.

– Crezi ce naiba vrei, Jody. Se aplecă apoi peste masă şi o arătă cu un deget acuzator, rostind apăsat fiecare cuvînt: dar n-o să vreau niciodată să gîdil nişte afurisite de sonde împuţite.

– Key! exclamă Janellen distrusă.

Nici unul nu o auzi. Jody se ridică, răsturnînd scaunul. Clocotea.

– Sondele acestea împuţite ţi-au permis ţie să

trăieşti onorabil toată viaţa ta de vagabond! Ele ţi-au dat de mîncare, ele te-au îmbrăcat, ele ţi-au cumpărat maşini noi şi ţi-au plătit taxele la colegiu!

Şi Key se ridică în picioare.

– Lucruri pentru care sînt foarte recunoscător. Dar ar trebui să devin petrolist numai pentru a prelua responsabilităţile pe care de obicei le au părinţii? Dacă tu şi tata aţi avut obsesii cu petrolul, eu trebuie să-mi distrug viaţa pentru a deveni ca voi? De la Clark nu aţi aşteptat niciodată să devină petrolist! De ce o aşteptaţi de la mine?

– Clark avea alte planuri pentru viaţa lui.

– De unde ştii tu? L-ai întrebat tu vreodată ce ambiţii are? Sau el a urmat cuminte planurile pe care le-ai făcut *tu* pentru el?

Jody se îndreptă de spate.

– El avea cariera începută deja şi ar fi urmat-o, dacă nu ar fi apărut tîrfa aceea de doctoriţă, pe care tu o plimbi acum prin taverne.

– Atunci a fost o situaţie de urgenţă, mamă, interveni Janellen. Fetiţa ar fi murit dacă nu era Key.

Accidentul fetiţei Leonard fusese pe larg comentat în ziarele locale.

– Mulţumesc, Janellen, spuse Key, dar nu am nevoie să mă aperi. Aş fi făcut-o şi pentru un cîine, cum să nu o fac pentru un copil atît de mic?

Însă Jody era obsedată numai de un singur aspect al dramei.

– Ţi-am spus să stai departe de Lara Porter.

– Nu i-am ţinut trena în sala de urgenţe, pentru Dumnezeu! Am făcut-o pentru copil!

– Tot la copil te-ai gîndit cînd ai invitat-o la cină?

În loc să pară surprins sau vinovat la gîndul că ea a aflat de cina lor, Key ridică indiferent din umeri.

– Nu mîncasem nimic toată ziua. Cînd m-am oprit la tavernă, ea era cu mine în maşină.

Privirea lui Jody era ucigătoare.

– Îţi spun pentru ultima dată. Stai departe de ea! Bea pînă mori şi alege-ţi cîte tîrfe vrei, dar stai departe de ea!

– Apropo! Bine că mi-ai amintit. Încep chiar din noaptea asta.

Key se duse la bar şi îşi turnă un pahar de whisky, apoi îl dădu peste cap, într-un gest de sfidare.

Scoţînd o exclamaţie de dezgust, Jody se întoarse pe călcîie şi ieşi din cameră, cu o ţinută de militantă demnă.

– De ce nu vă puteţi înţelege voi doi?

Key îşi privi sora, pregătit de asalt. Văzînd suferinţa din ochii ei se opri.

– Jody începe, nu eu.

– Ştiu că este dificilă.

Key rîse sarcastic, înţelegînd aluzia ei.

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai păstrat secretul în legătură cu domnul Cato. Mama nu ar accepta pentru nimic în lume un fost condamnat, chiar dacă s-ar dovedi a fi un muncitor exemplar.

– Exemplar, spui? Key ridică o sprînceană. Nu-i cam devreme să spui asta?

– Nu domnul Cato este subiectul discuţiei noastre, se grăbi ea să schimbe subiectul. Chiar ai invitat-o la cină?

– Pe cine? Pe Lara Mallory? Isuse! Ce mare scofală am făcut? Am intrat la *Barbecue Bobby* să mănînc. Era în maşină cu mine, pentru că o aduceam acasă de la spital. Asta-i tot. Ce-i aşa mare scofală?

– M-a sunat.

Mînia lui Key se evaporă.

– Ce a făcut?

– M-a sunat săptămîna trecută. Aşa, din senin. Am răspuns eu la telefonul companiei şi ea s-a prezentat. A fost foarte politicoasă. M-a invitat la masă.

Key începu să rîdă.

– Te-a invitat la masă?

– Am fost atît de surprinsă, că nu ştiam ce să spun.

– Şi ce ai spus pînă la urmă?

– Am refuzat-o, bineînţeles.

– De ce?

– Key! Ea este femeia care l-a ruinat pe Clark.

– Nu l-a violat sub ameninţarea pistolului, Janellen! exclamă el cinic. Mă îndoiesc că l-a legat de pat, doar dacă nu a vrut el, în scopuri de divertisment!

– Nu ştiu cum poţi glumi cu asemenea lucruri. De partea cui eşti tu?

– De partea ta. Ştii foarte bine asta. Ar fi fost interesant să-i accepţi invitaţia. Aş vrea să ştiu ce pune la cale.

– Crezi că pune ceva la cale?

Key se gîndi cîteva momente. Trebuia să recunoască – crescuse în ochii lui de cînd s-a luptat ca o leoaică pentru a salva viaţa fetiţei. La viaţa lui a văzut medici militari mult mai puţin dedicaţi meseriei, cînd era vorba de salvarea vieţii oamenilor.

Totuşi, în ciuda curajului şi a îndemînării profesionale, ea era cheia scandalului care l-a compromis irevocabil pe Clark. Nu ar fi venit la Eden Pass, fără o motivaţie foarte puternică. Dorea ceva. I-a spus-o doar, cînd l-a anunţat că ea va face nota de plată şi va obţine ceea ce şi-a pus în gînd.

Mă vei duce cu avionul la Montesangre.

Nu crezuse nici un moment că vorbea serios. I-a

spus limpede ce părere avea despre ţara aceea. Nici caii sălbatici nu o mai puteau tîrî acolo.

Şi atunci, de ce i-a spus aceste cuvinte? Să-l deruteze? Să-şi ascundă mai bine adevăratele motive?

– Nu te-ar fi sunat, dacă nu ar fi vrut ceva de la tine, îi spuse lui Janellen, derutat.

– Ce anume?

– Cine dracu' ştie? Poate ceva la care nici nu te aştepţi. Sau poate ceva abstract, cum ar fi încadrarea socială în comunitate, ca membru respectabil. Poate crede că dacă va fi văzută în compania ta, va fi acceptată şi îşi va putea exercita meseria. Cînd te mai sună data viitoare...

– Dacă mai sună.

– Cred că va suna. Este o tipă cu tupeu. Cînd te mai sună, acceptă. O masă cu ea poate fi foarte interesantă.

– Mama va face o criză.

– Nu trebuie să afle.

– Tot va afla pînă la urmă.

– Şi ce dacă? Eşti matură. Poţi să iei singură hotărîri, chiar dacă ele nu concordă cu părerile lui Jody.

– Încerc. Te rog, Key, pentru binele vostru, împacă-te cu ea.

– Şi eu încerc, Janellen. Dar ea nu vrea să se împace cu mine.

– Nu-i adevărat. Dar nu ştie cum să renunţe elegant la ideile ei. Este bătrînă şi capricioasă. Este singură. Nu se simte bine şi cred că îi este teamă de moarte.

Key era de acord în toate privinţele, dar asta nu rezolva nimic.

– Ce să mai fac? Am încercat totul. Am fost politicos şi am încercat să fiu agreabil. I-am dus flori.. Vezi ce a ieşit din toate. Key vorbea cu amărăciune.

Să fiu al naibii dacă am să mă umilesc şi să-i cînt în strună de fiecare dată cînd mă întîlnesc cu ea!

– Dar eu nu-ţi cer să te umileşti. Vede imediat cînd o minţi şi nu suportă asta. Însă ai putea fi şi tu mai puţin suspicios. Cînd a început să-ţi spună despre muncă, ai fi putut să-i spui cîte ceva despre ce ai făcut în ultima vreme.

– Nu-mi place să-mi afişez rezultatele muncii, ca la tîrg. Nu vreau să impresionez pe nimeni. Şi pe urmă, pe ea nu o interesează ce fac eu. Ea are impresia că pilotez avioane pentru că am un hobby. Chiar dacă aş fi pilot în *Air Force One*, tot nu aş fi destul de bun pentru ea.

Îşi umplu din nou paharul, cu mişcări încete şi descurajate.

– Jody nu mă vrea aici. Cu cît voi pleca mai repede, cu atît va fi mai bine pentru ea.

– Te rog, nu gîndi aşa. Nu voi reuşi să vă mai împac, dacă pleci de la aceste premise. Este încă devastată de moartea lui Clark. Pentru că nu-şi tolerează această slăbiciune, se răzbună pe tine.

– Am fost întotdeauna cel mai la îndemînă pentru biciul ei. Nu m-a plăcut din ziua în care m-a născut, cînd tata nu i-a trimis şase duzini de trandafiri.

– A jignit-o, Key. Ea l-a iubit, iar el a făcut-o să sufere.

– L-a iubit? repetă el cu amărăciune.

Janellen îl privi sobră, puţin uimită.

– L-a iubit foarte mult. Nu ţi-ai dat seama?

Înainte ca el să-i răspundă, auziră soneria de la uşă.

– O să fie bine. Vei vedea. Îi prinse cu afecţiune mîna. Răspund eu la uşă.

Refuzînd optimismul nefondat al surorii sale, Key

hotărî să mai bea un pahar de whisky. Îl sorbi dintr-o înghiţitură. Simţi cum îi arde gîtul, esofagul şi stomacul. Nu-i plăcea să bea la fel de mult ca în trecut.

Acum nu-i mai plăceau multe din lucrurile care îi plăcuseră în trecut. De cînd devenise dragostea cu femeile o adevărată pacoste pentru el? I se acrise de viaţă şi nu ştia de ce. A dat vina pe glezna luxată şi pe durerea sîcîitoare. A dat vina pe rana din coaste. Dar acum glezna îl mai deranja foarte puţin, iar rana era aproape vindecată.

Şi atunci, ce naiba se întîmpla cu el?

Plictiseala.

Avea prea mult timp de lenevie, prea mult timp să gîndească. Gîndurile lui se întorceau în mod invariabil spre moartea lui Clark – înec accidental, de care atîrnau prea multe întrebări fără răspuns. Ar fi vrut fapte, dar în acelaşi timp îi era teamă să le delimiteze. Parcă îi era teamă că va afla ceva ce nu dorea să ştie. Toate pietrele pe care le răsturnase în ultima vreme aveau viermi scîrboşi sub ele. Hotărî că era mai bine să nu tulbure anumite stări de lucruri.

Slavă Domnului, bine că putea din nou zbura. Nu a dus-o pe Letty Leonard la spital pentru a-şi face publicitate, dar din acea zi telefonul a sunat întruna. Rezolvase deja cîteva contracte şi avea planificate şi altele. Nu avea nevoie de bani, deşi îi considera bineveniţi. Dar avea o nevoie disperată de a acţiona, de sentimentul de libertate, pe care numai zborul i-l putea da.

Pentru liniştea lui sufletească, acum se afla într-o ţară nepotrivită, într-un oraş nepotrivit, într-o casă nepotrivită. Ar fi vrut să găsească un loc complet diferit de ce a văzut pînă acum, să audă o limbă străină, să mănînce o mîncare străină. Un loc exotic

unde oamenii să nu fi auzit de numele Tackett.

A cutreierat toată lumea căutînd un loc unde să nu ştie nimeni că el este fratele lui Clark Tackett. Era o cruciadă. Pînă la urmă oamenii tot adunau doi cu doi. *„Tackett? Eşti rudă cu senatorul de Texas? Eşti fratele lui? Măi să fie!"*

Clark a fost unitatea de măsură după care a fost judecat el, Key, toată viaţa lui.

„Key este aproape la fel de înalt ca şi Clark."

„Key poate alerga la fel de repede ca şi Clark."

„Key nu este la fel de cuminte ca şi Clark."

„Key nu a făcut turul de onoare, dar Clark l-a făcut."

Pînă la urmă l-a depăşit în înălţime pe fratele lui. În adolescenţă l-a depăşit şi ca sportiv. Dar, din nefericire, comparaţia a continuat să-i bîntuie şi maturitatea. Deşi era de neînţeles, el nu a fost niciodată gelos pe Clark. Nu a dorit niciodată să fie ca el, dar toţi cei din jur l-au considerat pe Clark exemplul la care el trebuia să aspire. Mai încrîncenată în această idee a fost Jody.

În copilărie, acest lucru l-a făcut să sufere – mai ales cînd Jody îl favoriza făţiş pe Clark. Pe el l-a bandajat, dacă s-a lovit, dar nu l-a sărutat niciodată. A preferat să-l certe pentru nesăbuinţa lui. Micile lui daruri, desene, acuarelele pe care le făcea la şcoală, erau privite, apoi lăsate deoparte, niciodată lăudate.

Cînd era adolescent suferea din cauza acestei răceli, manifestate numai faţă de el. Răzvrătirea şi nesupunerea totală au fost modul lui de manifestare cînd era confruntat cu favoritismele făcute lui Clark. Jody îl aprecia numai cînd înscria goluri la fotbal, pentru *Diavolii* din Eden Pass, dar asta numai din mîndrie personală, nu pentru că ar fi avut vreo legătură cu

persoana lui.

La suprafaţă, se străduia să-i arate că nu-l interesează, că nu-l afectează atitudinea lui, dar, în cele mai secrete cotloane ale sufletului, pe el îl afecta, îl durea şi nu înţelegea de ce era atît de lipsit de dragoste.

Odată cu maturitatea a venit şi convingerea că mama lui pur şi simplu nu-l iubea. Nici măcar nu-l suporta. Niciodată nu l-a suportat. Niciodată nu-l va suporta. A renunţat să se mai întrebe de ce, iar în ultima vreme nici nu-l mai interesa nimic. Aşa stăteau lucrurile şi basta. Clark a fost surprins în pat cu o femeie căsătorită, dar Key era învinuit că este afemeiat.

Cu mai mulţi ani în urmă, a ajuns la concluzia că încercarea de a cuceri afecţiunea mamei sale era o cauză pierdută şi a hotărît că era spre binele tuturor dacă se vedeau mai rar – hotărîre care i-a împlinit de fapt setea de a călători.

Acum, nici măcar asta nu-i mai aducea mulţumire.

Se simţea plictisit, era neliniştit, iar întrebările iscate de moartea fratelui său îl obsedau. Avea nevoie să fugă din nou în anonimat dar de fiecare dată cînd era tentat să fugă îi apărea în minte chipul surorii sale implorîndu-l să rămînă şi se simţea vinovat.

Grijile ei erau justificate. Vîrsta înaintată şi pierderea controlului în mişcări erau înspăimîntătoare pentru o femeie cu voinţa atît de puternică cum era Jody. Key nu putea să o părăsească pe Janellen cu conştiinţa curată, nu putea să o lase singură. A văzut şi el că temerile ei în privinţa lapsusurilor de memorie ale lui Jody erau mult mai serioase decît senilitatea. Dacă va trece printr-o criză, nu se va ierta niciodată pentru că a fugit. Chiar dacă el nu era fiul ideal, Jody

era mama lui. Cel puţin pentru moment locul lui era la Eden Pass.

– Key?

Pierdut în gînduri, Key tresări cînd auzi vocea ezitantă a surorii sale.

– Este cineva la uşă, vrea să te vadă. Janellen îl privea ciudat.

– Cine este? Ce vrea bărbatul ăsta?

– Este o femeie.

Capitolul unsprezece

Lara îşi arcui spatele, îşi întinse muşchii înţepeniţi. Încet se relaxă, se frecă la ochi, apoi îşi puse din nou ochelarii.

După ce a mîncat devreme, în timp ce privea ştirile de seară, a renunţat la televizor pentru că nu oferea nimic interesant. Orice bucurie pe care i-a dat-o în viaţa ei literatura, s-a anulat, trist, din dimineaţa aceea în Virginia. Nici un romancier nu putea crea o operă atît de complexă, cu atîtea răsturnări de situaţie şi cu atîtea calamităţi cîte s-au petrecut în viaţa ei în ultimii cinci ani. Era şi greu să simpatizezi cu un protagonist ale cărui dileme păreau minore în comparaţie cu dilemele vieţii ei.

Neavînd nimic de făcut, se hotărî să citească dosarele pacienţilor. Medicina i-a făcut întotdeauna cea mai mare bucurie.

În timp ce ceilalţi colegi studenţi se plîngeau tot timpul, pentru Lara, cursurile universitare au fost ca o vacanţă. Ea se relăxa în timpul orelor de studiu. Avînd acces nelimitat la cursuri şi la cazurile uluitoare din istòria medicinii, Lara învăţa cu plăcere. Le înghiţea aşa cum un gurmand înghite delicatese.

Spre deosebire de părinţii ei, nici unul din profesori sau colegi nu o dispreţuiau pentru această sete de a cunoaşte, nu-i spuneau că studiul medicinii nu era potrivit pentru o tînără de familie bună, care trebuia să se intereseze de cu totul alte lucruri.

A absolvit facultatea cu a treia medie din grupă, a excelat ca intern şi a avut posibilitatea să aleagă spitalele în care să practice. Firesc, a fost încîntată de admiraţia colegilor, dar adevărata ei răsplată a fost vindecarea oamenilor. Cuvintele simple de recunoştinţă ale pacienţilor, acel modest „mulţumesc" depăşea orice altă bucurie.

Din nefericire aceste cuvinte veneau foarte rar acum. De aceea Larei îi plăcea să răsfoiască dosarele şi să urmărească progresele pacienţilor.

A tresărit, auzind motorul unei maşini. Se aştepta să treacă pe lîngă casa ei, dar a rămas uimită cînd a auzit că intră pe alee şi parchează în faţa clinicii. Lăsă pe masă dosarele şi ieşi repede din birou. Îndreptîndu-se spre cabinetul medical avu un sentiment de *déjà vu*, foarte neliniştitor. Era la fel de tulburător ca emoţia pe care a simţit-o în noaptea cînd Key Tackett a apărut plin de sînge la uşa clinicii.

Era atît de convinsă încît nu a fost surprinsă cînd a deschis uşa şi l-a găsit în prag. Numai că de data aceasta el nu era singur.

Lara o privi pe tînără scrutător, apoi îl privi pe el.

– Domnule Tackett, am ore de clinică anunţate. Se

pare că uiţi mereu. Sau le ignori. Ori este o vizită de curtoazie?

– Putem intra?

Nu avea chef să se certe cu ea. Între sprîncene avea o cută adîncă, iar buzele îi erau strînse într-o expresie de încăpăţînare. Dacă ar fi fost singur, Lara i-ar fi trîntit uşa în nas. Oricum avea de gînd să o facă, dar o privi din nou pe tînără şi văzu că plînge. Între degete strîngea o batistă mototolită.

În afară de aceste semne vizibile de supărare, părea să fie o fată perfect sănătoasă. Era bine făcută, cu sînii dezvoltaţi şi coapse rotunde. Faţa i-ar fi fost drăguţă dacă ar fi zîmbit. Părul îi era drept şi lung pînă la umeri. Din pricina expresiei opace din privire, cuplată cu supărarea evidentă, Lara nu putu să închidă uşa. Îi lăsă să intre.

– Cu ce vă pot ajuta?

Fata tăcea. Vorbi Kay:

– Ea este Helen Berry, doctore Mallory. Are nevoie de o consultaţie.

– Eşti bolnavă? o întrebă Lara.

Helen privi pe furiş spre Key.

– Nu tocmai.

– Nu te pot ajuta dacă nu îmi spui ce problemă ai. Dacă este doar o consultaţie generală, vei fi primul pacient de mîine dimineaţă.

– Nu! protestă fata. Adică... nu vreau să ştie cineva... nu pot...

– Helen are nevoie să fie consultată, interveni Key.

– Consultată pentru ce? Dacă nu este bolnavă...

– Are nevoie de un examen ginecologic.

Lara îl privi inchizitorial, cerînd explicaţii doar cu ochii măriţi de severitate. El tăcu. Fata era nervoasă şi îşi muşca buzele.

– Helen, întrebă Lara cu blîndeţe, ai fost violată?

– Nu. Cuvintele au fost însoţite de mişcarea violentă a capului. Nu este asta.

Lara o crezu şi se simţi uşurată.

– Eu aştept aici, spuse Key monosilabic şi plecă în sala de aşteptare. În urma lui lăsă un vid de tăcere. Abia după cîteva secunde Lara reuşi să inspire. Îi zîmbi încurajator fetei şi spuse:

– Pe aici. Fata o urmă în sala de consultaţie, unde Lara îi arătă masa.

– Nu vreţi să mă dezbrac?

– Nu. Nu-ţi voi face examinarea pelvică pînă cînd nu îmi dai mai multe informaţii. Şi apoi, nu am asistentă. Nu fac niciodată o asemenea consultaţie fără asistentă.

Era o regulă pentru a se apăra şi pe ea şi pe paciente. Într-o societate nebună, doctorii erau acuzaţi de lipsă de loialitate profesională. Din cauza scandalului, ea era mai vulnerabilă decît colegii ei de breaslă. Ochii tinerei se umplură de lacrimi.

– Dar trebuie să mă examinaţi. Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu acum pentru a putea hotărî ce voi face.

Disperată, fata trăgea de batistă. Lara îşi încleştă mîinile pentru a le opri tremurul.

– Helen. Vorbea blînd, dar autoritar. Primul ei obiectiv era să calmeze pacienta. Înainte de a începe, trebuie să-mi dai nişte informaţii.

Îşi luă agenda şi stiloul şi o întrebă pe Helen numele complet. Putea amîna această operaţie, dar faptul că o făcea acum îi dădea fetei posibilitatea să îşi revină. Completînd datele fetei, Lara află că Helen era localnică şi locuia în zona rurală. Avea opt-sprezece ani şi absolvise liceul în mai, anul trecut.

Tatăl ei lucra la telefoane. Mama ei stătea acasă. Avea două surori mai mici şi un frate. În istoria familiei nu au existat boli serioase.

– Şi acum, spuse Lara lăsînd agenda, de ce te-a adus domnul Tackett la mine?

– Eu l-am rugat. Trebuia. Faţa i se încreţi din nou şi lacrimile începură să-i curgă.

Lara intuî cauza disperării lui Helen şi întrebă fără menajamente.

– Crezi că eşti însărcinată?

– O, Dumnezeule! Sînt atît de proastă! Helen dădu frîu liber disperării, se prăbuşi pe masa de consultaţii şi începu să plîngă cu hohote necontrolate.

Lara se apropie repede de ea.

– Te rog, calmează-te. Nu ştim nimic sigur. S-ar putea să plîngi degeaba. Poate fi o alarmă falsă.

Avea vocea calmă şi mîngîietoare, dar i-ar fi plăcut să scrîşnească din dinţi. Ar fi vrut să aibă un pistol cu care să-i împuşte testiculele lui Key Tackett. Să te culci cu neveste de teapa lui Darcy Winston era un lucru, dar să seduci o adolescentă era cu totul altceva. Lara îi îndreptă o şuviţă lui Helen.

– Cînd ai avut ultimul ciclu?

– Acum şase săptămîni.

– Deci nu a venit luna asta? Asta nu înseamnă neapărat că eşti însărcinată.

Helen se bîlbîi convinsă:

– Ba da, ba da. Nu întîrzie niciodată.

Poate, se gîndi Lara, dar existau mii de motive pentru întîrzierile menstruale, nu numai sarcina. Şi totuşi, din practică, s-a convins că pacientele erau cele mai bune cunoscătoare ale organismului lor. Nu putea să anuleze convingerea lui Helen.

– Ai întreţinut relaţii sexuale?

– Da.

– Fără să foloseşti anticoncepţionale?

Drept răspuns, Helen dădu din cap.

Lara era necăjită – fetiţele de liceu erau totuşi neglijente şi nu se protejau, nici în privinţa sarcinii, nici a bolilor transmisibile. Într-o comunitate cum era Eden Pass, o abordare deschisă a subiectului ar fi generat opoziţia făţişă a părinţilor conservatori şi a grupurilor religioase. Şi totuşi era vital să le obişnuiască pe adolescente cu riscurile pe care le întîmpinau dacă deveneau active sexual şi nu se protejau.

– Te dor sînii?

– Puţin. Nu mai mult decît de obicei. Oricum, am făcut un test acasă.

– A ieşit pozitiv?

– Evident.

– Sînt corecte aceste teste, dar în fiecare test există şi o marjă de eroare. Mergi în baie şi ia o probă de urină. Pot face un test preliminar în seara asta.

– Cum vreţi. Dar eu ştiu că sînt însărcinată.

– Ai mai fost?

– Nu. Dar ştiu. Dacă sînt, el o să mă omoare.

Fata intră în toaletă. Gîndindu-se că Key Tackett stătea nepăsător în sala de aşteptare, Lara ar fi vrut să-l înfrunte imediat şi să-i arate cît este de dezgustată. Dar mai întîi trebuia să aibă grijă de pacientă.

– L-am lăsat acolo, spuse Helen ieşind din baie.

– Bine. Întinde-te pe masă şi încearcă să te relaxezi.

După cîteva minute temerile lui Helen au fost confirmate.

– Ştiam eu, spuse fata plîngînd cînd Lara a anunţat-o că semnele sînt pozitive. Lara a îmbrăţişat-o şi a aşteptat pînă cînd fata şi-a revenit.

– Pînă în momentul în care sarcina nu este

confirmată categoric, nu pot să-ţi dau un sedativ. Vrei să bei ceva?

– O Coca-Cola, vă rog.

Lara o lăsă singură şi plecă să-i aducă băutura răcoritoare. Cînd s-a întors, Helen plîngea liniştit. Părea resemnată. Bău cu sete.

– Helen, căsătoria cu tatăl copilului este în afară de orice discuţie?

– Da, murmură fata. Un copil este ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

Furia i se urcă la cap.

– Înţeleg. Cum sînt părinţii tăi? Cum se poartă cu tine?

– Ei mă iubesc, spuse fata şi lacrimi proaspete îi căzură pe obraji. N-or să mă alunge. Dar tata este diacon la biserică. Mama este... Oh, Dumnezeule, vor muri de ruşine.

– Vrei să păstrezi copilul?

– Nu ştiu.

– L-ai putea anunţa pentru adopţie.

– Nu cred că o să mă lase el. Şi apoi, dacă îl las, cum să îl dau altora?

– Te-ai gîndit la avort?

– Probabil că asta voi face. Fata începu din nou să hohotească. Doar că... ştiţi, îl iubesc. Eu nu vreau să-i omor copilul.

– Nu trebuie să iei această hotărîre aici şi acum, spuse Lara cu blîndeţe.

– Dacă voi hotărî să fac asta, mă ajutaţi ca să nu afle nimeni?

– Îmi pare rău, Helen. Eu nu fac avorturi.

– De ce?

După ce şi-a văzut copilul murind, Lara pur şi simplu nu suporta ideea unui avort decît dacă viaţa

mamei era în pericol.

– Este o regulă a mea, pe care o respect. Totuşi, dacă vei alege acest lucru, te voi ajuta prin cunoştinţele mele.

Helen dădu din cap, dar Lara se îndoia că fata a reţinut prea multe idei din această conversaţie. Supărarea era prea mare. O mîngîie şi îi spuse că va reveni după cîteva minute.

– Linişteşte-te şi termină răcoritoarea.

Ieşind în hol, Lara se montă pentru înfruntarea care urma. Hotărîtă, intră în sala de aşteptare şi aprinse lumina. Key stătea întins pe o canapea. Clipi des pentru a se obişnui cu lumina bruscă, apoi se ridică în picioare.

– De ce ai adus-o la mine? îl întrebă ea furioasă.

– M-am gîndit că ai nevoie de pacienţi.

– Cîtă grijă! exclamă ea caustic. Dar aş prefera să nu mă amesteci într-o altă aventură de-a ta.

Key îşi încrucişă braţele pe piept.

– Din tonul vocii tale înţeleg că Helen avea dreptate. Este însărcinată?

– Aşa se pare.

El lăsă capul în pămînt şi înjură printre dinţi.

– Văd că nu-ţi face plăcere.

O privi furios.

– La dracu' doctore! Cum să-mi facă plăcere?

– Trebuia să te gîndeşti la asta înainte să te culci cu o fetiţă atît de naivă ca Helen. De ce nu ai folosit anticoncepţionale? Orice bărbat are la îndemînă un prezervativ. Ori asta îţi alterează imaginea de Don Juan?

– la stai puţin! Tu...

– Clark mi-a povestit totul despre reputaţia ta. Am crezut că exagerează, dar se pare că nu exagera. „Key Tackett al tuturor femeilor". Se pare că ai un

club, nu ? Singura condiţie este să se culce cu tine. Îl privi cu tot dispreţul de care era în stare. Poate că ar trebui să-i schimbăm numele şi să-i spunem „al fetiţelor". Ce se întîmplă cu tine? Îţi pierzi cumva farmecul în faţa femeilor? Îmbătrîneşti şi te doare eul? Eşti atît de nesigur încît ai ajuns la fetiţe de liceu?

– Ce importanţă are pentru tine? Închise ochii pe jumătate şi continuă insinuant: Geloasă?

Lara îl privi cu o furie de tigroaică. Se lăsase descoperită. Vorbi cu o voce rece şi profesională:

– Helen se gîndeşte foarte serios la avort. Pînă cînd va hotărî definitiv, îi voi acorda îngrijirea prenatală, cu condiţia ca ea să vină aici singură, fără dumneata.

– Nu va veni deloc aici. Nu am vrut decît să ştim dacă e sau nu. Furios, Key duse mîna la buzunar şi scoase banii. Cît îţi datorez?

– Fac cinste, dar doresc ceva.

– Ce? Nu, stai să ghicesc eu. Să vedem... un zbor pe gratis la Timbuktu.

Se întrebase dacă va face cumva vreo referire la ultima lor discuţie şi acum nu era surprinsă de remarca lui sarcastică. Totuşi nu muşcă momeala.

– Doresc promisiunea dumitale...

– Eu nu fac promisiuni femeilor. În timp ce Clark îţi împuia capul cu viaţa mea sexuală, nu ţi-a spus cumva şi asta?

Lara se străduí să rămînă calmă.

– Nu doresc să-ţi mai aduci gunoaiele la uşa mea. Este a doua oară cînd o faci. Te rog să mă laşi în pace. Nu vreau să iau parte la escapadele dumitale juvenile şi romantice.

– Asta era?

– Asta èra.

Ameninţător, el se apropie de ea pînă cînd

aproape s-au atins. Îi simţea căldura trupului, îi simţea fierbinţeala respiraţiei. Furia lui era aproape palpabilă. Numai un efort de voinţă a oprit-o să facă un pas înapoi.

– Mi se pare nostim, doctore, şopti el sacadat. Aveam impresia că escapada romantică este domeniul tău.

Ea îl înfruntă cît reuşi, apoi se întoarse.

– Am încercat să o calmez pe Helen, dar este încă foarte nervoasă. Dacă mai ai un dram de decenţă poartă-te blînd cu ea în seara asta. Fără condamnări şi reproşuri. Pînă cînd ea va hotărî ce are de făcut, are nevoie de răbdare şi înţelegere.

– Îmi este totuna, pentru că eu nu prea gust laptele bunătăţii umane.

Lara îi aruncă o privire dispreţuitoare apoi îi întoarse spatele şi plecă. Înainte de a intra în sala de consultaţie, bătu la uşă. Helen stătea întinsă pe patul metalic şi privea în tavan. Lara văzu că fata nu mai plînge şi se linişti. Încercă să zîmbească.

– Cum te simţi?

– Bine, cred.

– Key te aşteaptă.

O ajută pe Helen să se ridice şi o însoţi în hol. El o aştepta la uşă, de parcă era gata să fugă. Dacă ai fi spus că are mentalităţile motanilor înfierbîntaţi, se gîndi ea, ar fi însemnat să-i jigneşti pe motani. Păcat că frumuseţea fizică nu se reflecta şi în caracterul lui.

Cămaşa descheiată îi dădea la iveală pieptul solid. Pantalonii se mulau sexy pe coapsele înguste şi picioarele lungi. Clark purta foarte rar haine sport. Nu l-a văzut niciodată cu cizme de cowboy. Key le purta însă ca pe o a doua piele.

Femeile lui Key Tackett, se gîndi ea dispreţuitor.

Fiind atît de atrăgător fizic, succesul lui la femei nu era surprinzător. În cîteva săptămîni se culcase cu Darcy Winston şi cu această fetiţă de optsprezece ani. Dar oare cîte au mai fost? Aventura lui cu Darcy nu era nici pe departe atît de şocantă cum era cu această fetiţă inocentă. Dintr-un motiv obscur, Lara simţea că el a dezamăgit-o.

Key deschise larg braţele şi o primi pe Helen care se ghemui la pieptul lui. O strînse cîteva momente, şoptindu-i blînd ceva la ureche. Între hohote, Helen dădea din cap. Apoi o îndepărtă blînd şi spuse:

– Aşteaptă-mă în maşină, iubito. Vin imediat.

Fata îi mulţumi grăbită Larei şi se îndepărtă.

– Voi avea grijă ca ea să primească îngrijire medicală, dar nu de la tine.

Larei îi părea rău că a pierdut o pacientă, dar acesta era preţul pe care îl plătea pentru că i-a făcut morală. În loc de alte cuvinte pe care le-ar fi putut regreta mai tîrziu, ea îl salută scurt. Ar fi vrut să plece şi să rămînă singură.

Însă Key nu se mulţumi doar cu atît. Îi mai dădu o lovitură:

– Cînd veneam aici, am auzit la radio o ştire care te-ar putea interesa. Astăzi după-amiază Letty Leonard a murit.

Key nu era singurul care a auzit de moartea copilului. Şi Jody a auzit.

Eden Pass era la jumătatea drumului între Dallas şi Shreveport, Louisiana. Această poziţie îl avantaja oferindu-i o reţea foarte largă de posturi de televizi-

une. Toate reţelele afiliate acestor oraşe, erau conectate prin cablu şi cu Eden Pass.

Totuşi, cînd era vorba de informaţii locale, Jody nu avea încredere decît în postul de radio din Tyler. Îi cunoştea pe proprietari şi ştia că sînt oameni talentaţi.

În seara aceea era obosită. Schimbul furios de cuvinte între ea şi Key a epuizat-o. Asta, împreună cu discuţia despre Clark a secat-o de emoţii. Deşi murise de douăzeci de ani, cînd se gîndea la soţul ei îi reveneau resentimentele.

Imediat după plecarea furtunoasă din sufragerie, Jody s-a retras în camera ei şi abia dacă a mai fost în stare să urmărească ştirile de la ora zece. De fapt, moţăia cînd a auzit povestea lui Letty Leonard şi s-a trezit brusc.

Concentrîndu-se, a dat mai tare. Reporterul povestea pe scurt tragicul accident din Eden Pass şi operaţia foarte dificilă care salvase temporar viaţa copilului. Moartea ei bruscă a fost cauzată de o embolie care i s-a localizat la plămîni. Pentru medici a fost un şoc, la fel şi pentru familia care era convinsă că fetiţa este în curs de însănătoşire. Reportajul nu a durat mai mult de douăzeci de secunde.

Jody a oprit televizorul, a aruncat pătura şi a ieşit din pat. A aprins o ţigară şi a tras cu sete. Reportajul nu menţionase nimic despre Lara Mallory sau Key. Din punctul de vedere al publicului, implicarea lor comună în eveniment trecuse neobservată. Dar pe Jody o sîcîia.

La naiba, doar i-a spus lui Key să se ţină departe de femeia aceea. Nu numai că nu a ascultat-o, dar a şi ajutat-o pe doctoriţă să salveze un copil pe moarte. Jody nu putea sta liniştită să vadă cum sub nasul ei Lara Porter devine o eroină locală.

Dar va fi considerată o eroină, acum, cînd copilul a murit? Oare ce însemna un embolism? Ce îl cauza? Ce îl putea preveni? Acum nu ştia, dar va avea grijă să afle dacă Lara Mallory Porter era responsabilă de moartea fetiţei.

Îşi construia o strategie, cînd a venit Janellen să-i spună noapte bună. A primit cu răceală îmbrăţişarea fiicei sale. Se simţea întotdeauna stînjenită în faţa manifestărilor de afecţiune, pe care le considera pierdere de timp.

A fost o prostie să se agaţe de amintirea trandafirilor galbeni pe care i-i adusese Clark în ziua în care s-a născut Clark al Treilea. Amintirea acelor trandafiri trebuia să se ofilească şi să moară cum au murit şi florile. De ce nu i-a uitat? Ce bine i-au făcut?

– Noapte bună, mamă. Încearcă să te odihneşti. Nu te mai ridica din pat şi nu mai fuma. Nu-ţi face bine.

Imediat ce a rămas singură, Jody a aprins o altă ţigară. Cînd fuma gîndea mai bine. Ore în şir fuma în întuneric şi se gîndea. Dacă Janellen nu ştia, era cu atît mai bine.

Janellen. Ce se întîmpla cu fiica ei? Părea aşa de distrată, privea în gol şi avea o expresie de gîsculiţă. Altădată s-ar fi agitat. Acum parcă nu era ea însăşi. Probabil hormonii.

Dar Jody nu-şi pierdea timpul făcîndu-şi griji în privinţa fiicei sale. Key devenise principala ei preocupare. Era imposibil, cum a fost chiar de la naştere, chiar înainte de a se naşte dacă se gîndea la cele douăzeci şi şase de ore de chin prin care a trecut. Douăzeci şi şase de ore agonizante pentru că nu reuşeau să-l găsească pe Clark, tatăl.

Key s-a născut în momentul în care tatăl său, împrăştiind parfumul altei femei, a sosit la spital. Tot

atunci au început şi necazurile cu Key. Era furioasă pe el înainte ca acesta să ia prima gură de aer. Faptul că nu se suportau reciproc s-a intensificat în timpul copilăriei lui, cînd părea incapabil să se abţină de la obrăznicii.

Ea ar fi vrut ca el să semene cu Clark, fratele lui, dar cei doi băieţi erau ca ziua şi noaptea. Orice făcea Clark era motivat de dorinţa să-i facă pe plac. Aprobarea ei era esenţială pentru liniştea copilului. Devenea nervos şi neconsolat, dacă îi lăsa impresia că a supărat-o.

La fel de fervent cum dorea fratele lui să placă, Key făcea tot posibilul să o provoace. Orice îşi dorea Jody de la el, cu încăpăţînare, se transforma exact în contrariu. Era încîntat cînd o supăra. De multe ori s-a întrebat dacă nu s-a lovit de copacul acela intenţionat, doar pentru a nu-i îndeplini dorinţa de a-l vedea într-o echipă de fotbal profesionistă. Era destul de încăpăţînat pentru a-şi risca viaţa numai să o contrarieze pe ea.

În secret, Jody era mîndră de succesul lui, dar dacă ar fi recunoscut i-ar fi dat satisfacţie.

Unul din motivele pentru care el îşi iubea atît de mult munca, era acela că îl ţinea departe de casă. Deşi ei nu doreau să recunoască ea ştia că Janellen l-a chemat acasă să o vadă murind. Nu suferea ideea asta. El nu dădea doi bani pe ea. Niciodată nu a apreciat-o, niciodată nu o va aprecia. Asta era. De ce să se prefacă? El şi Janellen o credeau în pragul morţii. O vedea în ochii lor. Dar vor vedea ei!

Chicoti în întuneric şi începu să tuşească. Nemurirea ei va fi un şoc pentru ei. Îşi făcuse un obicei din a lua oamenii prin surprindere. Nu trebuiau să o înfrunte pe Jody Tackett. Dacă nu credeau, să îl întrebe

pe Fergus Winston.

Rîse din nou şi tuşi din nou, mai tare, amintindu-şi că în privinţa nemuririi ei era posibil ca lucrurile să se mai schimbe.

Se încruntă şi blestemă în gînd soarta. Nu era pregătită să moară. Mai avea cîteva lucruri de făcut – printre ele, să o alunge pe căţeaua de Porter din Eden Pass. Clark a fost nebun să o aducă aici. Pentru Dumnezeu, ce a fost în mintea lui?

Mai mult decît bănuiau Janellen şi Key, Jody ştia că atîta timp cît Lara Mallory Porter rămînea la Eden Pass, reprezenta o ameninţare pentru ei şi pentru tot ce le era lor sfînt.

Jody nu înţelegea încă motivele doctoriţei de a se muta aici. Totuşi, ştia – aşa cum eşti sigur că soarele răsare de la est – ştia că era mai mult decît acceptarea moştenirii de la Clark. Dacă nu ar fi vrut altceva, ar fi vîndut clinica şi ar fi obţinut un profit bun. Era aici pentru un motiv, ştiut numai de ea. Lui Jody îi era teamă să îl afle, dar trebuia să o facă înainte ca ea sau unul din copiii ei să cadă în capcana întinsă de Lara Porter.

Ea, Jody Tackett, a fost săracă şi s-a căsătorit cu cel mai bogat bărbat. Nu ar fi fost cea mai temută femeie, dacă ar fi stat să despice firul în patru. Ea acţiona mai întîi, nu dădea nimănui nici o şansă.

Multă vreme a rămas Jody trează, fumînd şi complotînd. Pînă a fumat ultima ţigară din pachet, planul era deja făcut, ştia care este prima mutare.

Darcy coborî geamul maşinii. O întîmpină o rafală de vînt, care împrăştie mirosul de fum de tutun pe

care îl absorbise în bar. I-ar fi trezit suspiciuni lui Fergus. La mama ei nu se fuma. Vizitele acestea îi dădeau cea mai bună scuză de a pleca noaptea. A ieşit mai mult decît de obicei pentru că trebuia să se răcorească. Mulţumită domnului Key Tackett, respectul de sine îi era serios zdruncinat.

Ştiind că a fost respinsă, Darcy îşi pierdea încetîncet încrederea în ea. De aceea nici nu se mai distra în ultima vreme. Nu se mai putea concentra asupra bărbaţilor pînă cînd nu-i va plăti lui Key.

Nici măcar nu i-a dat satisfacţia de a-i arăta cît de puţin îi pasă. Prin oraş se vorbea că a început din nou să zboare, angajat de unul şi de altul. Dar nu putea zbura în fiecare noapte. Unde mergea între zboruri? Unde îşi petrecea timpul liber?

Cu altă femeie? Nu auzise nici o bîrfă recentă. Numele lui nu era legat de nici o femeie, decît de... Darcy reacţionă de parcă ar fi primit o palmă.

– Dar este imposibil! protestă ea cu voce tare.

Key Tackett şi doctoriţa Mallory? Numele lor au fost rostite cînd s-a întîmplat povestea aceea cu copilul. Dar atunci a fost o tragedie.

Pe de altă parte, doctoriţa era cunoscută ca o devoratoare de bărbaţi. Doar s-a iubit cu amantul sub nasul soţului ei. Chiar şi Darcy a avut mai mult bun simţ decît ea.

Unor bărbaţi, totuşi, le plăceau femeile aventuroase. Erau picante. Don Juan nu iubea violetele, nu?

Strînse mîinile pe volan. Dacă Key avea o aventură secretă cu amanta fratelui său, Darcy va avea grijă ca tot Texas-ul să afle. Îl va face de rîsul lumii. Să ia rămăşiţele de la Clark? Ha! O să-l înveţe minte pe ticălos.

Dar zvonurile trebuiau să conţină măcar un gră-

unte de adevăr, altfel se făcea de rîs ea. Cum să se convingă că el se culca cu Lara Mallory? Nici măcar nu o întîlnise pe doctoriţă. Cum să ajungă la ea? Mai ales cum să o facă fără să dea de bănuit?

Ajunsă acasă, intră tiptil şi pe întuneric ca să nu-i trezească pe Fergus şi Heather. Nu dorea să dea explicaţii pentru întîrziere. Nu-i plăcea cînd era în situaţia de a-i minţi şi evita cît putea.

Trecînd pe lîngă salon, observă că televizorul era deschis. Merse să-l închidă. Cînd trecu pe lîngă canapea, două siluete speriate, săriră în picioare. Exclamau surprinşi şi căutau pe bîjbîite hainele.

Darcy aprinse becul, dintr-o privire înţelese situaţia şi întrebă furioasă – de parcă nu ar fi ştiut deja:

– *Ce naiba se întîmplă aici?*

Capitolul doisprezece

Pastorul de la Biserica Baptistă rostea predica pentru sufletul lui Letty. Hohotele de plîns ale lui Marion Leonard se loveau de zidurile cimitirului. Jack Leonard tăcea, dar lacrimi mari i se înnodau în barbă. Era o scenă sfîşietoare, care avea nevoie de intimitate. Asistenţa începu să se împrăştie.

Lara a rămas în spatele mulţimii, încercînd să fie neobservată. Cînd s-a întors să plece, flash-ul unui aparat de fotografiat îi explodă în faţă. Instinctiv, ridică mîna să se apere. Primul fu urmat de al doilea, apoi de al treilea.

– Doamnă Porter, doriţi să comentaţi acuzaţiile de neglijenţă medicală pe care vi le face familia Leonard?

– Poftim? Imediat în faţă îi apăru un microfon. Îl împinse cu mîna. Nu ştiu despre ce vorbiţi. Eu sînt

doctoriţa Mallory.

Hoarde de reporteri îi blocau drumul. Schimbă direcţia. Grupul porni după ea. Unii dintre ei erau de la reţeaua de televiziune locală. Alţii erau de la ziare, însoţiţi de fotografi. Cu cinci ani în urmă cunoscuse foarte bine mass-media. Ce făceau ei aici? Ce doreau de la ea? Simţea că i se reîntoarce coşmarul.

– Vă rog, lăsaţi-mă să trec.

Privind în spatele ei văzu că oamenii care au participat la înmormîntare, se adunaseră în grupuri şi vorbeau agitat. Nu ea crease acest spectacol, dar fără voia ei se afla în centrul atenţiei.

– Doamnă Porter...

– Mă numesc Mallory. Sînt doctoriţa Mallory.

– Dar aţi fost căsătorită cu Randall Porter, ambasador al Statelor Unite?

Se îndrepta grăbită spre locul unde îşi parcase maşina.

– Sînteţi aceeaşi Lara Porter care a fost amanta senatorului Tackett, nu-i aşa?

– Vă rog, faceţi loc. Ajunse în sfîrşit la maşină şi îşi căută disperată cheile. Lăsaţi-mă în pace.

– Ce v-a adus la Eden Pass, doamnă Porter?

– Este adevărat că senatorul Tackett v-a adus aici înainte de a muri?

– Eraţi amanţi?

– Ce ştiţi despre moartea lui accidentală, doamnă Porter? A fost o sinucidere?

– Neglijenţa dumneavoastră a cauzat moartea fetiţei Leonard?

I se puseseră mii de întrebări şi înainte şi devenise insensibilă. Dar ultima întrebare îi smulse de pe buze o exclamaţie.

– Poftim? Privi drept în ochi reportera care i-a pus

întrebarea. Ce-aţi spus?

– Neglijenţa dumneavoastră a cauzat embolia care a ucis-o pe Letty Leonard?

– Nu!

– Aţi fost primul doctor care a îngrijit-o?

– Este adevărat. Şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-i salvez braţul şi viaţa.

– Se pare că familia Leonard nu gîndeşte aşa, altfel nu v-ar da în judecată pentru neglijenţă în practica medicală.

Dacă Lara nu ar fi învăţat să-şi ascundă bine reacţiile la întrebările veninoase, ar fi cedat acum la impactul cu această întrebare. Reuşi să o privească pe reporteră fără să dezvăluie nimic din tumultul sufletesc. Era împietrită, dar reuşi să vorbească:

– Am făcut eforturi extraordinare pentru a salva viaţa fetiţei Letty Leonard. Părinţii ei sînt conştienţi de asta. Nu am primit înştiinţarea că sînt acuzată de neglijenţă în practica medicală. Atît am de declarat.

Bineînţeles că reporterii copoi nu se mulţumeau cu atît. În timp ce ea se îndepărta, ei continuau să o fotografieze şi să arunce cu întrebări, de parcă aruncau cu pietre. Strînse volanul cu mîinile transpirate, privi direct înainte ignorîndu-i pe curioşii care se opriseră să privească.

Era o dimineaţă umedă şi caldă, dar nu o deranjase căldura pînă cînd nu au atacat-o reporterii, învinind trecutul. Acum hainele îi erau ude de transpiraţie, capul şi inima îi zvîcneau cu bătăi alarmante. Îi era greaţă.

Cine iniţiase acest asalt jurnalistic? Mutarea ei la Eden Pass a trecut neobservată; trăise într-un anonimat relativ mai bine de un an. Au fost alte scandaluri, alte poveşti senzaţionale, alţi păcătoşi.

Povestea dintre Lara Porter şi senatorul Tackett a fost îngropată de multă vreme.

Pînă în dimineaţa aceasta. Moartea copilului Leonard a adus-o din nou în prezent. Şi, din nou, Lara devenea o persoană notorie.

Totuşi, povestea accidentului lui Letty, deşi era tragică, nu a avut o acoperire naţională; numai presa locală a raportat-o. Normal, numele ei era legat de Letty, dar cum reuşise reportera să o lege pe doctoriţa Lara Mallory din Eden Pass de Lara Porter, amanta senatorului Clark Tackett?

În reportajele despre recuperarea lui Letty numele ei nu a fost menţionat. Atunci s-a bucurat. Nu-şi dorea publicitate. Dar iată că acum o avea şi era stigmatizată pentru *neglijenţă în practica medicală.*

În timpul incidentelor cu Clark, în timpul dezastrului din Montesangre, capacitatea ei profesională nu a ajuns niciodată sub semnul întrebării. Reputaţia ei de medic a înfruntat toate speculaţiile şi le-a doborît.

S-a agăţat de această ultimă rămăşiţă de mîndrie. Acum, dacă familia Leonard sugera neglijenţă medicală, munca ei va fi disecată la microscop. Aşa cum a fost şi viaţa ei intimă. Nu va fi găsit nimic incriminator, dar nu asta conta. Ideea era că o o vor aduce din nou pe prima pagină a ziarelor, în ochiul public, suspectată, ceea ce era echivalent cu vinovăţia. Din nou va fi măcinată de moara pentru ştiri. Singurul lucru important care i-a mai rămas, era să sufere, pînă va fi exterminată.

Cineva trebuie să fi anunţat ziariştii că doctorul Mallory a fost prima care a îngrijit-o pe Letty Leonard şi că nu era altă persoană decît infama Lara Porter?

Aşa cum s-a temut, în faţa clinicii, erau parcate

maşini şi camionete. Cînd ea a intrat pe alee, reporterii au început să mişune. Şi-a făcut cu greu loc printre ei şi a intrat pe uşa pe care o ţinea Nancy deschisă.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă asistenta trîntind uşa în urma Larei.

– Se zvoneşte că familia Leonard mă dă în judecată pentru neglijenţă.

– Şi-au pierdut minţile?

– Sînt convinsă. De durere.

– Oamenii ăştia, spuse Nancy indicînd reporterii, au apărut aici de vreo oră şi au început să bată la uşă. Nici nu ştiam ce să mai fac. Telefonul sună încontinuu.

În acel moment telefonul sună din nou.

– Nu răspunde.

– Ce să fac?

– Sună-l pe şeriful Baxter şi roagă-l să îi îndepărteze pe reporteri.

– Dar o poate face?

– Îi poate alunga de pe proprietatea mea. Vor putea ieşi în stradă şi parca acolo, ceea ce sînt sigură că vor face. Pentru următoarele zile vom fi sub asediu. Poate că ar trebui să-ţi iei liber o săptămînă.

– Nici vorbă. Nu te las eu pe mîna acestor şacali. Lara îşi dezbrăcă jacheta şi Nancy văzu bluza udă de transpiraţie. Niciodată nu te-am văzut transpirînd. Mă întrebam chiar dacă ai aceste glande.

– Este pe fond nervos. M-au înghesuit în cimitir.

– Ticăloşii.

– Hotărăşte-te. Ticăloşi sau şacali? Se simţea bine văzînd că mai putea avea simţul umorului.

– Nu contează. Sînt nişte sălbatici. Ar trebui să-l chem pe Clem cu puşca. Poate îi împrăştie.

– Apreciez gestul, dar nu, mulţumesc. Nu mai am nevoie de publicitate. Nici nu am reuşit să fiu doctorul Mallory, dintr-un mic orăşel de provincie, că am devenit iarăşi Lara Porter, amanta lui Clark Tackett.

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc. Am nevoie de prieteni. Lara oftă consternată. De fapt, nu mă ascundeam, dar nu doream publicitate de teamă că se va întîmpla ce s-a întîmplat astăzi, de fapt. Cineva a făcut-o în mod deliberat. Nu cred că au venit singuri.

– Tackett, acesta este numele. Trădare, acesta este jocul.

Lara o privi tăios.

– Key?

Nancy clătină din cap.

– Nu e stilul lui. Eu cred că bătrîna. De prea mult timp eşti aici. Nu te poate tolera. Jody a auzit că fetiţa a murit, că tu ai îngrijit-o şi a speculat ocazia.

– Putea face asta cînd am venit în oraş.

– Dar s-ar fi aflat că ai fost adusă aici de Clark. S-ar fi dedus faptul că el era încă legat emoţional de tine. Jody nu dorea să te flateze în halul ăsta. De data aceasta, Clark iese din schemă.

Era o logică aici. Lara porni spre birou.

– Sînt convinsă că nici un pacient nu va încerca să vină astăzi, dar dacă este nevoie de mine, sînt în birou.

Trase jaluzelele ca să nu mai vadă cum i-au fost călcate în picioare grădiniţa şi pajiştea. Aşezîndu-se la birou începu să caute prin cartea de telefon. Personalitatea ei suferise drastic schimbări din dimineaţa aceea în Virginia. Era mai bătrînă, mai dură şi nu se va mai lăsa persecutată. Întinse mîna spre telefon şi formă un număr.

– Domnişoară Janellen?

– Bowie! Ce faci aici?

Era aşezată la masa din bucătărie şi privea fix la telefon. El băgase capul pe uşă. Ea îi făcu semn să intre.

– Se pare că mereu dau peste dumneavoastră cînd sînteţi cufundată în gînduri. Nu o fac intenţionat. Intră stînjenit în cameră. Mi-a spus fata să vin. Dacă nu este momentul potrivit...

– Nu, este bine. Sînt surprinsă că te văd aici.

– Am încercat la birou şi apoi la atelier. Acolo mi-au spus că aţi plecat mai devreme astăzi.

– Mama nu se simţea bine şi-am fost îngrijorată. Ca de obicei, în prezenţa lui Bowie, i se lega limba. Arătă cu mîna spre un scaun. la loc. Tocmai doream să fac un ceai. Vrei?

– Ceai? Ceai fierbinte? Privea dubios spre sobă. Sînt o sută de grade afară.

– Ştiu, dar mie îmi place ceaiul.

– Vă cred pe cuvînt.

– Poate vrei altceva? Limonadă? Bere? Key îşi ţinea berea la frigider.

– Nu, mulţumesc. Şi apoi, nu mă pot aşeza. Sînt murdar.

Ei i se părea că este minunat. Pînă cînd nu i-a atras atenţia, ea nici nu i-a observat hainele pline de praf.

– Nu fi caraghios. Fraţii mei munceau în vacanţele de vară. Veneau acasă transpiraţi şi murdari. Vreau să spun că bucătăria asta a fost construită pentru

oamenii muncii... adică...

Văzînd că se bîlbîie, îşi adună curajul.

– Ai venit să stai de vorbă cu mine, aşadar, ia loc, te rog.

După un moment de ezitare el se aşează pe marginea unui scaun.

– Vrei să bei ceva? repetă ea.

– Cred că limonadă. Cînd am intrat eu, eraţi la un milion de mile, spuse el timid.

– Tocmai am primit un telefon tulburător.

Se opri nehotărîtă dacă să discute sau nu cu el. El o privea expectativ, iar pentru ea ar fi fost o uşurare să poată vorbi.

– Ai urmărit povestea cu fetiţa care şi-a pierdut braţul?

– Am auzit că a murit.

– Da. A fost înmormîntată astăzi. Ce tragedie. Doctorul care a tratat-o şi a dus-o la Tyler...

– Doctoriţa Mallory.

– Da, ei bine... ea m-a sunat. Ştii, ea a fost... fratele meu mai mare a fost...

– Ştiu.

Janellen îi zîmbi recunoscătoare.

– Înseamnă că-ţi imaginezi cît este de stînjenitor pentru noi să o avem aici, la Eden Pass.

– De ce?

Întrebarea a venit pe neaşteptate şi pentru o clipă Janellen a rămas surprinsă.

– Pentru că ne aminteşte de lucruri neplăcute.

– Ah.

Nu părea deloc convins.

– Lara Porter a ruinat cariera politică a lui Clark.

Bowie îşi aplecă faţa şi se scărpină stînjenit pe gît.

– Nu e o fată prea solidă. Nu cred că l-a doborît în

lupte, l-a dezbrăcat şi l-a forţat să se culce cu ea, dumneata ce crezi?

Nu era prima dată cînd Janellen se gîndea la asta, dar o făcea numai în intimitatea ei. Dacă şi-ar fi rostit gîndurile, Jody ar fi sărit prin acoperiş. Prudentă, Janellen evită continuarea discuţiei în această direcţie.

– Nu se ştie cum, dar jurnaliştii au aflat că Lara Porter este în Eden Pass şi se dă drept doctoriţa Mallory. Se pare că a fost acostată de reporteri la înmormîntare şi a trebuit să îl cheme pe şerif pentru a-i împrăştia pe cei care îi asediau clinica.

Bowie scoase un sunet dezgustat.

– Ce tupeu să tulburi înmormîntarea fetiţei.

– Ştiu. Au făcut un lucru îngrozitor. Pentru moment, Janellen reflectă dacă să continue cu scandalul creat de aventura fratelui său. Se pare că familia Leonard vrea să o dea în judecată. Janellen inspiră adînc. Ea este convinsă că mama mea i-a instigat.

– Şi a făcut-o?

– Nu.

– Nu pari prea sigură.

Stînjenită îşi duse degetele la buze, apoi le coborî pe bluză. Nu mai avea nasturi şi le lăsă nervoase pe masă.

– Nu ştiu dacă este sau nu vinovată, recunoscu ea într-un tîrziu. Doctoriţa Mallory a sunat să discute cu ea. Maydale i-a spus că mama se odihneşte. Ea a cerut atunci pe cineva din familie. Aş fi vrut să fie Key aici. El se descurcă bine cînd e vorba de confruntări. El ar fi ştiut ce să-i spună.

– Dumneata ce i-ai spus?

– Că sînt sigură că familia mea nu i-a creat aceste greutăţi.

– Şi a înghiţit-o? întrebă Bowie sceptic.

– A spus că se îndoieşte, dar nu pune mîna în foc pentru fratele şi mama mea. Nu pot suferi gîndul că ei ar putea fi atît de cruzi, continuă ea cu o voce firavă. Îmi pare rău, Bowie. Nu am vrut să-ţi răpesc timpul cu problemele mele. De ce m-ai căutat?

El ridică din umeri.

– Probabil că e un fleac. De cîteva zile încerc să mă conving să nu vă deranjez. Îşi aşează pălăria pe masă şi se sprijini cu coatele de ea. Aţi observat ceva deosebit cu sonda numărul şapte?

– Nu. Trebuia?

– Probabil că nu, dar eu trebuie să-mi iau îndoiala de pe suflet. Ştiţi, nu dă gaz natural cît ar trebui să dea. Cel puţin, aşa am eu impresia. Producţia ei nu se compară cu celelalte.

– Puţurile nu seamănă unele cu altele.

– Da, ştiu asta. Au personalitate şi sînt în continuă schimbare. Ca şi femeile. Fiecare sondă are toane şi trebuie să o cunoşti foarte bine. Să o mîngîi din cînd în cînd.

Janellen simţea cum se încălzeşte.

– Care este cantitatea graficului?

– Două sute cincizeci pe zi. Eu cred că ar trebui să dea mai mult.

– Noi permitem o pierdere de patru-cinci procente, Bowie. Chiar pînă la zece. Probabil că este o scurgere pe undeva şi gazul este absorbit în atmosferă.

Bowie clătină din cap cu încăpăţînare.

– Eu cred că pierderea este mai mare de atît. După ce am înregistrat producţia timp de cîteva săptămîni, eu cred că ar trebui să obţinem mai mult gaz, mai ales dacă luăm în considerare cantitatea de petrol pe care ne-o dă. Şi, dimpotrivă, cantitatea de

gaz este cea mai mică dintre toate sondele.

– Ai pierdut multă vreme studiind-o.

– Din timpul meu liber.

Lui Janellen îi crescu inima de mîndrie. Era un angajat conştiincios, care făcea mai mult decît i se cerea. Hotărîrea ei de a-l angaja a fost bună. Deşi îi aprecia îngrijorarea, simţea că nu este bine venită.

– Nu ştiu ce să-ţi spun, Bowie. Sonda numărul şapte produce exact cît ne aşteptăm noi.

– Păi, eu am raportat şi şefului de schimb dar el a ridicat din umeri şi mi-a spus că întotdeauna ai scos puţin gaz natural de la această sondă. Şi uite, după calculele mele ar trebui să fie mai mult. Să mă ia naiba dacă înţeleg. Poate că este o obsesie de care nu pot scăpa, ştiţi de care?

– Da, ştiu. Janellen privea în ceaşca de cafea. După un lung moment de tăcere ridică privirea. Iar am început. Nu-mi stă mintea la afaceri. Mereu îmi vine în cap fetiţa şi accidentul acela îngrozitor. Tatăl ei ne curăţă nouă lenjeria. Este un om drăguţ şi prietenos. Ştiu cît trebuie să fie de distruşi pentru că şi noi am simţit la fel cînd s-a înecat Clark. Am avut impresia că o vom îngropa şi pe mama atunci.

– Eu nu am avut niciodată copii, dar dacă aş avea, nu cred că aş suporta să îi înmormîntez.

Janellen îl privi cercetător. Nu a avut niciodată copii. Dar se întreba dacă a fost vreodată căsătorit. Îi veneau în minte mii de întrebări intime pe care ar fi vrut să i le pună, dar nu avea curaj. Printre aceste întrebări era una deosebită – de unde a căpătat el această capacitate de a pătrunde gîndurile oamenilor. Reuşea să vadă dincolo de afectări şi poze sociale, citea drept în inimă şi în mintea individului. Avînd încredere în instinctul lui, Janellen îl întrebă:

– Bowie, tu crezi că doctoriţa Mallory ar fi putut cauza moartea fetiţei?

– Tot ce ştiu eu despre medicină este că nu există vindecare adevărată nici pentru răceală, nici pentru dureri de cap.

Janellen zîmbi.

– Am văzut-o pe Lara Mallory o singură dată, dar mi s-a părut atît de... atît de... stăpînă pe sine.

Exact ce nu sînt eu, se gîndi ea amărîtă. După ce a văzut-o pe Lara Mallory şi-a explicat de ce Clark a riscat totul pentru ea. Nu numai că era frumoasă, dar ochii ei reflectau compasiune şi inteligenţă, iar persoana ei răspîndea în jur încredere şi competenţă. Janellen ar fi vrut să o dispreţuiască. Ştia că nu ar fi avut aceste sentimente ambigue dacă doctoriţa Malory nu ar fi trecut printr-o mare vîlvă socială.

– Eu nu pot să cred că femeia pe care am întîlnit-o ar putea fi neglijentă. Convingerea cu care a rostit cuvintele a surprins-o chiar şi pe ea. Ştiu că ar trebui să o urăsc dar...

– Cine spune asta?

– Mama mea.

– Dumneata faci întotdeauna ce-ţi spune mama? Nu gîndeşti niciodată altfel decît ea?

– Foarte rar.

Probabil că în acest moment ea sacrifica tot respectul care-l avea Bowie pentru persoana ei, ca individ şi ca şef direct. Dar telefonul Larei a tulburat-o profund. Trecuse de momentul în care ar fi reuşit să-şi ascundă sentimentele. Îşi puse coatele pe masă şi-şi sprijini fruntea în palme.

– Dumnezeule, dacă nu ar fi avut loc scandalul cu Clark! El ar fi avut o carieră politică răsunătoare, aşa cum îşi dorea mama. Poate că acum ar fi trăit. Mama

ar fi fost fericită. Iar eu...

- Se opri la timp, înainte să spună că pentru ea totul ar fi fost altfel, nu ar fi avut atîtea responsabilităţi, nu ar fi trebuit să aibă grijă de fericirea celor din jur. Lucru imposibil de altfel şi epuizant.

Din noaptea în care copila aceea a venit la uşă şi l-a chemat pe Key, el a fost mai irascibil ca niciodată. Cu Jody nu se mai certa, dar asta pentru că se evitau. Key răspundea monosilabic la toate întrebările. Numai Dumnezeu ştia ce griji avea, la care Janellen nici nu îndrăznea să se gîndească. Mergea de colo-colo prin toată casa, furios şi cu o expresie războinică. Era atît de nefericit acasă încît uneori pleca brusc sau nu venea deloc.

Acum Lara Mallory îi pusese pe umeri un nou motiv de îngrijorare. Înainte să-şi dea seama că plînge, o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Hei, ce faci?

Simţi mîna lui Bowie, dar nu se aştepta să o atingă. Cînd îi simţi vîrful degetelor pe obraz, îl privi cu o expresie de uimire totală. Rar a atins-o cineva şi pentru că era dornică de această apropiere umană, cu un gest reflex îşi ridică palma şi o aşeză blînd pe mîna lui.

El rămase la rîndul lui împietrit. Nimic nu mişca în trupul lui, decît ochii. Îi căutau pe ai ei. Şi Janellen era nemişcată, dar în sufletul ei era un adevărat tumult. Trupul îi era înfierbîntat, sînii i se întăriră, sîngele îi clocotea.

Cît au rămas aşa, privindu-se, nici unul din ei nu a ştiut. Parcă era prinsă în vraja ochilor trişti şi blînzi, a atingerii lui. Dacă el nu ar fi auzit maşina lui Key, ar fi putut rămîne aşa la nesfîrşit.

Janellen a tresărit, s-a ridicat repede în picioare şi

s-a grăbit să-şi întîmpine fratele, cu gesturi precipitate. Vocea nu-i suna natural.

– Key! Ce faci aici?

– Cînd am plecat azi dimineaţă încă mai locuiam aici.

Key îi privea pe rînd, sesizînd sentimentul de vinovăţie ascunsă. Ea era roşie ca focul. Luă o bere din frigider.

– Hai, Bowie, vrei o bere?

– Nu, mulţumesc.

– I-am oferit şi eu, dar a vrut limonadă.

– Am trecut doar să-i spun domnişoarei Janellen...

– Crede că la sonda numărul şapte producem prea puţin gaz şi...

– Probabil că este o prostie...

– Crede că ar trebui să ştim şi noi dacă...

– Aşa că i-am spus domnişoarei Janellen şi...

– Şi asta făceam noi aici, termină ea ruşinată.

– Aha! Amuzat, Key deschise cutia de bere şi o duse la gură. Păi, să nu întrerup această întrevedere de afaceri.

– Nu, nu-i nimic. Bowie îşi luă pălăria de parcă era o piesă incriminatorie. Eu tocmai plecam.

– Da, tocmai plecam. Am să-l... am să-l conduc pînă la uşă.

Ruşinată, incapabilă să-l privească pe unul din ei, Janellen ieşi din bucătărie şi îl aşteptă pe Bowie în faţa uşii. Stătea cu ochii în pămînt.

– Mulţumesc pentru informaţie, Bowie.

– Am vrut doar să ştiţi şi dumneavoastră. Nu sînt banii mei.

– Am să verific.

– Nu cred că este o idee prea bună.

Auzind vocea fratelui ei, Janellen tresări vinovată.

El stătea rezemat de tocul uşii care ducea în sufragerie şi îi privea nonşalant.

– Ce nu este o idee bună? îl întrebă ea.

– Să verificaţi.

– De ce nu?

– De astăzi, familia Tackett este din nou în centrul atenţiei.

– Şi?

– Şi reporterii vor forfoti în oraş ca furnicile la şuncă. Pînă cînd nu va apărea o poveste mai fierbinte ne vor urmări ca şacalii. Este posibil să vină şi la tine, Bowie. Te rog să ai grijă de ea. Dacă vrea să verifice sondele, o însoţeşti personal.

Bowie o privi stînjenit pe Janellen.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect, domnule Tackett, dar domnişoara este şeful.

– Şef sau nu, eu te rog să-mi faci o favoare. Ţi-o cer ca frate.

Din nou Bowie o privi pe Janellen. Spumega de furie şi nu putea vorbi. Foarte nesigur pe el, Bowie mulţumi.

– Dacă aşa vreţi dumneavoastră, domnule Tackett.

– Spune-mi Key.

– Da, domnule. La revedere.

Nu mai pierdu timpul să urce în camionul companiei. De fapt era recunoscător că a scăpat întreg. Furioasă, Janellen îşi înfruntă fratele.

– Nu am nevoie de însoţitor!

– Ei bine, eu am, răspunse el deloc intimidat de mînia ei. Dacă un reporter te sîcîie, eu o să mă enervez şi o să-l bat. Şi asta va face situaţia mai rea decît este acum.

Dacă un reporter o sîcîia şi îi cerea o declaraţie, era convinsă că Key aşa va face. Ştiind că el îi

doreşte doar binele, renunţă la argumente.

– Situaţia este deja mai rea decît ştii tu. Lara Mallory m-a sunat şi a vrut să vorbească cu mama. Crede că mama a informat reporterii că ea este în Eden Pass.

Key îşi frecă gîtul înţepenit.

– Să fiu al naibii!

– Şi asta te surprinde?

– Nu. Mă surprinde faptul că eu şi doctoriţa începem să gîndim la fel. Şi eu am crezut că Jody a stîrnit toată forfota asta. Nici unul din reporteri nu ştia că Lara s-a implicat în cazul fetiţei Leonard; mi se pare o coincidenţă bizară. Bătrînă, rea şi vicleană.

– Te rog să nu vorbeşti aşa despre mama noastră.

– I-am făcut un compliment. Trebuie apreciată pentru gîndire creativă.

– Ce ţi se pare atît de creativ?

– Ce vrei să-ţi spun?

– Ai fost acolo, Key. Tu ai văzut totul. A fost doctoriţa neglijentă? Familia Leonard are vreun motiv să o acuze de neglijenţă?

– Eu mă concentram să pilotez un elicopter, dar, din cîte am văzut, Lara a luptat ca nebuna să salveze viaţa copilului. Conform certificatului de autopsie, embolia a fost pur şi simplu o reacţie naturală. Se putea întîmpla oricînd. Şi încă ceva – Leonarzii nu sînt genul de oameni răzbunători. Sînt buni creştini.

– Aşadar te surprinde că acum caută un ţap ispăşitor?

– Da. Eu o cred în stare pe Jody să genereze o bîrfă, fie că este sau nu adevărată. Lara este o ţintă uşoară.

Janellen îl privi critic.

– Ce-i?

– De mai multe ori i-ai spus Lara. Mi se pare curios.

El ezită puţin, apoi se explică morocănos:

– Aşa o cheamă, nu?

Janellen avea prea multe pe cap pentru a continua o idee atît de măruntă.

– Era extrem de furioasă, Key. Mi-a spus să vă transmit, ţie şi mamei, că nu se va lăsa alungată din oraş, ca altădată. Ce-a vrut să spună?

– Se referea la faptul că ea şi Randall Porter au plecat la Montesangre. Are în cap ideea că fratele nostru Clark a manipulat plecarea lui Porter. Numirea lui ca ambasador părea inofensivă, dar practic însemna o alungare legalizată.

Janellen rămase uluită.

– O crezi? Clark era în stare de atîta viclenie?

– „Viclenie" este un cuvînt tare, dar fratele nostru era adept declarat al ideii *„alungă necazul".*

– Dar el nu a reuşit niciodată să iasă din acest necaz, nu-i aşa?

– Nu, nu a ieşit, spuse Key rar. Şi atîta timp cît Lara este aici pentru a aminti tuturor acest lucru, Clark nu va alunga necazul.

– Aşadar tu eşti de acord cu ce a făcut mama. Dacă a făcut-o ea.

– Nu. Eu o vreau pe Lara Mallory afară din oraş, dar vreau să se spînzure singură. Pînă la urmă cred că chiar o va face. Însă tu o ştii pe Jody. Nu lasă niciodată lucrurile să curgă firesc. Dacă nu decurg conform planului, este în stare să îl joace şi pe Dumnezeu.

– Nu o mai critica, Key. Este bolnavă. Nu o poţi convinge să vadă un doctor?

– Ăsta este cel mai sigur mod de a te refuza. Însă sînt de acord cu tine. I-ar trebui un control medical

complet. Mă tem că eu nu o voi putea convinge, surioară, rămîne tot în sarcina ta.

O strînse uşor de umeri şi începu să urce scările.

– În seara asta pleci undeva, Key?

– Imediat ce fac un duş.

– Te întîlneşti cu Helen Berry?

Key se opri la jumătatea drumului.

– De ce mă întrebi?

Judecînd după expresia din ochii lui, Janellen îşi dădu seama că a atins o coardă sensibilă. Acum înţelegea de ce unii oameni se temeau de el.

– Helen a fost prietena lui Jimmy Bradley. Se spune că... Helen s-a despărţit de el, de puţină vreme, foarte brusc.

– Şi?

– Of, Key! Adunîndu-şi tot curajul ea îl întrebă: de ce cînd sînt atît de multe femei, tu ai ales-o pe ea? Helen are jumătate vîrsta ta.

– Fii atentă, Janellen. Dacă începi să sapi şi să scormoneşti în viaţa mea personală, eu va trebui să fac la fel cu viaţa ta. Sări cîte două trepte odată şi vocea îi deveni o şoaptă apăsată. De exemplu aş putea întreba ce se întîmplă între tine şi Bowie Cato.

Stomacul lui Janellen tresări violent.

– Nimic nu se întîmplă!

– Nu? Şi atunci, de ce toate acele explicaţii stîngace cînd am intrat eu în bucătărie? Parcă eraţi doi copii care au făcut o poznă.

– Bowie este un angajat. Discutam afaceri.

– Bine, bine, te cred, cedă Key amuzat.

Presupunerea Larei se dovedi a fi corectă.

Timp de o săptămînă după înmormîntarea lui Letty Leonard, reporterii au invadat casa şi oraşul scormonind dezastrul personal al oamenilor şi dilemele. Lara era urmărită de fiecare dată cînd îndrăznea să treacă pragul casei. Şeriful Baxter şi-a făcut datoria şi i-a alungat de pe proprietatea ei. Dar prezenţa lor în toate colţurile oraşului o făceau prizoniera clinicii.

Reţeaua de televiziune afiliată oraşelor Dallas şi Shreveport nu mai contenea cu veştile din Eden Pass, toate avînd-o în prim plan pe Lara Porter şi rolul jucat de ea în decăderea senatorului Clark Tackett.

Familia Leonard a urmat apoi în centrul atenţiei, dar ei au angajat un avocat care să-i reprezinte. Abia ieşise de pe băncile şcolii, dar se menţinuse la înălţime şi nu se lăsase intimidat de lumina reflectoarelor. Cu încăpăţînare, el le-a repetat reporterilor că familia Leonard nu face nici o declaraţie.

Între timp Lara încercase zadarnic să-şi regăsească sufletul. A fost un moment cînd trebuia să hotărască dacă va folosi sau nu anticoagulant pentru Letty. Ore în şir a cercetat şi a citit. Pînă la urmă, a hotărît că decizia ei a fost bună. Totuşi, pentru a-şi calma neliniştile a discutat problema şi cu doctorul de la urgenţă. El a susţinut-o şi s-a oferit, dacă va fi nevoie, să se prezinte ca martor.

Zilele treceau şi Lara nu era contactată de avocatul soţilor Leonard. Spera că a fost doar o bîrfă. Fără îndoială una răspîndită de familia Tackett. Le-a telefonat în mod repetat, dar nu a făcut decît să îşi sporească propriile sentimente de frustrare. Jody Tackett era într-adevăr bolnavă, sau era foarte bine

protejată de mincinoşii din jurul ei.

Lara vorbise cu menajera şi cu Janellen, dar nu-l găsise niciodată pe Key. Nu l-a văzut din noaptea în care a adus-o la ea pe Helen Berry. Probabil că era convins că a glumit cînd i-a spus că o va duce în America Centrală. De atunci nu a mai avut ocazia să mai abordeze subiectul, dar ea era la fel de hotărîtă. Evenimentele colaterale nu făceau decît să-i întîrzie puţin planurile.

Cînd s-a trezit în dimineaţa aceea, carele televiziunii plecaseră, dar din cauza publicităţii negative, toţi pacienţii şi-au anulat orele de consultaţie. Nu puteai fi optimist dacă nu aveai oameni în cabinet. Ea şi Nancy îşi găseau de lucru, dat tot le rămînea prea mult timp liber.

La amiază a ieşit din birou cu intenţia de a o concedia pe Nancy. Surprinzător, Nancy avea pe cineva în sala de aşteptare.

– Dorim să intrăm imediat. Ştiu că nu am fixat oră de consultaţie, dar nu prea sînteţi sufocată de pacienţi.

Vocea stridentă şi dispreţuitoare îi aparţinea lui Darcy Winston.

Capitolul treisprezece

– Cu ce vă pot fi de folos?

Auzind-o pe Lara, Darcy se întoarse. Nu era la fel de impresionantă ca atunci cînd a apărut în sala de festivităţi a şcolii. De fapt avea riduri în jurul ochilor şi pe frunte. Se machiase artistic, dar faţa ei purta negreşit amprenta unei amărăciuni îndelungate.

Lara îşi formase deja o părere nu prea măgulitoare despre Darcy Winston. Încercînd totuşi să fie politicoasă, zîmbi şi întinse mîna.

– Bună ziua, doamnă Winston, eu sînt Lara Mallory.

Darcy îşi ridică inchizitorial sprîncenele pensate cu grijă. Lara se explică:

– V-am văzut la întîlnirea de la şcoală. Aţi vorbit foarte convingător.

Darcy comunică din nou folosindu-şi sprîncenele.

Evident încerca să ghicească ce ştia Lara despre atacatorul ei.

Lara însă se întoarse spre fetiţa care stătea lîngă mama ei.

– Iar tu te numeşti Heather, nu?

– Da, doamnă.

– Îmi pare bine să te cunosc, Heather.

– Mulţumesc.

– Heather este motivul pentru care am venit aici, spuse Darcy.

– Da? Ce s-a întîmplat?

– Vreau să-i prescrieţi o reţetă de anticoncepţionale.

– Mama!

Fata era ruşinată şi Lara nu o condamna. Din nefericire, Darcy se comporta exact cum se aşteptase Lara. Era o ticăloasă de prima clasă. Dorind să o scutească pe Heather de alte situaţii stînjenitoare, Lara întrebă:

– Nancy, care cameră de consultaţii este gata?

Nancy o privi pe Darcy cu acreală.

– Trei.

– Mulţumesc. Heather? Zîmbind, Lara o împinse pe fată spre sala de consultaţii. Darcy porni după ele.

– Doamnă Winston, puteţi aştepta aici. Nancy va avea nevoie de cîteva date pentru a completa dosarul lui Heather. Dacă doriţi vă poate servi ceva.

– Dar este fiica mea. Tonul vocii arăta, fără urmă de îndoială, că este obişnuită să intimideze oamenii din jurul ei.

– Dar aceasta este clinica mea, spuse Lara la fel de imperios. Heather este pacienta mea. Eu respect şi protejez intimitatea pacienţlor mei.

Fără alte vorbe închise uşa în faţă lui Darcy. O lăsă pe Heather cu Nancy care o va dezbrăca, îi va

lua tensiunea şi cîteva probe de urină şi sînge.

Cînd termină, Nancy bătu uşor la uşa biroului.

– Şi cum ar trebui eu să o împac pe tigroaică?

– Aruncă-i un os.

Nancy îi făcu cu ochiul şi se despărţiră.

– Te simţi bine? o întrebă pe Heather.

– Cred că da. Nu-mi place cînd sînt înţepată în degete.

– Nici mie.

– Şi totuşi este mai bine decît să ţi se ia sînge din mînă. Nu suport acele.

– Nici eu nu sînt nebună după ele.

– Dar dumneavoastră sînteţi medic.

– Şi eu sînt om.

Fata zîmbi mai relaxată acum.

– Cînd ai început gimnastica în echipa şcolii?

– De unde ştiţi că fac gimnastică?

– Clubul suporterilor mi-a trimis o invitaţie de a fi membru. Te-am văzut în fotografie.

– Începem repetiţiile de săptămîna viitoare.

– Atît de repede? Spune „a". Dar şcoala începe abia peste o lună.

– Aaaa! Da, dar eu vreau să fiu bună. Anul trecut am cucerit cîteva trofee.

– Înghite, te rog. Simţi ceva aici? Lara îi apăsa gîtul.

– Nu, doamnă.

– Bine. Ai grijă de gîtul tău. Dacă te doare, anunţă-mă imediat.

– Bineînţeles.

Lara îi aşeză stetoscopul pe piept. Fata tresări.

– Ştiu că este rece, spuse Lara scuzîndu-se. Inspiră adînc pe gură, te rog. Ai menstruaţie regulată?

– Da, doamnă.

– Abundentă?
– De obicei în prima şi a doua zi.
– Ai crampe?
– Da. Chiar foarte dureroase.
– Iei ceva?
– Midol şi aspirină.
– Te ajută?
– Supravieţuiesc.

Aşezînd-o cît mai comod pe masă, Lara o strigă pe Nancy pentru examenul pelvic.

– Ce urît este, comentă Heather.
– Da, ştiu. Încearcă să te relaxezi.
– Încerc.

După ce termină, o lăsă pe Heather să se îmbrace şi se întoarse în birou. Fata o urmă după cîteva minute. Lara arătă spre canapea şi se aşeză lîngă ea, creînd o atmosferă cît mai prietenoasă.

– De ce vrei să iei anticoncepţionale, Heather?
– Eu vreau? Ea vrea.
– Mama ta?
– Se teme că o să rămîn însărcinată.
– Şi există această posibilitate?

Heather ezită.

– Păi, cred... adică, am un prieten... şi noi... ştiţi.

– Nu întreb pentru că sînt curioasă, îi spuse Lara cu blîndeţe. Eu nu fac judecăţi cu valoare morală. Eu sînt medic şi trebuie să hotărăsc ce este mai bine pentru pacientul meu. Singurul mod în care pot face acest lucru este să obţin cît mai multe informaţii. Aţi întreţinut relaţii sexuale?

Heather îşi încleştă mîinile şi se uită în jos.

– Încă nu. Privi pe furiş spre uşa închisă. Ea crede că am făcut-o deja. I-am spus că nu am făcut-o dar nu mă crede. Primele cuvinte fiind rostite, Heather

depăşi momentul critic şi începu să spună tot. M-a găsit împreună cu Tanner pe canapeaua din salon. Nu făceam nimic. Adică mi-am scos bluza şi sutienul, iar Tanner şi-a scos cămaşa, dar ea a reacţionat de parcă eram complet dezbrăcaţi şi ne-a prins făcînd-o. Dumnezeule! Vă rog să mă scuzaţi. Nu am vrut să sune aşa. Nu am vrut să vă jignesc.

– Nu m-ai jignit. Vorbim despre tine, nu despre mine. Cînd v-a găsit mama ta a tras o concluzie greşită, nu?

– Asta ca să vorbim politicos, spuse Heather dîndu-şi ochii peste cap. A început să urle că l-a trezit şi pe tata. El a venit cu pistolul, credea că iar ne atacă cineva. A fost îngrozitor. Tanner le-a spus mereu că nu mi-a făcut nimic, dar mama l-a dat afară din casă şi de-atunci nu m-a lăsat să-l mai văd. Am fost pedepsită. Mi-a luat cheile maşinii şi telefonul. Ochii adolescentei se umplură de lacrimi. Parcă aş trăi în Siberia. Este îngrozitor! Iar eu nu am făcut nimic! Mă priveşte de parcă aş fi... o tîrfă. Tata a încercat să o împace, dar ea nu uită uşor. I-am spus de un milion de ori că sînt virgină. Tehnic, adică, ştiţi ce vreau să spun... dar mama nu mă crede. Azi dimineaţă mi-a spus să venim aici şi că mă obligă să iau anticoncepţionale. A spus că dacă am de gînd să-mi fac de cap, măcar să n-o pot procopsi cu un nepot.

Lara simpatiza cu fata pentru că sentimentele lui Darcy copiau perfect sentimentele părinţilor ei. Mesajul lor a fost: Fă ce vrei, dar nu te lăsa prinsă pentru a ne face nouă necazuri. Heather se smiorcăia. Lara îi întinse un şerveţel de hîrtie.

– Îmi este dor de Tanner. Mă iubeşte. Chiar mă iubeşte. Şi eu îl iubesc.

– Sînt convinsă.

– Este atît de dulce. Nu seamănă deloc cu ea. Nimic din ce fac nu-i este pe plac.

– Nu există probleme cu anticoncepţionalele pentru tine. Eşti perfect sănătoasă.

– O să mă îngraş din cauza lor, nu?

– Poate fi un efect secundar dar nu o problemă pentru o tînără energică, cum eşti tu. În afară de aspectele fizice eu aş dori ca tu să fii psihologic pregătită pentru acest pas. Eşti sigură că asta vrei să faci, Heather?

Ochii fetei alunecară din nou spre uşă.

– Da, sînt sigură. Tanner mi-a promis că va fi el atent, dar dacă eu iau pastile nu voi rămîne însărcinată.

– Dar ţine minte, pilulele nu te protejează de bolile sexuale transmisibile. Dacă vei deveni activă sexual îţi sugerez să foloseşti prezervativul, chiar dacă rămîi cu un singur prieten. Încurajează-le şi pe prietenele tale să facă la fel.

Lara scrise reţeta, apoi ieşiră împreună. Darcy răsfoia nerăbdătoare o revistă. O aruncă imediat ce le văzu.

– Ei?

– I-am prescris lui Heather pilule şi am rugat-o să vină la consult peste şase luni. Sigur, este liberă să mă vadă dacă simte efecte secundare.

– Aţi stat îngrozitor de mult.

– Fiica dumneavoastră este o tînără încîntătoare. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu ea. Apropo, aş dori să iniţiez un program educaţional la liceu. Ca preşedinte în consiliul de conducere al şcolii, domnul Winston ar dori să-mi asculte ideile?

– Va trebui să-l întrebaţi pe el.

– Aşa voi face, răspunse Lara graţios, în ciuda

tonului tăios folosit de Darcy. Voi lua legătura cu el imediat ce începe şcoala.

– Cum plătim?

– De asta se ocupă Nancy. Lara se întoarse spre Heather. Mult noroc, domnişoară. Te voi privi din tribună.

– Mulţumesc, doamnă doctor Mallory. O să-ţi fac un semn. Mi se pare ciudat să-i spun doctor unei doamne.

Erau la trei blocuri de clinică, cînd Darcy a rupt tăcerea ostilă dintre ele.

– Păreaţi prietenoase cînd aţi ieşit.

– Este drăguţă.

Darcy pufni.

– Şi Clark Tackett credea aşa şi uite unde a ajuns. Este un gunoi. Aducătoare de necazuri.

Heather privi pe geam.

În cea mai mare parte criticile lui Darcy erau stîrnite de gelozie. Nu se aşteptase, sau poate că nu dorise, ca Lara Mallory să fie atît de fermecătoare. Avea clasă. Fiecare gest trăda educaţie şi proveniena socială. Era atît de al naibii de îngrijită, încît Darcy simţea nevoia să facă o baie. Era suplă şi probabil că nu avea un gram de grăsime pe şolduri. Avea părul des şi sănătos. Tenul nu avea nici un por deschis. Din punctul de vedere al unei femei, avea multe lucruri pentru care putea fi invidiată.

Dar ce putea vedea la ea un bărbat, mai precis Key Tackett? Nu părea voluptuoasă. Avea o privire candidă. Sau poate că tocmai asta îi stîrnea pe

bărbaţi?

După ce a luat hotărîrea să o viziteze pe Lara Mallory, Darcy a fost obligată să aştepte o săptămînă. Heather şi Tanner i-au servit scuza perfectă, dar între timp a murit fetiţa şi tot oraşul a fost în fierbere. Toţi erau cu ochii pe Lara Mallory. Darcy s-a hotărît că este mai bine să aştepte. Dorea să o vadă de aproape, dar nu voia ca tot oraşul să ştie că era curioasă.

Era Lara Mallory nouă găselniţă a lui Key? S-o ia naiba, părea prea rece pentru firea lascivă a lui Key, dar aparenţele înşeală.

Aşadar, Darcy trebuia acum să înfrunte admiraţia fără rezerve pe care o avea Heather faţă de Lara, femeia care i l-ar putea fura pe Key. Nu că ea ar fi putut să îl reclame pe Key. O agăţase într-un bar şi se culcase cu ea o singură dată, dar era convinsă că ei doi se potrivesc. Dacă nu intervenea o altă femeie, acest lucru putea deveni posibil. Dar Lara Mallory era în stare să strice totul.

– Aţi vorbit şi despre mine? o întrebă ea viclean pe Heather. Pun pariu că ai vorbit urît despre mine.

– Nu-i adevărat.

– Ce ai spus despre mine?

– Nimic. Generalităţi.

– Şi atunci de ce naiba aţi stat atît de mult?

Heather oftă resemnată.

– Am vorbit despre gimnastică, şi ciclu, şi Tanner, şi despre cum voi deveni activă sexual şi...

– Ce ţi-a spus ea despre această activitate sexuală?

– Mi-a spus că ea nu face judecăţi cu valoare morală.

– Măcar nu este ipocrită. Ar fi fost de rîsul lumii, nu?

– Cred.
– Cred că ai auzit o predică întreagă.
– Nu. Mi-a vorbit doar despre prezervative.
– Prezervative?
– Înî. Mamă, te rog, îmi dai telefonul înapoi?
– Ce ţi-a spus despre prezervative?
– Că sînt cel mai bun protector împotriva bolilor şi că eu şi toate fetele ar trebui să le folosim.
– Ţi-a spus că trebuie să ai la îndemînă un prezervativ în cazul în care întîlnirea se transformă în relaţie sexuală?
– Cam aşa ceva. Te rog, mamă, poţi să-mi dai telefonul înapoi? Şi cheile maşinii?
În acel moment lui Darcy îi licări o idee. O privi din toate unghiurile şi hotărî că merită să încerce. Zîmbind din nou, întinse o mînă şi o mîngîie pe Heather.
– Sigur, iubito. Le primeşti înapoi cum ajungem acasă. Dar mai întîi mergem să mîncăm o prăjitură cu tata. Am fost foarte rea cu tine toată săptămîna şi vreau să te răsplătesc exact din acest moment.

Bowie Cato a viră spre nord, la motelul *La Pinul Verde* unde Darcy tocmai îşi parca Cadillac-ul, ultimul tip.
– Dînsa este doamna Winston?
– Da. Janellen îi făcu din mînă în semn de salut. O cunoşti?
– Am mai văzut-o. Cine este cu ea?
– Fiica ei. Heather. Este cea mai populară fată din şcoală.
– Drăguţă, comentă Bowie privind spre cele două

femei care intrau în holul motelului.

– Foarte. Lucrează şi ea la motel în timpul liber, îl ajută pe tatăl ei. O văd de fiecare dată duminica, după ce venim de la biserică. Este prietenoasă şi se poartă foarte frumos.

Bowie se întrebă dacă nu cumva şi fiica era la fel de prietenoasă ca şi mama ei. El o văzuse pe Darcy Winston în acţiune de foarte multe ori la *Palmierul*, chiar din noaptea în care l-a agăţat pe Key Tackett.

Darcy era o stricată şi toată lumea ştia. Aşa cum toată lumea ştia că Janellen Tackett era o lady. De aceea oamenii îi priveau lung cînd îi vedeau împreună. Fără îndoială se întrebau ce caută domnişoara Janellen în compania unui fost deţinut ca Bowie Cato.

Şi el îşi pusese această întrebare. Îi mulţumea şi îl blestema în gînd pe Key pentru că l-a rugat să aibă grijă de ea. Îi mulţumea pentru că apropierea de Janellen îi dădea respect de sine. Îl blestema pentru că din cauza lui Key începuse să-i placă să fie aproape de ea.

Era fericit că trebuiau să se întîlnească în fiecare zi. Dar era o fericire temporară. Era convins că pînă la urmă totul se va termina rău, cum i se întîmpla lui întotdeauna. Aşteptînd să se petreacă inevitabilul şi întrebîndu-se ce formă dezastruoasă va lua, Cato simţea că înnebuneşte. Acum i se părea că trăieşte un vis. Dar el nu credea în vise. Visele erau pentru copii şi naivi. El nu era copil, însă începuse să creadă că este naiv.

Se lăsa să alunece. Nu găsea soluţia.

La naiba, dacă s-ar fi putut opri. Dar el folosea fiecare pretext pentru a fi lîngă ea. Uite, şi astăzi. Cînd a aflat că ea intenţionează să vadă sonda şapte, a sărit imediat în maşină şi a condus ca un nebun pînă la birouri.

A prins-o exact cînd pleca şi i-a reamintit că Key nu dorea să fie singură. I-a spus că maşina ei nu este chiar potrivită pentru o deplasare pe cîmp. Pînă la urmă ea a cedat şi a urcat în camionul lui.

Dar se vedea că nu este fericită.

Parcă era un fachir care merge pe cuie, nici măcar nu se uita la el. Probabil că îi era ruşine să fie văzută în compania lui. Şi cine naiba o condamna pentru asta?

– De aici încolo drumul este accidentat, o preveni el.

– Ştiu, spuse ea înţepată. Am venit aici de multe ori singură.

El o ignoră şi porni spre sondă. Drumul prăfuit mergea paralel cu autostrada. Trecea pe lîngă motelul *La Pinul Verde.* Auzise el nişte vorbe depre Jody Tackett şi Fergus Winston şi o ceartă cu mulţi ani în urmă.

Fergus venise la Eden Pass cînd era tînăr şi adusese cu el o mică moştenire şi multe vise. A cumpărat o parcelă de pămînt care la început nu avea mare valoare, dar era la autostradă şi se zvonea că are petrol dedesubt.

S-a întîlnit cu Jody, care la vremea aceea lucra pentru Clark Tackett bătrînul şi era cunoscută ca mare cunoscătoare în afaceri. Jody, prietenoasă, s-a oferit să trimită un geolog de la *Tackett Oil* pentru a sonda terenul şi a face o expertiză. După cîteva săptămîni, l-a informat pe Fergus că pămîntul lui nu avea zăcăminte de petrol semnificative.

Fergus, se pare puţin îndrăgostit de ea pe atunci, a crezut-o, dar a hotărît că are nevoie şi de o a doua opinie. A angajat un alt geolog. Acesta l-a informat că bucata de pămînt nici măcar recoltă nu îi va da.

Fergus a fost dezamăgit, dar cu timpul s-a convins că viitorul său nu era în industria petrolului ci în industria

turismului – era mai rentabil să le ofere masă şi casă celor care se ocupau de petrol. Jody, jucînd rolul prietenei îngrijorate, i-a spus că nu suportă să îl vadă legat de o bucată de pămînt care nu avea nici o valoare. S-a oferit să o cumpere pentru *Tackett Oil.* I-a spus că îi va oferi suficient capital, chiar numai din chirie, şi atunci Fergus va avea cu ce să-şi construiască motelul.

Uşurat că scapă de elefantul alb şi că recuperează o parte din investiţie, Fergus a vîndut pămîntul şi drepturile de exploatare pentru aproape nimic, păstrînd doar fîşia de lîngă autostradă unde dorea să construiască motelul.

Dar elefantul alb al lui Fergus stătea pe un mare zăcămînt de petrol. Jody a ştiut, la fel ca şi geologii pe care ea i-a mintuit. Nici nu se uscase cerneala de pe actul de vînzare cînd *Tackett Oil* a început să foreze. Cînd Fergus a văzut că a fost tras pe sfoară a acuzat-o pe Jody şi pe toată familia Tackett că sînt hoţi şi mincinoşi. Văzînd că ea se căsătoreşte cu Clark a blestemat-o şi mai tare. Dar legal, el nu a mai reuşit niciodată să-şi recapete pămîntul.

Fergus şi-a construit motelul care s-a dovedit a fi profitabil din prima zi. Însă chiar dacă ar fi fost mare ca *Ritz*, el nu ar fi devenit niciodată la fel de bogat ca Jody Tackett. Niciodată nu a reuşit Fergus să înghită această ruşine şi pînă la bătrîneţe a urît-o pe Jody.

Bowie îşi parcă maşina în faţa gardului de sîrmă care înconjura sonda. Ieşi repede şi se oferi să o ajute pe Janellen, dar ea coborîse deja din maşină.

Capul sondei cobora şi se ridica ascultător în semn de salut. Bowie verificase sonda la prima oră, aşa cum făcea în fiecare zi, cu excepţia zilei libere, cînd sarcina îi revenea omului de serviciu. El şi Janellen nu

erau interesaţi acum de tancurile depozitare ci de graficul de extracţie care înregistra nivelul de presiune, temperatura gazului şi rata de extracţie. Din fericire, graficul pentru sonda şapte era foarte aproape de sondă.

După cincisprezece minute, Bowie se simţea ca un tîmpit. Nimic nu era în neregulă pe graficul de extracţie. Totul funcţiona perfect. Nu se semnalau scurgeri de gaz. Totul părea în ordine.

– Presupun că mă crezi nebun, murmură el.

– Nu te cred nebun, Bowie. De fapt, dacă asta te linişteşte, intenţionez să fixez un aparat de testare între sondă şi aparatul de înregistrare.

Bowie avu impresia că rîde de el.

– Bine, am s-o fac şi pe asta. Crezi să există o conductă secundară pornită de la sondă?

– Chiar dacă a fost vreodată, sînt convinsă că a fost blocată. În ultima vreme nu mi s-au raportat pierderi de gaz.

– I-ai spus mamei tale despre asta?

– Nu.

– Nu crezi să este important?

Ajunseseră din nou la maşină. Ea îl privea ţinînd o mînă pe frunte pentru a-şi umbri ochii.

– Ţi-aş fi recunoscătoare Bowie dacă nu ai vorbi în locul meu. Nu i-am spus pentru că nu vreau să o agit pe mama decît dacă este absolut necesar.

– Sînteţi tare drăguţă astăzi, domnişoară Janellen.

– Poftim?

La naiba. Iar a gafat. Se scărpină pe sub pălărie. Îşi pusese în gînd să nu mai spună cu voce tare tot ce gîndeşte. Dar a scăpat cuvintele fără voia lui. Acum trebuia să se explice.

– Ştiţi, ştiţi... am văzut deodată că sînteţi tare drăguţă. Soarele vă străluceşte în ochi şi vîntul se

joacă în părul dumneavoastră.

Rafalele de vînt îi lipeau hainele de corp şi pentru prima dată de cînd o întîlnise, el îi vedea toate formele. Şi erau frumoase. Dar bucuria a fost scurtă pentru că ochii ei s-au umplut imediat de lacrimi şi a început să hohotească.

– Doamne! Îmi vine să mor!

Reacţia ei îl alarmă. Asta îi mai trebuia, o femeie isterică. Îşi frecă neliniştit palmele transpirate de pantaloni.

– Domnişoară Janellen, nu vă supăraţi. Bowie privea stînjenit în jurul său, sperînd să nu fie nimeni pe aproape. Cînd am spus... ştiţi, nu am vrut să fiu lipsit de respect. Cu mine sînteţi în siguranţă, nu trebuie să vă temeţi. Adică, vreau să spun, eu nu aş...

– Doar pentru că Key ţi-a spus să ai grijă de mine, asta nu înseamnă că trebuie să mă scalzi în complimente pe care nici tu nu le crezi.

Bowie îşi lăsă capul într-o parte, convins că nu auzise bine.

– Vreţi să mai spuneţi o dată?

– Nu am nevoie ca tu sau el să aveţi grijă de mine.

– *El?* Vă referiţi la fratele dumneavoastră? La Key?

– Bineînţeles că la Key. De cînd te-a rugat să ai grijă de mine, nu pot face un pas să nu mă lovesc de tine.

– Păi, îmi cer scuze că vă incomodez, dar i-am promis lui Key şi eu mă ţin de promisiuni. Şi o să am grijă de dumneavoastră pînă cînd o să-mi spună că nu mai este nevoie.

– Îţi spun *eu* că nu mai este nevoie. Din minutul acesta. Nu mai este nici un reporter în Eden Pass. Nu mai sînt în nici un pericol şi nu trebuie să te mai deranjezi.

– Dar nu m-a deranjat cu nimic. Ce am făcut, v-am

dus cu maşina de ici colo?

– Pot conduce singură maşina! O fac de la şaisprezece ani.

– Da, domnişoară, ştiu asta, dar...

– Şi pot citi un grafic la fel de bine ca orice angajat. Singură.

– Sînt convins.

– Şi dacă te simţi dator să mă urmăreşti peste tot, află că nu este nevoie să arunci complimente fără valoare care...

– Dar nu sînt fără valoare.

– ... de care vei rîde mai tîrziu.

– Să rîd?

– Eu ştiu ce cred bărbaţii despre mine. Cred că sînt o fată bătrînă, ofilită, fără sare şi piper. Muley mi-a spus că toţi rîdeţi de mine. Încerci să-i faci pe plac fratelui meu...

– la stai puţin, o întrerupse Bowie furios. Eu nu fac pe plac nimănui. Ai înţeles? Şi lasă-l pe fratele dumitale în afară de problema asta, pentru că el nu are nici o legătură cu ceea ce am spus. Nu dau doi bani pe ce spun ceilalţi. Eu am mintea mea, gîndesc singur, iar dacă cineva nu este de acord cu mine, n-are decît să se ducă dracului. Ţi-am spus că eşti drăguţă pentru că aşa cred eu. Ai înţeles? Dumnezeule mare! Alte femei ar spune, „Vai, mulţumesc, Bowie. Ce drăguţ eşti." Dar dumneata nu! Nu. Trebuie să vezi altceva în tot ce ţi se spune pentru că eşti suspicioasă.

Cuvintele lui au vibrat o vreme în aer, înainte de a fi purtate departe de o rafală de vînt. Bowie era amărît. Îşi pierduse controlul, lucru de care nu se credea în stare în prezenţa ei. Şi-a dat drumul la gură. A încurcat totul. Acum ea o să-l dea afară şi vina era doar a lui.

Ea îl privea cu ochii mari de uimire. Lacrimile îi stăteau aninate de gene. Tremura. Inspiră agitat şi îşi muşcă buza de jos.

Era prea mult.

Gîndindu-se că în acest moment nu mai avea absolut nimic de pierdut, Bowie se aplecă şi o sărută. Un sărut dur şi grăbit. Trebuia. Oricum, din secundă în secundă, ea trebuia să înceapă să urle. Pe urmă, gata, nu va mai avea încredere în el, va ajunge din nou la închisoare.

A luat-o de mînă şi a ajutat-o să urce în camion. A urcat şi el pe locul şoferului şi a pornit maşina pe drumul prăfuit. Au mers în tăcere pînă la birourile companiei. După ce a oprit din nou motorul, liniştea a devenit apăsătoare şi căldura de nesuportat.

Probabil că era prea supărată să mai poată vorbi. Trebuia să spună el ceva. A privit cîteva minute prin parbrizul murdar.

– O să duc camionul la garaj şi o să trimit cheile. Îmi puteţi trimite prin poştă ultimul salariu.

O auzi înghiţind în sec, dar nu îndrăzni să o privească. Nu ar fi suportat să-i citească dezgustul pe faţă.

Într-un tîrziu, cu un fior în voce, ea îl întrebă:

– Pleci de la *Tackett Oil*?

Atunci el se întoarse spre ea şi o privi.

– Nu trebuie?

– Vrei?

– Dar dumneavoastră nu vreţi?

Ea clătină din cap şi şopti:

– Nu.

Bowie nici nu îndrăznea să se mişte.

– Ştiţi, domnişoară Janellen, cuvintele acelea... nu trebuia niciodată să-mi permit în faţa dumneavoastră.

– Eu am crescut cu doi fraţi. Cunosc toate

cuvintele, Bowie. Şi înţelesul lor.

Îi zîmbea timid, iar el nu îndrăznea nici să respire.

– Şi chestia cealaltă – cu sărutul – ăsta este un motiv să mă daţi afară. Dar vreau să ştiţi că am făcut-o pentru că mi-am pierdut capul.

– Ah! După încă un moment de tensiune, Janellen continuă: A fost un gest impulsiv?

Ceva în ochii ei îl obliga să îi spună adevărul.

– Nu. Nu aş spune că a fost impulsiv, domnişoară Janellen. Mi-a trecut prin cap şi altădată să vă sărut.

– Şi mie.

Nu-şi putea crede urechilor. O privea înmărmurit. Îl izbise fiecare cuvînt şi ştia că nu visează.

Ce se întîmpla?

Se foi stînjenit. Apoi, nici el nu ştia cum, s-au întîlnit undeva la mijloc. În cîteva secunde el o strîngea la piept, ea îl îmbrăţişa şi se sărutau nebuneşte.

Buzele ei erau timide, dar oricum nici Bowie nu era prea experimentat. Nu avusese niciodată o femeie a lui, iar femeile uşoare treceau de obicei peste momentul sărutului. Aşadar şi el şi Janellen tatonau, se învăţau unul pe altul şi erau încîntaţi de ceea ce descopereau.

Era gura ei mai dulce decît a oricărei alte femei pe care a sărutat-o?

Îşi coborî mîna spre talie şi o mîngîie. O simţi înfiorîndu-se. Doamne, ce emoţii! Ar fi vrut să o mîngîie pe gît, pe sîni. Dar sigur că nu putea.

Într-un tîrziu ea se retrase şi îl privi clipind repede. Era stînjenită, respira iute. Scăpă un hohot de rîs ca un suspin.

– Cred că trebuie să plec. Dacă întîrzii la cină, Key vine după mine.

Bowie se ascunse după volan.

– Sigur.
– Ne vedem mîine.
– Devreme.

Încercă să îi zîmbească deşi tot trupul îi zvîcnea.

Janellen deschise portiera, coborî, apoi se întoarse şi îi spuse pe nerăsuflate:

– Te iubesc, Bowie.

Trînti portiera camionului şi fugi spre maşina ei, apoi se pierdu într-un nor de praf. Bowie privi pînă cînd praful se aşeză la locul lui. Nu reuşea să se mişte, era ca în transă.

Da, se explicau multe, se gîndea el. Janellen Tackett nu era sănătoasă la minte. De fapt, era chiar nebună de legat.

Nimeni nu l-a iubit vreodată pe Bowie Cato.

Capitolul paisprezece

– Eşti trează?

– Acum sînt. Ceasul de pe noptieră arăta 2:03 dimineaţa. Cine sînteţi?

– Key Tackett.

Scăpă un geamăt disperat şi se prăbuşi pe pernă aproape scăpînd receptorul din mînă.

– O altă urgenţă de a ta?

– Da.

Simţind încordarea din vocea lui, Lara se trezi brusc. Nu era o glumă proastă. Aprinse veioza.

– Ce s-a întîmpat?

– Cunoşti autostrada numită de noi Old Ballard Road?

– Da.

– Mergi spre sud pînă treci de Dairy Queen. La dreapta este un drum de ţară. Este o moară de vînt

acolo, nu ai cum să greşeşti: Imediat la stînga este o fermă. Maşina mea este parcată în faţă. Adu-ţi instrumentele.

– Ce instrumente?

– Trusa medicală. Şi grăbeşte-te.

– Dar...

Linia era moartă. Aruncă cearceafurile de pe ea şi se îmbrăcă în grabă. Devenise o a doua natură să răspundă la urgenţe. Nu se opri să reconsidere întîmplarea, decît cînd era în maşină îndreptîndu-se cu toată viteza spre locul indicat de el. Dacă familia Tackett dorea cu adevărat să scape de ea, ar fi putut să o atragă într-o cursă, să o cheme la o urgenţă de unde nu s-ar mai fi întors.

Se îmbrăcase cu ce i-a venit la îndemînă. A aruncat în grabă medicamentele în trusă, dar ştia că nu a luat tot. De unde să ştie despre ce fel de urgenţă era vorba?

Poate că era atrasă într-o capcană. Şi totuşi, ciudat, crezuse tonul urgent din vocea lui Key.

Trecuse de moara de vînt. Aproape că nu o observă. Cîteva momente mai tîrziu era în faţa fermei. Lincoln-ul era parcat în faţă. Opri lîngă el, îşi luă trusa şi ieşi.

Cîinii începură să latre.

Key o aştepta privind pe geam. Imediat ce o văzu deschise uşa. Din nefericire ajunsese cu cîteva secunde mai tîrziu, iar cîinii erau deja în jurul ei lătrînd furioşi.

Lara se refugie în maşină, încercînd să scape de atacatori. Key fluieră scurt şi cîinii se potoliră ca prin minune.

– Dumnezeule mare! M-ar fi putut sfîşia.

– Grăbeşte-te.

De lîngă pragul uşii, din întuneric se auzi un mîrîit ameninţător.

– Taci! ordonă Key şi cîinele tăcu.

– A cui este casa aceasta? De ce sînt aici?

– Helen a pierdut copilul.

Lara încremeni şi îl privi cu înţeles. El o împinse înăuntru cu mişcări bruşte. La lumina lămpii, observă că Lara nu era machiată. Nici nu se pieptănase. Îi amintea de noaptea în care o văzuse prima dată. Atunci nu îl cunoştea. I-a zîmbit de cîteva ori. În seara aceasta însă nu zîmbea. Expresia de pe chipul ei îi spunea că nu dădea doi bani pe el.

– Unde este Helen?

– Aici.

– Cînd a început sîngerarea?

– Sîngerare? Avea o hemoragie înfiorătoare cînd am ajuns eu aici.

O conducea printr-un hol îngust şi lung. Pe pereţi erau fotografiile familiei. Cele mai recente o arătau pe Helen la absolvire. Key se opri şi îi făcu semn spre dormitor. Helen stătea într-un pat cu un ursuleţ la piept.

– Helen? A venit doctorul.

El se apropie de pat şi îi luă mîna lipsită de vlagă. Îşi amintea cum l-a chemat. Era la *Palmierul*.

– Te caută o femeie, i-a spus Hap. Zice că sora ta i-a spus că te-ar putea găsi aici. Pare disperată.

Abia putea auzi, dar receptă groaza din vocea ei deşi în jurul său era zgomot. Cînd a ajuns la fermă şi a văzut-o într-o baltă de sînge, a sunat-o imediat pe Lara Mallory.

– Bună seara, Helen, zise Lara cu blîndeţe. Totul o să fie bine. Am să am grijă de tine.

Era calmă şi îi dădea curaj, dar Helen era dis-

perată.

– Mi-am pierdut copilul!

– Eşti sigură?

Helen dădu din cap. Lara îi urmări privirea spre colţul în care Key adunase cearceafurile pline de sînge.

– Vrei să ne laşi singure?

– Curaj, iubito, îi spuse el lui Helen şi o strînse la piept. Sînt în salon dacă ai nevoie de mine.

– Mulţumesc, Key.

Lara îşi începu consultaţia. În salon Key se aşeză lîngă fereastră privind pierdut în întuneric. Luminile oraşului erau strălucitoare. Întotdeauna îl impresionau. De aceea îi plăcea să zboare noaptea. Numai noaptea putea aprecia vastitatea cerului, numai noaptea îşi afla liniştea.

Acum îşi dorea cu disperare să se afle într-un avion.

Se întreba ce se petrece în dormitor. Oare de cît timp avea nevoie doctoriţa? Timpul abia trecea. Cînd în sfîrşit uşa dormitorului se deschise, se smulse de lîngă fereastră şi porni în grabă prin hol. Lara avea mănuşi chirurgicale şi ducea o boccea de cearceafuri însîngerate.

– Îi fac rău. Trebuie să le înmuiem în apă.

El o conduse pe terasa din spatele casei. Găsiră acolo o albie în care înmuiară cerceafurile cu apă rece.

– Te descurci destul de bine în casa asta.

– Tatăl ei este cel mai bun vînător din Texas. Îl cunosc de cînd eram copil.

– De aceea te cunosc cîinii.

– Da. Aici ne spălam după ce aduceam vînatul.

Vederea sîngelui nu l-a deranjat niciodată. A văzut oameni schilodiţi de război, oameni arşi în focurile de la sonde. Era tare cînd se confrunta cu violenţa. Dar

acum nu reuşea. Sîngele acesta îl tulbura profund. Îşi trecu mîinile peste faţă şi întoarse capul de la albia cu apa înroşită.

– Am examinat-o. Lara parcă îi ghici gîndurile. A pierdut fătul. Unde sînt părinţii ei?

– Au plecat astăzi la Astroworld, răspunse el mecanic. Helen nu se simţea bine şi i-a rugat să o lase acasă. Nu le-a spus despre copil. Imaginează-ţi ce se întîmpla, dacă nu rămînea acasă. Nici nu îmi vine să mă gîndesc.

– Şi apoi, cu cît ştiu mai puţini oameni, cu atît mai bine, nu? Mai ales pentru tine. Ai scăpat de responsabilitate.

Deşi avu nevoie de toată voinţa, Key se stăpîni şi nu răspunse la insultă.

– I-am făcut lui Helen o injecţie ca să-i opresc hemoragia şi i-am dat un sedativ să poată dormi. Mîine dimineaţă la clinică o examinez din nou.

– Bine. Familia ei se întoarce abia mîine seară.

– Pînă atunci, va fi din nou acasă. Îi recomand cîteva zile de odihnă în pat. Le poate spune că are dureri de ciclu. După o pauză semnificativă, Lara adăugă: Îi recomand de asemenea să întrerupă pentru cîteva săptămîni contactul sexual. Va trebui să te distrezi în altă parte.

Ochii lui se încleştară în ochii ei. Cu un dispreţ pe măsură, o întrebă:

– Îmi recomanzi pe cineva?

S-au privit încrîncenaţi pînă au auzit o maşină. Au auzit apoi paşi.

– Helen?

Key plecă de lîngă Lara şi intră în salon unde îl găsi pe Jimmy Bradley, disperat şi dezorientat.

– Key? Ce faci aici? Eram cu nişte prieteni la

Longview. Cînd am ajuns acasă mi-a spus fratele meu că m-ai căutat. Că m-ai chemat aici de urgenţă. Ce s-a întîmplat? Unde sînt ceilalţi? Unde este Helen?

– În camera ei.

Lara intră în cameră şi Jimmy o privi ciudat.

– Ce se întîmplă aici?

– Dînsa este doctoriţa Mallory.

– Doctoriţa? Pentru Helen? Era din ce în ce mai agitat.

– Helen a avut un avort în seara asta, Jimmy.

– Un av... îşi înghiţi cuvintele şi privi disperat de la Key la Lara. Isuse! Porni în fugă spre dormitor. Helen?

– Jimmy? O, Jimmy! Îmi pare atît de rău!

Key o privea pe Lara. Era albă ca varul, total surprinsă.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el ironic, dar copilul nu era al meu. Helen a venit la mine pentru că avea încredere în mine.

Key îşi mai permise cîteva secunde de indignare, apoi îi întoarse brusc spatele şi îl urmă pe Jimmy în dormitor. Jimmy era aşezat pe marginea patului şi o strîngea pe Helen la piept. Amîndoi plîngeau.

– De ce nu mi-ai spus, Helen? De ce?

– Pentru că mi-a fost teamă că vei renunţa la bursă. Nu am vrut să îţi leg mîinile cu un copil.

– Scumpa mea, cît timp sînt pe picioare pot face orice la colegiu, nu te întreabă nimeni dacă ai trei neveste şi şase copii. Trebuia să îmi spui. Ai suferit singură!

– M-a ajutat Key. Ştiu cît de mult îl respecţi şi cînd am fost singură l-am rugat să mă ajute. El m-a rugat să îţi spun, dar cînd a văzut că nu vreau, mi-a promis

că o să păstreze secretul.

– În noaptea asta am considerat că trebuie să-l chem, Helen, interveni Key din pragul uşii. Am simţit că Jimmy are dreptul să ştie şi l-am chemat.

– Mă bucur că ai făcut-o, exclamă Jimmy febril.

– Şi eu. Mi-a fost atît de dor de tine!

– Şi mie. Cînd ai refuzat să mă mai vezi, am crezut că înnebunesc. Nu ştiam de ce nu mă mai iubeşti, aşa, deodată.

– Tot timpul te-am iubit. De aceea nu am vrut să-ţi fac greutăţi.

– De parcă asta ar fi fost o greutate. Tu eşti jumătate din mine, Helen. Nu ştii asta? Îmi pare rău de copil.

Cînd Helen începu din nou să plîngă, Key îşi dădu seama că trebuie să plece. Luă trusa medicală şi închise încet uşa în urma lui.

– Vezi, înainte să se întoarcă ai ei, spală cearceafurile alea din spate, îi spuse lui Jimmy. Şi mîine dimineaţă du-o la clinică pentru consult. Nu ştie nimeni altcineva.

– Mulţumesc, Key. Eşti un om bun.

O găsi pe Lara în salon aşezată cu umerii lăsaţi. Îl privi cu un reproş rece.

– Ai fi putut să îmi spui.

– Şi să-ţi stric distracţia? Cîte ore de plăcere ţi-aş fi stricat?

– Îmi pare rău.

Deodată, Key se simţi foarte obosit, nu mai dorea să se certe. De fiecare dată cînd se întîlneau, îşi săreau în gît. Evenimentele emoţionale din noaptea aceea îl storseseră de sentimente.

– Hai să terminăm.

Lara se ridică şi îşi luă trusa medicală. Acum i se

părea grea.

– Te simţi bine? Nu arăţi grozav. Eşti palidă.

– Nu-i de mirare. M-ai trezit din somn şi nu am avut timp să mă machiez. Se apropie de uşă. Pot ieşi de aici fără să mă sfîşie?

Au ieşit împreună din casă. Cîinii erau agitaţi, dar Key i-a liniştit. După ce a urcat în maşină, Lara şi-a sprijinit fruntea de volan.

– Sigur te simţi bine?

– Puţin obosită.

Închise portiera şi plecă. El o privi din urmă. Mergea încet. Key cumpăni pentru cîteva secunde dacă să se întoarcă sau nu la *Palmierul*. Era tîrziu. Probabil că mai erau doar beţivii. Nu avea chef de băut. Dar nici acasă nu avea chef să se întoarcă.

În direcţia opusă văzu luminile maşinii Larei.

– Ce dracu'! murmură el şi porni.

Era de datoria lui să o vadă ajunsă cu bine acasă. Altceva ce putea face decît să o urmărească discret?

Lara nu a observat farurile maşinii lui şi a rămas neplăcut surprinsă cînd a văzut Lincoln-ul parcînd în faţa clinicii.

– Am închis! îi strigă ea din faţa uşii. Fără să o ia în seamă, Key se apropie de ea. Ce mai vrei acum? De ce nu mă laşi în pace?

Vocea îi era nesigură. Era convinsă că şi el îi ghiceşte slăbiciunea. Lacrimile pe care le reprimase tot drumul spre casă, acum au rupt zăgazul şi au început să-i curgă pe obraz.

Îi întoarse spatele şi introduse cheia în yală. Adică încercă, dar nu vedea nimic.

– Lasă-mă pe mine, se oferi Key.

– Pleacă!

Îi luă cheia din mînă şi deschise uşa. Instantaneu se declanşă sistemul de alarmă.

– Ce cod ai?

Ar fi vrut să-l trimită la dracu', dar nu mai avea forţă.

– 4-0-4-5. Nu-ţi va folosi la nimic, mîine îl schimb.

– Unde este filtrul de cafea?

– În bucătărie. De ce?

– Pentru că arăţi ca naiba. O cană de cafea o să-ţi facă bine.

– Tu o să-mi faci bine, dacă mă laşi în pace. Nu poţi să mă laşi în pace? Te rog. Este atît de simplu. Pleacă!

Lara nu dorea să-şi arate sentimentele în faţa lui, dar acum nu avea de ales. Ridică o mînă şi îi indică uşa bucătăriei. Se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat şi se lăsă pradă lacrimilor. Deşi încerca, nu reuşea să se oprească. Îşi puse braţul pe spătarul scaunului, îşi sprijini capul pe mînă şi se lăsă pradă emoţiilor. Nu mai avea nici urmă de mîndrie. Durerea, amărăciunea şi jalea o prindeau ca într-o menghină, iar ea nu le mai putea face faţă.

Spre onoarea lui, Key nu se amestecă. Nu aprinse lumina; întunericul îi oferea un oarecare confort. Lara plînse pînă simţi că îi plesneşte capul. Apoi pentru cîteva minute suferi şocul de după această criză violentă. Din cînd în cînd suspina.

Foarte tîrziu ridică fruntea de pe masă. Se aştepta să-l vadă lîngă ea, emanînd răutate. Dar era singură. În bucătărie era lumină. Se ridică epuizată şi

şovăielnic se îndreptă spre bucătărie.

El stătea rezemat de un perete. Găsise şi sticla de whisky.

Cînd o văzu intrînd, arată spre ibric.

– Vrei să-ţi torn?

– Nu, mulţumesc, mă servesc singură.

Vocea îi era răguşită de plîns. O tulbura gîndul că el se obişnuise atît de repede cu bucătăria ei, de parcă era acasă. Key Tackett, duşmanul ei declarat, i-a răscolit prin bucătărie şi acum se oferea să-i servească o cafea în propria ei casă.

– Te simţi bine?

Ea ascultă încordată să sesizeze sarcasmul din vocea lui, dar cuvintele au sunat normal. Luă ceaşca de cafea şi se aşeză la masă.

– Poţi pleca acum. Nu trebuie să rămîi. Nu sînt genul de om care să-mi fac rău cu mîna mea.

Ignorîndu-i vorbele, el aduse sticla de whisky şi se aşeză la masă în faţa ei.

Privirea lui Key era deconcertantă. Degetele i se mişcau uşor pe marginea ceştii. Îi era teamă că o hipnotiza.

– Ce s-a întîmplat cu tine?

– Nu te priveşte, nu?

Key tresări şi înjură printre dinţi. Era furios.

– Refuzi să mă laşi să fiu drăguţ, nu-i aşa?

– Nu eşti un bărbat drăguţ.

– Poate încerc să mă schimb. Nu vrei să îngropăm securea? Măcar o dată? Nu poţi să-mi spui pe nume? Măcar temporar. Uite eu încerc. S-a făcut?

O privi fix pînă cînd o părăsi curajul şi îşi lăsă ochii în jos.

– Mulţumesc pentru ce ai făcut în noaptea asta, continuă el. Nu ştiam ce să fac. Cînd am văzut în ce

hal este Helen... era o scenă de groază. Ai fost... extraordinară.

Din nou Lara aşteptă sarcasmul, dar nu-l depistă. Ştia că pentru el cuvintele au ieşit cu dificultate. Ar fi fost îngrozitoare dacă nu accepta complimentul.

– Mulţumesc. De fapt mă descurc bine în urgenţe. Nu cedez niciodată tensiunii. Abia după aceea mă prăbuşesc.

Au rămas o vreme în tăcere. Key a vorbit primul, cu o voce plăcută care invita la confidenţe:

– De ce ai plîns, Lara?

Se trezi răspunzînd emoţional nu numai tonului blînd dar şi felului în care îi rostise numele. Ezită totuşi, nedorind să-şi deschidă sufletul în faţa lui. Deşi, ce importanţă mai avea acum? El văzuse deja cum s-a prăbuşit.

O durea gîtul. Abia reuşi să articuleze cuvintele.

– Fetiţa mea. Din cauza ei am plîns.

– Atîta lucru am ghicit şi eu. Continuă.

– Uneori cînd am cazuri în care sînt implicaţi copiii, am un coşmar. Simt cum Ashley moare din nou. În ultimele cîteva zile, au fost două cazuri. Mai întîi Letty Leonard. Şi acum Helen. Cînd ştiu cum se pierde o viaţă nevinovată... ridică din umeri elocvent. Mă afectează profund. Luă o gură de cafea. Băutura îi făcea bine.

– Povesteşte-mi despre ea.

– Despre cine? Ashley?

– Drăguţ nume.

– Şi ea era frumoasă. Lara rîse blînd. Fiecare mamă crede asta despre copilul ei, dar eu ştiu că Ashley era frumoasă. Din ziua în care s-a născut. Blondă, cu ochi albaştri şi chip de înger. Avea o faţă perfect rotundă cu obrăjorii roz. Un copil foarte

frumos. Şi bun. Cuminte. Niciodată nu a plîns. Avea o stare de spirit fericită. Zîmbetul îi era ca o rază de soare. Chiar şi străinii au remarcat... strălucea. Da, strălucea. Părea menită să-i facă fericiţi pe cei din jurul ei. Avea lumină. Cu siguranţă ea mi-a luminat viaţa.

Prinse ceaşca de cafea în mînă încercînd să se încălzească.

– Pînă s-a născut ea, am fost disperat de nefericită. Munca îi răpea lui Randall tot timpul. Montesangre este un loc hidos. Îl urăsc. Şi clima şi pămîntul şi oamenii îi urăsc. Viaţa acolo a fost blestemul meu. Cel puţin aşa mă gîndeam atunci. Adevărata disperare nu am simţit-o decît atunci cînd mi-am pierdut copilul.

Se opri, luptînd cu greu împotriva unui alt asalt al lacrimilor. Cînd se simţi sigură continuă:

– Ashley a reuşit să-mi facă suportabil chiar şi acel loc oribil. Apoi a murit.

Key stătea nemişcat, o privea şi asculta.

– Nu a murit. A fost ucisă.

– Da. Este o diferenţă, nu?

– Bineînţeles.

Lara aşteptă ca el să continue, dar el tăcu.

– Ce vrei, o poveste amănunţită?

– Nu, răspunse el liniştit. Cred că asta vrei tu.

Îi stătea pe vîrful limbii să-l trimită la dracu', dar cuvintele au rămas nerostite. Nu mai avea energie nici să se apere. Poate că el avea dreptate, poate că ea avea într-adevăr nevoie să povestească.

– Plecam la un dineu, începu ea. Un om de afaceri localnic, foarte bogat, sărbătorea ziua de naştere a unuia din cei şapte copii. Nu am vrut să merg. Ştiam că este o petrecere ostentativă. Felul în care bogăţaşii

din Montesangre îţi flutură bogăţiile pe sub nas te face să simpatizezi cu rebelii. Oricum, Randall a insistat să mergem pentru că era un om influent. Am îmbrăcat-o pe Ashley cu o rochie nouă. Galbenă. Culoarea ei. I-am prins o panglică galbenă în părul des şi inelat. Randall a aranjat cu un om din personalul ambasadei să ne ducă acolo cu maşina, gîndindu-se că făcea impresie dacă aveam şofer. El stătea în faţă lîngă şofer. Ashley şi cu mine stăteam în spate. Ne jucam. Maşina se apropia de o intersecţie aglomerată. Ashley rîdea în hohote. Era fericită.

Lara nu reuşi să continue. Îşi lăsă capul în palme. Îşi adună toată voinţa.

– Maşina s-a oprit la semafor. Deodată am văzut că este înconjurată de oameni înarmaţi. Atunci nu mi-am dat seama. Totul s-a petrecut atît de repede. Nu am realizat că se întîmplă ceva pînă cînd nu l-am văzut pe şofer prăbuşindu-se peste volan. Fusese împuşcat în cap. Al doilea glonte a trecut prin parbriz şi l-a lovit pe Randall. Al treilea, era tot pentru Randall, dar el căzuse pe o parte şi a fost lovită Ashley. Aici. Lara duse degetul la gît. Am fost imediat împroşcată de sînge. Am început să urlu şi am acoperit-o cu trupul meu. Atunci am fost şi eu împuşcată în omoplat. Nici măcar nu am simţit.

Se opri epuizată de efort. Dar trebuia să continue, ştia că procesul de vindecare era întotdeauna dureros.

– Trecătorii au început să ţipe. Oamenii şi-au părăsit maşinile şi s-au împrăştiat în toate direcţiile. Dar ei erau în siguranţă. Pe *noi* ne doreau rebelii. Trei dintre ei au deschis portiera şi l-au luat pe Randall. Era rănit şi striga de durere. Cred că unul l-a lovit în tîmplă cu tocul pistolului. Şi-a pierdut cunoştinţa. L-au dus la un camion care aştepta. Toate acestea le-am

citit mai tîrziu în ziare, după ce l-au executat. La vremea aceea nu am ştiut nimic despre răpire. Nu ştiam decît că îmi moare copilul. Nu acceptam ideea. Urlam cu disperare. Nu puteam opri hemoragia. Autorităţile au sosit imediat. Au trebuit să mi-o smulgă pe Ashley din braţe. Abia m-au dus într-o ambulanţă. De atunci nu mai ştiu nimic. M-am trezit într-un spital din Miami.

Nu-şi dădea seama că plînge din nou.

– Atacul asupra maşinii noastre a însemnat începutul revoluţiei. Rebelii au atacat şi casa unde se dădea dineul. A fost o baie de sînge. Doar cîţiva oameni au supravieţuit. Oricum, cred că am fi murit acolo. Nu ştiu de ce au ales să ne omoare pe stradă? Din cauza evenimentelor, Statele Unite au închis ambasada din Montesangre şi au rupt relaţiile diplomatice cu noul guvern. După ce l-au executat, rebelii au trimis în State trupul lui Randall. A fost un gest de dispreţ, nu de bunăvoinţă. Nu au trimis însă şi rămăşiţele lui Ashley, nici măcar o fotografie a trupului sau a sicriului. Nici un certificat de deces. Nimic. Au ignorat toate cererile Washington-ului de a trimite informaţii. Eu am continuat să fac presiuni, dar din punctul de vedere al guvernului nostru subiectul este încheiat. Îşi acoperi faţa cu mîinile. Dumnezeule mare! Fetiţa mea este încă acolo. Nu am reuşit să o ating pentru ultima dată, să-i mai văd o dată faţa, să o sărut. Este undeva acolo în locul acela blestemat. Acea...

– Lara, nu! Se afla în spatele ei, îi mîngîia părul. Ai dreptate. Este un coşmar afurisit, dar pentru Ashley sfîrşitul a venit repede, fără frică şi suferinţă.

– Da, suferinţa a fost a mea. Îi sînt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru asta. Dar, uneori, mă striveşte şi nu cred că o mai pot suporta. Nu pot scăpa de ea. Este atît de dureros. *Îmi vreau înapoi copilul!*

– Şşşş! Nu-ţi face asta. Te rog. O ridică în picioare şi o îmbrăţişă.

Instinctiv degetele ei se agăţară de cămaşa lui.

– Nu voi uita niciodată. Dar sînt momente pe care nu mi le pot aminti. Fragmente de film, segmente şi mă tem că sînt importante. Aş vrea să-mi amintesc aceste fragmente, dar mintea îmi este blocată. Uneori am impresia că le prind, dar dispar imediat. Parcă mi-ar fi teamă de aceste momente pe care nu mi le amintesc.

– Şşşş! Gata. Acum eşti în siguranţă.

Cuvintele i-au fost şoptite în păr, apoi buzele lui s-au mişcat încet spre sprîncene. Lara deveni conştientă – era bine să fii consolată de cineva mai puternic decît tine. Pînă acum nu a împărtăşit nimănui această durere a ei. Nici părinţilor ei care, implicit, au condamnat-o pe ea pentru tot ce s-a întîmplat, chiar şi pentru moartea lui Ashley. Toţi prietenii au părăsit-o cînd s-a stîrnit scandalul cu Clark. Ani de zile a purtat singură această povară. Era o uşurare neaşteptată să o lase pe umerii altcuiva, fie doar şi pentru cîteva momente.

Cu vîrful degetelor, Key îi contură faţa, apoi îi ridică bărbia.

– Nu mai plînge, Lara. Cuvintele îi mîngîiau buzele. Gata. Nu mai plînge.

O sărută profund pasionat, fierbinte.

Lara închise încet ochii. Se lăsă purtată de acest val de căldură. Voinţa ei se prăbuşea, iar raţiunea se lăsă pradă sentimentelor. Nimic nu mai conta decît acel contact al buzelor între bărbat şi femeie. Împlinea o nevoie primară pe care nici ea nu credea că o are.

A răspuns instinctual. Mîinile ei s-au agăţat de el cu dorinţă. S-a lipit de trupul lui cu un gest de o

feminitate pură.

Prin ceaţă a auzit că el înjură încet, apoi i-a simţit mîinile pe umeri, pe spate, pe coapse, aproape, mai aproape.

Această familiaritate şocantă cu trupul lui a trezit-o brusc din ceaţa senzuală la realitatea crudă. S-a smuls de lîngă el. Avînd nevoie de sprijin s-a rezemat de un dulap. A inspirat adînc de cîteva ori, încercînd să-şi reprime tulburarea.

– Du-mă acolo.

Key nu spuse nimic.

– Du-mă acolo! Trebuie să ştiu ce s-a întîmplat cu copilul meu. Trebuie să văd certificatul de deces. Trebuie să ating pămîntul în care a fost înmormîntată. Trebuie să am ceva... ceva!

Chipul lui rămînea impasibil.

– Gestul ultim de rămas bun este esenţial pentru cei care supravieţuiesc. De aceea se fac înmormîntările. Key continua să tacă. Lua-te-ar naiba! Spune ceva!

– Vasăzică ai vorbit serios. Vrei într-adevăr să te întorci acolo!

– Da. Şi tu ai să mă duci acolo.

El îşi încrucişă mîinile pe piept.

– De ce aş face o asemenea tîmpenie?

– Pentru că ştii că am dreptate. Clark a aranjat plecarea lui Randall în Montesangre. Copilul meu a murit din cauza laşităţii fratelui tău şi ale maşinaţiilor lui politice.

– Problemă discutabilă, o întrerupse Key. Aşadar, pentru a fi mai convingătoare, ai hotărît să mă săruţi puţin?

Lara simţi că ia foc.

– Nu are nici o legătură.

Key pufni neîncrezător.

– Ştii, doamnă doctor, mi-ai depăşit toate aşteptările. Cu mult. Fluieră prelung. Un mic sărut şi eşti gata. Privirea lui jignitoare îi străpunse trupul. Îl văzu îndreptîndu-se spre uşă. Găseşte-ţi alt prost. Eu mi-am luat vacanţă pentru zonele de război. Sînt al naibii de sigur că nu mă interesează resturile lăsate de fratele meu mort.

Era atît de furios încît şi-a riscat viaţa pînă acasă. Era furios pe ea, dar acesta nu era un lucru surprinzător, nici nou.

Surpriza a venit cînd a constatat că este furios pe el. El care nu şi-a analizat niciodată acţiunile, nu s-a scuzat pentru nici o faptă, era sfîşiat de sentimentul de vinovăţie pentru că acum o dorea pe amanta fratelui său mort. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ea i-ar fi făcut avansuri, ar fi călcat-o în picioare.

Isuse! Nu mai avea nici un dram de caracter de o dorea atît pe femeia care i-a distrus viaţa fratelui său? Jody avea dreptate. Cine să cunoască mai bine caracterul unui copil decît mama lui? Era un om puternic, ca şi tatăl lui. Cînd venea vorba de femei nu mai avea conştiinţă. Dacă ar fi avut conştiinţă nu ar fi simţit ce simţea acum pentru Lara Mallory.

Cînd erau copii, el şi Clark îşi împărtăşeau secretele. Dar în tinereţe nu au împărţit niciodată femeile. Nici măcar fetele uşoare de la şcoală. Nici chiar tîrfele.

Această înţelegere tacită i-a purtat prin adolescenţă, poate din dorinţa de a nu intra în competiţie unul cu celălalt. Fraţi fiind, erau în permanenţă comparaţi între ei. Key nu şi-a dorit niciodată o fată cu

care se întîlnea Clark şi era convins că şi fratele său gîndeşte la fel. Şi atunci, de unde această dorinţă pentru Lara Mallory? Era uimitoare şi îl înfuria. Îi contrazicea una dintre cele mai puternice reguli de comportament. Să vrei o femeie care a pătat numele fratelui tău şi i-a distrus viitorul, era un păcat. Dar păcatul făcea parte din el. Însă prostia nu.

Acesta era motivul furiei. Se simţea ca un prost pentru că i-a ascultat şi i-a crezut povestea. I-a mai făcut şi cafea! A mai făcut un pas şi a îmbrăţişat-o! A sărutat-o!

– Lua-m-ar dracu'!

Lovi cu pumnul în volan. Probabil că acum ea rîdea de se prăpădea ştiind că i-a dat foc şi nici zece femei nu-l puteau stinge. O femeie nu te lasă să o săruţi aşa fără să ştie ce îţi face. Nu era de mirare că a ales momentul şi i-a vorbit din nou despre călătoria în America Centrală. Şi-a imaginat că o s-o ducă pe Marte.

Mai aşteaptă, doctore, se gîndi el. În viaţa lui s-a aprins pentru multe femei, dar niciodată nu l-a părăsit raţiunea.

Dacă se gîndea bine, însă, cînd a plecat, nici ea nu arăta chiar mulţumită. Părea la fel de confuză şi umilită ca şi el. Este adevărat, povestea fetiţei era tulburătoare. În Lara nu avea încredere, dar era convins că suferinţa ei este sinceră, cînd era vorba de copil. Moartea fetiţei a zguduit-o şi nu şi-a revenit încă.

Părea menită să-i facă fericiţi pe oamenii din jurul ei.

Şi-a adorat copila şi a suferit pentru moartea ei mai mult decît pentru moartea lui Randall Porter. Bineînţeles, după scandalul cu Clark, căsnicia lor era

deja zguduită. A recunoscut singură că a fost nefericită în Montesangre. Numai naşterea fetiţei i-a făcut viaţa suportabilă. Probabil că pentru ea Ashley a fost ca o consolare, un semn că Dumnezeu a iertat-o. Pierzînd afecţiunea lui Clark, şi-a transferat toată dragostea asupra copilului.

Deodată, Key îşi ridică piciorul de pe acceleraţie. Maşina încetini. Privea fix în întuneric. Rămase nemişcat pînă cînd maşina s-a oprit singură.

Cuvintele Larei îi răsunau în minte ca un ecou.

Blondă cu ochi albaştri.

Zîmbetul îi era ca o rază de soare.

Strălucea.

Key nu ştia decît o singură persoană care să semene cu această descriere. Clark Tackett al Treilea.

– Ticălosul, şopti el şi mîinile îi alunecară de pe volan fără vlagă.

Ashley, copilul Larei Mallory, era copilul fratelui său.

Capitolul cincisprezece

Ollie Hoskins îşi vedea de treabă cu pămătuful de praf printre cutiile de conserve. Era directorul supermarketului *Sak'n'Save* dar nu-şi putea permite să delege pe unul dintre băieţi pentru această muncă pentru că îi plăcea la nebunie să o facă singur. Era o muncă în care nu trebuia să-şi folosească mintea, dar se putea gîndi în voie la cu totul alte lucruri.

A fost în Marina Militară a Statelor Unite timp de cincisprezece ani; nu îi era dor de mare, dar tînjea după libertatea de care se bucurase cînd era marinar. Niciodată nu a vrut să fie ofiţer, întotdeauna i-a plăcut mai mult să îndeplinească ordinele decît să le emită.

Într-o primăvară, cînd erau ancoraţi la Galveston, a întîlnit o tînără, s-a îndrăgostit de ea şi s-a căsătorit cu ea după o lună. Cînd a venit vremea să plece l-a rugat să nu o părăsească sau să o ducă în oraşul ei

natal, Eden Pass, unde era aproape de mama ei.

Probabil că ar fi dus-o mai bine dacă el rămînea în marină, se gîndi Ollie mişcîndu-se spre rîndul următor de conserve. Familia soţiei sale nu l-a primit tocmai bine. După părerea lor, singurul lucru care putea fi mai rău era moştenirea etnică pe care ţi-o dădea categoria socială din care proveneai.

După douăzeci de ani încă nu le iubea pe rudele ei, nici invers. Chiar şi din căsnicie, dragostea dispăruse încet, încet. Acum singurul lucru pe care-l avea în comun cu soţia lui era Tanner.

Fiecare în felul său îl iubea pe băiat. Mama uneori îl stînjenea cu afecţiunea ei demonstrativă. După Tanner ea nu a mai putut avea copii, de aceea era atît de sîcîitoare în dragostea ei. O supăra la culme cînd îl vedea ieşind cu Heather. Fiul ei, cu cea mai populară fată din şcoală...

Ollie nu avea nimic cu Heather. Era dulce şi prietenoasă. Spera însă că Tanner nu va scăpa din mînă legătura cu ea. Nu i-ar fi plăcut să vadă compromis viitorul fiului său.

Nu o dată s-a uitat Ollie la Tanner şi s-a întrebat ce gene s-au combinat de a ieşit un copil atît de isteţ şi de frumos. Slavă Domnului, bine că era dezvoltat. Fiecare se lăuda în felul lui şi se considera responsabil genetic de înfăţişarea băiatului.

Pe Ollie nu-l deranja. Tanner era al lui şi era cel mai bun.

Termină de aranjat cutiile de conserve şi se apropie de rafturile cu ceai, cafea şi băuturi. Două femei treceau printre rafturi. Cea tînără împingea căruciorul de cumpărături, cea bătrînă consulta lista de produse.

– Bună dimineaţa, domnişoară Janellen, doamnă

Tackett, salută Ollie politicos. Ce mai faceţi? Abia reuşise să se abţină să le întrebe ce mai face familia.

– Bună dimineaţa, domnule Hoskins, răspunse Janellen.

– Ollie, spune-i măcelarului să taie trei cotlete de un centimetru grosime. Să nu văd prin ele. Data trecută erau atît de subţiri, dar carnea era atît de bătrînă încît abia le-am mestecat.

– Îmi cer scuze, doamnă Tackett. O să am grijă să vă placă de data asta. Pe cît era domnişoara Janellen de blîndă şi înţelegătoare, pe atît era Jody Tackett de ticăloasă. Ştiind că minte, Ollie continuă: Mă bucur că aţi ieşit din casă.

– De ce să nu ies?

Şi el care încerca să fie prietenos. După felul în care se răstise la el ai fi zis că a insultat-o.

– Am auzit că nu vă simţiţi prea bine în ultima vreme. Dar ştiţi cum bîrfeşte oraşul ăsta.

– Mă simt extraordinar de bine. După cum vezi, de altfel.

– Mama şi cu mine nu am ieşit demult la cumpărături împreună. Draga de Janellen, tot ea încerca să îndrepte lucrurile. Ne face plăcere să fim împreună.

– Şi mie mi-a făcut plăcere să vă văd. Acum merg să vorbesc cu măcelarul. Găsiţi carnea la casa de marcat.

Puse pămătuful de praf în buzunarul halatului şi dădu colţul, dar se lovi de o altă femeie.

– Doamnă doctor Mallory! Vă rog să mă scuzaţi.

– Bună ziua, domnule Hoskins. Ce mai faceţi?

– Uh, bine... *Ai milă, Doamne*, se gîndi Ollie; Jody Tackett şi Lara Mallory erau pe punctul de a se intersecta. Aţi văzut pepenii, doamnă Mallory? I-am

adus din sudul Texas-ului azi dimineaţă.

– Mă tem să nu sînt în stare să mănînc singură un pepene.

– Am să tai unul şi vă trimit o felie.

– Nu, mulţumesc. Rămîn la struguri.

Cînd o văzu zîmbind, inima lui începu să bată mai tare. În ciuda reputaţiei pe care o aveau marinarii, el nu alerga niciodată după fuste. Dar trebuia să fii orb să nu vezi că doctoriţa Mallory era frumoasă. Era o femeie care putea suci capul unui bărbat. În Eden Pass reputaţia ei era sinonimă cu *vampă.*

Dacă era cinstit cu sine, trebuia să recunoască că el nu a observat asta. Era o femeie prietenoasă, nu flirta niciodată. Poate că el nu era genul ei, deşi, dacă flirtul îi intra în sînge unei femei, o făcea cu orice bărbat. Cum era de pildă mama lui Heather. Femeia aceea era o tîrfă. Nu putea decît să spere că Heather nu îi va semăna. Tanner era un băiat bun şi unei fete ca Heather nu-i trebuia mult să-l poată atrage, să facă ceva necuviincios.

– Anunţaţi-mă, dacă doriţi ceva, doamnă Mallory.

– Mulţumesc, domnule Hoskins.

Din nefericire, el nu putea evita dezastrul. O lăsă să treacă, gîndindu-se că poate ar fi trebuit măcar să o avertizeze de prezenţa lui Jody. O spionă şi o văzu plecînd în aceeaşi direcţie şi se rugă în gînd să nu ajungă martorul unei bătăi între pisici înfierbîntate. Timp de cîteva momente nu auzi nimic, apoi auzi brusc vocea doctoriţei.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, doamnă doctor Mallory, răspunse Janellen timid.

– Mă bucur că vă simţiţi bine, doamnă Tackett. Lara aştepta ca Jody să răspundă ceva. Văzînd că

tace, continuă: V-am sunat acasă de cîteva ori sperînd să vă pot vorbi.

– Noi două nu avem ce ne spune. Numai Jody Tackett putea pune atîta venin în cîteva cuvinte atît de simple. Să mergem Janellen.

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Tackett, dar avem foarte multe lucruri să ne spunem. Aş vrea să discutăm despre Clark.

– Mai întîi voi avea grijă să te văd în iad.

– Mamă!

– Taci din gură, Janellen! Hai să mergem.

– Vă rog, doamnă Tackett. Doamnă Tackett? Doamnă Tackett!

Vocea doctoriţei înregistră pe rînd rugămintea, nedumerirea şi nervozittaea.

– Mamă!

Ollie răsturnă cîteva pachete în graba de a vedea ce se întîmplă. Ajunse exact în momentul în care Jody Tackett se clătina şi se străduia să-şi menţină echilibrul. O văzu alunecînd împreună cu cîteva cutii de ceai şi cîteva borcane.

Janellen căzu în genunchi.

– Mamă! Mamă!

Lara Mallory nu pierdu nici o secundă. Era lîngă Jody cît ai clipi din ochi.

– Sună la 911, strigă spre el. Avem nevoie de o ambulanţă.

El, conform bunei tradiţii militare, transmise comanda unui subordonat. Oamenii din magazin, alertaţi, se adunaseră la strigătele frenetice ale lui Janellen. Ollie îi rugă să stea de o parte şi să îi facă loc doctoriţei.

Janellen încercă să o susţină pe Jody. Chiar dacă nu-şi va rupe nici un os, sigur va fi plină de vînătăi.

Doctoriţa scoase din poşetă un mănunchi de chei. Folosi una dintre ele şi o introduse în gura lui Jody apăsîndu-i limba.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, îi spuse lui Janellen. Acum poate respira.

– Dar se învineţeşte la faţă!

– Primeşte oxigen, stai liniştită. Ţine-i bine mîinile. Domnule Hoskins ai chemat ambulanţa?

– Da, doamnă. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Găseşte-l pe fratele meu, strigă Janellen. Să vină aici imediat.

O picătură de salivă se scurse din colţul gurii lui Jody. Janellen avu nevoie de toată puterea pentru a o sprijini. Deşi îi eliberase căile respiratorii, doctoriţa simţea că respiraţia este inegală. Ollie nu o simpatiza pe Jody Tackett dar îşi dădea seama că îi trebuie puţină linişte. Se adresă celorlalţi cumpărători.

– Vă rog foarte mult, vă rog să plecaţi.

Bineînţeles că nimeni nu se mişcă. Îşi făcu loc printre oameni şi intră în birou. Ştiind că Key Tackett este pilot sună mai întîi la aeroprt. Key nu era acolo dar cineva îi dădu numărul telefonului portabil. Douăzeci de secunde mai tîrziu, Key răspundea vesel la telefon.

– Domnul Tackett? Ollie era agitat. Nu a avut niciodată de a face cu Key dar ştia de la alţii că nici nu trebuia. Sînt Ollie Hoskins de la supermarket şi...

– Hei, salut Ollie. Am văzut meciul aseară. Tanner joacă grozav.

– Da, domnule, mulţumesc. Domnule Tackett mama dumneavoastră a avut o criză în...

– Criză?

– Da, domnule. Sora dumneavoastră şi...

– Cum se simte?

– Nu bine, domnule. Am sunat ambulanţa.

– Vin imediat.

Ollie lăsă receptorul şi fugi înapoi în magazin.

– Vă rog foarte mult, vă rog să plecaţi. De data asta vorbi cu multă autoritate. Se apropie de doctoriţa Mallory.

– A făcut o criză de apoplexie? întrebă Janellen.

– Este posibil, una uşoară. Vor spune analizele. A mai făcut astfel de crize?

– Nu.

Lara se aplecă peste bătrînă:

– Doamnă Tackett, ambulanţa soseşte imediat. Nu vă fie teamă.

Jody începuse să respire regulat. Se relaxa. Lara îi eliberă gura şi o şterse cu un şerveţel de hîrtie.

– Aţi avut o criză dar a trecut.

– Mamă? Mă auzi? Janellen îşi frîngea mîinile.

– Cîteva minute va fi ameţită, îi explică Lara.

– Lăsaţi-mă să trec. La ce naiba căscaţi gura? Nu aveţi nimic mai bun de făcut? Ieşiţi naibii de aici.

Key îşi făcea loc printre oameni.

– Trebuie să fi fost aproape – aţi ajuns repede, îl întîmpină Ollie.

– Îţi mulţumesc că m-ai sunat, Ollie. Scoate oamenii afară, te rog.

– Da, domnule. Gata, vă rog să plecaţi. Aţi auzit ce a spus domnul Tackett.

– Key! Slavă Domnului! strigă Janellen. Mama a avut o criză.

– Jody?

– Nu... o lăsa... să mă atingă.

Key îngenunche lîngă mama lui dar nu-şi luă ochii de la doctoriţă.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– Cum ţi-a spus sora ta, a avut o criză. Foarte serioasă dar nu fatală.

Îngrijorat, Key se aplecă asupra mamei lui.

– Au chemat o ambulanţă, Jody, trebuie să sosească. Ai puţină răbdare.

– Să ... să plece. Nu o ... lăsa să mă atingă.

Abia reuşea să vorbească dar mesajul era foarte clar.

– Doctoriţa Mallory ţi-a salvat viaţa, mamă, spuse Janellen cu blîndeţe.

Jody încercă să se ridice, dar nu reuşi. O fixa pe Lara cu o privire ucigătoare. Deşi nu reuşea să vorbească, mesajul era foarte eficient transmis. Key făcu un gest brusc din cap.

– Poţi să pleci, doctore. Nu te vrea pe aproape. Nu faci decît să strici totul.

– Key, dacă nu era...

– Dar... interveni Lara.

– Ai auzit ce-am spus, se răsti el. Pleacă.

Se priviră fioros cîteva momente, care lui Ollie i se părură o eternitate. Dezolată, Lara se ridică în picioare. Era vizibil zguduită şi vorbi nesigur.

– Mama dumitale este foarte bolnavă şi are urgent nevoie de îngrijire medicală.

– Nu de la tine.

Deşi cuvintele nu-i erau adresate lui, Ollie se sperie de expresia din ochii lui Tackett.

– Mulţumesc, doamnă doctor Mallory, spuse Janellen impresionată. Vom avea grijă ca mama să primească cea mai bună îngrijire medicală.

Serviciile fiindu-i refuzate în mod categoric, Lara le întoarse spatele şi porni spre grupul de gură-cască. Oamenii îi făcură loc să treacă. Ieşi cu capul sus, fără să mai privească înapoi.

Ollie se uită în urma ei cu mult respect. Avea clasă femeia. Nici Tackett-ii, nici ceilalţi oameni nu au impresionat-o. Hotărî în gînd să îi trimită cumpărăturile prin curier.

Urletul sirenei îl smulse din gînduri. Doamna Tackett fu transportată spre ambulanţă. Key şi Janellen urcară în maşina lui.

După ce au fost aranjate cutiile şi conservele, clienţii au început să se adune în grupuri şi să discute despre ce au văzut şi ce au auzit. Drama a fost recreată şi îmbunătăţită pentru cei care nu au fost prezenţi. Gravitatea bolii lui Jody a fost subiectul principal. Unii spuneau că este prea rea ca să moară, alţii considerau că este la un pas de moarte. Au fost şi unii care s-au întrebat cu voce tare ce se va întîmpla cu *Tackett Oil.* Oare moartea lui Jody însemna şi sfîrşitul companiei? Îl va opri oare pe Key să mai vagabondeze prin lume? Opiniile erau diverse.

Totuşi, bîrfa cea mai picantă se concentra asupra doctoriţei Lara Mallory şi a felului în care Jody, chiar faţă în faţă cu moartea, i-a respins serviciile. Bineînţeles că s-a reînnoit scandalul produs de senatorul Tackett.

Ollie nu mai putea suporta limbile acelea bîrfitoare. După părerea sa, doctoriţa Mallory nu merita aşa ceva. Doar ea o salvase pe afurisita de Jody! Dacă nu era ea, bătrîna şi-ar fi înghiţit limba.

Cînd i-a adus cumpărăturile în aceeaşi după-amiază, Lara l-a primit cu foarte multă recunoştinţă. L-a invitat în casă şi i-a oferit ceva de băut. Poate că altădată ea a fost o femeie pierdută, dar o doamnă mai drăguţă el nu văzuse în viaţa lui, îşi spunea Ollie în gînd, în drum spre casă.

– Îţi vine să crezi? Bătrîna Jody prăbuşită pe duşumea în magazin, cu spume la gură, zvîrcolindu-se – îngrozitor! Şi totuşi a avut destulă putere să refuze primul ajutor de la Lara Mallory.

Darcy vorbea mai mult decît mînca, Fergus ducea furculiţa la gură, absent. Lui Heather mîncarea i se părea îngrozitoare. Se prefăcea doar că mănîncă. De cînd lua pilulele anticoncepţionale i se părea că se îngraşă.

Bucuria mamei de a repeta bîrfele din oraş îi tăiase pofta de mîncare. Darcy descria foarte pitoresc fiecare detaliu cu un entuziasm dezgustător.

– A făcut în chiloţi. Jody Tackett a făcut în chiloţi. Îţi poţi imagina asta?

– Draga mea, nu este un subiect pentru cină.

– Tatăl lui Tanner a spus că doctoriţa Mallory i-a salvat viaţa doamnei Tackett. Dacă eram în locul ei o lăsam să moară pe afurisita aia de bătrînă.

Furculiţa lui Darcy lovi farfuria.

– Grozav limbaj pentru o domnişoară educată! Dragostea asta juvenilă pentru Lara Mallory a devenit sîcîitoare, Heather.

– Nu-i vorba de dragoste. Pur şi simplu cred că doamna Tackett a făcut o prostie să-i refuze ajutorul. Dacă mori, orice doctor, chiar dacă nu-ţi place, este bun.

– Nu şi dacă te numeşti Jody Tackett, comentă Fergus. Femeia asta are o inimă mai tare decît miezul pămîntului. Sînt de acord cu tine, Heather. Şi eu aş fi lăsat-o să moară.

– Ca de obicei vă aliaţi împotriva mea. Furioasă, Darcy împinse farfuria.

– Ne aliem? întrebă Fergus uimit. Nu ştiam că în această privinţă avem păreri diferite. Şi la urma urmei, ce legătură are cu noi?

– Nici una, se răsti Darcy. Dar eu nu înţeleg din ce motive o consideră Heather o eroină pe Lara Mallory?

– Pot să mă ridic? întrebă Heather plictisită.

– Nu! Nu ai mîncat nimic.

– Nu mi-e foame, nici nu-mi place, este prea gras.

– Eu aş fi fost fericită dacă îmi servea cineva masa cînd eram de vîrsta ta!

– Mamă, te rog.

Iar începe, se gîndi Heather – *altă poveste înlăcrimată despre copilăria nefericită a mamei mele.*

– Las-o în pace dacă nu-i e foame, interveni Fergus.

– Normal, tu o laşi să-şi facă de cap.

– Mulţumesc, tată. O să mănînc ceva cu Tanner mai tîrziu.

– Te întîlneşti cu Tanner? întrebă Fergus.

– Bineînţeles. Heather îşi privi mama cu un zîmbet obraznic. Oficial sîntem împreună.

– Împreună?

– Adică sînt prieteni, îi explică Darcy neliniştită privind-o crîncen pe Heather. Nu pot spune că sînt încîntată.

Heather înfruntă privirea mamei cu îndrăzneală. Anticoncepţionalele au fost opera lui Darcy. Heather se răzbuna. Profita de fiecare moment pentru a-i aminti mamei sale că de fiecare dată cînd se întîlnea cu Tanner putea face dragoste fără a suferi consecinţele.

Darcy nu-i putea spune nimic, mai ales în faţa lui

Fergus. El nu ştia nimic de anticoncepţionale şi ar fi făcut un scandal monstruos dacă ar fi ştiut că Darcy încurajează această practică. El se agăţa cu încăpăţînare de ideea că moralitatea trebuie să domine pornirile sexuale.

Heather era încîntată să-i servească bobîrnace mamei sale. Orice privire îi comunica mamei că fiica este acum activă sexual. Şi totuşi ea nu-l lăsase pe Tanner să-i facă nimic. Nu pentru că nu îl iubea sau pentru că se temea de sarcină. Motivele ei erau aceleaşi. Nu dorea să devină copia mamei sale.

Tanner era foarte înţelegător. Din noaptea aceea cînd s-a făcut de rîs, devenise foarte răbdător şi ciugulea mulţumit toate fărîmele erotice pe care i le permitea ea. Nu cerea nimic mai mult.

Pentru Fergus, Heather era îngeraşul cel scump, iar ea se străduia să îi menţină această imagine. Relaţiile cu mama ei se deteriorau însă văzînd cu ochii. Erau adversare adevărate şi se înfruntau în tăcere. Linia de bătaie era foarte clar delimitată.

– Nu mi-am dat seama că ai făcut un idol din doctoriţa Mallory, Heather, observă Fergus. Nici măcar nu ştiam că ai cunoscut-o.

– Mi-a prezentat-o mama. Nu ţi-a spus?

– Un examen medical de rutină, interveni Darcy repede. Avea nevoie de o examinare medicală pentru echipa de gimnastică. Mi s-a părut caraghios să o evit pe doctoriţa Mallory doar pentru că a avut o aventură cu Clark Tackett. Cui îi pasă? Este o poveste veche. Şi apoi, orice duşman al lui Jody este prietenul nostru, nu?

– Doctoriţa Mallory a avut mult curaj să vină în Eden Pass. A lovit direct la ţintă. Îmi place asta.

– Cînd ai vorbit cu ea? întrebă Darcy.

– Ieri. M-a sunat şi mi-a cerut o audienţă. Doreşte să le vorbească elevilor despre responsabilitatea sexuală. Personal, cred că ideea este cam radicală pentru Eden Pass, dar i-am spus că o vom asculta la şedinţa de săptămîna viitoare.

Cîteva momente, Darcy îl privi fără să comenteze.

– Ai dreptate, Fergus. Are tupeu. Ea, care a fost cauza unui adulter. Cît de responsabilă poate fi ea?

– Mi-a subliniat că nu o interesează aspectul moral al problemei. Vrea doar să alerteze copiii în privinţa riscurilor de sănătate care îi aşteaptă.

– Nu pot să cred că preoţii vor accepta aşa ceva. I-a spus lui Heather să poarte în permanenţă la ea un prezervativ.

– Nu aşa a spus! exclamă Heather.

– Cam aşa, i-o tăie Darcy. Nici n-o să ne dăm seama cînd copiii de liceu ne vor cere să le punem prezervative lîngă pacheţelul cu mîncare pentru pauza dintre ore.

– Darcy, te rog! Heather nu ar trebui să asculte aşa ceva.

– Pe ce lume trăieşti, Fergus? Copiii din zilele noastre ştiu totul. Dacă Lara Mallory le dă semnalul verde, or să facă precum iepurii.

Fergus tresări vinovat.

– Doar n-o să-i încurajeze să întreţină relaţii sexuale! Doreşte să-i prevină asupra consecinţelor.

– Dumnezeule! Te-a îmbrobodit, nu? Eu cred că nu are de lucru.

– Mamă, este ridicol ce spui.

– Taci din gură, Heather. Acum vorbesc cu tata.

– Dar ai schimbat sensul cuvintelor doctoriţei Mallory şi nu este corect.

– Heather, noi avem o discuţie între adulţi şi nu te-am poftit la vorbă.

În acel moment Heather îşi ura mama şi ar fi vrut să-i dezvăluie ipocrizia. Dar tăcu din dragoste pentru tatăl ei. Darcy ştia şi profita. Acum ea privea ironic. Heather se ridică şi ieşi furtunos din sufragerie. În timp ce ieşea o auzi pe mama ei spunînd:

– Da, Fergus, acceptă tu audienţa doctoriţei Malory. Va fi o adevărată distracţie.

– M-am gîndit că... dar probabil că nu trebuia să vin.

Acum că se afla în pragul uşii, Janellen era stînjenită. Nu ar fi surprins-o dacă Lara i-ar fi trîntit uşa în nas. Nici nu ar fi condamnat-o.

– Mă bucur că aţi venit, domnişoară Tackett. Intraţi.

Janellen păşi în salonul cu lumină difuză.

– Este tîrziu. Vă deranjez.

– Nu. Cum se simte mama dumneavoastră?

– Deloc bine. De aceea am venit.

Lara îi arătă drumul. Trecură de camerele rezervate clinicii şi intrară în aripa locuită de ea.

– Eu beam un pahar cu vin. Îmi ţineţi companie?

Era o cameră intimă cu reviste împrăştiate peste tot. Televizorul era pe un program cu filme clasice.

– Îmi plac filmele vechi, spuse Lara zîmbind. Poate pentru că toate se termină cu bine. Am numai *Chablis*. Vă place?

– Aş prefera o răcoritoare.

– Coca?

– Bine.

În timp ce Lara îi aducea cutia de Coca-Cola din

bucătărie, Janellen aştepta împietrită în mijlocul camerei. Venise în tabăra duşmanului, dar i se părea un loc foarte confortabil. Doi pereţi erau acoperiţi cu cărţi. Majoritatea, cărţi de specialitate. Deasupra căminului era un tablou de Andrew Wyeth. Pe masă se afla fotografia înrămată a unei fetiţe.

– Fiica mea.

Janellen tesări.

– Se numea Ashley. A fost ucisă în Montesangre.

– Da, ştiu. Îmi pare rău. Era un copil frumos.

– Am numai două fotografii ale ei. Şi le am pentru că le-am luat de la părinţii mei. Nu am recuperat din Montesangre nici un obiect personal. Aş fi vrut să am ceva de la Ashley. Suzeta, ursuleţul, plăpumioara de la botez. Orice. Vă rog să luaţi loc, domnişoară Tackett.

Janellèn se aşează nesigură pe marginea canapelei. Lara se aşează în faţa ei pe un fotoliu.

– Mama dumitale este la spital?

Janellen dădu din cap.

– Nu? Nu era răspunsul la care se aşteptase. Starea în care se află impune neapărat cîteva zile de spitalizare.

– Ar fi trebuit. Janellen abia îşi reţinea lacrimile. Am venit pentru că... pentru că doresc să vă ascult părerea. Aţi fost acolo în timpul crizei. Vreau să ascult o părere competentă.

– Mama dumitale mi-a arătat limpede că nu mă doreşte.

– Îmi pare rău pentru felul în care s-a purtat cu dumneavoastră. Şi dacă îmi veţi cere să plec acum, vă înţeleg.

– De ce aş face asta? Nu vă consider responsabilă pentru ceea ce a spus şi a făcut mama dumneavoastră.

– Atunci, vă rog foarte mult să-mi spuneţi ce credeţi despre boala ei.

– Nu este etic din partea mea să secondez diagnosticul dat de un alt medic. Trebuie să examinez personal pacientul.

– Vă rog. Trebuie să vorbesc cu cineva şi nu am pe nimeni.

– Dar fratele dumneavoastră?

– El este neliniştit.

– Şi dumneavoastră sînteţi.

– Da, dar cînd Key este îngrijorat... să spunem că nu este disponibil. Vă rog, doamnă Mallory, spuneţi-mi ce credeţi?

– Strict bazat pe ceea ce am văzut?

– Da.

– Şi veţi înţelege dacă voi greşi?

Janellen făcu semn că da.

– Ce tratament a primit mama dumneavoastră?

– Au examinat-o în sala de urgenţe, dar ea a refuzat să fie internată.

– A făcut o prostie. Vi s-a dat un diagnostic?

– Doctorul a spus că a avut o uşoară criză de apoplexie.

– De acord. Au luat o probă de sînge?

– Da. I s-au prescris şi medicamente pentru subţierea sîngelui. Asta aţi fi recomandat şi dumneavoastră?

– Da, împreună cu multe alte teste. I s-a făcut o electrocardiogramă?

– Nu. I-au recomandat, dar ea nu a vrut să stea.

– I s-a făcut şi o radiografie pe creier?

– Da. Dar numai după ce Key a ameninţat că o leagă dacă nu stă. Doctorul a spus că nu a găsit discontinuităţi cerebrale. Nu prea ştiu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că mama dumneavoastră nu are materie cenuşie moartă, ceea ce este un lucru bun. Asta nu înseamnă că irigarea creierului se face complet. V-a sugerat doctorul teste cu ultrasunete pe carotidă? Se numesc raze Dopler.

– Nu sînt sigură. El vorbea repede, mama se plîngea cu voce tare şi...

– Aceste teste pot spune dacă artera este obstruată. Dacă este şi nu se elimină blocajul, posibilitatea unui infarct este iminentă.

– Asta au spus şi ei. Janellen părea distrusă. Oricum, ceva asemănător.

– Nu au făcut o angiogramă?

– Mama a refuzat-o. S-a agitat şi a spus că a avut doar o ameţeală trecătoare. A spus că are nevoie numai de puţină odihnă.

– Tulburările de vorbire şi contracţia musculară a gurii au durat mult?

– Cînd am ajuns acasă, parcă nu i se întîmplase nimic.

– Această revenire bruscă îi face pe pacienţi să creadă că au suferit doar o ameţeală trecătoare. Mama dumneavoastră are uneori pierderi de memorie? I se tulbură imaginea?

Janellen îi povesti Larei ce-i povestise şi lui Key.

– Nu recunoaşte niciodată, dar pierderile de memorie au devenit evidente. Am încercat să o conving să accepte un medic, dar refuză. Cred că se teme de ceea ce ar putea auzi.

– Dacă nu o examinez, nu pot fi sigură, dar cred că a fost vorba de o criză ischemică. Ischemia înseamnă proasta circulaţie a sîngelui.

– Pînă aici am înţeles.

– Cînd are astfel de crize, creierul nu este irigat

suficient. Tulburările de vedere, vorbirea incoerentă şi ameţeala sînt simptomele şi semnalele de alarmă. Dacă nu este ajutată la timp, poate face o criză foarte severă. Poate că astăzi a fost cel mai serios semnal de alarmă. S-a plîns că i-au amorţit extremităţile?

– Nu.

– Are tensiune mare?

– Foarte. la medicamente.

– Fumează?

– Trei pachete pe zi.

– Trebuie să oprească imediat fumatul.

Janellen zîmbi trist.

– Nici într-un milion de ani.

– Trebuie să mănînce bine şi să facă analiza colesterolului. Trebuie să facă exerciţii uşoare şi să ia medicamentele. Aceste măsuri o pot salva, dar nu există garanţii sigure.

– Şi nu există vindecare completă?

– Pentru anumiţi pacienţi, blocajul arterial se poate rezolva prin operaţie. Este un procedeu de rutină. Din nefericire, fără analize concrete şi cooperarea totală a mamei dumneavoastră, nu cred că se poate rezolva aşa. Simţind disperarea lui Janellen, Lara îi prinse mîinile într-ale ei. Îmi pare rău. Aş putea să greşesc eu.

– Mă îndoiesc. În esenţă, mi-aţi spus ceea ce au spus şi doctorii de la spital. Mulţumesc pentru că m-aţi primit şi aţi avut răbdare.

– În condiţiile date, mă îndoiesc foarte mult că putem fi prietene, dar mi-ar plăcea să fim în relaţii cordiale. Te rog să-mi spui Lara.

Cînd au ajuns la uşă au fost surprinse să vadă că plouă. Le-a fost mult mai uşor să discute despre vreme. În cele din urmă, Janellen îi luă mîna doctoriţei.

– Aveaţi tot dreptul să vă purtaţi urît cu mine. Dar

m-aţi primit înăuntru şi vă mulţumesc.

– Eu vă mulţumesc – aţi avut încredere în mine. Dacă mă veţi mai vizita, să sperăm că nu o veţi face pentru un motiv atît de grav.

– Dacă? Să înţeleg că îmi faceţi o invitaţie?

– Bineînţeles. Veniţi oricînd.

– Sînteţi foarte drăguţă doamnă doctor... Lara. Înţeleg de ce fratele meu s-a simţit atras de dumneavoastră.

Lara îşi aruncă părul de pe frunte şi privi cerul înnorat.

– Greşiţi. Key nu se simte deloc atras de mine.

Janellen o privi împietrită.

– Key? repetă ea uluită. Eu mă referam la Clark.

Capitolul şaisprezece

Bowie îşi ridică gulerul jachetei şi se lipi de zidul exterior al casei. Acoperişul îl mai proteja puţin de ploaia nemiloasă. Era ud leoarcă.

Nici el nu ştia de ce venise la casa Tackett la ora aceasta din noapte şi stătea acum în ploaie. Trebuia să fi fost acum în faţa televizorului cumpărat la mîna a doua. Rulota închiriată drept locuinţă avea puţin confort, dar măcar era uscată.

Oricum ar fi fost vremea, el nu avea ce căuta acum aici. Sănătatea lui Jody Tackett era o problemă intimă de familie. Ei nu suportau intruşii curioşi. Şi totuşi, raţiunea nu-i afectase hotărîrea de a veni aici; simţise că trebuia să vină. Cînd venise a observat că Lincoln-ul lui Key era plecat, ca şi maşina lui Janellen. Îşi parcă maşina în spatele garajului, aproape că o ascunse. Singura maşină din

faţa casei era a menajerei.

Nu consideră că ar fi trebuit să-şi anunţe prezenţa. Ce să-i spună el menajerei? Să zicem că i-ar fi spus adevărul – că era îngrijorat de domnişoara Janellen. Probabil că atunci menajera ar fi vrut să ştie de ce îl interesa şi el ar fi trebuit să-i spună că nu era treaba ei, iar ea l-ar fi alungat de pe proprietatea privată. De aceea stătea acum în umbră ud pînă la piele. Nu putea să justifice prezenţa lui acolo. Ştia un singur lucru, trebuia să aştepte. Ba mai mult, avea de gînd să aştepte exact acolo unde stătea acum, chiar dacă vremea ar fi devenit iad, pînă cînd s-ar fi convins că domnişoara Janellen era bine.

Nu se mai văzuse cu ea din după-amiaza aceea, cînd s-au sărutat şi ea i-a făcut uluitoarea declaraţie de dragoste. Bineînţeles că nu a luat-o în serios. S-a întîmplat ceva cu ea atunci – poate că a bătut-o soarele în cap sau poate că a luat pastile pentru alergie şi era tulburată. Probabil că după aceea ar fi vrut să îşi taie limba.

Pentru că înţelegea oamenii care dădeau drumul la vorbe fără să gîndească, a evitat-o pe Janellen şi a scutit-o de stînjeneala de a-i oferi scuze pentru comportarea ei bizară. Categoric şi ea l-a evitat.

Şi, totuşi, nu se puteau feri unul de altul la nesfîrşit. Mai devreme sau mai tîrziu tot se vor întîlni, aşa că puteau foarte bine să se întîlnească astă seară. El nu putea face nimic privind sănătatea mamei ei, dar o putea ajuta să se elibereze de griji. O putea asigura că el nu va profita niciodată de nişte cuvinte spuse printr-o întîmplare, din motive obscure.

La capătul aleii apărură două faruri de maşină. Stomacul lui Bowie tresări reflex cînd maşina se apropie de casa Tackett. Bowie se lipi de perete nedorind

să fie văzut pînă nu era sigur că era maşina lui Janellen. Key purta un pistol *Beretta* sub scaunul şoferului, lucru ştiut de toată lumea. Dacă era văzut, l-ar fi considerat un hoţ şi ar fi tras înainte de a pune întrebări.

Farurile a căror lumină era estompată de ploaie se apropiau încet. Bowie recunoscu maşina lui Janellen. Ea parcă şi fugi spre uşa din spate. Cînd o deschise, uşa scîrţîi. Era pe jumătate intrată în casă cînd el o strigă încet. Speriată, Janellen se întoarse. Ploaia îi spăla chipul palid.

– Bowie! Ce Dumnezeu faci aici?

– Te simţi bine?

– Eu, da, dar tu eşti ud pînă la piele. De cîtă vreme stai aici? Hai, intră.

– Nu, am să plec acum. Ştia că este o figură jalnică. Am vrut doar să ştiu că eşti bine; am auzit ce s-a întîmplat de dimineaţă. Se spune că doamna Tackett este foarte bolnavă.

– Din păcate aşa este.

Janelleń împinse uşa şi insistă ca el să intre. Fără tragere de inimă, Bowie păşi înăuntru, dar rămase lîngă uşă.

– Scoate-ţi haina. Şi cizmele. Eşti ud tot.

– Nu vreau să te agiţi.

– Nu mă agit. Să văd ce face mama şi s-o trimit pe Maydale acasă apoi mă întorc şi fac puţină cafea. Străbătu bucătăria întunecoasă, dar cînd ajunse la uşă se întoarse. Să nu cumva să pleci.

Lui Bowie i se umflă inima de bucurie încît abia mai putea respira. Nu ţipase, nu îl certase cînd l-a văzut. Semn bun. Acum aproape că îl rugase să nu plece.

– Nu, domnişoară, poţi fi sigură.

După ce plecă ea, el îşi scoase pălăria şi jacheta

şi le atîrnă în cuierul de lîngă uşă. Apoi îşi scoase cizmele şi le aşeză lîngă o pereche care probabil că erau ale lui Key. Şi ciorapii îi erau uzi, dar răsuflă uşurat cînd văzu că nu sînt găuriţi.

În vîrful picioarelor se apropie de fereastră. Rămase privind în întuneric. După cîteva minute auzi o conversaţie la uşa din faţă, apoi pe fereastră o văzu pe Maydale plecînd. Simţind că Janellen se apropie de el, se întoarse.

– Ce face mama?

– Doarme.

– Înseamnă că se simte bine?

– Nu tocmai. Nu vrea să respecte indicaţiile doctorului. Este încăpăţînată. Nu crede că boala ei este serioasă.

– Şi eu am auzit că este încăpăţînată.

– Asta ca să fim politicoşi.

– Poate că nu e atît de grav bolnavă.

– Poate.

– Uneori, exagerează şi doctorii, ca să justifice nota de plată.

Zîmbetul ei palid arăta că nici ea nu crede ceea ce de fapt nici el nu credea.

– Ei, dar ţi-am promis nişte cafea.

– Nu trebuie să te deranjezi.

– Nu, dar vreau. Şi mie mi-ar prinde bine. Nu cred că voi dormi în noaptea asta.

Se îndreptă spre aragaz cu paşi şi cu voce nesigură. Nu aprinse lumina, probabil pentru că nu dorea ca el să-i vadă lacrimile. Dar oricum el le văzuse.

Ibricul îi alunecă din mînă înainte să-l pună pe masă. Împrăştie cafeaua.

– Doamne, ce neîndemînatică sînt.

Începu să-şi frîngă mîinile şi să-şi muşte cu bru-

talitate buza de jos. Bowie se simţea la fel de neajutorat ca şi ea.

– De ce nu stai jos, domnişoară Janellen? Fac eu cafeaua.

– Ştii ce aş vrea să faci tu...? Luptă mult pentru a rosti cuvintele. Aş vrea ca tu să...

– Da, doamnă?

Îl privea implorator.

– Dacă nu este prea mult, Bowie.

– Spuneţi.

Janellen scoase un sunet de neînţeles şi se prăbuşi. El o prinse şi o trase aproape, strîngînd-o drăgăstos. Era atît de fragilă, îi era frică să nu o strîngă prea tare. Dar ea, arătînd încredere, îşi sprijini obrazul pe umărul lui.

– Bowie, ce mă fac eu dacă moare mama? Ce ?

– Continui să trăieşti, asta faci.

– Dar ce fel de viaţă voi avea?

– Depinde de cum vei dori să ţi-o faci.

– Vezi, tu nu înţelegi. Key şi mama sînt tot ce am eu pe lume. Nu vreau să îi pierd. Dacă mama moare, Key va pleca şi eu o să rămîn singură.

– O să te descurci foarte bine, domnişoară Janellen.

– Nu sînt convinsă.

– Ei, de ce vorbeşti aşa?

– Pentru că eu nu am avut niciodată o identitate a mea. Oamenii m-au văzut întotdeauna doar în legătură cu familia mea. Eu sînt fiica lui Clark Bătrînul. Sora mai mică a lui Clark şi Key. Fiica lui Jody. Deşi am făcut toată munca la *Tackett Oil* în ultimii ani, toată lumea crede că sînt marioneta mamei. Poate că nu sînt departe de adevăr. Întotdeauna ea mi-a spus ce să fac, iar eu am ascultat-o, în parte pentru că avea

dreptate, dar în principal cred că am făcut-o pentru că nu am avut curajul să o înfrunt şi să-i ofer o altă părere. Niciodată nu m-a deranjat că i-am dat socoteală, dar dacă ea nu va mai fi, ce se va întîmpla? Ce voi deveni eu? *Cine sînt eu?*

Bowie o scutură cu blîndeţe.

– Eşti Janellen Tackett, asta eşti. Şi este suficient. Eşti mai puternică decît îţi dai seama. Cînd va veni vremea şi va trebui să îţi susţii părerile, o vei face.

– Mi-e teamă, Bowie.

– De ce ţi-e teamă?

– Că am să devin o epavă. Că nu mă voi ridica la aşteptările lor. Rîse disperată. Sau, mai exact, mi-e teamă că voi face ce vor spune alţii şi mă voi prăbuşi dacă nu o voi mai avea pe mama să mă susţină.

– Nu va fi deloc aşa, spuse el întărindu-şi cuvintele cu un gest al capului. Ai ani de experienţă. Angajaţii s-au obişnuit să te asculte. Eşti isteaţă ca o lovitură de bici. Eu am avut impresia că sînt un om inteligent. Dar cînd sînt cu tine – şi pe Dumnezeul meu nu te mint – mă simt un prost.

– Nu eşti prost, Bowie. Eşti foarte isteţ. Nimeni nu a observat scurgerile de la sonda şapte.

– A fost o alarmă falsă.

– Dar nu am ştiut pînă cînd tu nu ai instalat aparatul de testare.

Într-adevăr instalase aparatul. Datele înregistrate au confirmat presupunerea lui. Exista o scurgere pe conductă. Putea fi oriunde. Pentru a o localiza, trebuia să mute aparatul de testare pe segmente. Verificase ramificaţia, dar aceasta era închisă de ani de zile. Se simţea prost că a făcut din ţînţar armăsar.

Mîinile lui Janellen îi înconjurau talia şi el nu era în

stare să se gîndească la sondă acum.

– Îmi pare rău de mama dumneavoastră, domnişoară Janellen pentru că ştiu cît de mult o iubiţi. Speram să trăiască o bătrîneţe liniştită şi să amîne cît mai mult durerea despărţirii. Dar cu sau fără ea, dumneavoastră sînteţi propriul stăpîn. Nu trebuie să fiţi fiica sau sora... sau soţia... nimănui. Sînteţi foarte bună aşa cum sînteţi. Aveţi destulă minte să nu lăsaţi pe nimeni să vă influenţeze.

– Tu eşti prea bun pentru mine, Bowie, şopti ea.

– Of, la naiba, eu nu sînt bun de nimic.

– Nu-i adevărat! Eşti foarte bun pentru mine. Tu mă încurajezi, nu îmi speculezi slăbiciunile. Să nu mă înţelegi greşit. Îmi cunosc limitele. Ştiu că sînt inteligentă, dar nu sînt scliptoare. Nu sînt curajoasă, sînt timidă şi nu am încredere în nimeni. Nu sînt drăguţă. Nu semăn cu fraţii mei.

– Nu sînteţi drăguţă? Bowie o privea prostit. Lui i se părea foarte frumoasă. Dumnezeule, sînteţi cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o în viaţa mea, domnişoară Janellen.

Intimidată şi confuză, Janellen îşi ridică bărbia cu mîndrie.

– Nu trebuie să-mi spui asta, doar pentru ce ţi-am spus eu atunci.

Bowie tuşi stînjenit.

– Vreau să spun chiar acum că nu vă consider responsabilă pentru cuvintele acelea.

– Nu?

– Nu.

Trăsăturile feţei ei erau tulburate de emoţie.

– De ce?

El se foi stînjenit.

– Pen'că ştiu că nu aţi vorbit serios, uite de asta.

Janellen îşi umezi buzele agitată.

– De fapt, Bowie, am vorbit foarte serios.

– Cum aţi spus?

– Da, le-am spus din suflet. Şi dacă tu, adică... ştii... dacă vrei să mă săruţi din nou, n-o să mă supăr.

Lui Bowie îi bîzîia capul. Picăturile de ploaie care cădeau pe acoperiş parcă îi cădeau direct pe creier. Inima îi bătea dureros. Abia reuşi să articuleze:

– Aş vrea să vă sărut, domnişoară Janellen. Sigur că aş vrea.

Îi prinse obrajii în palme şi se apropie de gura ei. Ea îi răspunse cu căldură. De data asta nu aveau nevoie de repetiţie. Au înnodat firul exact de unde s-a rupt şi s-au sărutat pînă au rămas fără respiraţie.

– Niciodată nu am ştiut că poţi simţi aşa, Bowie.

– Nici eu. Şi am sărutat ceva la viaţa mea.

S-au sărutat din nou şi din nou, mai dulce şi mai intim.

El ar fi vrut să o mîngîie. Totuşi, din instinct, cu inocenţă copilărească, ea se lipi de el şi făcu exact ceea ce îi trecea prin minte

Sentimentele erotice erau cutremurătoare. Erau ceea ce Bowie Cato nu simţise niciodată.

Uită de toate şi îi cuprinse coapsele. Nu a fost un gest premeditat. Nu s-a gîndit la consecinţe. Dacă s-ar fi gîndit, nu ar fi făcut-o.

Exclamaţia blîndă a lui Janellen îl readuse brusc la realitatea rece şi îl umplu de ruşine şi dezgust pentru propria lui persoană.

O eliberă imediat. Fără un cuvînt, traversă bucătăria, îşi apucă cizmele, pălăria şi jacheta şi ieşi în ploaie.

Cînd ajunse la camionul din spatele garajului un

fulger tăie întunericul luminînd cerul.

Bowie îşi imaginã cã Dumnezeu a vrut sã-l pedepseascã. A greşit cu puţin ţinta.

Tunetele de afarã scuturau sticlele din rafturi şi paharele de pe masã.

– Ce furtunã! exclamã Hap Hollister turnînd un alt pahar pentru Key.

– Mã ţine legat. În seara asta trebuia sã zbor la Midland cu un petrolist şi soţia lui.

– Sînt mîndru de tine, Key. Ai avut destulã minte sã nu pleci pe vremea asta.

– Mie nu mi-a fost fricã. Femeii i-a fost, a spus cã nu vrea sã moarã într-un accident de avion.

Clătinînd din cap, Hap plecã sã-i servească pe ceilalţi clienţi. Unii jucau biliard, alţii priveau un meci de baseball la televizor. Beţivii erau grupaţi cîte doi; cîte trei.

Numai Key bea singur la un capãt de tejghea. Expresia întunecatã din privire le semnala celorlalţi cã nu este în toane bune. Incidentul de la magazin a ajuns la toate urechile din oraş, de aceea dorinţa lui tãcutã de a fi lãsat singur era respectatã de toţi clienţii tavernei.

Key bea şi se gîndea la Jody. Dar nu cu dragoste. Ar fi vrut sã-i dea mamei sale vreo douã. La spital şi mai tîrziu, cînd Janellen a dus-o acasã împotriva recomandãrilor doctorului, Jody le-a scos sufletul.

– Am sã angajez o soră medicalã sã aibã grijã de tine, Jody, i-a spus el. Janellen munceşte la birou, iar eu sînt plecat mai tot timpul. Maydale este o menajerã

bună, dar nu se poate descurca în cazuri de urgenţă, cum a fost azi dimineaţă. Trebuie să stea cineva cu tine.

– Este o idee minunată, Key! exclamă Janellen. Nu-i aşa, mamă?

Fără să o ia în seamă pe Janellen, Jody îi suflă în faţă fumul de ţigară.

– Ai hotărît singur să-mi angajezi o soră?

– Va sta aici tot timpul cît vei avea nevoie să iei şi să duci anumite lucruri.

– Mă descurc singură foarte bine, mulţumesc. Nu vreau pe nimeni în jurul meu, nu vreau să se amestece nimeni în lucrurile mele şi să mă fure pe la spate.

– Am fost la o agenţie din Dallas, continuă el răbdător. Nu ne vor trimite un hoţ. Le-am spus limpede ce dorim. Şi le-am spus clar că tu nu eşti invalidă şi nu vrei să fii deranjată. Vor căuta o soră şi o vor trimite mîine după-amiază.

Ochii lui Jody se îngustară ameninţător.

– Anulează. Cine dracu' ţi-a dat voie să hotărăşti în locul meu?

– Mamă, Key a făcut ce crede că este mai bine pentru tine.

– Îi spun eu ce este mai bine pentru mine. Vreau să-şi ia tălpăşiţa din viaţa mea. Şi tu, se răsti ea la Janellen. Ieşiţi din camera mea. Amîndoi.

Speriaţi să nu producă un alt atac, au plecat. Dar Key era bolnav de îngrijorare din cauza ei. Cînd a văzut-o întinsă pe jos în magazin, lipsită de demnitate, aproape că şi-a ieşit din minţi. Dar nu putea rămîne blînd şi înţelegător, cînd fiecare încercare a lui era primită cu venin.

La naiba, era în stare să-i tragă o bătaie bună.

Dacă nu respecta tratamentul prescris, putea muri. Numai un nebun putea sfida moartea în halul ăsta.

Zîmbind obosit, Key îşi aminti că şi el ar fi pilotat pe această furtună, dacă pasagerii ar fi acceptat.

Dar acestea erau regulile jocului, implicau riscuri, nu ştiai cum se termină.

Doctorii de la spital i-au spus fără menajamente situaţia în care se afla Jody. Ar fi avut nevoie şi de o altă părere. Ar fi vrut să asculte opiniile Larei Mallory.

– La dracu'! Îi făcu semn lui Hap să-i umple paharul.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se gîndească la Lara Mallory. Dar ca şi această băutură intoxicantă, ea i se strecurase în minte, îl pătrunsese, îl saturase. Tăcută şi invizibilă, ea era mereu prezentă şi îşi bătea joc de mintea lui.

Era copilul fratelui său? Soţul ei ştiuse? Dar *Clark* ştiuse? Faptul că acel copil a murit de o moarte violentă a precipitat sinuciderea lui Clark?

Dacă era aşa, oare el nu le era dator lui Clark – şi Larei – să meargă la Montesangre şi să afle detaliile despre moartea copilului?

La naiba! Nu. Nu era treaba lui. Nimeni nu l-a numit pe el tutorele lui Clark. Era problema ei. Să o rezolve singură. El nu avea nici un amestec.

Dar cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai convins că Ashley era nepoata lui. A încercat să nu se gîndească, dar i-a fost imposibil. I-a fost imposibil să uite şi starea devastatoare în care s-a aflat Lara cînd i-a povestit despre asasinarea fiicei ei. Dumnezeule, cum să mai rămîi întreg la minte după ce trăieşti o asemenea experienţă?

Acum cîteva săptămîni ar fi pus pariu pe viaţa lui

că nu va avea vreodată gînduri caritabile pentru Lara Mallory. După ce i-a auzit povestea, s-ar fi simţit ca un ticălos dacă nu i-ar fi fost puţină milă de ea. Şi a îmbrăţişat-o. A mîngîiat-o. A sărutat-o.

Furios, sorbi ultima picătură din pahar, apoi îl privi fix.

Da, a sărutat-o. Şi nu fost absolut deloc un gest caritabil. A sărutat-o pe amanta fratelui său, pe femeia care i-a distrus familia. Ea l-a acuzat că a profitat de starea emoţională, dar greşea. Se prefăcea că avea motivele lui, dar, pe Dumnezeul lui, cînd o săruta, în mintea lui nu a existat gîndul că ea era mincinoasa şi femeia adulteră care l-a distrus pe Clark. În braţele lui, ea nu era decît o femeie pe care îşi dorea cu disperare să o atingă. Se abătuse de la principiile pe care şi le stabilise singur – îi uitase numele.

– Nu ai nimic mai bun de făcut decît să priveşti într-un pahar? De exemplu, să oferi ceva de băut unei doamne.

Încruntîndu-se la intrusul nedorit, Key îşi ridică privirea şi o descoperi pe Darcy Winston aşezată pe scaunul de lîngă el.

– De unde ai apărut?

– M-am oprit pînă mai stă ploaia. Îmi dai ceva de băut?

Hap se apropie de ei. Key îi făcu un semn arătînd spre Darcy. El refuză alt pahar.

– Cum, beau singură? Cîtă nepoliteţe!

– Da, cam aşa ceva. Bei singură. Văd că nu înţelegi aluzia.

– Eşti îngrijorat de mama ta?

– Printre altele.

– Îmi pare rău, Key.

Key ştia că Darcy nu dă doi bani pe alţii, dar îi

mulţumi tăcut.

– Şi la ce te mai gîndeşti?

– Nu la multe.

– Mincinosule. Eşti urîcios. Are vreo legătură cu împăcarea dintre Helen Berry şi Jimmy Bradley? Aud că sînt îndrăgostiţi mai tare ca înainte.

Key îşi lăsă bărbia în piept. Chicoti dispreţuitor.

– Ce ţi se pare atît de amuzant?

– Oraşul ăsta. În cealaltă parte a lumii ar putea exploda o bombă cu hidrogen, dar oamenii din oraşul ăsta tot ar fi mai preocupaţi să afle cine se culcă cu cine.

– Tu cu cine te culci?

– Asta-i treaba mea.

– Ticălosule.

Îl privea atît de feroce, încît el izbucni în rîs.

– Dar îmbrăcată mai eşti Darcy, pentru o noapte de marţi, observă el.

Darcy era în călduri, se vedea cît de colo.

– Am fost la o întîlnire a Societăţii Librarilor.

– Eden Pass are o asemenea societate? Eu nu ştiam nici măcar dacă avem o librărie.

– Bineînţeles că avem. Şi societatea noastră are patruzeci şi doi de membri.

– Nu glumeşti? Şi cîţi ştiu să citească?

– Foarte nostim! Ha! Termină de băut paharul şi îl trînti pe tejghea. Mulţumesc. Sună-mă cînd ţi-ai recăpătat simţul umorului. Eşti nesuferit acum.

– Ce ai spus de a supărat-o aşa? îl întrebă Hap după ce o văzu ieşind.

– Contează?

Încă mai ploua, dar Key nici nu observă în drum spre maşină. Mintea lui zbura în cu totul alte direcţii. Intră în maşină şi puse cheia în contact înainte să

observe. Era întinsă pe scaunul din piele galbenă şi îşi ţinea o mînă între pulpele picioarelor.

– Ştiu ce ai.

– Nu ai nici cea mai mică idee, Darcy.

– Sînt expertă în chestiile astea. M-am născut cu al şaselea simţ. Ştiu ce doreşte un bărbat doar dacă mă uit la el.

– Nu mai spune!

– Ba spun. Cînd un bărbat o vrea, se citeşte pe el, ca şi pe o femeie.

– Dacă ar fi adevărat, în urma ta ar umbla mereu o haită de cîini.

Luînd cuvintele doar ca pe un compliment, ea întinse mîna şi îl mîngîie.

– Tu mă vrei, Key. Ştiu eu. Însă eşti prea încăpăţînat ca să-ţi ceri scuze pentru cuvintele acelea urîte, pe care mi le-ai spus.

Îl mîngîia, iar el trebuia să recunoască – avea tehnică şi funcţiona excelent.

– Este o prostie. Nici unul dintre noi nu vrea să facă primul pas spre împăcare. Dar nu are rost să ne împiedicăm de mîndrie, nu-i aşa?

Trase în jos fermoarul jeanşilor. Key, luîndu-şi aerul unui observator imparţial, o lăsă. Era curios să-şi studieze răspunsurile instinctuale. Ea începu să-l maseze uşor. El începea să se încordeze.

– Ştiam eu, oftă ea. Ştiam eu că tu ai nevoie de atingerea magică a lui Darcy.

Îi zîmbi seducător, apoi îşi aplecă gura spre coapsele lui. Ştia ea ce face.

Key îşi rezemă capul de spătar şi închise ochii. Nu o dorea pe Darcy şi de aceea era uimit să constate că trupul lui funcţiona fără raţiune. Pe de altă parte, se întrebă el, de ce să îl surprindă acest lucru? S-a

culcat cu femei pe care nici nu ştia cum le cheamă. Nu le mai ştia numărul. Trupul lui se putea descurca şi fără raţiune.

Era bucuros că Darcy nu l-a sărutat. Ar fi fost prea intim. Ar fi însemnat să dea ceva din el unei femei care nu însemna nimic pentru el. Nu o plăcea.

Dacă Darcy l-ar fi sărutat, gura ei avară ar fi distrus gustul altui sărut, pe care nu dorea să îl uite. Amintirea acelui sărut trebuia ţinută sub cheie. Din cînd în cînd şi-l amintea. Dulce şi sexy. Uneori îl nemulţumea şi se simţea ca un prost. Patetic, se gîndi Key, este felul în care oamenii doresc ceea ce nu pot avea niciodată.

Acum îşi blocă mintea şi îşi lăsă trupul să răspundă în voie. Nu a atins-o pe Darcy. A strîns volanul în mîini pînă i s-au albit degetele. Imediat după orgasm şi-a încheiat calm pantalonii.

Darcy şi-a şters buzele cu o batistă.

– Ştii de unde aflăm noi că Dumnezeu este bărbat? Key nu spuse nimic. Dacă Dumnezeu ar fi femeie ar avea gust de ciocolată.

– Încîntător!

Fie că nu a sesizat dezgustul din cuvîntul acesta, fie că l-a ignorat. Rîzînd, Darcy se lipi de el.

– Unde vrei să mergem? Sau folosim canapeaua din spate? Păcat că nu se fac maşini mai mari. Era nostim.

– Noapte bună, Darcy. Eu plec acasă.

– Pe dracu'! Nu am terminat.

– Eu am terminat.

– Vrei să spui că eu...

– Ai făcut exact ce ţi-a plăcut. Nu te-am rugat eu. Acum vrei, te rog, să-ţi mişti fundul din maşina mea ca să pot pleca?

Ea îl scuipă în faţă.

Iute ca o cobră el îşi înfipse mîna în părul ei şi o trase aproape.

– Nu te-am omorît pentru că m-ai împuşcat, dar pentru chestia asta aş putea să te omor.

Capitolul şaptesprezece

Darcy îl crezu. Temperamentul criminal al lui Key era renumit. Totuşi nu-i stătea în fire să renunţe.

– Dă-mi drumul, ticălosule.

El îşi relaxă degetele din păr.

– Ieşi!

– Plec. Dar nu înainte să-ţi spun exact ce cred despre tine. Eşti bolnav. Nu eşti rău, eşti bolnav.

– Bine. Acum că am stabilit ce este rău cu mine, ieşi.

– Eşti stricat la minte şi asta din cauza fetiţei, Berry. Din cauza Larei Mallory.

Lui Key îi zvîcni ochiul drept, dar rămase periculos de nemişcat. Ştiind că a atins o coardă sensibilă, Darcy speculă.

– Nu te simţi ridicol că ţi-ai pierdut capul după

amanta fratelui tău?

– Taci, Darcy!

– Renumita doamnă doctor îl are la degetul mic pe marele Key Tackett. Care nu a învăţat nimic din experienţa fratelui său, nu?

Ştia că trebuia să se oprească, dar nu rezista tentaţiei. Din adolescenţă îi manipulase pe toţi bărbaţii întîlniţi. Cu excepţia lui Key. Acest lucru i-a rănit amorul propriu, dar ştia că nu era fatal.

– Te-ai culcat cu ea, Key? continuă Darcy să întindă coarda. Cînd a ajuns la orgasm ţi-a strigat numele sau a strigat numele dragului de Clark? Mă întreb cine a iubit-o mai bine, senatorul Clark Tackett ori frăţiorul lui? Asta te atrage la ea? Vrei să dovedeşti că eşti la fel de bun ca şi Clark?

Key făcu o mişcare atît de bruscă, încît ea tresări violent. Deschise portiera. O prinse de rochie şi o împinse din maşină, în noroi.

Nu auzi ţipetele şi blestemele ei. Urcă în maşină şi porni motorul. Darcy se prinse de mînerul portierei.

– Unde pleci, Key? Să o vizitezi pe amanta fratelui tău? Dacă se află, ai să fii de rîsul lumii. Şi poţi să pui pariu că o să se afle. Am să am eu grijă. Şi dacă nu ţi se pare nostim că este o tîrfă, aminteşte-ţi că este tîrfa fratelui tău.

– Măcar tîrfele pun preţ pe ele, Darcy. Tu nu ai nici un preţ.

Porni maşina şi o stropi cu noroi.

Ea continua să strige în urma lui. Rămasă singură în ploaie, Darcy se hotărî să-i dea ticălosului o lecţie. Va afla slăbiciunea lui Key şi va găsi o modalitate să o speculeze. Dar nu în noaptea asta. Va aştepta să se calmeze şi să abordeze problema analitic.

Se clătină îndreptîndu-se spre maşina ei. De un singur lucru era sigură – nimeni nu o trata pe doamna Fergus Winston cum o tratase Key, şi nu va rămîne nepedepsit.

– Mulţumesc, domnilor, spuse Lara încheindu-şi cuvîntul în faţa membrilor consiliului de conducere al şcolii din Eden Pass. Sper să analizaţi cu atenţie propunerile mele privind educaţia sexuală. Dacă mai aveţi nevoie de informaţii, nu ezitaţi să mă sunaţi.

– Ne-aţi adus cîteva argumente foarte convingătoare şi interesante, spuse Ferus Winston. Este un subiect delicat. Trebuie să-l gîndim bine. Ar putea dura o săptămînă sau două, pînă să luăm o hotărîre.

– Înţeleg. Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat...

Lara se întrerupse cînd uşa se trînti de perete. Toţi ochii se întoarseră uimiţi. Darcy Winston intrase în sala de şedinţe. Împreună cu ea era Jody Tackett.

Lara aproape că tresări văzînd cu cîtă răutate o privea Darcy. Avea un aer arogant şi nu zîmbea. Jody nu aruncă nici măcar o privire în direcţia Larei.

Agitaţi, cîţiva bărbaţi se ridicară în picioare. Numai Fergus vorbi. I se adresa soţiei sale dar nu-şi lua ochii de la Jody Tackett.

– Ce cauţi aici, Darcy? Este o şedinţă închisă.

– Nu mai este, interveni Jody care nu arăta bine dar avea vocea la fel de penetrantă.

– A insistat să vină cu mine, se explică Darcy. Fergus reuşi în sfîrşit să privească spre soţia lui. Îmi pare rău, Fergus. Ştiu că m-ai rugat să nu dezvălui problemele înscrise pe agenda consiliului, dar în privinţa subiectului de faţă am cîteva resentimente şi trebuia să fac ceva.

Lara se ridică în picioare.

– Pentru moment, eu am cuvîntul, doamnă Winston. Dacă doriţi să vă adresaţi consiliului, vă sugerez să o faceţi respectînd rutina normală, ca şi mine. Sau regulile nu sînt la fel pentru toţi? Îl privi pe Fergus.

Fergus se uita la Jody de parcă vedea otravă. Ar fi strîns-o de gît pe nevastă-sa că a adus-o aici, unde el era preşedinte.

– Doctoriţa Mallory are dreptate, spuse el. Dacă tu şi Jody aveţi ceva de spus, vă rog să fiţi corecte. Nu puteţi da buzna aici să întrerupeţi şedinţa.

– Nu am fi făcut-o, dar...

– Ei vor vorbi pentru mine. Nervoasă, Jody se apropie de masă. V-aţi pierdut minţile?

Ochii se lăsară în jos. Nimeni nu vorbea. Într-un tîrziu, Fergus îi arătă un scaun.

– Prefer să stau în picioare.

– Cum doreşti.

– Întotdeauna am făcut cum am dorit.

Animozitatea dintre ei era aproape palpabilă. Ceilalţi păreau stînjeniţi, dar Lara nu se lăsă intimidată.

– Domnule Winston, insist ca acest consiliu să accepte să concluzionăm şedinţa.

Era ignorată de toţi. Jody se întoarse spre reve-

rendul Massey, pastorul bisericii locale.

– Nu te pot înţelege, pastore. În fiecare duminică predici despre păcate. Şi totuşi ai permis unei femei adultere să le vorbească tinerilor despre sex? Pufni dispreţuitor – mă întreb de ce mai dau contribuţia la biserică.

– Nu am tras concluziile, Jody, spuse bărbatul moale. Am ascultat propunerile doctoriţei Mallory. Fii convinsă că ea nu încurajează păcatul.

– Oare? Jody privi în direcţia lui Darcy. Spune-le ce mi-ai spus mie.

Darcy făcu un pas înainte şi începu cu o voce agitată:

– Acum cîteva săptămîni am dus-o pe Heather la un control. După aceea, fata mi-a spus că doctoriţa a sfătuit-o să aibă prezervative de cîte ori se întîlneşte cu un băiat.

– Nu aşa am spus! strigă Lara. Am prevenit-o pe Heather în privinţa pericolelor care o pasc dacă nu foloseşte prezervative. Este evident că tot ce am spus este reluat acum deformat. Fie că ea nu a înţeles, fie că doamna Winston rearanjează cuvintele pentru un scop anume.

– Eu nu fac aşa ceva, se răsti Darcy. Nu numai asta, dar i-a spus lui Heather să-şi anunţe prietenele să procedeze la fel. Acum spuneţi, nu înseamnă asta să încurajezi copiii la prostii? Nu-i nevoie decît de o sugestie. Şi ştiţi cum sînt copiii. Să le spui să aibă prezervative, înseamnă să le dai mînă liberă pentru... ştiţi dumneavoastră.

Lara ar fi vrut să le spună de ce a adus-o Darcy la control pe Heather. Dar ar fi însemnat să violeze

încrederea pacientului. Zîmbetul insinuant de pe faţa lui Darcy arăta că ea ştie acest lucru.

– Am prevenit-o pe Heather împotriva promiscuităţii şi schimbării dese a partenerilor. I-am sugerat să-şi informeze şi prietenele. Dar sub nici o formă nu i-am sugerat să întreţină relaţii sexuale anormale.

– Chiar dacă sînteţi expertă în materie?

– Darcy, te rog, interveni Fergus. Să lăsăm viaţa personală. Trebuie să ne ocupăm de tinerii din comunitatea noastră.

– Amin, intonă reverendul. La drept vorbind, aş avea reţineri în privinţa propunerilor. Tinerii noştri au şi aşa destule tentaţii. Mintea lor este foarte fertilă. Nu trebuie să le plantăm seminţe care să le atingă spiritul.

– Ţineţi predica pentru duminică preotule, spuse Jody. Mă bucur însă să constat că pot conta pe votul tău împotriva acestei idei.

Privirea îi alunecă încet în jurul mesei, oprindu-se pe fiecare membru al consiliului. Peste Lara trecu de parcă nici nu ar fi existat.

– Cînd vă veţi gîndi la asta, sînt sigură că veţi ajunge toţi la aceeaşi concluzie. Dacă nu veţi ajunge, va trebui să-mi reconsider planurile.

– Ce planuri?

– Fiul meu Clark a iubit fiecare zi petrecută la şcoala din Eden Pass care l-a pregătit pentru cariera politică. Ar fi vrut ca numele său să fie legat de şcoală. Să zicem *Gimnaziul Clark Tackett al Treilea.* Stadionul este o ruină. Tabelele de scor sînt drăguţe, dar nu ar fi mai bune electronice? Nu ar fi ceva extra-

ordinar ca Eden Pass să aibă una? Am face de rîs celelelalte şcoli mai mari.

Lara îşi lăsă capul în piept. Auzea deja cuiele bătute în sicriul în care va fi îngropată propunerea ei.

Jody aştepta ca minţile lor lacome să devoreze momeala.

– M-am născut în Eden Pass. Am trăit aici toată viaţa mea. Am făcut aici douăsprezece clase. Şi copiii mei. Întotdeauna m-am mîndrit că şcoala noastră este una dintre cele mai bune. Bătu cu pumnul în masă. Îmi voi schimba această părere într-o secundă, dacă o veţi primi pe această femeie sub acoperişul şcolii. Pentru Dumnezeu, de ce nu luaţi în seamă ce ştie toată ţara despre ea? Doriţi ca o asemenea femeie să vă influenţeze copiii? Era roşie la faţă şi respira greu. Mai bine mor decît să o las să mă atingă. Şi eu nu arunc cuvinte. Toată lumea ştie ce s-a întîmplat la magazin.

– Aţi înscris, doamnă Tackett. Larei îi era teamă că Jody este pe punctul de a face o altă criză. Nu dorea să fie cauza acestei crize. Sînt convinsă că toţi cei prezenţi ştiu că aţi refuzat să vă ajut. Nu voi lupta cu dumneavoastră într-o încleştare care nu este de demnitatea mea. Ştiu că nu pot cîştiga. Eu nu am resurse pentru a mitui consiliul cu un stadion.

– Staţi puţin, se bîlbîi preotul. Nu-mi place ce sugeraţi.

Lara îl ignoră.

– În primul rînd, renunţ, pentru că mă tem că o ceartă v-ar putea fi fatală.

Jody o privi pentru prima dată.

– Greşeşti. Nu voi muri pînă nu te voi vedea alungată din oraş. Din oraşul meu. Din oraşul lui Clark. Nu-mi voi afla liniştea pînă nu vei pleca şi pînă nu va fi din nou aer curat.

Lara îşi strînse calmă hîrtiile de pe masă.

– Vă mulţumesc domnilor pentru atenţia dumneavoastră. Dacă nu voi primi nici un răspuns voi presupune că propunerea mea a fost respinsă.

Nici unul nu a avut curajul să o privească în ochi. Lara ieşi mîndră din cameră. Darcy porni după ea. Lara nu se opri decît la intrarea principală. Acolo se întoarse şi o înfruntă pe Darcy.

– Ştiu de ce mă urăşte Jody Tackett. Dar dumneata de ce mă urăşti? Ce ţi-am făcut?

– Cred că oamenii ar trebui să stea acolo unde le este locul. Nu trebuia să vii la Eden Pass. Locul tău nu este aici. Nu va fi niciodată.

– Ce îţi pasă dumitale unde este locul meu? În ce fel sînt eu o ameninţare pentru dumneata, doamnă Winston? Darcy pufni dispreţuitor. Pentru că acesta este motivul, sînt sigură. Pentru un motiv oarecare, mă consideri o ameninţare.

Oare ura lui Darcy era legată de Key Tackett? Era un gînd incomod.

– Crede-mă, doamnă Winston, nu ai nimic care să-mi trebuiască.

Darcy îşi umezi buzele cu vîrful limbii, ca pisica la borcanul cu smîntînă.

– Nici măcar o fiică?

Larei i se tăie respiraţia simţind cruzimea celeilalte femei.

– Te-am subapreciat, îi spuse. Nu numai că eşti

o egoistă, demnă de dispreţ, dar ai şi un venin mortal.

– Calitatea întîi, doctore Mallory. Cînd este vorba de ceea ce vreau eu, nu admit scrupule. De aceea sînt periculoasă. Reţine această informaţie şi ia-o cu tine cînd pleci din oraş.

– Nu plec. Indiferent ce spui dumneata sau Jody Tackett, indiferent de ameninţări, nu mă veţi alunga din oraş.

Darcy zîmbi.

– Va fi o adevărată distracţie.

Rîzînd, se întoarse şi intră în clădire. Hohotele ei se auzeau lugubru în holurile cavernoase.

Darcy îşi suflă nasul în batista brodată.

– Nu suport să te văd furios pe mine, Fergus.

După ce a dus-o pe Jody acasă, Darcy a venit acasă la ea unde o aştepta Fergus. Îl văzuse furios cu alţii, niciodată cu ea. Se sperie. Fergus era coarda ei de siguranţă. El exista de fiecare dată cînd ceva nu mergea bine.

– Te rog să nu mai ţipi la mine, îl ruga ea cu voce tremurătoare.

– Iartă-mă. Nu am vrut să ţip.

– Am făcut-o pentru tine, se scuză ea ştergîndu-şi rimelul care se amestecase cu lacrimile.

– Nu înţeleg, Darcy.

– Doctoriţa asta te-a pus într-o situaţie imposibilă. Pentru că eşti preşedintele consiliului trebuia să fii drăguţ cu ea şi a trebuit să o primeşti în audienţă. Da?

– Da.

– Dar eu ştiu că tu nu ai vrea să o laşi să le facă educaţie sexuală copiilor, inclusiv fiicei noastre. Am încercat să te scot dintr-o situaţie delicată.

– Aducînd-o pe Jody Tackett? Nu ai învăţat nimic în toţi aceşti ani? Nu vreau să am de-a face cu Jody. Cu atît mai puţin nu vreau ca ea să mă scoată dintr-o încurcătură. Este ultimul om din lumea asta căruia aş dori să-i datorez ceva.

– Ştiu, ştiu, Fergus. Dar momentele disperate cer măsuri disperate.

– Nu voi fi niciodată atît de disperat încît să-i cer ajutorul lui Jody. Singura dată cînd am avut încredere în ea, am fost înşelat şi stigmatizat. Ani de zile au rîs oamenii de mine.

– Dar acum nu rîd oamenii de tine.

– Pentru că am muncit şi sînt un om respectabil. Numele meu înseamnă ceva în acest oraş în ciuda lui Jody Tackett.

– Relaxează-te. I-ai dat o lecţie.

– Nu este suficientă. Niciodată nu va fi.

– Cearta s-a terminat, Fergus, şi tu ai cîştigat. Ea este bătrînă acum.

– Numai cu cîţiva ani mai mult decît mine.

– În comparaţie cu tine, este pe ducă. Şi doctoriţa este responsabilă pentru asta.

– A spus multe lucruri de bun simţ.

Darcy îşi muşcă buza oprind critica.

– Sînt sigură. Este isteaţă. Are diplome pe toţi pereţii. Duse batista la ochi. Şi eu ce sînt? O soţie ignorantă. Ce ştiu eu?

– O, scumpo, iartă-mă!

Fergus se aşează lîngă ea pe pat şi o îmbrăţişă. În ani, ea reuşise să-l convingă că era foarte sensibilă la lipsa ei de educaţie. Folosea de fiecare dată acest lucru ca o armă.

– Nu am vrut să spun că doctoriţa este mai deşteaptă decît tine.

O lacrimă elocventă se rostogoli pe obrazul lui Darcy.

– Este. Ştie să manipuleze oamenii. Poate pentru că a fost înconjurată de politicieni. I-a sucit capul şi lui Heather. Şi tu i-ai luat apărarea împotriva mea.

– Nu, scumpiţo. Nu este aşa. Dar n-am suportat să te văd împreună cu Jody.

– Am făcut-o pentru că am crezut că ai nevoie. Dumnezeu mi-e martor. Am vrut să o pun pe doctoriţa Mallory la locul ei. Şi cine o putea face mai bine decît duşmanul ei declarat? Tu nu înţelegi, Fergus? Jody a făcut în locul tău tot ce a fost bîrît.

Cute adînci îi brăzdară fruntea.

– Nu m-am gîndit la asta.

Darcy îl privi printre gene.

– Crezi că doctoriţa este drăguţă?

– Drăguţă? Păi, cred că da.

– Mai drăguţă decît mine?

– Nu, scumpo. Nu există femeie mai drăguţă decît tine.

– Şi eu sînt a ta, Fergus, şopti Darcy alintat. Tu eşti cel mai bun soţ din lume. Crezi că sînt rea dacă aş vrea să facem dragoste acum?

– În miezul zilei?

– Ştiu, este obraznic, dar Fergus, ştii ce mult te vreau?

– Heather ar putea să..

– Are antrenament. Te rog, scumpule? Cînd îmi arăţi cît eşti de bărbat şi ţipi puţin la mine, mă înfierbînt toată. Ştii... acolo.

Mărul lui Adam aluneca agitat.

– Nici... nici nu mi-a trecut prin cap.

– Uite, vezi singur. Îi luă mîna şi i-o strecură sub fustă.

În cîteva minute, Fergus uită toată cearta. Darcy îl sărută, îl mîngîie şi îl alintă.

Dacă Fergus bănuise vreodată că a fost manipulat, fu foarte dispus să ignore acest gînd.

I-au trebuit două săptămîni Larei să admită că ameninţările lui Darcy Winston şi Jody Tackett aveau substanţă. După douăzeci şi una de zile, era blocată. După accidentul din magazin, Lara nu a avut nici un pacient.

Conştiincioasă, Nancy venea la serviciu în fiecare zi şi îşi găsea de lucru. Lara îşi umplea timpul cu reviste medicale. Se amăgea că îi sînt de folos.

Nu mai auzise nimic de avocatul angajat de Jack şi Marion Leonard. Dacă ar fi fost dată în judecată, ar fi fost înştiinţată. Dacă s-ar fi întîmplat era convinsă că, odată faptele cunoscute, ea şi-ar fi recăpătat respectul. Totuşi publicitatea negativă a avut efecte devastatoare şi demoralizatoare.

Consiliul şcolii nu a mai contactat-o. Darcy şi-a ridicat prietenele împotriva ei. Zilnic ziarul era plin de scrisori scrise de părinţi reticenţi la ideile ei. Consen-

sul general era că Eden Pass nu era pregătit pentru programe imorale. Dezaprobarea era vehementă.

Oriunde mergea era fie ignorată, fie privită crunt pentru că a îndrăznit să abordeze acest subiect.

Era o damnată. Hester Prynne din Eden Pass. Dacă nu ar fi trăit-o pe propria-i piele nu ar fi crezut că se poate întîmpla în America contemporană. Începuse să creadă că profeţiile lui Jody puteau deveni realitate: va trăi pînă cînd o va alunga din oraş pe Lara Mallory.

Dar nu înainte de a obţine lucrul pentru care venise aici.

Familia Tackett făcuse din ea o paria. I-au sabotat practica medicală. Dar să fie al naibii dacă îl va lăsa pe Key să îi ignore cererea. El o va duce la Montesangre. Acum!

Capitolul optsprezece

– Este aici?

Lincoln-ul galben era parcat în faţa hangarului.

– Nu, doamnă doctor, nu este, spuse Balky onest. Dar trebuie să sosească astă seară. Doar dacă nu va hotărî să rămînă la Texarkana. Cu Key nu ştii niciodată.

– Te deranjează dacă mai stau o vreme pe-aici?

– Deloc. Dar s-ar putea să vă pierdeţi timpul.

– Aştept.

Omul clătină din cap sugestiv, uimit de căile misterioase ale semenilor săi. Înţelegea mult mai profund motoarele pe care le repara. Încă mormăind, mecanicul plecă din nou la avionul pe care-l verifica în momentul în care venise Lara.

Lara preferă să aştepte în afara hangarului, unde

aerul era mai puţin înăbuşitor. După o jumătate de oră, văzu licărind luminile avionului. Cerul era senin, de un albastru profund la est, cu nuanţe de roşu auriu la apus. Key îi povestise odată cîtă linişte îi dădea zborul. În nopţi ca aceasta, ea ar fi putut chiar să simtă legătura mistică dintre el şi spaţiul infinit.

Execută o aterizare perfectă, apoi îndreptă aparatul spre hangar. Cînd coborî din cabină, dădu cu ochii de ea. Expresia de pe chipul lui nu înregistră nici surpriză, nici bucurie, nici politeţe, nici mînie, nici dezamăgire. Se apropie de ea.

– În Hawaï, cînd eşti întîmpinat de o fată frumoasă, înseamnă că faci dragoste. Zîmbi, arătîndu-şi dinţii strălucitori.

– Înţeleg.

– O doamnă isteaţă ca tine, nu putea să nu înţeleagă.

Lara îşi potrivi pasul după pasul lui.

– Ce faci acum? Adică, acum, că ai terminat zborul.

– Îi dau cheile lui Balky şi plec.

– Atît?

– Mai întîi îmi iau banii.

– Ce ai transportat astăzi?

– O turmă de vite şi pe fermier, în Arkansas.

– Este un avion drăguţ.

– În valoare de nouăzeci şi cinci de mii de dolari. Un *Queen Air.*

– Sună frumos.

– Nu-i aşa? Zîmbind, Key intră în hangar. Salut, Balky. Mecanicul se întoarse şi Key îi aruncă cheile.

– Vreo problemă?

– Zbor uşor. Unde-s banii?

Balky îşi şterse mîinile şi intră în cămăruţa unde îl găsise Lara dormind. Dintr-un sertar scoase un plic standard şi i-l întinse lui Key.

– Mulţumesc.

– Pentru ce?

Balky plecă să-şi vadă de treabă. Key deschise plicul şi numără banii, apoi puse plicul în buzunarul cămăşii.

– Te-a plătit cu bani gheaţă?

– Îhî!

– Nu cu factură? Nu este înregistrată tranzacţia?

– Eu am înţelegeri verbale cu clienţii mei. De ce să îi mai implic şi pe alţii?

– Cum ar fi serviciul fiscal?

– Îmi plătesc taxele.

– Hmmm.

– Să fac munţi de hîrtii pentru fiecare zbor? Cine are nevoie de ele?

– Nu trebuie să anunţi zborul?

– Pînă la o mie două sute de picioare, este spaţiu aerian necontrolat.

– Nu depăşeşti niciodată cele o mie două sute de picioare?

– Te interesează lecţiile de zbor, doamnă doctor? Am diplomă de instructor şi te pot instrui imediat. Iau mult, dar sînt bun.

– Nu mă interesează lecţiile de zbor.

– Nu? Ai venit aşa, din întîmplare?

– Nu, am vrut să-ţi vorbesc.

– Sînt numai urechi. Scoase o bere din frigider, se rezemă de un perete şi o privi aşteptînd.

– Vreau să-ţi ofer o cursă.

Îşi lăsă în jos mîna în care ţinea cutia cu bere şi o privi intens,

– Deci, nu vrei lecţii de zbor şi bănuiesc că nu ai o urgenţă la spital.

– Nu.

El o privi din nou, lung, apoi întrebă:

– Mor de curiozitate.

– Vreau să mă duci în Montesangre.

Îşi termină calm berea şi aruncă la gunoi cutia. Se aşeză pe scaun şi îşi propti picioarele de marginea biroului.

Lara rămase în picioare. Nici nu avea unde să se aşeze.

– Mi-ai cerut-o numai o dată şi te-am refuzat. Cumva nu auzi bine?

– Nu glumesc.

– Aha, nu glumeşti! Scuză-mă. Hmmm! Te gîndeşti cumva să te paraşutezi acolo?

Lara îşi încrucişă braţele pe piept.

– Bineînţeles că nu.

– Doar nu vrei să sugerezi o aterizare în Montesangre? Pentru că, dacă la asta te gîndeşti, înseamnă că nu eşti sănătoasă la minte.

– Sînt foarte serioasă.

– Şi eu, doamnă doctor. Cum stai cu spaniola? Poate vrei să mai înveţi ceva. Ştii cum se traduce Montesangre?

– Da, Muntele însîngerat şi ştiu de la prima mînă că este o traducere *ad litteram*. Eu am simţit sîngele fetiţei mele pe mîini.

Key se ridică în picioare.

– Şi atunci, de ce naiba vrei să te întorci acolo?

– Ştii de ce. De ani de zile încerc să ajung acolo, din momentul în care mi-am recăpătat cunoştinţa în spital la Miami. Dar nu pot ajunge acolo prin canale normale. Sînt blocate.

– Aşadar, eu sînt un canal anormal.

– Într-un fel.

– Da, tot într-un anume fel, acolo oamenii sînt ucişi.

– Sînt conştientă de acest lucru.

– Şi totuşi vrei să mergi?

– Trebuie.

– Dar eu nu trebuie să merg.

– Nu, nu trebuie să mergi. M-am gîndit că ai putea-o privi ca pe o aventură.

– Ei bine, nu mai gîndi aşa. Mi s-a spus în multe feluri, dar nimeni nu mi-a spus că sînt nebun. Dacă vrei să ajungi acolo şi să fii împuşcată, n-ai decît, este treaba ta, dar mie mi-e drag de mine şi te rog să mă ştergi de pe listă.

– Ascultă-mă pînă la capăt, Key.

– Nu mă interesează.

– Eşti dator să mă asculţi!

– Nu mă interesează.

– Atunci vei fi mulţumit să afli că nu am nici un pacient în clinică din dimineaţa în care mama ta a suferit atacul. Jody mi-a respins serviciile. Tu m-ai alungat în faţa oamenilor.

– Nu aveam timp de politeţuri. Mama mea era la un pas de moarte.

– Exact! Şi cînd oamenii au văzut că familia Tackett preferă să moară decît să accepte ajutorul meu,

cei cîţiva pacienţi pe care-i aveam, au dispărut în ceaţă. Luni de muncă au fost distruse. Încrederea pe care le-o cîştigasem atît de greu a fost invalidată de cîteva cuvinte răstite. De atunci, îmi mănînc mîinile, nu am altceva mai bun de făcut.

– Mi se rupe inima.

Lara inspiră adînc pentru a-şi domoli furia.

– Am vrut să le fac educaţie sexuală elevilor de liceu. Este vital pentru ei.

– Mda, am citit în ziare.

– Ceea ce nu au scris ziarele, nu ştii – Jody a mituit consiliul de conducere cu un teren de sport, pentru a-mi respinge programul.

– Dar ştii cum să dai foc oamenilor, nu glumă!

– În comparaţie cu mama ta, eu sînt o amatoare. Imediat ce a terminat cu mine, puţina credibilitate care mi-a mai rămas, a fost distrusă de Darcy, amanta ta.

– Ştii, am auzit despre cazuri mentale ca al tău. Se numesc complexe de persecuţie.

– Am închis în mod oficial clinica. Am concediat-o pe Nancy astăzi. Cariera mea a fost temporar suspendată. Deci aţi obţinut ceea ce aţi dorit. Familia ta mi-a demolat practic orice şansă de a practica medicina la Eden Pass. Dacă le punem pe toate în balanţă, cred că îmi datorezi ceva.

– Nu-ţi datorez o iotă.

– Am închis clinica, dar asta nu înseamnă că plec din oraş. Ajunsese la ultima carte. Trebuia să joace asul. Mama ta a jurat să mă vadă alungată din Eden Pass. Mi-e teamă că nu va reuşi. Pot rămîne aici, fără să muncesc, pînă cînd îmi termin economiile din bancă. Dacă sînt atentă cu banii, îmi ajung cîţiva ani

buni.

– Este o prostie. Îţi place prea mult medicina. Nu vei renunţa.

– Nu aş vrea, dar o voi face.

– Numai pentru a ne sfida?

– Exact. Totuşi, sînt dispusă să facem un tîrg. Te voi scuti pe tine şi familia ta de griji, cu condiţia să mă duci în America Centrală. Imediat ce ne întoarcem, voi părăsi oraşul. Crede-mă, nici mie nu-mi va fi greu să plec. M-am săturat de lupte şi bîrfe. M-am săturat să mă cenzurez de fiecare dată cînd ies între oameni. Să-ţi spun ceva, zise Lara sprijinindu-se de birou, oamenii din Eden Pass nu au trecut testul. Sînt plini de prejudecăţi, înguşti la minte, ipocriţi şi laşi, supuşi ambiţiilor unei bătrîne înveninate. Du-mă la Montesangre, Key şi vă voi lăsa vouă acest oraş, nu pentru că eu nu sînt suficient de bună pentru el, ci pentru că el nu este destul de bun pentru mine.

Timp de cîteva secunde, el nu spuse nimic, apoi, întinse mîinile, într-un gest de neajutorare.

– Numai atît? Asta-i tot?

Lara dădu din cap, hotărîtă.

– Bine, acum trebuie să plec. Mi-e o foame de lup şi Janellen mă aşteaptă la cină.

Lara îl prinse de mînecă.

– Nu mă trata cu superioritate, ticălosule! M-aţi distrus, mi-aţi distrus meseria, dar nu te voi lăsa să mă ignori.

El îşi trase mîna cu un gest brusc.

– Ştii ceva? Eu nu dau doi bani pe politica locală şi pe bîrfe. Ceea ce face mama mea cu consiliul de conducere al şcolii sau cu altcineva este treaba ei.

Dacă nu sînt implicat direct, eu stau departe de oala care fierbe. Presupun că eşti un medic bun şi clinica ţi-a picat exact la momentul oportun, dar nu mă interesează dacă acolo faci operaţii pe creier, sau îţi rozi unghiile, sau o închizi. Darcy Winston *nu* este amanta mea. Şi dacă vrei să-ţi bagi nasul în treburile guvernului, bine, este treaba ta. Dar nu conta pe mine.

– Ce comod este să fii deodată etic! exclamă Lara, arătînd spre buzunar. Faci ilegal zboruri şi asta în fiecare zi!

– Faptul că te-am refuzat nu are nici o legătură cu etica. Nu am nici cea mai mică dorinţă de a fi ucis. Şi pe urmă, nu am încredere în motivaţia ta. Ţi-ai pierdut...

– Şi dacă Ashley trăieşte?

Key înmărmuri şi o privi tăios.

– Uh! Te rog să mă scuzi, Key. Balky era în pragul uşii, privind nesigur de la unul la altul. Eu plec. Vrei tu să încui?

– Sigur, Balky. Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă doctor.

– Noapte bună.

Au ascultat încordaţi cum se îndepărtează. Întreruperea lui a mai împrăştiat tensiunea, dar numai foarte puţin. Key îi întoarse spatele şi îşi trecu degetele prin păr.

– Este posibil?

– Probabil că nu. Problema este că eu vreau *să ştiu.* Cred că într-un colţişor din mintea mea am avut întotdeauna speranţa nebună că ea a supravieţuit într-un mod miraculos. Trupul ei nu a fost trimis odată cu cel al tatălui ei. Îşi masa ceafa obosită. Sigur, ca

medic, ştiu exact că rana a fost gravă, ştiu că este foarte puţin probabil. A murit şi a fost înmormîntată acolo. Într-un loc îndepărtat şi străin. Nu pot trăi cu gîndul acesta. Chiar de-ar fi să mor, vreau să aduc în pămînt american rămăşiţele ei pămînteşti.

Key o privi, dar nu spuse nimic.

– Am nevoie de tine, continuă ea să-l preseze. Într-un fel sau altul, vreau să o scot pe fetiţa mea de acolo şi să o aduc acasă. Dar nu pot intra în ţară. Chiar şi naţiunile aliate lor au foarte puţine linii aviatice cu ei, pentru că acolo este o rebeliune continuă. Cînd şi dacă voi ajunge acolo, ca unui cetăţean american, mi se va respinge viza de intrare în ţară şi voi fi trimisă înapoi cu primul avion.

– Supoziţie corectă.

– Mai mult decît o supoziţie. Am fost în contact cu mai multe persoane, aflate în situaţia mea. Mulţi americani au rude şi prieteni în Montesangre şi nu ştiu ce s-a întîmplat cu ei. Misiunea de a afla cîte ceva, a eşuat. Dacă au ajuns totuşi pînă la Ciudad Central, au fost trataţi cu brutalitate. Unii dintre ei au stat închişi ore întregi, chiar zile, înainte de a fi aduşi la aeroport, la prima cursă. Unii au spus că abia au scăpat cu viaţă, iar eu îi cred.

– De aceea nu vreau să merg acolo, spuse Key.

– Dacă există un om care poate ajunge acolo cu un avion, acel om eşti tu. Clark mi-a povestit mereu despre talentul tău. Mi-a spus cum ai zburat în condiţii imposibile, pentru a duce provizii, pentru a salva oameni; mi-a spus că ai riscat enorm – cu cît erau mai periculoase situaţiile, cu atît erai mai încîntat. Lara se opri să respire. Să zicem că ai fi de acord să o faci, ai

putea face rost de un avion?

– Este o presupunere îndrăzneaţă.

– Să vorbim de dragul vorbelor. Ai găsi un avion?

El rămase pe gînduri.

– Am un prieten care m-a rugat să-i accidentez avionul, pentru a lua banii de la asigurare. Este înglodat în datorii. Mi-a oferit treizeci la sută din cîştig. Dacă mai trăiesc după aceea.

– Şi poţi face asta? Să faci în mod deliberat un accident de avion şi să trăieşti?

– Dacă o faci cum trebuie... zîmbi evaziv. Oferta lui a fost tentantă. Dar nu merita riscul.

– Omul acela mai are greutăţi materiale?

– Da, din cîte am auzit.

– Mai are şi avionul?

– Da, din cîte am auzit.

– Deci ar fi de acord să-l iei pentru o asemenea cursă, cu o potenţială situaţie periculoasă. Dacă avionul nu ajunge înapoi, el îşi poate ridica banii de la asigurări şi îi poate avea pe toţi. Dacă ajungem înapoi, va primi banii pe care-i vom da noi. Cît ar putea cere pentru închiriere?

– Este un avion frumuşel. *Cessna 310.* Nu-i chiar vechi. Luînd în considerare distanţa... să zicem douăzeci de mii.

– Douăzeci de mii, repetă ea. Atît de mult?

– Curat. În afară de comisionul meu.

– Comisionul tău?

– Păi, dacă îmi pun viaţa în pericol şi mă fac ţintă vie pentru trupele de guerrilă, poţi să fii al naibii de sigură că va fi şi un comision.

După expresia din ochii lui, Lara îşi dădu seama

că îi va cere mulţi bani.

– Cît de mult, Key?

– O sută de mii. Văzînd şocul din ochii ei, el adăugă: Plătiţi cu o zi înainte de plecare.

– Aproape tot ce am eu.

El ridică din umeri, nepăsător.

– Ghinion! Cred că nu va trebui să ne ducem la împuşcături, pînă la urmă. Mă bucur. Nu-mi plac.

Încercă din nou să treacă de ea. De data asta, Lara îi blocă drumul şi îi prinse amîndouă mîinile.

– Nu-mi place ce faci! Cred că ştii că nu-mi place, pentru că altfel nu ai face-o.

– Ce să fac?

– Să fii corect. Să mă convingi să renunţ. Ştii cît este de important pentru mine?

– Şi, cît de important este pentru tine?

– Extrem de important. Altfel, crezi că aş fi apelat la serviciile unui Tackett pentru acest lucru?

Apropierea trupului ei era tulburătoare. La fel erau pentru ea, ochii lui pătrunzători. Dar nu îi va da satisfacţia de a şti asta. Îşi ţinea bărbia ridicată, mîndră, îl privea fix.

– Ai putea merge chiar atît de departe încît ai fi în stare să-mi spui că sînt ultima ta şansă, nu-i aşa, Lara?

– Tu eşti motivul pentru care am venit în Eden Pass. Afirmaţia ei l-a luat complet pe nepregătite, exact aşa cum ghicise ea. Clark mi-a oferit o şansă de aur pentru a-mi practica meseria, dar aş fi refuzat-o dacă nu erai tu. Am vrut să-l întîlnesc pe acest diavol de frate, care poate pilota orice, oricînd. Ştiam că eşti mai tot timpul plecat, dar mai ştiam că tot vei veni,

mai devreme sau mai tîrziu. Am hotărît să te conving să mă duci la Montesangre, oricît m-ar costa. În sensul cel mai adevărat al cuvintelor, da, eşti ultima mea şansă.

O ascultase concentrat, uimit vizibil de faptul că ea a recunoscut. Îşi reveni repede însă. Un zîmbet sugestiv i se întinse pe faţă.

– Aşadar, pot să-mi spun preţul?

– Ai spus deja. O sută de mii de dolari.

Leneş, el întinse o mînă şi o mîngîie pe obraz.

– La care sînt dispus să renunţ, dacă mă culc cu tine.

Mîna ei alergă în sus să o respingă pe a lui, dar îi prinse încheietura, încleştîndu-se de el cu toată puterea.

– Trebuia să ştiu că şi din asta vei face un lucru urît. Am încercat să fac apel la bunul tău simţ, dar nu ai aşa ceva. Nu te simţi responsabil decît faţă de propria ta persoană.

– Începi să înveţi, doctore, şopti el. Nici nu-ţi dai seama ce sentiment de eliberare am, cînd nu mă urmăreşte nici o obligaţie.

– Nici o obligaţie? Fratele dumitale este parţial responsabil de moartea lui Ashley. Dintre noi, toţi ceilalţi păcătoşi, fetiţa mea a fost victima cea mai inocentă. Eu îl consider pe Clark vinovat. Aşa cum mă consider şi pe mine.

Lara îşi lăsă mîna pe lîngă corp.

– Cînd este vorba de Ashley, eu nu mai am mîndrie. N-o voi mai vedea niciodată jucîndu-se, sau cîntînd la pian, sau sărutîndu-şi păcătoasa de mamă, sau rostind rugăciunea la culcare. Vreau numai ce

pot avea. Şi asta este aducerea ei pe pămîntul american. Dacă a mă culca cu tine este singurul mod de a-mi realiza această dorinţă, atunci este un preţ mic.

Pasiunea cu care o asculta se transformă într-o răceală de gheaţă. Se îndepărtă de ea, foarte încet, atît de încet încît i se păru o eternitate.

– După cum ai spus, doctore, eu nu am bun simţ. Aş ajuta o bătrînă să treacă strada, dar pînă aici ajunge nobleţea mea sufletească. Eu nu sînt ca fratele meu, în nici un fel, în nici o privinţă. L-am lăsat pe el să facă toate faptele bune. Deşi sînt foarte curios să înţeleg ce te-a atras atît de irezistibil la el, pentru moment renunţ.

Îndreptîndu-se spre uşă, îi strigă peste umăr:

– Încuie cînd pleci, vrei?

– Ai întîrziat.

– Ştiu.

– Nu am aşteptat cu cina.

– Oricum nu mi-e foame.

Schimbul de cuvinte dintre Jody şi Key era ca un foc sacadat de mitralieră. El se opri direct la bar şi îşi turnă un pahar de whisky.

– Avem mazăre cu şuncă, Key, îl invită Janellen. Ţie îţi place mazărea. Te rog să stai şi să mănînci puţin.

– Stau, dar nu am chef de mîncare.

Era într-o dispoziţie cumplită din momentul în care Lara Mallory l-a rugat să o ajute să aducă rămăşiţele

fetiţei. Putea oare conştiinţa încărcată a lui Clark să-l fi dus la gestul disperat al sinuciderii? Key a respins de la bun început ideea de sinucidere. Dar acum nu mai era convins.

Aduse paharul şi sticla cu el la masă. Sfidînd privirea critică a lui Jody, îşi umplu din nou paharul.

– Cum a fost ziua de azi, Jody? Te simţi mai bine?

– Nu am nimic. Niciodată nu am fost bolnavă. Am ameţit puţin şi toţi vă agitaţi disperaţi.

Refuză să se certe cu ea. De cînd făcuse criza, parcă mergea pe ouă, cînd se afla în apropierea ei. Făcea tot ce putea să aplaneze conflictele. Nu o provoca.

Era convins că o soră medicală era necesară, dar renunţă să o mai aducă în discuţie. Se apleca la fiecare rafală de cuvinte cu care îl biciuia, ştiind că această stare de nervozitate era de fapt rezultatul fricii. Doamne, dacă ar fi avut el o criză cum a avut ea, ar fi simţit aceeaşi frică.

– Dar tu, Janellen? Ţie nu ţi s-a întîmplat nimic palpitant astăzi?

– Nu. Afaceri, ca de obicei. Tu ce ai făcut astăzi?

Le povesti despre zborul în Arkansas.

– Anderson m-a plătit bine. A fost un zbor uşor. Plictisitor ca naiba.

– Şi pentru tine acesta este lucrul cel mai important, nu? spuse Jody. Să nu cumva să te plictiseşti.

Ridicînd paharul de whisky, el o salută reverenţios.

– Exact ca tatăl tău, pufni Jody cu dispreţ. Întot-

deauna cauţi aventura.

– Ce-i rău în asta?

– Avem budincă la desert, Key. Nu vrei puţin?

– Îţi spun eu ce-i rău în asta. Jody ignora eforturile disperate ale lui Janellen de a evita o ceartă. Eşti un copil mare, care trăieşte într-o lume de vis. Ar fi timpul să creşti şi să faci ceva folositor.

– Dar face curse aviatice pentru cele mai cunoscute companii, mamă. Îl angajează şi pentru dezinsecţia pădurilor. Salvarea pădurilor nu este un lucru folositor?

Jody nu o auzi pe fiica ei. Era concentrată numai asupra lui Key.

– Viaţa nu constă numai din aventuri. Viaţa conţine ceva important în ea, în fiecare zi, chiar de e soare, chiar dacă plouă, fie că vrei sau nu vrei tu.

– Ce spui tu nu mi se prea pare a fi viaţă. Pare mai degrabă un bîlci.

– Viaţa nu este întotdeauna distractivă.

– Exact. De aceea trebuie să-ţi găseşti singur distracţia. Sau să ţi-o faci.

– Aşa cum făcea tatăl tău?

– Da. Pentru că el nu o găsea acasă. Deja nervii lui nu mai rezistau. A căutat-o în altă parte, cu alte femei, în alte paturi.

Jody se ridică brusc în picioare.

– Nu-ţi permit să spui asemenea porcării la masa de seară!

Key se ridică şi o înfruntă.

– Iar eu nu-ţi permit să-l vorbeşti de rău pe tatăl meu!

– Tată? exclamă ea dispreţuitor. El nu a fost tată.

Pleca şi uita de voi luni de zile.

Era dureros. Îşi amintea cînd pleca tata ştiind în inima lui tînără că nu-l va mai vedea multe zile.

Îşi dori să o facă să sufere la fel de mult cum suferea şi el.

– Pleca numai să scape de tine, nu de noi, copiii.

– Key! exclamă Janellen.

Din nou nu o luă nimeni în seamă. Acum că s-au deschis baierele furtunii de resentimente, Key nu se mai putea opri.

– Nu mi-ai adresat niciodată un cuvînt de mîngîiere, nu m-ai mîngîiat niciodată. Pe tata l-ai tratat altfel? Ai vorbit vreodată cu el sau i-ai ţinut mereu predicile tale blestemate despre greşelile lui? Ai renunţat vreodată să te gîndeşti la petrol, ca să-i spui o glumă, să-l faci să rîdă, să te joci cu el numai de dragul de a o face? Cînd era deprimat, l-ai ţinut o singură dată măcar la pieptul tău, să-l mîngîi? Nu că i-ai fi putut oferi vreo mîngîiere, pieptul tău este uscat ca pămîntul din care se extrage petrolul.

– Key! strigă Janellen. Mamă, stai jos. Arăţi...

– Tatăl tău nu a avut nevoie de dragostea mea. Şi-o lua de la tîrfele din întreaga lume. Şi mi le flutura mie sub nas. Cu una din astea era în ziua în care te-ai născut tu. Inspiră agitat de cîteva ori. Singurul lucru bun care a ieşit din căsnicia mea cu Clark Tackett, a fost fratele tău, Clark cel mic.

– Sfîntul Clark, mîrîi Key. Poate că nu a fost chiar sfîntul pe care îl crezi tu. În seara asta am vorbit despre el cu fosta lui amantă. Se pare că doctriţa Mallory îl acuză că i-a alungat, pe ea şi familia ei, în America Centrală, unde au fost împuşcaţi soţul şi

copilul ei. Mi-a cerut să o duc acolo şi să o ajut să aducă acasă rămăşiţele pămînteşti ale fetiţei ei. Nu ţi se pare o afacere murdară?

– Doar nu te gîndeşti să o faci? Janellen îl privea înmărmurită.

– De ce nu? Banii ei nu sînt buni?

– Dar acolo este încă revoluţie. Oamenii sînt măcelăriţi în fiecare zi.

Deşi vorbea cu Janellen, ochii lui nu o părăsiră nici o clipă pe Jody.

– Doctoriţa Mallory crede că noi, familia Tackett, îi datorăm acest lucru. În schimbul acestui serviciu, este de acord să plece din Eden Pass şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– N-ai s-o faci! M-ai înţeles? vocea lui Jody tremura de mînie.

– Chiar dacă asta înseamnă să scăpăm de Lara Mallory?

– Nu poţi avea încredere în cuvîntul ei. Sub nici o formă nu trebuie să mergi cu ea în America Centrală!

Key îşi duse o mînă la inimă.

– Vai, mamă, grija ta pentru siguranţa mea este emoţionantă.

– Nu dau doi bani pe siguranţa ta. Singura mea grijă este să protejez fărîma de respect care a mai rămas din reputaţia lui Clark. Dacă pleci cu tîrfa aia, nu meriţi decît să fii împuşcat ca un ticălos.

Janellen îşi acoperi gura cu mîinile şi se prăbuşi pe un scaun.

– De ce nu mergi pînă la capăt, Jody? De ce nu o spui? urlă Key. Dacă tot nu-l mai ai pe Clark, preferi să mă vezi şi pe mine mort!

Jody îşi luă pachetul de ţigări şi bricheta, se întoarse arogantă şi părăsi camera.

Multă vreme, mîinile lui au continuat să strîngă ca într-o menghină spătarul scaunului. Încheieturile se albiseră şi lăsa impresia că în orice secundă putea ridica scaunul să-l arunce pe fereastra sufrageriei.

Pînă cînd nu o auzi vorbind, nu-şi dădu seama că Janellen mai era în cameră.

– Ceea ce ai spus a fost... a fost oribil. Mama era prea furioasă să te contrazică.

Key o privi opac. Muşchii braţelor i se relaxară şi mîinile îi căzură inerte pe lîngă corp.

– Greşeşti, Janellen, nu m-a contrazis pentru că i-am spus adevărul.

Veioza de pe noptieră se aprinse. Lara se trezi imediat şi se întoarse spre raza de lumină. Sări imediat în picioare cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

– Ce naiba cauţi aici? Cum ai intrat?

– Pe uşa din spate, răspunse Key. Ai uitat să schimbi codul la sistemul de alarmă.

Ochii lui se opriră pe sînii ei dezgoliţi. Lara, făcînd eforturi disperate să se orienteze, nu apucase cearceaful să se acopere. Ochii lui au rămas contemplîndu-i corpul timp de cîteva secunde. Apoi, Key înjură încet şi luînd halatul de la capătul patului, i-l aruncă.

– Îmbracă-te. Trebuie să vorbim.

• Încă ameţită şi confuză să-l vadă la ea în dormitor,

Lara execută ordinul, fără să comenteze. Se aşeză pe marginea patului.

Key se plimba prin cameră, muşcîndu-şi buzele. Se opri brusc şi o privi.

– Nu vom primi niciodată acceptul de a ateriza. Te-ai gîndit la asta?

Lara rămase împietrită, încă ameţită de bruscheţea cu care fusese trezită din somn.

– Nu, vreau să spun, da. Inspiră adînc şi-şi dădu părul de pe faţă. Nu, nu vom primi niciodată acceptul de a ateriza şi da, bineînţeles că m-am gîndit la asta.

– Şi?

– Am harta unei piste de aterizare particulare.

– Un WAC?

– Un ce?

– O hartă aeronautică, folositoare doar piloţilor.

– Nu cred. Pare o hartă obişnuită.

– Tot e mai bună decît nimic. De unde o ai?

– Mi-a fost trimisă.

– De cineva de încredere?

– Un preot catolic. Părintele Geraldo. Am fost prieteni cu el cît am stat acolo. Randall l-a numit oficial capelanul ambasadei.

– Eu ştiam că revoluţionarii au ucis toţi preoţii.

– Au ucis foarte mulţi. Dar el a reuşit să supravieţuiască.

Key rumega informaţiile, aşezat pe un fotoliu de lîngă pat, atît de aproape de ea, încît o atingea cu genunchii.

– Mi se pare că preotul tău joacă pe două fronturi.

– Foarte posibil. El pretinde că este bipartizan.

– L-a luat curentul.

– Numai aşa poate să-şi îndeplinească misiunea de preot.

– Sau să-şi salveze pielea.

– Da, recunoscu ea fără tragere de inimă. Dar eu nu am motive să- l suspectez. Oricum, el este tot ce avem.

Key pufni.

– Bine, să lăsm asta pentru moment şi să trecem la punctul B. Ştii dacă au radare?

– Sînt sigură că au, dar nu pot fi foarte sofisticate. Tehnologic, ei sînt cu zeci de ani rămaşi în urmă.

– Cît de departe de Ciudad Central este pista de aterizare?

Lara calculă în gînd kilometrii.

– Cam patruzeci de mile.

– Aproape. Key fluieră uşor. Şi cum aş putea să evit radarul?

– Trebuie să existe o cale. Traficanţii de droguri o fac foarte des.

Privirea lui deveni tăioasă.

– Eu nu sînt traficant.

– Nu am vrut să spun...

– Ba da. Îi susţinu privirea, apoi ridică din umeri. La dracu'! Crezi ce vrei!

Se ridică de pe scaun şi începu din nou să măsoare camera. Lara avea mii de întrebări pentru el, dar nu îndrăznea. Mai ales, ar fi vrut să ştie de ce se răzgîndise. El mergea prin dormitor ca un animal în cuşcă.

– *Dacă* trecem de radar, *dacă* pista de aterizare este acolo...

– Este.

– Cum ne descurcăm mai departe?

– Pot aranja cu părintele Geraldo să ne aştepte.

– Continuă.

– Există o organizaţie subversivă prin care se pot trimite alimente, scrisori şi orice în Montesangre. Aşa a ajuns harta la mine. Am aşteptat-o un an, dar o am de cîteva luni. Aşa îl pot anunţa pe preot cînd să ne aştepte.

– Mai durează un an?

– Nu, i-am alertat pe toţi. Aşteaptă.

– Deci erai sigură că voi accepta?

– Eram sigură că voi face orice, numai să te conving să accepţi.

Au tăcut şi s-au privit intens.

– Preotul acesta vorbeşte englezeşte?

– De fapt se numeşte Gerald Mallone. Este american.

Key înjură din nou.

– Asta înseamnă că va fi de două ori suspectat şi urmărit oriunde.

– Mă îndoiesc. Este îndrăgostit de cultura din Montesangre, ca temperament este mai mult latin, decît irlandez. Este conştient de pericole. Trăieşte acolo de ani de zile şi ştie cum să le evite. Pista de aterizare pare a fi sigură. Mi s-a spus că este pe malul mării, la poalele unui lanţ muntos plin de vegetaţie.

– Sigură! Isuse! Va trebui să zbor noaptea, deasupra mării, să păcălesc un radar şi să pun jucăria jos, în mijlocul junglei, sperînd că nu ne vom lovi de un munte şi nu vom fi împuşcaţi în aer.

O văzu pe punctul de a spune ceva, dar ridică

mîna şi o întrerupse.

– Ştiu, ştiu, traficanţii de droguri o fac mereu. Fără îndoială că folosesc aceeaşi pistă de aterizare.

Continuă să meargă alte cîteva minute. Ea nu-i întrerupse gîndurile.

– Bine. Să spunem că aterizăm fără să ne prăbuşim sau să ardem împuşcaţi, să zicem că putem părăsi avionul fără să ne descopere soldaţii, fără să fim împuşcaţi la sol, să zicem că acest preot îndoielnic este acolo şi ne aşteaptă, unde ne duce?

– La Ciudad Central.

Key îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Mi-a fost teamă că o să spui asta.

– Probabil că acolo este înmormîntată fetiţa mea.

Ochii lui Key îi mîngîiară părul dezordonat.

– O să sari în ochi ca un urs polar în Sahara. Nu te gîndeşti că ai putea atrage atenţia cuiva dacă te apuci să sapi într-un cimitir?

Lara începu să respire agitat.

– Scuză-mă. Pune-o pe seama lipsei mele de sensibilitate. Se aşează pe fotoliu şi continuă cu un ton mai blînd: mă îndoiesc foarte serios că vor fi de acord să ne lase să deshumăm, Lara. Ştii în ce cimitir a fost înmormîntată fetiţa?

– Nu.

– Dar părintele – cum-îl-cheamă?

– Ultima dată cînd am primit veşti de la el, mă anunţa că încearcă să afle. Înregistrările civile au fost ţinute la întîmplare în ultimii ani. Pînă vom ajunge noi acolo, sper că va descoperi ceva; Lara îi oferi un zîmbet palid, în loc de scuză. Atît am putut face.

– Şi dacă el nu poate obţine alte informaţii?

– Voi face eu munca de detectiv.

– Isuse! Dar este imposibil!

– Nu-i chiar aşa cum ţi se pare, spuse ea cu convingerea de care mai era în stare. Există un montesangrean care a lucrat la ambasadă, un tînăr inteligent care ştia totul. Iniţial a fost angajat ca funcţionar, dar s-a dovedit a-i fi foarte folositor lui Randall, ca traducător. Randall avea doar cunoştinţe rudimentare de limbă spaniolă. Emilio este isteţ şi intuitiv. Dacă îl pot găsi, ştiu că ne va ajuta.

– Dar dacă a murit sau nu-l găseşti? Ce faci atunci?

– Atunci, înseamnă că am rămas într-adevăr singură.

– Şi eşti dispusă să-ţi asumi riscul?

– Voi face orice pentru a o aduce pe Ashley înapoi acasă.

– Ai dreptate. Eşti chiar dispusă să-ţi oferi trupul unui om murdar ca mine. Îi privea pulpele, unde halatul căzuse şi le dezgolise cîţiva centimetri.

Lara nu spuse nimic. Stătea foarte încordată. Key se ridică brusc.

– Conectează reţeaua subterană. Obţine cît mai multe informaţii. Nu lăsa nimic să-ţi scape. Să nu ai încredere în memorie. Scrie tot. Vreau să ştiu totul. Cînd răsare soarele, cînd apune, temperatura, populaţia, limita de viteză, absolut orice. Eu voi judeca ce este important şi ce nu. În astfel de situaţii nu ştii niciodată ce informaţie îţi prinde bine şi poate trage linia între viaţă şi moarte. Nu luăm bagaje. Ia doar o geantă uşoară. Nu lua nimic de valoare. Ţine minte şi repetă-ţi că dacă vom reuşi, vom aduce cu

noi un sicriu. Întrebări?

– Avionul?

– Voi aranja eu pentru arme.

– Arme?

– Doar nu crezi că merg acolo şi mă las împuşcat ca un curcan? Ştii să tragi?

– Pot învăţa.

– Începem lecţiile imediat ce avem armele. Voi face tranzacţia singur, dar cred că-mi vei returna banii.

– Bineînţeles.

– Am o singură condiţie. Nu mă întreba de unde am armele şi avionul. Dacă poliţia va fi curioasă, poţi spune fără să minţi că nu ştii.

– Dar tu ce o să spui?

– O să mint. Convingător. Cînd vrei să plecăm?

– Imediat ce găseşti avionul.

– Te anunţ eu.

– Mulţumesc, Key. Mulţumesc foarte mult!

El se ridică şi veni exact în faţa ei. Mişcările şi vorbele nu mai erau severe.

– Cît despre comisionul meu, oferta mai este valabilă?

Lara privi într-o parte, cu ochii plini de lacrimi, încercînd să se convingă că slăbiciunea pe care o simţea în picioare era din pricina uşurării pe care a simţit-o pentru că el a acceptat să facă această călătorie, că nu era o reacţie la energia sexuală pe care o emana Key.

Lăsă capul în jos şi trase de cordonul halatului. Aşteptă un moment înainte de a-l lăsa de pe umeri. Apoi îl lăsă să alunece.

Rămase goală în faţa lui.

Liniştea era densă, tensiunea aproape tangibilă. Deşi nu-l privea, simţea cum privirea lui se plimbă pe trupul ei. Se înfioră. Simţea ochii lui de parcă o atingeau, lăsînd în urma lor pete de căldură. Sînii, pîntecul, sexul, coapsele, toate erau atinse şi mîngîiate de ochii lui.

Se încălzi. Sfîrcurile i se întăriră, sînii i se aţîţară. Undeva, adînc în trupul ei se trezea violent o dorinţă carnală.

– Priveşte-mă.

Ea ridică privirea.

– Spune-mi numele.

– Key. La început a fost o şoaptă, apoi l-a repetat. Key!

El îi strecură mîna după ceafă şi-şi coborî capul. Sărutul a fost dur, aspru şi posesiv. Parcă la fiecare atingere era şi o comunicare a furiei... la început. Apoi, părea să caute ceva ce nu găsea. Poate era în căutarea unei dorinţe la fel de puternice ca şi a lui.

O găsise. Numai că nu-şi dăduse seama. Pentru că în secunda în care a apărut, ea a şi dispărut.

– Am să iau acum zece mii. Vocea lui Key era înnebunitor de calmă, dar în jurul gurii erau cute lăsate de încordare. Vom negocia ce îmi vei datora, cînd ne vom întoarce, dacă ne vom întoarce vii.

Se întoarse să plece.

Lara apucă halatul de pe pat şi se acoperi.

– Key? El se opri din drum şi după o lungă ezitare se întoarse.

– Eu ştiu de ce fac asta, dar tu de ce o faci? De ce te-ai răzgîndit? Ce ai de cîştigat?

– În afară de bani, absolut nimic. Dar, la fel ca şi tine, nu mai am nimic de pierdut.

Capitolul nouăsprezece

– L-ai iubit pe fratele meu?

Întrebarea veni din neant.

Lara avea ochii închişi, dar nu dormea. Era prea agitată să poată dormi, deşi pleoapele îi erau grele de oboseală. Nu dormise bine în ultimele zile înainte de plecare.

Trecuse cel puţin o jumătate de oră de cînd ea şi Key nu-şi mai adresaseră nici un cuvînt. Nu era nici un sunet în cabina avionului, cu excepţia zumzetului motoarelor. Plecaseră de la Brownsville, Texas, în după-amiaza aceea. Patru ore mai tîrziu, treceau pe deasupra pămîntului zdrelit al Mexicului. După ce au trecut de peninsula Yucatan, Key a zburat deasupra Pacificului, apoi a făcut o întoarcere în U. Nu se vedea uscatul, deşi se apropiau de Montasangre

dinspre mare.

Nu se vedea decît discul de argint al lunii; Key planificase călătoria ţinînd cont de fazele lunii. Luminile avionului erau stinse. Întunericul opac era străpuns doar de lumina palidă a panoului de comandă.

Îi simţise tensiunea crescînd, în timp ce se pregătea pentru dificila aterizare şi nu-l deranjase cu conversaţii inutile. Au plecat de la Eden Pass la amiază, au oprit la Brownsville unde au mîncat. Nu avea poftă de mîncare, dar Key a insistat ca ea să termine tot din farfurie.

– Nu ştii cînd vom mai putea mînca ceva...

A alimentat avionul. Presupunea că este al prietenului înglodat în datorii, pentru că era un *Cessna 310.* Aşa cum s-au înţeles, Lara nu a întrebat nimic. Key l-a pregătit pentru călătorie, scoţînd toate scaunele, în afară de cele două pentru ei, pentru a face loc sicriului. A instalat de asemenea un aparat radio de navigaţie.

– Se numeşte Loran, i-a explicat el. Pot fixa coordonatele latitudinii şi longitudinii şi copilaşul ăsta le găseşte în locul meu. Îmi poţi obţine coordonatele pistei de aterizare?

Prin reţeaua subterană, Lara a obţinut aceste informaţii vitale, dar au trecut prin emoţii foarte mari, pînă le-au primit.

– Nu putem pleca pe lună plină, se plînse Key. Dacă preotul tău nu ne trimite datele pînă pe douăzeci şi cinci, va trebui să mai aşteptăm o lună de zile.

Ar fi putut aştepta încă o lună, dar ei erau pregătiţi psihic să plece. Aşteptarea i-ar fi stresat. Au discutat despre călătorie pînă la paroxism. Nervii le erau încordaţi la maximum. Din fericire, în ultimul moment,

preotul le-a trimis informaţiile.

Sub scaunele lor, Key a băgat cîteva pachete cu haine de schimb şi mîncare. Trusa ei medicală a fost umplută pînă la refuz. Key a cumpărat de asemenea un aparat de fotografiat şi cîteva obiective. Dacă erau interogaţi, vor pretinde că sînt turişti care fotografiază piramidele de la Chichén Itzá.

Au amenajat şi un compartiment secret, unde au ascuns armele. În cabină au păstrat doar două pistoale. Cînd a văzut prima dată armele, Lara a tresărit speriată.

– Asta este a ta.

– Nici nu o pot ţine în mînă.

– Vei putea, dacă va fi nevoie, crede-mă. Cînd tragi, ţine-o cu amîndouă mîinile.

– Randall a vrut să mă înveţe să trag cu arma, cînd ne-am mutat în Montesangre, dar eu nu am vrut.

– Cu asta nu trebuie să fii bun ţintaş. Este un *Magnum 357.* Îl îndrepţi spre ţintă şi tragi. În orice tragi, este distrus.

Lara se cutremură la acest gînd. Ignorîndu-i aversiunea, Key îi arătă cum să încerce încărcătorul.

Erau pregătiţi. Acum erau foarte aproape de destinaţie. Un milion de lucruri puteau să se încurce – unele i le-a spus şi ei, altele probabil că le-a păstrat numai pentru el.

Oare întrebarea aceasta despre Clark era un mod de a-i distrage atenţia de la pericolul care îi aştepta?

Se întoarse şi îl privi din profil. Nu se bărbierise de o săptămînă. Camuflaj, i-a spus, cînd Lara a adus vorba despre asta. Barba nu făcea decît să-i sublinieze frumuseţea.

– Dacă l-am iubit pe Clark? repetă Lara.

Întoarse din nou capul şi privi în gol. Încercase să nu se gîndească la această bijuterie tehnică, care stătea între ea şi Pacific. În mintea ei, aerodinamica era ştiinţa care sfida logica. Avionul părea foarte mic şi vulnerabil.

– Da, l-am iubit. Simţi mişcarea bruscă a lui Key, care se întoarse să o privească. Ea continuă să se uite în gol. De aceea trădarea lui a fost devastatoare pentru mine. M-a aruncat lupilor şi a privit cum sînt sfîşiată. Nu numai că nu mi-a sărit în ajutor, dar prin tăcerea lui m-a acuzat şi mai mult. Nu l-am crezut în stare de o asemenea laşitate.

– Dar nu a fost laş cînd şi-a dus iubita în pat, în timp ce soţul ei dormea alături? comentă Key. Sau poate a fost prost? Uneori există o mică distincţie între aceste noţiuni. De ce ai făcut-o, cînd ştiai că există riscul de a fi prinsă?

– Dragostea este o motivaţie foarte puternică. Ne face victime şi ne duce la cele mai nebuneşti lucruri, pe care nu le-am face în alte împrejurări. În weekend-ul acela, la vilă, atmosfera era expectativă... electrizantă... încărcată.

Îşi privi mîinile şi îşi frecă palmele.

– Dorinţa întunecă judecata şi conştiinţa. Domină teama de a fi descoperit. Oftă şi îl privi. Ar fi trebuit să-mi dau seama de avertismente. Erau peste tot în jurul meu. În ultima fracţiune de secundă mi-am dat seama că dezastrul este inevitabil şi iminent. Şi eu, care nu-i dădusem nici o atenţie!

– Cu alte cuvinte, erai ca un animal în călduri, pentru care bunul simţ nu mai exista.

– Nu-ţi da aere de superioritate. Şi tu ai fost un animal în călduri cu o femeie măritată, care te-a împuşcat. Şi apoi, totul a trecut, este o poveste

veche. De ce vrei să-mi aminteşti acum?

– Pentru că, dacă nu voi mai ieşi viu din ţara asta a bananelor, uitată de Dumnezeu, mi-ar plăcea să cred că am murit pentru o cauză bună. Mi-ar plăcea să cred că ai fost mai mult decît o tăvăleală pentru fratele meu onorabil, iar pentru tine totul a fost mai important decît o simplă distracţie într-o căsnicie nefericită.

Îi stătea pe vîrful limbii să-l trimită la dracu'. Dar viaţa ei era acum în mîinile lui. Fără el, şansele ei de a supravieţui acestei călătorii erau nule. Fie că îi plăcea sau nu, acum erau tovarăşi, cu un scop comun. Lupta cu el trebuia anulată.

– În ciuda felului în care s-a terminat legătura noastră, eu l-am iubit pe Clark. Credeam cu toată inima că şi el mă iubeşte. Ţi se pare destul de nobil acum?

– El este tatăl lui Ashley?

Nu şi-a dat seama că va veni această lovitură. Pentru cîteva clipe a rămas trăsnită. Nu a sugerat niciodată că fratele lui ar fi putut fi tatăl lui Ashley. Nici măcar copoii presei, cu dinţii lor ascuţiţi, nu au sugerat acest lucru. Gîndindu-se mai bine, realiză că nu ar fi trebuit să o surprindă că el s-a gîndit la asta. El avea o fire şocantă.

– Nu-ţi pot răspunde la întrebare.

– Adică nu ştii? Te culcai cu amîndoi odată?

– Să reformulez, spuse Lara înfierbîntată. *Nu vreau* să răspund. Nu, pînă cînd nu vom rezolva treaba pentru care am venit aici.

– Ce importanţă are?

– Tu eşti cel care a întrebat. Tu să-mi spui dacă mai are vreo importanţă.

– Înţeleg. Crezi că mă voi strădui mai mult dacă

voi afla că ea a fost un Tackett? Scoase un sunet dezarticulat. Părerea ta despre mine pare să fie mai rea decît mi-am imaginat. Pe scala ta, unde mă aflu eu? Exact? Un grad deasupra liniei, sau un grad dedesubt?

Furia era o pierdere majoră de energie, dată fiind situaţia în care se găseau.

– Ascultă, Key, noi sîntem doi oameni diferiţi. Avem şi lucruri comune. Am avut fiecare partea noastră de noroi. Dar eu am încredere în tine. Dacă nu aş fi avut, nu te-aş fi rugat să mă aduci aici.

– Nu ai avut de ales.

– Aş fi putut angaja un mercenar.

– Nu ţi-ar fi permis buzunarul.

– Probabil că nu, dar lipsa banilor nu m-ar fi putut opri. Aş fi făcut rost de bani într-un fel sau altul, chiar dacă ar fi trebuit să aştept moştenirea.

– Dar ai simţit că noi, familia Tackett, îţi datorăm asta.

– Nu în întregime. Lara ezită, înainte de a continua. Este adevărat, am venit la Eden Pass cu scopul precis de a-ţi forţa mîna să vii cu mine aici. Dar nu m-am aşteptat să fiu atît de mulţumită de mine pentru alegerea făcută.

Privirile lor se încleştară pentru cîteva momente.

– Imediat ce vom fi în siguranţă şi în drum spre casă, promit să îţi spun tot ce doreşti să ştii. Între timp, încearcă să nu mai arunci otravă, bine? Nici eu nu o voi face.

Key nu spuse nimic timp de mai multe minute. Cînd vorbi, era răguşit.

– Oricum, vom ateriza foarte curînd.

– Oricum?

– Ei bine, ori vom ajunge pe ţărm şi vom găsi pista

de aterizare, ori vom termina combustibilul şi ne vom prăbuşi în ocean. Între timp, ce-ar fi să dormi puţin?

– Să cred că e o glumă?

– Da, zîmbi el.

– Nu-i deloc nostimă.

Scrută cu privirea orizontul dar nu întîlni decît perdeaua de întuneric. Key urmărea atent monitoarele. Lara observă că au coborît în altitudine.

– Cobori?

– Sub cinci sute de picioare; precauţie în cazul în care au radare sofisticate. Eşti sigură că preotul ne va aştepta?

– Nu am nici o altă garanţie, decît cuvîntul lui.

O torturase cu întrebarea asta de mii de ori. Era sigură, atît cît îi permiteau circumstanţele.

– I s-a transmis ora aproximativă a sosirii noastre. Cînd va auzi avionul, va aprinde torţele pe pista de aterizare.

– Torţele! repetă el nemulţumit. Probabil cutii de bulion umplute cu benzină.

– Va fi acolo şi va aprinde torţele.

– Vîntul s-a intensificat.

– Este rău?

– Dacă ar avea mai puţin de zece noduri, ar fi ideal. La patruzeci de noduri, este imposibil. Curenţii de aer se intersectează întotdeauna pe malul mării. Mă întreb cît este de aproape jungla?

– De ce?

– La ora asta, se produce un fel de ceaţă. Este posibil să nu vedem nici ţărmul mării, nici torţele; numai muntele, exact în momentul în care ne vom izbi de el.

Palmele ei începură să transpire.

– Nu poţi spune şi ceva încurajator?

– Ba da.

– Ce?

– Dacă eu mor, Janellen va fi de două ori mai bogată.

– Credeam că eşti un pilot neînfricat, exclamă ea exasperată. Regele Cerului, al anilor nouăzeci. Mi-ai spus că poţi pilota orice, oricînd, oriunde.

Key nu o mai asculta.

– Uite ţărmul. Am ajuns. Caută torţele. Totul depinde de tine.

– De ce de mine?

– Pentru că eu trebuie să fiu atent să nu ne zdrobim de afurisitul de munte din faţa noastră şi să mă menţin la două sute de picioare. Bine măcar că nu este ceaţă. Mergem la noroc.

Ţărmul stîncos se vedea vag la orizont. Cu ani în urmă, o bucată de munte din America Centrală s-a prăbuşit şi acolo s-a format Montesangre. Muntele a alunecat în Pacific, unde a format o insulă, la o sută optzeci de mile de ţărm. În scala geologică a timpului, acest eveniment s-a petrecut recent. Stîncile rupte, nu au avut timp să se erodeze. Aşa au ajuns munţii să domine pămîntul Montesangre şi să-l facă neospitalier.

Ţara nu s-a bucurat niciodată de o industrie a turismului, ca vecinii ei, mai norocoşi, care primeau turişti din America de Nord şi din Europa. Turismul ajuta enorm economia. Aceste lipsuri economice au cauzat multe conflicte între Montesangre şi alte republici din America Centrală.

Văzut din aer, lanţul muntos era în forma literei C. În mijlocul C-ului se găsea capitala ţării, Ciudad Central. Nouăzeci şi cinci la sută din populaţia ţării era

concentrată în jurul acestui oraş sau în sătele vecine lui.

Dincolo de aceste sate, se întindeau mile întregi de junglă deasă populată numai de sălbăticiuni şi de cîteva triburi indigene, care trăiau aşa cum au trăit de secole, fără civilizaţie, corupţie şi binefacerile iluminismului modern.

Lara mai fusese o singură dată în Montesangre; după ce venise aici, a părăsit ţara doar în ziua în care era rănită şi fără cunoştinţă. Pe măsură ce ţărmul devenea din ce în ce mai vizbil, ea devenea mai neliniştită. Îşi aminti cît a fost de nefericită cînd a ajuns aici cu Randall. În ziua aceea nu s-a gîndit decît la viaţa pe care o purta în pîntece. Numai pentru Ashley ar mai fi venit aici.

– Vezi dacă auzi alte avioane, îi spuse Key. Eu nu pot admira peisajul.

– Nu ştie nimeni că venim.

– Sperî tu. Dar nu vreau ca vreun elicopter al armatei să ne urmărească. Tu vrei?

Lara îl privi. Temperatura din cabină era confortabilă, dar o picătură de sudoare aluneca pe obrazul lui neras. Şi ea transpira de emoţie.

– Nu putem merge în altă parte, decît în jos, murmură el. Nu-mi ajunge combustibilul nici măcar să ies din spaţiul aerian al Montesangre-ului. Unde naiba sînt torţele alea afurisite?

Lara cerceta cu frenezie coasta. Nu vedea nimic altceva decît o fîşie albă care se întindea la poalele munţilor, care dominau ameninţător.

Dar dacă părintele Geraldo nu era acolo? Dacă l-au torturat pînă a divulgat secretul? Ce se întîmpla dacă rebelii aflau că văduva fostului ambasador se întorcea în Montesangre? Nu numai viaţa ei, dar şi a

lui Key, erau în pericol. Nu va fi nimeni să-i ajute. Vor fi la mila torţionarilor şi după cîte i se întîmplaseră ei, montesangrenii nu erau un popor milos. Cea mai bună soluţie în asemenea situaţie, ar fi fost să se prăbuşească şi să moară pe loc.

– La dracu!

– Ce-i?

– Trebuie să mă ridic. Ţine-te bine.

Lara privi în jos. Abia au evitat creasta muntelui.

– Unde este *padre* al tău, Lara?

– Nu ştiu. Îşi muşca neliniştită buza. Fusese convinsă că va fi acolo.

– Vezi ceva?

– Nu.

– Aşteaptă! Cred că văd...

– Unde?

– În dreapta.

Key execută o manevră bruscă, care îi trimise stomacul în gît. Închise ochii pentru a-şi recăpăta cumpătul. Cînd îi deschise din nou, orizontul era la locul lui şi cele trei luminiţe pîlpîiau. Apoi o văzu pe a patra.

– El este! strigă ea, ne aşteaptă! Ţi-am spus eu că o să ne aştepte!

– Ţine-te bine. Coborîm.

Avionul cobora cu iuţeală. Mai repede decît anticipase Lara, luminiţele începură să alerge spre ei. Impactul cu pămîntul a fost dur. Avionul s-a legănat scurt. Key forţă maneta cu toată puterea. I se părea că avionul nu se mai opreşte. Erau la cîţiva paşi de copaci.

Key opri motorul. Amîndoi au răsuflat uşuraţi. Îi puse o mînă pe genunchi.

– Te simţi bine?

– Da.

Lara încercă să deschidă uşa.

– Stai! Key era încordat şi privea încruntat în întunericul dens. Vreau să văd comitetul de primire.

Au aşteptat în tăcere. În spatele lor, cele şase torţe, cîte trei pe fiecare parte, erau stinse una cîte una.

Key îşi lăsă mîna pe genunchiul ei. Cu mîna stîngă, pipăia pistolul de sub scaunul lui. A încărcat primul glonte. Era pregătit să tragă.

– Key!

– Stăm ca gîştele pe lac. Nu am de gînd să stau să fiu prins fără cea mai mică rezistenţă.

– Dar...

El ridică mîna în semn de linişte. Auzi şi ea... se apropia un vehicol. Privi în urma lor şi văzu un jeep ieşind din întuneric. Trase lîngă avion şi se opri. Key ţinti cu pistolul la umbra care cobora din maşină.

Lara scoase o şoaptă de uşurare.

– Este părintele Geraldo. Este singur, spuse şi sări din avion.

– Părinte Geraldo! Slavă Domnului că ai venit!

Bărbatul deschise larg braţele.

– Chiar aşa! Îmi pare bine că te văd, doamnă Porter.

Se îmbrăţişară.

– Arăţi bine, spuse Lara.

– Şi dumneata.

– Ai aflat unde este înmormîntată fiica mea?

– Mă tem că nu vă pot spune. Am cercetat, dar nu am aflat. Îmi pare rău.

Vestea a dezamăgit-o îngrozitor, dar nu a surprins-o.

– Am ştiut că nu va fi uşor. În acel moment, Key coborî din cabină. El este Key Tackett.

– Părinte, salută Key cu o voce aspră. Vă mulţumesc pentru informaţii. Fără ele nu am fi putut ajunge.

– Mă bucur că v-au fost de folos.

– Eşti sigur că nu ai fost urmărit?

– Destul de sigur.

Key se încruntă.

– Ei, hai să ascundem puişorul ăsta, înainte de a avea companie.

– Te asigur că pentru moment sîntem în siguranţă.

– Nu-mi place să merg la noroc. Unde ne ducem?

– Din cauza revoluţiei, traficul de droguri a scăzut. Pista nu a fost folosită de mult timp. Mi-am adus un topor şi în timp ce vă aşteptam am tăiat cîteva crengi.

Arătă cu mîna spre jungla de nepătruns.

– Să mergem.

După ce au mai tăiat crengi, toţi trei au scos avionul de pe pistă. Au luat cele cîteva lucruri aduse, armele, apoi au acoperit avionul cu crengi de copaci.

– Este o zonă izolată, îi spuse preotul lui Key, care studia camuflajul din toate unghiurile. Nu cred că poate fi văzut chiar în timpul zilei. Daţi-mi voie să vă ajut, doamnă Porter.

Luă geanta Larei şi aparatul de fotografiat şi porni spre maşină. Aruncîndu-şi puşca pe umăr, Key îi spuse Larei în şoaptă:

– Nu mi-ai spus că *padre* este un beţiv?!

– A făcut slujba, probabil că a luat împărtăşanie.

– Pe dracu'! Este rom Jamaica. Am vomitat destul din cauza lui ca să ştiu cum miroase.

Nu mai avu timp să-l apere pe preot pentru că ajunseseră la maşină. Părintele Geraldo, care îşi purta cei patruzeci de ani de parcă erau şaizeci, îl ajută pe Key să aşeze bagajele.

– Dacă nu vă supără, o să trebuiască să mergeţi în spate. Pentru doamna Porter este mai comod în faţă.

– Nu mă supără. De aici pot păzi spatele.

– Bine zis, zîmbi preotul. Trăim vremuri tulburi.

– Aşa este. Altădată, la un pahar de băutură, mi-ar plăcea să filozofez cu dumneata. Acum cred că ar trebui să plecăm. *Pronto.*

Dacă preotul a înţeles aluzia lui Key, nu a arătat-o.

– Mai bine lăsăm farurile stinse pînă ne apropiem de oraş. Sînt patrule pe drum uneori.

– Cine ne controlează? dori să ştie Key.

– Cine vrea. Nu ştii niciodată.

– Care este climatul politic acum? întrebă Lara.

– Volatil.

– Grozav! murmură Key.

– Vechiul regim vrea să recapete controlul. Preşedintele Escávez se ascunde, dar umblă vorbe că strînge armată.

– Rebelii nu vor permite asta fără o baie de sînge, spuse Lara.

– Fără îndoială. Dar nu Escávez îi îngrijorează pe ei. El crede că oamenii îl iubesc, dar se înşeală amarnic. Nimeni nu vrea să se întoarcă la zilele lui despotice. Este un bătrîn care se amăgeşte. Mai mult o povară, decît o ameninţare. Rebelii au alte griji mai mari.

– Adică? întrebă Key. Transpirase cît a acoperit

avionul şi acum îşi scosese cămaşa şi îşi ştergea faţa. Lara îl invidia pentru această libertate. Bluza ei era udă şi se lipea de piele.

– Cum ar fi banii, de exemplu, aceasta este problema prioritară. Lipsa de alimente este alta. Lipsa de entuziasm. Oamenii s-au săturat. După ce au trăit ani de zile în junglă, revoluţia nu le-a adus nici pe departe ceea ce visau ei. Au obosit să mai lupte, dar se tem de conducători şi nu fug acasă. Sînt flămînzi, bolnavi şi le e dor de familii. Unii nu şi-au văzut familia de cînd a fost alungat Escávez. Se ascund în junglă şi ies numai în sate, cînd au nevoie de hrană. Cel mai grav lucru este că ei luptă unii cu alţii. De cînd a fost asasinat Jorge Pérez Martinéz...

– A fost ucis? Noi nu am auzit în State, spuse Lara surprinsă. Pérez a fost general în armata lui Escávez, el a organizat lovitura militară. Rebelii îl vedeau ca pe salvatorul poporului oprimat.

– A fost ucis de unul din oamenii lui, acum mai bine de un an. Multe luni de zile s-au luptat pentru putere. Unul şi altul s-au proclamat pe rînd succesorii lui Escávez, dar nici unul nu i-a putut aduna pe toţi rebelii la un loc. Drept urmare, contrarevoluţionarii au început să se organizeze. De undeva, nu se ştie de unde, a apărut un general care a spus că el va conduce armata. În ultimele şase luni a început să fie sprijinit. Poate pentru că oamenii se tem de el. Este lipsit de scrupule şi nu se dă în lături de la nimic pentru a-şi menţine poziţia. *El Corazón del Diablo* – Inima diavolului, aşa i se spune. O privi pe furiş pe Lara. Îi urăşte pe americani.

Alte cuvinte nu-şi mai aveau rostul. Cînd întoarse privirea spre Key, văzu că o priveşte intens.

– Nu este mai rău decît ne-am aşteptat, spuse ea

într-un tîrziu.

– Dar nici mai bine.

– V-am adus nişte haine, spuse preotul arătînd cu mîna o bôccea de la picioarele Larei. Este bine să le îmbrăcaţi, înainte de a ajunge aproape de oraş.

Urmau drumul sinuos din junglă, mergînd parcă fără destinaţie. De fiecare dată cînd o pasăre ciripea, Lara tresărea. Umiditatea aerului era sufocantă. Părul i se lipea ud de cap. Senzaţia fu şi mai neplăcută, cînd se acoperi cu o basma, cum era obiceiul pentru femeile din Montesangre.

A mai găsit o rochie înflorată, pe care a legat-o în talie cu un cordon.

Pentru Key, preotul a adus o tunică, pantaloni de fermier şi o pălărie de pai.

Maşina ajunse în vîrful dealului. Ciudad Central se întindea la picioarele lor, ca o pătură de stele.

La vederea oraşului pe care îl ura, o frică şi o silă teribilă o cuprinseră pe Lara. Dacă ar fi avut de ales în acel moment, ar fi renunţat la planul dement şi s-ar fi întors la avion. Dar, undeva în imensitatea aceea urbană, era îngropată fiica sa.

Simţindu-i parcă freamătul interior, părintele Geraldo opri maşina.

– Ceea ce vreţi să faceţi, doamnă Porter, este extrem de periculos. Poate că ar trebui să vă mai gîndiţi.

– O vreau înapoi pe fiica mea.

Preotul porni motorul şi aprinse farurile. Îngrijorată, Lara se întrebă cît rom băuse preotul în seara aceea. Maşina se clătina. Nu puteau şti cît se datorează drumului accidentat şi cît băuturii consumate de preot. Au ajuns la o curbă şi au fost deodată orbiţi

de o lumină puternică şi de un cor de voci, care le-a strigat:

– *Alto!*

Un pluton de guerillă i-a înconjurat cu armele aţintite, gata să tragă.

Capitolul douăzeci

Jody bătu la uşa dormitorului lui Janellen.

– Mamă?

Deschise uşa şi rămase în prag. Nu mai ştia de cînd nu a intrat în camera lui Janellen. Mobila nu îi era cunoscută. Acum, pereţii erau îmbrăcaţi în tapet. Combinaţiile de galben erau prea festiviste şi prea feminine pentru gustul ei. Îşi aminti vag că Janellen i-a spus odată că redecorează camera, dar nu-şi amintea cînd. Acum cinci ani? Ieri?

Janellen stătea într-un fotoliu şi citea. O lampă mică de cupru arunca o lumină discretă. Cu un şoc, văzu că Janellen era aproape frumoasă.

Încă din copilăria ei, Jody a ştiut că fata nu va fi o frumuseţe răpitoare. În loc să regrete, a fost bucu-

roasă şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a face din ea o fiinţă ştearsă. Nu a îmbrăcat-o niciodată în culori vii şi i-a pieptănat părul exact aşa cum nu îi stătea bine.

Credea cu convingere că desexualizarea fiicei sale era cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru ea. A-ţi dori să atragi un bărbat era o slăbiciune. Jody avea grijă ca Janellen să nu cadă niciodată în această capcană.

Ascultătoare, Janellen s-a complăcut în limitele impuse de mama ei. A devenit o femeie inteligentă şi competentă, care nu va putea fi niciodată acuzată de frivolitate. A fost mult prea rezonabilă, ca să se îndrăgostească. Urîţenia ei i-a alungat şi pe playboy şi pe vînătorii de zestre şi în general pe toţi bărbaţii. Din punctul acesta de vedere, Jody o considera pe fiica ei cea mai norocoasă femeie.

Însă exista un defect major. Janellen avea ochii Tackett. Ochii *lui*. Murise de ani de zile, dar această moştenire vie, pe care o primiseră copiii ei, o enerva şi acum. Tot timpul avea impresia că soţul ei Clark se afla în cameră cu ea, acum o privea din spatele fiicei sale.

– Mamă, ce s-a întîmplat? Nu te simţi bine? S-a întîmplat ceva?

– Sigur că mă simt bine. De ce nu m-aş simţi bine?

Nedumerirea lui Janellen era de înţeles. Jody nu căuta niciodată compania fiicei sale şi cu atît mai mult la ora aceea ciudată. Dar acum nu reuşea să doarmă. Fumase şi măsurase cu paşi mari dormitorul. Trupul îi era obosit, dar mintea nu dorea să se relaxeze, nu-i dădea pace.

Întotdeauna dormise puţin, încă din copilărie sărăcia îi stricase somnul. Noapte de noapte stătea

trează şi plănuia cum să scape de sărăcie. Tornada care i-a distrus casa a fost trimisă de Dumnezeu. Îndată ce a început să muncească la *Tackett Oil,* posibilităţile nelimitate care i se iveau o ţineau trează nopţi în şir. Mai tîrziu, şi-a petrecut ani din viaţă în dormitorul pustiu, furioasă pe scenariile lui Clark, convinsă fiind că el este cu altă femei.

Alungă amărăciunea amintirilor şi întrebă:

– Unde este fratele tău?

– Key?

– Bineînţeles că el. Îi aruncă o privire furioasă.

– A plecat din oraş.

Problema lui Janellen era că ea învăţase prea bine lecţia. Ea s-a conformat întotdeauna, a făcut numai ce se aştepta de la ea, nu a fost niciodată o rebelă, nu a creat niciodată o neplăcere nimănui.

– A plecat în America Centrală, nu-i aşa? A luat-o pe căţeaua aceea cu el, numai că să-mi arate că nu dă doi bani pe ce vreau eu!

– Da, a plecat la Montesangre cu doctoriţa Mallory, dar nu pentru că...

– Cînd a plecat?

– Astăzi. Trebuie să ajungă la noapte. Mi-a spus că o să sune, dacă va putea.

Jody rămase rigidă. Faldurile halatului îi ascundeau mîinile de privirea lui Janellen. Altfel, fiica ei ar fi văzut cum strînge clanţa uşii.

– Este un prost. Nu a trebuit decît să-i facă din deget şi el a dat fuga. Buzele i se arcuiră a dispreţ. Exact ca tatăl tău, nu rezistă cînd o femeie îl invită în pat, indiferent ce preţ trebuie să plătească.

– Key a plecat pentru că doctoriţa Mallory vrea să aducă acasă fetiţa.

Implicaţiile sentimentale nu avură darul să o

îmblînzească pe Jody.

– Cînd trebuie să se întoarcă?

– Nu ştia să-mi spună. Ochii lui Janellen se umplură de lacrimi. Mi-a lăsat nişte hîrtii. A spus să deschid plicul dacă... dacă nu...

Dacă nu s-ar fi ţinut de mînerul uşii cu atîta hotărîre, Jody s-ar fi prăbuşit sub impactul emoţiilor. Trebuia să plece, înainte să se facă de rîs.

Fără un cuvînt, se întoarse şi închise uşa în urma ei. Numai apoi îndrăzni să dea drumul tumultului din suflet. Lasă umerii, ridică pumnii la gură şi îi muşcă pentru a-şi opri hohotele.

După un timp se întoarse în camera ei, simţindu-se foarte singură şi înspăimîntată.

Întinzînd mîna între cele două scaune din faţă, Key împinse *Magnumul* spre Lara.

– Ia-l, şopti el. Nu-ţi face mustrări de conştiinţă, foloseşte-l.

Lara nu-l contrazise. Erau înconjuraţi de luptători de guerillă. Aveau priviri ameninţătoare. Lara luă revolverul şi îl strînse în mînă. Probabil că erau de trei ori mai mulţi ascunşi pe marginea drumului.

– *Buenas noches, señores*, spuse părintele Geraldo calm.

Key îi numără. Erau doisprezece.

– *Quien es?* unul dintre soldaţi se separă de ceilalţi.

Era îmbrăcat în haine de camuflaj şi înarmat pînă-n dinţi. Privirea şi tonul vocii erau războinice, ochii priveau ostil şi cu suspiciune.

Preotul se prezentă. Soldatul scuipă în praf. Neimpresionat, preotul continuă în spaniolă:

– Mă cunoşti, Ricardo Gonzalés Vela. Eu am făcut înmormîntarea mamei tale.

– Cu ani în urmă, replică soldatul, cînd mai credeam încă în asemenea prostii.

– Nu mai crezi în Dumnezeu?

– Unde a fost Dumnezeu cînd femeile şi copiii noştri cerşeau o bucată de pîine şi erau măcelăriţi de porcii comandaţi de Escávez?

Părintele Geraldo nu avea chef să intre într-o discuţie teologică cu atît mai puţin politică, mai ales că toţi soldaţii ridicaseră armele şi salutau părerile tovarăşului lor.

Tînărul rebel furios îl privi intens pe preot, apoi pe Lara, care stătea cu capul plecat, ascunzîndu-şi trăsăturile anglo-saxone.

– Cine este femeia? întrebă Ricardo, arătînd-o cu vîrful puştii. Şi el?

– Locuiesc într-un sat de la poalele dealului. Soţul ei a murit apărînd satul de contrarevoluţionari. Este gravidă. Cumnatul ei, spuse arătînd cu degetul spre Kay, are deja patru fii. Nu-şi poate permite să mai hrănească două guri în plus. M-am oferit să o aduc în oraş şi să-i ofer adăpost şi hrană, iar în schimb ea să-mi facă menajul, pînă cînd va găsi pe cineva să aibă grijă de ea.

Unul din soldaţi făcu o glumă grosolană în legătură cu „menajul" preotului. Key înţelegea în mare limba spaniolă. Nu toate cuvintele, dintre care multe erau în *slang*, dar ceea ce spusese soldatul se referea la statul în genunchi.

Ricardo zîmbi încîntat de spiritul tovarăşului său, apoi, brusc, deveni sobru. Îl măsură dispreţuitor pe

Key.

– Eşti puternic şi înalt. De ce nu lupţi? Armata lui El Corázon are nevoie de luptători.

Stomacul lui Key se încordă, dar se prefăcu că nu înţelege că întrebarea i-a fost adresată lui. Din fericire, părintele Geraldo interveni. Se apropie de Ricardo. Imediat, de undeva din tufişuri se auziră sunete sinistre. Key auzi cum se armează puştile şi se întrebă dacă nu ar trebui să facă la fel cu puşca de sub cămaşă.

– Este idiot, nu-i bun decît să mulgă caprele şi să cultive mazăre.

– Dar ai spus că are patru fii, spuse Ricardo nedumerit.

– Toţi făcuţi la nouă luni şi zece minute diferenţă. Bietul nătărău nu-şi dă seama că împerecherea aduce copii.

Un hohot de rîs străpunse pădurea. Ricardo îşi reduse vigilenţa.

– Poate că ar trebui să o vizităm puţin pe nevastă-sa, cît este el plecat. Poate că se simte singură.

Toţi rîseră, inclusiv preotul.

– Mă tem că n-o să vă placă, *amigo*. Cred că este recunoscătoare pentru cele cîteva nopţi de odihnă.

Ricardo făcu un semn cu ţeava puştii.

– Nu vă mai reţinem; sînt convins popă că eşti nerăbdător să o pui la treabă pe văduvă.

– *Gracias, señores*, spuse preotul spre grupul are încă mai rîdea. Fiţi binecuvîntaţi, voi şi El Corázon del Diablo.

Porni motorul. Muşchii lui Key începură să se relaxeze. Jeepul nu făcuse decît cîţiva metri, cînd Ricardo le strigă din nou să se oprească.

– Ce s-a întîmplat, camarade?

– A fost văzut un avion în seara asta. Zbura desupra munţilor, venind dinspre mare. L-aţi văzut?

– Nu, răspunse preotul. Dar l-am auzit. Fără îndoială, l-am auzit. Cam acum o oră. Acolo.

Arătă spre munţi, dar cu cîteva grade lateral de direcţia în care era ascuns avionul.

– Am crezut că aduce provizii pentru armată.

– Aşa şi este, minţi Ricardo cu nonşalanţă. Armata lui El Corázon del Diablo nu duce lipsă de nimic, dar mai ales de curaj. Vom lupta şi cu mîinile goale şi dacă trebuie, vom muri.

Părintele Geraldo îi salută din nou şi plecă. Nici unul din ei nu respiră decît cînd erau departe de soldaţi.

– Foarte bine jucat, *padre*, şopti Key. Nici eu nu puteam minţi mai convingător.

– Din păcate nu este prima dată cînd o fac pentru a salva vieţi.

– Lara, te simţi bine?

Ea făcu doar un semn din cap.

– Crezi că vom fi opriţi din nou? îl întrebă Lara pe preot.

– Probabil că nu. Dar dacă vom fi, vom repeta povestea. Ţine capul plecat şi încearcă să pari că jeleşti.

– Dar aşa şi fac, jelesc.

Din spate, Key îi spuse să ţină pistolul pregătit să tragă dacă este nevoie.

Populaţia oraşului Ciudad Central depăşise la un moment dat un milion de locuitori. Key presupuse că acum se dublase. Dar, deşi ora era foarte tîrzie, străzile erau pustii şi întunecate. Nu, era mai mult decît pustietate şi întuneric, străzile acestea erau moarte.

Clădirile care altădată erau graţioase şi forfoteau de oameni, acum erau doar ruine. Aproape toate ferestrele din oraş erau sparte. Nu se vedea nici o lumină. Pe pereţi sau pe ziduri, oriunde existase un centimetru liber, erau scrise lozinci care chemau populaţia să se alăture unei junte sau alteia. Singurul punct în care toţi păreau să fie de acord, era ura lor pentru Statele Unite. Tablourile îl arătau pe Preşedinte în caricaturi umilitoare, steagul american fusese sfîşiat. Key fusese în multe ţări ostile Statelor Unite, dar nicăieri nu simţise o antipatie atît de palpabilă, ca aici.

– Oh, Dumnezeule!

Exclamaţia Larei îi atrase atenţia lui Key. Un trup de femeie atîrna spînzurat de un stîlp de semafor. Gura îi era o gaură neagră, infestată.

– Ce crimă a făcut? întrebă Lara, plină de repulsie.

– A fost denunţată ca spion care trăda secretele lui Escávez. I-au tăiat limba. S-a înecat în propriul ei sînge. Apoi au spînzurat-o aici, într-o intersecţie aglomerată. Este o avertizare pentru cei ce o văd, să nu-l supere pe El Corazón del Diablo.

Luînd în considerare riscurile pe care şi le asumase preotul pentru a-i ajuta, Key nu-l mai condamna pentru băutură.

– Am ajuns, spuse acesta şi intră într-o curte înconjurată de ziduri. Veţi vedea că s-a schimbat, doamnă Porter, de cînd nu aţi mai fost aici. Cei cîţiva montesangreni care mai sînt devotaţi bisericii se tem să mai vină. Eu ţin zilnic slujba, dar nu o dată am fost singurul participant.

Key sări din maşină şi privi în jur. Curtea era închisă din trei părţi cu ziduri de piatră, acoperite

cu iederă. Cînd preotul văzu interesul lui Key, îi explică:

– Pînă acum trei ani, acolo, era o foarte frumoasă poartă de fier. A fost rechiziţionată de rebeli.

– Ca în Războiul Civil de la noi, cînd armata Confederaţiei făcea tunuri din porţile de metal. Rebelii voştri la ce au folosit porţile?

– La ţepuşe. Au tăiat capetele oamenilor lui Escávez şi i-au tras în ţeapă, apoi i-au dus în piaţa oraşului şi i-au lăsat acolo pînă au putrezit. Asta s-a întîmplat la puţin timp după ce aţi plecat, doamnă Porter.

Lara nu păli, nici nu oftă impresionată.

– Aş vrea să intrăm, spuse ea. Am uitat ce feroci sînt ţînţarii de aici.

Key îi admiră stăpînirea de sine. Poate că pericolul prin care trecuseră şi semnele clare ale atrocităţilor de război au împietrit- o. Apoi îşi aminti că de fapt ea a fost victima directă a unei asemenea atrocităţi.

– Aici locuiesc eu, spuse preotul deschizînd o uşă din lemn.

Key trebui să se aplece pentru a putea intra. Casa parohială i se păru claustrofobică. Era compusă dintr-un grup de camere cu ferestre înguste şi tavanul jos. Cu statura lui, Key umplea aproape toată lărgimea unui coridor.

– Îmi pare rău, se scuză preotul cînd Key se lovi din nou de un perete. Casa parohială a fost clădită de nişte călugări europeni, mai scunzi decît dumneata.

– Nu-i de mirare că se rugau tot timpul. Nu aveau loc să facă şi altceva.

– Am băuturi reci în bucătărie, spuse preotul şi le arătă drumul. O să constataţi cu plăcere că a fost

modernizată în ultimii cincizeci de ani.

După standardele contemporane americane, bucătăria era arhaică, dar era cu multe secole înaintea altor camere din casa parohială. S-au aşezat la o masă rotundă, iar părintele Geraldo le-a adus fructe, brînză, pîine, şuncă, bineînţeles, toate primite prin contrabandă din America. Din respect pentru situaţia grea în care trăia, au mîncat foarte puţin.

– Apa ar trebui să fie curată, dar eu oricum o fierb, le spuse şi scoase o sticlă din frigider. Puse în pahare felii de lămîie. Apoi aduse şi o sticlă de rom jamaican. Numai după ce s-a servit Key, şi-a turnat şi preotul un pahar.

– Mă ajută să dorm, se scuză el stîngaci.

Lara aşteptă politicos ca ei să-şi termine masa şi abia după aceea aduse vorba despre fiica ei.

– De unde începem căutările, părinte Geraldo?

Îi privi neliniştit.

– Eu credeam că aveţi un plan. Toate căutările mele nu au dus nicăieri. Asta nu înseamnă că nu există informaţii. Înseamnă pur şi simplu că nimeni nu este dispus să le dea.

– Rezultatul este acelaşi, comentă Key.

– Din nefericire, da.

Lara rămînea totuşi neclintită.

– Vreau să încep prin a căuta la Ambasada americană.

– Nu este nimeni acolo, doamnă Porter. A fost părăsită şi în toţi aceşti ani a fost doar o clădire goală.

– Îţi aminteşti de interpretul soţului meu, Emilio Sáncez Perón?

– Foarte vag, răspunse preotul. După numărătoarea lui Key, era la al treilea pahar. Din cîte îmi amintesc, era un tînăr liniştit, firav, purta ochelari.

– Da, el este Emilio. L-ai văzut sau ai auzit ceva despre el?

– Am presupus că a fost ucis împreună cu tot personalul ambasadei.

– Numelè lui nu apare pe lista decedaţilor, spuse Lara.

– Poate că a fost o scăpare.

– M-am gîndit şi la asta, dar mă agăţ de speranţa că el mai trăieşte. Biblioteca ambasadei îl fascina. Îşi petrecea acolo aproape toate orele de după program. Ştii dacă biblioteca a fost devastată?

Părintele Geraldo ridică din umeri.

– Rebelii nu au avut timp pentru lectură. Dar nu m-aş aştepta să găsesc nimic întreg acolo. Nu am văzut-o, dar am auzit că au distrus clădirea.

Descurajarea care pusese stăpînire pe Lara era emoţionantă.

– Dar dacă am începe cu certificatul de deces al lui Ashley? întrebă Key. Nu ar fi trebuit să existe unul semnat de vreun medic?

– Este o posibilitate, recunoscu preotul. Dacă certificatul nu a fost distrus, dacă s-a înregistrat undeva numele medicului şi dacă îl putem localiza, el ar putea şti unde a fost îngropată fetiţa.

– Pare fără speranţă, nu? oftă Lara.

– În seara asta aşa pare, o încurajă Key. Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Eşti epuizată. Unde doarme?

– Mai întîi am nevoie de o baie.

– Bineînţeles. Părintele Geraldo indică un culoar îngust. Mergeţi pe acolo.

În timp ce Lara era în baie, Key şi preotul au mai împărtăşit gînduri la un alt pahar de rom.

– Dacă eşti atît de limitat în munca pe care trebuie să o faci aici de ce nu te întorci acasă? Mulţi misionari s-au întors şi au fost numiţi în altă parte.

– Am un jurămînt faţă de Dumnezeu. Poate că nu sînt foarte eficient aici, dar mă tem că nici în altă parte nu voi fi mai eficient.

Duse paharul la gură şi bău cu sete. Părintele Geraldo ştia că în State ar fi un mare păcat să bea. Rămînerea în Montesangre, ţara sfîşiată de măceluri, era pedeapsa lui autoimpusă pentru această slăbiciune.

– Ai putea muri aici.

– Sînt conştient de această posibilitate, domnule Tackett, dar mai bine mor ca un martir, decît să fug.

– Eu aş prefera să nu mor deloc. Nu încă, spuse Key sobru.

Preotul îl privi cu un interes crescînd.

– Eşti catolic, domnule Tackett?

Key începu să rîdă. În Eden Pass nu era nici măcar o biserică catolică. Cele cîteva familii de catolici călătoreau cîteva mile pentru a asculta slujba. Erau trataţi cu puţin mai multă toleranţă decît familiile de evrei, de către protestanţii oraşului său natal, unde oamenii considerau că orice american sadea se naşte creştin.

– Am fost educat ca metodist, dar acum nu mă interesează. Am eliminat orice dubiu că ar exista dia-

volul. Eu sînt dovada vie că Lucifer există, trăieşte şi este bine merçi. Cînd este vorba de credinţă, eu sînt o cauză pierdută.

– Nu pot crede aşa ceva. Preotul ridicase paharul şi privea prin lichidul din el. Nu este mare lucru de capul meu, ca preot, dar nu am uitat nimic din educaţia pe care am primit-o. Mai sînt încă în stare să privesc în inima unui om şi să-i judec caracterul, cu destulă acurateţe. Unui bărbat îi trebuie curaj şi multă compasiune, ca să o aducă aici pe doamna Porter, mai ales dacă ne gîndim la relaţia dintre ea şi fratele dumitale.

Key nu răspunse, dar se aplecă peste masă şi şopti:

– Pentru că te crezi un bun psiholog, crezi că soldaţii care ne-au oprit au înghiţit găluşca pe care le-ai servit-o?

Apa duşului se opri. Preotul termină de băut.

– Nu.

Cei doi bărbaţi s-au privit cu subînţeles. Lara li s-a alăturat după scurt timp, vizibil obosită.

– Ora de culcare, spuse Key, ridicîndu-se în picioare.

Preotul îi conduse printr-un labirint de coridoare. Intrînd într- o cameră, îi zîmbi Larei încurajator şi arătă spre fereastră.

– Dă în curte. M-am gîndit că o să vă placă. Am pus plasă la geam din cauza ţînţarilor.

Lara păru să nu vadă că patul de sub crucifix este îngust, că lumina este slabă, iar chilia nu are aer şi nu se poate respira.

– Mulţumesc foarte mult, părinte Geraldo. Ai riscat

enorm din cauza mea. Nu voi uita niciodată.

– Măcar atît am putut face, doamnă Porter. Nu o dată a beneficiat biserica noastră de generozitatea dumneavoastră, deşi nu sînteţi catolică.

– Admir foarte mult ce faceţi aici. Le luminaţi capetele dogmatice.

– Îmi amintesc cînd s-a născut fiica dumneavoastră. Din întîmplare vizitam saloanele spitalului în ziua aceea şi m-am oprit să vă felicit.

– Mi-aduc aminte. Ne întîlnisem de cîteva ori, dar în ziua aceea mi-aţi părut un om minunat.

– Atunci v-am văzut prima dată zîmbind, remarcă preotul. Şi aveaţi de ce. Ashley era un copil frumos.

– Mulţumesc.

Preotul îl luă mîna. O strînse scurt, le ură noapte bună şi ieşi. Amintirea fiicei ei o făcu să se strîngă de durere. Key ar fi vrut să-i alunge durerea, să o atingă, să o mîngîie cu compasiune şi înţelegere aşa cum făcuse preotul, dar mîinile îi rămaseră pe lîngă corp.

– Mai ai pistolul? o întrebă.

– L-am pus în husa aparatului de fotografiat.

Acesta era atîrnat într-un cui pe un perete. Key îl scoase şi i-l întinse.

– Dormi cu el. Să nu te desparţi de el.

– Ţi-a spus cumva părintele Geraldo ceva ce ar trebui să ştiu şi eu? Sîntem în pericol?

– Cred că trebuie să fim pregătiţi pentru ce-i mai rău. Ar fi mare noroc să nu avem necazuri. Acum încearcă să te odihneşti. Mîine va fi o zi grea. Începem cu ambasada.

Ea îl privea fix şi-l făcea să se simtă stînjenit.

– Spune-mi adevărul, Key, zise ea blînd. Nu-mi vorbi ca unui copil. Crezi că visăm cai verzi pe pereţi, nu?

Aşa credea, dar nu avea inima să i-o spună. Părintele Geraldo îi confirmase supoziţiile – soldaţii i-au lăsat să intre în oraş pentru că erau curioşi să afle ce făceau aici, nu pentru că au crezut povestea lui.

Key era convins că vor avea mare noroc dacă vor scăpa vii din Montesangre. Se îndoia profund că vor putea zbura înapoi, însoţiţi de sicriul lui Ashley.

Chiar dacă nu avea inima să-i spună aceste lucruri, nu-i insultă inteligenţa spunîndu-i o minciună. Evită să răspundă.

– Odihneşte-te, Lara. Şi eu o voi face.

Nu plecă să se culce. Intră din nou în bucătărie unde-i ţinu de urît preotului, pînă cînd acesta îşi bău minţile. Îl lăsă acolo, sforăind cu capul pe masă şi găsi o cameră cu un pat, vis-à-vis de camera Larei. Se dezbrăcă, se aşeză în pat şi moţăi cu urechile încordate să audă orice zgomot.

Probabil că a dormit mult mai profund decît ar fi dorit, pentru că se tezi brusc, cînd îl scutura cineva. Cu gest reflex apucă pistolul şi sări direct în picioare.

Lara era lîngă pat, îmbrăcată şi pieptănată. Vîrful pistolului era la un centimetru de faţa ei.

– Isuse! exclamă Key. Te puteam omorî.

Era speriată şi palidă.

– Îmi pare rău, te-am speriat. Te-am strigat de cîteva ori. Pînă nu... nu... te-am atins, nu te-ai...

Se priveau nemişcaţi. Respirau greu, aerul era cald şi umed. Sînii ei se ridicau şi coborau cu greu.

În timpul nopţii, Key aruncase cearceaful de pe el. Era transpirat tot. O erecţie matinală îi ridica marginile slipului.

– Este ora şapte. Vorbea de parcă alergase o milă. Am făcut cafeaua.

Se întoarse brusc şi fugi în bucătărie.

Key lăsă puşca şi îşi acoperi faţa cu mîinile. Erecţiile de dimineaţă nu îi erau neobişnuite, dar aceasta de acum era neobişnuit de mare.

Se îmbrăcă, privind fix holul prin care fugise Lara.

– Ai avut dreptate. Nu este nimic aici.

Lara lovi cu piciorul o pungă de plastic. Ceea ce făcuseră rebelii din biblioteca ambasadei americane, întrecea orice imaginaţie. Candelabrul de cristal era undeva în mijlocul camerei, covorul *Aubusson* dispăruse, rafturile de cărţi erau distruse, cenuşa era dovada sorţii pe care au avut-o cărţile de aici.

Steagul care stătuse într-un colţ al camerei, era sfîşiat. Nici o fereastră nu rămăsese intactă. Urme de gloanţe erau pe tavan, mobila fusese confiscată, clădirea părea acum locuită de vrăbii.

– Îmi pare rău, doamnă Porter.

– Nu-i vina dumitale.

Preotul era palid, ochii îi erau injectaţi. Mîinile îi tremurau că abia ţinuse ceaşca de cafea pe care i-o oferise de dimineaţă. Lara se prefăcu că nu observă

cînd el îşi turnă rom în cafea.

– Aţi mai vrea să vedeţi şi alte camere?

– Biroul lui Randall, te rog.

– Repede, îi avertiză Key.

Stătea lîngă o fereastră, lipit de perete. Supraveghea faţada clădirii, fără să fie văzut.

S-au îmbrăcat în hainele oferite de preot cu o seară în urmă şi au lăsat maşina mai departe de clădire. Cu toate acestea, toţi se îndoiau că el şi Lara puteau păcăli pe cineva cu deghizarea lor.

Key avea arma cu el. Un pistol era prins în centura pantalonilor. Din momentul în care au intrat în clădirea devastată, el a fost interesat mai mult de ce se petrecea pe stradă, decît înăuntru.

– Un jeep a trecut pe aici de trei ori. Sînt doi soldaţi în el. Au steagul lui El Corazón. Nu am încredere în indiferenţa lor.

– Ne vom mişca iute, promise Lara.

Key îi urmă, dar continuă să privească peste umăr.

– Staţi! îi preveni Key, cînd erau lîngă uşa biroului. Staţi de o parte.

Şi ea şi preotul s-au lipit de perete. Key se lipi de Lara şi cu vîrful armei deschise uşa. Ezită un moment, apoi se explică:

– Era singura uşă închisă din toată clădirea. Ar fi putut fi o capcană.

Trecînd pe lîngă el, Lara intră în biroul soţului ei. Altădată acesta era mobilat conform standardului ambasadorului Statelor Unite, dar acum era devastat complet, ca şi biblioteca. Mai rămăsese biroul dar era ciopîrţit încît abia se mai ţinea. Barul fusese devastat în aceeaşi măsură; probabil că sticlele şi paharele au fost sparte de pereţi. Părintele Geraldo oftă.

– Se pare că biroul a avut aceeaşi soartă ca toată clădirea.

Bătrînul porni spre uşă dar Lara îl prinse de mînă.

– Stai puţin. Mai este ceva.

Se îndreptă spre peretele îndepărtat unde era seiful. Îl deschise şi scoase un uşor strigăt de exclamare.

– Uite, aici sînt hîrtii şi dosare. Răsfoi repede printre documente. Sînt scrise în spaniolă, dar par acte oficiale.

Părintele Geraldo citi peste umărul lui.

– Este un acord comercial. Zahăr în schimbul armelor. Dar este datat cu cîteva luni înainte de lovitura de stat, nu-i putea interesa prea mult.

– Poate că pe unii îi interesează. De undeva de sub dosare Lara scoase o pereche de ochelari.

– Parcă ar fi...

– Ai lui Emilio, termină ea emoţionată. Ştiam eu! Ştiam că dacă el trăieşte...

Deodată Key sări lîngă ea şi îi acoperi gura cu mîna. Îi făcu semn şi preotului să tacă.

– Este cineva acolo, mimă el cu buzele, arătînd spre uşă.

Îi făcu semn Larei să se ghemuiască în spatele biroului. Încăpăţînată, ea clătină din cap şi se îndreptă spre uşă. El o prinse de rochie. Ea se întoarse şi îl privi furioasă. Dar cedă furiei din ochii lui şi se execută. Părintele Geraldo înghenunche lîngă ea.

Dincolo de uşă se auzeau paşi.

Key se aşeză în poziţie de tragere.

Dar dacă era Emilio? Dacă el i-a auzit şi temîndu-se pentru viaţa lui s-a ascuns în altă cameră? Era un copil şi i-a fost devotat lui Randall. El ar fi putut şti unde este mormîntul lui Ashley. Key l-ar fi putut

împuşca.

Lara îşi ţinu respiraţia şi ascultă încordată. Paşii se apropiară. Din cînd în cînd se opreau, parcă nesiguri. Dacă auzul nu-i juca o festă, Lara simţise că persoana s-a oprit exact lîngă uşă. Privi îngrozită spre Key care se pregătea să tragă.

Se auzi o mişcare dincolo de uşă.

Lara sări în picioare şi acoperi uşa cu trupul ei.

– Emilio, ai grijă!

Capitolul douăzeci şi unu

Uimit de strigătul ei, Key o ajunse din urmă şi o lovi. Auzind din nou un zgomot dincolo de uşă se întoarse şi trase.

Rafala de foc răsună înfricoşător în clădirea pustie. Se simţea mirosul de sînge. Lara privea înmărmurită spre uşă. În pragul uşii era o capră împuşcată.

– La naiba! se înfurie Key. Ce naiba a fost în capul tău? Să ieşim dracului de aici. Vino, *padre*. În mai puţin de un minut locul ăsta o să forfotească de soldaţi.

Împiedicîndu-se, Lara abia reuşi să treacă peste trupul animalului. Key o împingea din spate. Buza ei se umfla şi o simţea zvîcnind. Cînd au ajuns la ieşirea din spate Key le făcu semn să se oprească. Scoase capul pe uşă şi verifică zona. Lara îl privi pe părintele

Geraldo. Respira greu şi se sprijinea de tocul uşii.

– Să mergem. Dar ţineţi capul în jos şi fiţi gata să vă adăpostiţi în orice moment. Ar putea fi cineva pe acoperiş.

Cu brutalitate o prinse de mînă şi o trase spre maşină. El se aşeză la volan în locul părintelui Geraldo. Fără să comenteze, preotul se aşeză pe locul din spate.

Key porni pe strada principală, apoi intră pe străduţe laterale schimbînd mereu direcţia, încercînd să-şi piardă urma.

– Te-am rănit? o întrebă privindu-i buza.

– Bineînţeles, doar m-ai lovit.

– Dacă ai fi rămas unde ţi-am spus să stai nu te-aş fi lovit. Isuse, oare ce-a fost în capul tău? Erai ţinta oricui ar fi putut intra pe uşă în acel moment. Nu am mai avut timp să te rog frumos pentru a-ţi salva viaţa.

– Din pricina unei capre?

– Nici eu nu am ştiut că este o capră.

– Eu am crezut că este Emilio.

– Şi dacă ar fi fost? Sperai să mă împuşte el pe mine?

– Încercam să te opresc pe tine să nu-l omori.

– Eu am mai multă stăpînire de sine.

– Chiar ai?

El opri brusc maşina.

– Da, am. Şi tu ar trebui să ştii asta mai bine decît oricine.

Se priviră furioşi.

– Ei, *padre,* ce părere ai pînă acum?

Părintele Geraldo luă sticla de la gură şi o şterse cu dosul palmei.

– Este mare păcat că am lăsat capra acolo. Ar fi

hrănit mai multe familii.

Key îl privi gata de ceartă, dar comentariul preotului i se păru nostim Larei şi ea începu să rîdă. Rîdea şi preotul. Într-un tîrziu, Key acceptă această glumă macabră cu un zîmbet încordat.

– La naiba! oftă şi privi în jurul său. Afurisită de capră.

Cînd rîsul se ofili de pe buzele tuturor Key se întoarse şi mîngîie buza Larei. Îi părea rău.

– A fost un gest reflex. Nu am vrut să-ţi fac rău.

– Nu-i nimic. Nu vreau să ne oprim acum. Continuăm.

– Continuăm?

– Mi se pare incredibil că seiful a fost scutit de dezastru. Ori este un miracol, ori Emilio trăieşte şi a fost de curînd în acel birou. Ochelarii sînt ai lui. Sînt sigură că a fost acolo.

– Ei bine, eu nu cred că se mai întoarce astăzi. Dacă a fost pe undeva pe aproape cred că l-am speriat de moarte.

Probabil că are dreptate, se gîndi Lara. Emilio era singura ei şansă de a obţine informaţii. Dacă l-ar putea scoate din ascunzătoare... Intenţiona să se întoarcă la ambasadă cu sau fără Key şi să stea toată noaptea pentru a-l contacta. Key va avea probabil o litanie de obiecţii, de aceea Lara hotărî să nu-i spună decît în ultimul moment. Între timp mai avea cîteva zile.

– Părinte Geraldo, moartea lui Ashley nu ar fi trebuit înregistrată undeva?

– Normal. Înainte de revoltă naţiunea acesta îşi ţinea registrele în mod civilizat. Dacă nu au fost distruse ar trebui să le găsim la primărie.

– Şi ce ar trebui să facem pentru a ajunge la ele?

întrebă Key.

– De unde să ştiu pînă nu încerc?

– Este ca şi cum le-am flutura pe sub nas un steag roşu.

– Am să le spun că mă interesează o persoană numită Portales. Dacă certificatele de deces sînt înregistrate în ordine alfabetică al lui Ashley ar trebui să se afle în acelaşi volum.

– Volum? Nu sînt computerizate? întrebă Key.

– Nu în Montesangre, răspunse părintele Geraldo cu un zîmbet îmbibat de rom.

Totul s-a dovedit a fi extrem de simplu. După emoţiile de la ambasadă nu le venea să-şi creadă norocului.

În mai puţin de jumătate de oră părintele s-a întors vioi zîmbind fericit.

– Dumnezeu ne-a binecuvîntat.

Deşi plecase de puţin timp, Larei i s-a părut o eternitate. Se temea că nu există înregistrări, că nu va obţine informaţii. Prefăcîndu-se că îşi face siesta, rezemat de spătarul scaunului şi cu pălăria trasă pe ochi, Key supraveghea încordat zona.

Ciudad Central era un oraş sfîşiat de lupte, dar comercianţii îşi continuau activitatea. Era un oraş aglomerat. Totuşi, dacă te gîndeai bine, nu înţelegeai scopul acestei activităţi. Expresia generală de pe chipul oamenilor era aceea de oboseală. Nici unul nu îndrăznea să se oprească, să stea de vorbă pentru a nu a atrage atenţia soldaţilor care mişunau peste tot. Copiii erau ţinuţi lîngă mame nervoase. Vînzătorii îşi

vedeau de treabă fără a se angaja în conversaţii.

Lara şi Key respirară uşuraţi cînd îl văzură de preot.

– Ai descoperit unde este înmormîntată Ashley? întrebă Lara nerăbdătoare.

– Nu, dar există un certificat de deces. A fost semnat de doctorul Tomás Soto Quinones.

– Bine, să mergem.

– Stai puţin. Acest Soto, se întoarse Key spre preot, de partea cui este?

– Nu contează acum. Lara era nervoasă.

– S-o crezi tu că nu contează.

– Este doctor ca şi mine. El depăşeşte orice considerent politic. Îmi va face un serviciu profesional.

– Nu-ţi vine mintea la cap? întrebă Key exasperat. Poate fi cumnatul lui El Córazon sau spionul lui Escávez, pentru tine totuna e. Dacă mergem acolo ne pot lua ca din oală.

– Scuză-mă, interveni părintele Geraldo, în munca mea m-am întîlnit de cîteva ori cu doctorul Soto. Nu-i cunosc preferinţele politice dar ştiu că şi el vindecă răniţii de ambele părţi.

– Vezi? Hai să mergem.

Key o ignoră pe Lara.

– Chiar dacă ne va înţelege va trebui să-şi rişte viaţa pentru noi. Pericolul l-ar putea face să ne refuze. Sau în cel mai rău caz îi poate anunţa pe oamenii lui El Corazón. Oricum ne aşteaptă plutonul de execuţie.

– Eu sînt gata să-mi risc viaţa, se încăpăţînă Lara.

– Dar tu nu eşti singura implicată.

– Dacă nu vreţi să veniţi cu mine merg singură.

Key încercă să o intimideze cu privirea, dar văzînd

că ea îi rezistă se întoarse spre preot.

– Ce-ţi spune dumitale instinctul despre *El Doctor*?

Un licăr de nehotărîre trecu prin ochii preotului.

– Fie că acceptă sau nu să ne ajute, cred că putem avea încredere că ne păstrează secretul.

– Bine, renunţă Key. Facem cum vreţi voi doi, dar după reguli stabilite de mine.

Lara şi Key aşteptau în cabinetul doctorului în timp ce părintele Geraldo acţiona din nou ca purtătorul lor de cuvînt. Deşi jaluzelele erau trase, camera lipsită de aer condiţionat era înăbuşitoare. Hainele li se lipeau de piele. Key îşi ştergea des fruntea cu mîneca de la cămaşă. Nu-şi pierdeau energia şi oxigenul în conversaţie.

Tăcerea era de altfel o precauţie în plus. Nu ar fi vrut să atragă atenţia personalului. Explicaţiile puteau fi periculoase.

Aşteptarea era interminabilă şi de nesuportat. Stăteau acolo de peste două ore. De ce dura atît? Imaginaţia Larei începu s-o ia razna: au fost descoperiţi, au fost chemate trupele şi spitalul era înconjurat. Key a avut dreptate. Soto folosea profesia de medic ca acoperire. De fapt era spion. L-au descoperit pe părintele Geraldo şi l-au torturat pînă a spus adevărul şi...

În secunda în care auzi vocile, sări în picioare. Key se aşeză în spatele uşii şi-i făcu semn să stea liniştită pînă intră doctorul.

Doctorul Tomás Soto Quinones intră în cabinet urmat de preot. Aprinse lumina.

– A fost o naştere de rutină dar...

În acel moment dădu cu ochii de Lara.

– Te rog să mă ierţi doctore, spuse preotul umil. Nu prea am fost onest. Aş dori foarte mult să discutăm despre cina săracilor, dar poate că altădată.

Key se strecură în spatele lor şi închise uşa. Medicul era uluit. Preotul se scuză faţă de Lara şi Key.

– A acceptat să mă vadă după ce termină naşterea. A durat mai mult decît s-a aşteptat.

– Sînteţi americani? exclamă doctorul într-o engleză impecabilă. Cum aţi trecut graniţa? Vă rog să îmi spuneţi ce se întîmplă? Privea de la unul la altul uluit. Cine sînteţi?

– Eu sînt doctoriţa Lara Mallory. Acum trei ani mă aflam la Montesangre împreună cu soţul meu, ambasadorul Randall Porter.

– Da, exact, o recunoscu doctorul. V-am văzut poza în ziare. Soţul dumnevoastră a fost răpit şi executat. Ce tragedie! O violenţă fără sens.

– Da.

– Comunitatea medicilor a privit cu compasiune moartea ambasadorului. De cînd s-au întrerupt relaţiile diplomatice cu Statele Unite a fost foarte greu să obţinem medicamente.

– Ca medic vă înţeleg foarte bine problemele. Lara făcu cîţiva paşi spre el. Doctore Soto, eu personal mă voi ocupa să vă trimit medicamente dacă mă ajutaţi acum.

Doctorul privi peste umăr spre Key, inchizitiv spre preot şi apoi se întoarse spre Lara.

– Să vă ajut? Cum?

– Cînd soţul meu a fost răpit, fiica mea a fost ucisă cu un foc de armă. A fost îngropată aici. Ajutaţi-mă

să-i localizez mormîntul. Guvernul meu şi cele cîteva guverne din Montesangre mi-au ignorat cererea de a o exuma şi repatria în Statele Unite. Am venit să o fac singură, dar nu ştiu unde este înmormîntată.

Pe coridor se auzeau paşi. Zgomotul de veselă anunţa că se serveşte masa. Dar în biroul îngust era o linişte mormîntală. Într-un tîrziu doctorul reuşi să vorbească:

– Am cea mai profundă simpatie pentru dumneavoastră. Sînteţi de admirat pentru misiunea periculoasă în care v-aţi angajat. Dar sînt într-o mare încurcătură. De unde să ştiu eu unde este înmormîntată fiica dumneavoastră?

– I-aţi semnat certificatul de deces. Lara se apropie mai mult de el. Key duse mîna la armă, dar privirea lui rece îi ordonă să nu se amestece. Vă amintiţi cînd l-aţi semnat?

– Normal.

– Numele ei era Ashley Ann Porter. A murit pe 4 mai cu cîteva ore înainte de a se declara oficial începerea revoluţiei.

– Îmi amintesc foarte bine cînd a fost ucisă fiica dumneavoastră şi cînd a fost luat prizonier soţul dumneavoastră. Şi dumneavoastră. Şi dumnevoastră aţi fost rănită.

– Înseamnă că vă amintiţi cînd aţi semnat certificatul de deces şi aţi dat acceptul de înmormîntare.

Picături de sudoare îi curgeau încet de pe frunte. Era un bărbat solid dar mai scund decît ea. Avea o faţă pătrată, un nas mare şi plat, părea că este de descendenţă indiană. Avea mîinile prea mari pentru un chirurg, deşi părintele Geraldo spunea că era un medic respectat.

– Din păcate nu-mi amintesc cînd am semnat un asemenea document.

Exclamaţia Larei ieşi ca un strigăt de disperare.

– Trebuie!

– Vă rog să înţelegeţi, spuse doctorul întretăiat. Orele şi zilele care au urmat răpirii ambasadorului au fost cele mai turbulente din istoria acestei ţări. Au fost sute de morţi. Preşedintele şi familia lui abia au scăpat cu viaţă. Toţi cei care au servit în administraţia lui au fost executaţi public. Străzile erau pline de sînge.

Lara citise toate acestea cînd se afla în spital. Era convinsă de sinceritatea doctorului.

Vorbind pentru prima dată de la venirea medicului, Key întrebă sceptic:

– Şi nu vă amintiţi o fetiţă anglo-saxonă între toţi acei morţi?

Soto clătină din cap dezamăgit.

– Îmi pare rău, *señor*. Ştiu că vă dezamăgesc.

Lara inspiră adînc de cîteva ori, apoi îi întinse mîna.

– Mulţumesc, doctore. Îmi cer scuze pentru modul teatral în care v-am abordat.

– Vă înţeleg precauţiile. Soţul dumneavoastră nu era agreat de rebeli, iar ei sînt acum la putere.

– Soţul meu reprezenta aici Statele Unite, iar ţara mea era în favoarea preşedintelui Escávez. Randall îşi făcea doar datoria.

– Înţeleg. Totuşi vă pot garanta că familiile şi prietenii celor care au fost torturaţi şi ucişi de oamenii lui Escávez nu vor fi la fel de generoşi.

– Putem avea încredere că nu veţi vorbi despre noi? întrebă Key brusc.

– *Por supuesto*. Eu nu vă voi trăda.

– Dacă o vei face vei regreta amarnic.

Părintele Geraldo păşi între ei.

– Cred că mai bine îl lăsăm pe doctorul Soto la treburile lui.

– Da, acceptă şi Lara. Nu are rost să vă mai implicăm.

În timp ce Lara se îndrepta spre uşă, Soto îi prinse o mînă.

– Îmi pare rău, *señora* Porter. Aş fi vrut să vă fiu de ajutor. *Bueña surte.*

– *Muchas gracias.*

Lara îşi puse baticul pe cap şi ieşi în urma părintelui Geraldo. Au ieşit fără a fi suspectaţi de cineva. Afară era întuneric. Nu o interesa nimic. Abia îşi putea aduna energia de a duce un picior lîngă celălalt.

Sperase după ce a descoperit certificatul de deces, dar întîlnirea de acum cu doctorul Soto a fost ucigătoare. Soarta o călca în picioare.

Încă intenţiona să se întoarcă la ambasadă şi să-l găsească pe Emilio. Mai întîi însă trebuia să se odihnească, să-şi ridice moralul. După aceea era sigură că va fi mai optimistă.

Cînd au ajuns în spatele spitalului, Key a tras-o la adăpostul unui zid.

– Pst! *Padre!*

– Ce-i?

– Nu are rost să te mai porţi aşa. Nu ne-a văzut nimeni, se plînse Lara.

– La ce oră pleacă Soto de la spital? îl întrebă Key pe preot ignorînd-o.

– N-am idee. De ce?

– Doctorul nostru minte.

– Dar eu îl cunosc...

– Ai încredere în mine, *padre.* Poate eşti un bun

judecător cînd este vorba de sfinţi, dar eu am trăit numai printre păcătoşi. Minte.

– Cum? întrebă Lara.

– Nu ştiu dar vreau să aflu. A spus că nu-şi aminteşte de fetiţa ta. Este o prostie. Atacul asupra voastră a fost comentat în toate ziarele lumii. Eu eram atunci în Chad şi pînă şi acolo s-a scris. A început o revoluţie, da. Cadavre treceau prin morga oraşului precum gîştele la abator, da, poate că a avut treabă pînă peste cap, dar sub nici o formă nu putea uita că a semnat certificatul de deces al fetiţei ambasadorului Statelor Unite, ucisă cu un foc de armă. Sub nici o formă.

Uimitor, dar instinctiv şi complet Lara avu încredere în Key. Cu barba nerasă de cîteva zile, arăta ca un *desperado,* un bărbat care atrăgea asupra lui pericolul şi îl sfida. Au rămas în aşteptare.

– Ce facem?

– Aşteptăm.

La auzul clicului fatal, doctorul Soto împietri. Key îi împlîntă ţeava armei la ureche şi îi întoarse la spate mîna.

– Dacă scoţi un sunet, devii istorie. Vocea lui şuiera în întuneric. Mergi!

Doctorul nu spuse nimic. Se apropiau de maşină. La volan era părintele Geraldo. Lara stătea în spate cu mîinile încleştate pe scaunul din faţă.

– Controlează-l, Lara!

Ea sări din maşină şi îl controlă cu repeziciune.

– Nu sînt înarmat, spuse bărbatul cu demnitate.

– Dar eşti al naibii de mincinos.

Lara îi făcu semn că doctorul spune adevărul.

– Urcă.

– Unde mă duceţi? Pentru Dumnezeu, vă rog... nu înţeleg de ce faceţi asta. Ce vreţi de la mine?

– Adevărul. Ştii mai mult decît ai spus despre moartea fiicei mele, nu-i aşa?

Key apăsă mai tare ţeava pistolului.

– Nu! protestă doctorul speriat. Vă jur că nu ştiu nimic. Dumnezeu mi-e martor.

– Ai grijă, îl preveni Key. Avem aici un om care îl reprezintă pe Dumnezeu şi îi spune totul.

– Nu vă pot ajuta.

– Nu poţi sau nu vrei? întrebă Lara.

– Nu pot.

– Nu-i adevărat. Ce ştii şi nu vrei să spui?

– Doamnă Porter vă implor...

– Spune!

Preotul conducea maşina pe un drum de ţară în apropierea unui rîu. Opri undeva în cîmp.

– Erai de serviciu la spital în ziua în care am fost atacaţi? întrebă Lara.

Bărbatul încercă să mişte capul dar nu putu din cauza pistolului.

– *Si,* reuşi să şoptească.

– Ai văzut-o pe fetiţa mea?

– *Si.* Era foarte grav rănită.

Lara îşi aminti cascada de sînge care ţîşnise din gîtul lui Ashley. Fără îndoială i-a fost lovită carotida. Închise ochii încercînd să alunge imaginea. Mai tîrziu o putea plînge. Acum nu-şi putea permite.

– Şi ce s-a întîmplat cu trupul fetiţei mele?

– *Padre*, îl rugă Soto. Te rog să mă ajuţi. Am familie. Dumnezeu ştie că în inima mea sînt alături de doamna Porter, dar mi-e teamă de consecinţe.

– Ai dreptate, vorbi Key fioros. El Corazón nu este aici dar eu sînt. Nu am făcut atîta drum să ne jucăm cu tine. Spune-i ce vrea să ştie, ori n-ai să mai fii de folos nimănui. *Comprende?*

Lara nu era de acord cu tactica lui Key. A fost de acord să o folosească doar după ce au epuizat toate mijloacele. Era posibil ca Soto să spună adevărul.

– *Padre?* continuă să-l roage Soto. *Por favor!*

Părintele Geraldo îşi făcu cruce şi începu să se roage încet. Era foarte convingător.

– M-am săturat de toate prostiile astea.

Key sări din maşină şi-i făcu doctorului semn să coboare.

– *Cementerio del Sagrado Corazon*, se bîlbîi doctorul.

– La Cimitirul Inimă Sacră. Este îngropată acolo? întrebă Lara.

– *Si.* În timpul acelor zile de luptă, acolo au dus toţi morţii. Duceţi-mă acolo şi o să vă arăt.

Părintele Geraldo îşi opri deodată rugăciunea şi maşina porni. Key urcă din fugă.

– Ar fi bine să nu ne minţi de data asta, doctore.

– Nu, *señor.* Jur pe capul copiilor mei.

Cimitirul se afla în celălalt capăt al oraşului. Chiar şi în condiţii normale s-ar fi ajuns greu acolo. Distanţa a crescut însă din cauza circuitului sinuos pe care l-a preferat preotul. Pentru a evita drumurile circulate de camioane militare, a mers în zig-zag, pe căi ocolite.

Nervii Larei erau încordaţi să plesnească.

– Este închis! exclamă ea la intrare.

– Dar este un zid care se poate sări. Haideţi. Key a fost primul care a sărit din maşină. I-a făcut semn lui Soto. Ţine amîndouă mîinile pe cap. Dacă le cobori te

împuşc.

– Nu mă puteţi împuşca pentru că nu veţi mai afla unde este mormîntul fetiţei.

Bluful nu ţinu şi Key zîmbi răutăcios.

– Nu am spus că te omor. Am spus doar că te împuşc. De exemplu în mînă. N-ai să mai poţi opera. Hai mişcă.

Au zărit zidul fără greutate. Soto le-a arătat drumul. Nu au putut risca să folosească o lanternă. Nu răsărise luna şi abia vedeau. Cimitirul era situat pe o colină de deal şi oferea o imagine panoramică a oraşului. Nici el nu scăpase efectelor dezastruoase ale războiului. Foarte puţine morminte erau îngrijite. Larei i se rupea inima cînd se gîndea că fetiţa ei era înmormîntată în acel loc dezolant, părăginit şi plin de reptile.

Ashley nu va sta multă vreme aici, îşi jură ea în tăcere.

Doctorul Soto ajunse pe marginea unei gropi uriaşe. Acolo s-a oprit. Cu mişcări încete, pentru a nu-l provoca pe Key, el s-a întors spre Lara. Ea a rămas înmărmurită de privirea din ochii lui. Pînă cînd şi-a dat seama că de fapt erau plini de lacrimi.

– Nu am vrut să vă spun, dar aţi insistat. Ar fi fost mult mai bine dacă nu m-aţi fi obligat să vă aduc aici. Şi mai bine ar fi fost dacă aţi fi uitat ce s-a întîmplat în Montesangre şi a-ţi fi rămas în America.

– Ce dracu' bolboreseşti acolo? întrebă Key nedumerit.

Lara uluită se apropie de marginea gropii. Avea cam douăzeci de metri în diametru şi se asemăna cu un crater de meteorit.

Cu o privire perplexă se întoarse spre părintele Geraldo. Şi el privea fix spre groapă. Avea umerii

lăsaţi şi mîinile îi atîrnau lipsite de vlagă. Era stupefiat.

Şi Key privea spre groapă dar dorea să i se ofere o explicaţie. Deodată trupul îi tresări violent şi se întoarse cu o mişcare convulsivă. Lăsă pistolul din mînă şi îl prinse pe doctor de gulerul cămăşii, ridicîndu-l la nivelul lui.

– Vrei să spui că...

– *Si. Si.* Abia atunci văzu lacrimile din ochii lui. *Doscientos. Trescientos. Quien sabe?*

– Două sute sau trei sute? Vocea Larei emana panică. Două sute sau trei sute...

Cînd adevărul o izbi i se tăie respiraţia. Rămase cu gura deschisă, incapabilă să mai facă ceva. Key dădu drumul doctorului şi fugi spre ea.

– Lara!

Cel mai înfiorător urlet pe care l-a auzit vreodată a sfîşiat tăcerea cimitirului. La început nu şi-a dat seama că era al ei. Întinse mîinile şi se prăbuşi pe marginea gropii, unde ar fi sărit dacă Key nu ar fi prins-o la timp. Se lupta cu el, cu forţa anormală a oamenilor înnebuniţi de durere.

În cele din urmă reuşi să se smulgă din braţele lui şi se tîrî spre marginea gropii înfigîndu-şi mîinile în pămînt.

– Nu! Dumnezeule, nu! Te rog! Ashley! Dumnezeule mare, nu!

Doctorul Soto bolborosea ceva despre ziua în care s-a ordonat înmormîntarea la groapa comună. A fost săpată de buldozere pentru că numărul de morţi era mare. Cînd morga nu mai avea loc, au început să lase cadavrele peste tot. S-au descompus cu sutele în soarele torid. Era iminentă o epidemie de febră tifoidă. Comandanţii rebelilor au rezolvat problema în mod expeditiv.

– Lara, opreşte-te imediat! Key încerca să o ridice în picioare.

– Îmi pare rău, atît reuşea să repete Soto.

Acum înţelegeau de ce nu a vrut să le spună. S-a temut de consecinţe dar nu din partea lui El Corazón.

– Vă rog să mă lăsaţi singură.

Key încercă să o smulgă de pe marginea macabrei gropi dar unghiile ei îi lăsară urme sîngerînde pe braţe.

– Lara. Părintele Geraldo era îngenuncheat lîngă ea şi-i vorbea blînd. Dumnezeu în înţelepciunea lui infinită...

– Nu! urlă ea. Să nu-mi vorbeşti de Dumnezeu!

– Cine a făcut asta? Braţele lui Key o susţineau dar privirea i se îndrepta ucigător spre Soto. Cine a ordonat ca atîţia copii să fie aruncaţi într-o groapă comună? Dumnezeule mare, sînteţi un popor de barbari? Vreau un nume. Cine a dat acest ordin? Vreau un nume, mă auzi?

– Îmi pare rău, *señor*, dar este imposibil de aflat cine a comandat îngroparea în masă. Totul...

Cuvintele lui Soto s-au oprit brusc. A căzut în genunchi, cu mîinile pe piept apoi s-a prăbuşit pe o parte.

Părintele Geraldo rostea rugăciunea cînd a căzut cu faţa în pămîntul umed.

Îngrozită, Lara privea balta de sînge de lîngă el.

– Isuse!

Key duse mîna la pistol dar nu suficient de repede. Primi o cizmă în coaste.

Tîrîndu-se, Lara încerca disperată să se îndepărteze de masa gelatinoasă care a fost capul părintelui Geraldo. O mînă o ridică în picioare.

– *Buenas noches, señora*. Iată că ne întîlnim din

nou.

Era liderul de guerrillă pe care l-au mai întîlnit. Ricardo.

Camionul militar se poticni. Călătoreau de mai multe ore.

Înainte ca mintea ei să înregistreze ce se întîmpla, fuseseră înconjuraţi de oameni înarmaţi care le-au legat mîinile la spate. Încă era legată şi abia îşi menţinea echilibrul în acest camion. Era aruncată dintr-o parte în alta. Multă vreme va fi acoperită de vînătăi. Dacă mai trăia.

Era o speculaţie.

Părintele Geraldo era mort. Doctorul Soto murise la jumătatea propoziţiei. Însă Key era foarte viu. Slavă Domnului. I-a blagoslovit cu o litanie de blesteme şi înjurături. Soldaţii le-au controlat maşina. Unul din ei a început să se joace cu aparatul de fotografiat.

– Ţine-ţi mîinile murdare departe de aia! i-a strigat Key.

Ca şi Lara el avea mîinile legate şi era împins cu bruscheţe de soldaţi. Unul din ei îl lovise în tîmplă cu tocul pistolului. Key se clătinase, dar nu se prăbuşi. Un fir de sînge i se prelingea din rană dar el îi zîmbea diavoleşte soldatului.

– Maică-ta te-a făcut cu un măgar.

Fie că înţelegea sau nu englezeşte, soldatul a luat-o drept o insultă şi a sărit la Key. Înainte însă să se răzbune Ricardo le-a ordonat să-i ducă în camion.

Au discutat o vreme dacă să ia sau nu şi maşina.

Ricardo a hotărît să o ia.

Lara şi Key au fost împinşi în camion. Lîngă ei au aterizat aparatul de fotografiat şi trusa ei medicală. Erau legaţi la ochi. Normal, Key nu a acceptat. Au trebuit trei oameni să îl ţină pentru a putea fi legat.

Lara ştia că rezistenţa fizică era inutilă.

Drumul era plin de hîrtoape. Soldaţii miroseau. Erau nespălaţi. În lada camionului nu se putea respira.

Lara îi întrebă unde sînt duşi şi de ce. Cît mai aveau pînă la destinaţie. Nimeni nu-i răspunse. Încercă să comunice cu Key, dar acesta fu pedepsit.

– Lara? Vocea lui era răguşită şi uscată. Eşti bine?

– Key?

– Slavă Domnului. Stai liniştită şi...

– *Silencio!*

– Du-te dracului!

Se auzi un sunet înăbuşit, apoi un geamăt şi Key nu mai vorbi.

Lara încercă hipnoza pentru a-şi elibera mintea de gîndurile tulburătoare. Dar de fiecare dată cînd încerca, în minte îi apărea groapa comună din cimitir unde va zăcea pentru totdeauna fiica ei.

Realizarea gîndului care o secase pînă acum era imposibilă. De ce nu încerca să fugă? Ar fi împuşcat-o. Părintele Geraldo şi doctorul Soto nu au suferit. Au murit instantaneu.

De ce mai era în ea voinţa de a trăi?

Nu, era un sentiment mai puternic decît voinţa. Era hotărîrea de a-i vedea pe cei responsabili de o asemenea atrocitate pedepsiţi. Să îngropi fiica ambasadorului Statelor Unite într-un asemenea mod era o violare a drepţurilor omului. Dacă va mai trăi va

avea grijă ca întreaga lume să ştie acest lucru.

A avut mulţi bolnavi incurabili. Pînă în acel moment nu le-a înţeles voinţa de a supravieţui. Cum puteai să te mai agăţi de viaţă ştiind că situaţia este fără speranţă? S-a gîndit de multe ori la acest refuz al spiritului uman de a accepta moartea. Acum ştia că un om poate supravieţui chiar şi în cele mai rele condiţii.

Instinctul de supravieţuire era mai puternic decît ştia. Păstra viaţa chiar şi cînd raţiunea ceda. Dacă nu ar fi fost aşa, ea ar fi murit cînd a văzut groapa comună. Această hotărîre de a trăi a susţinut-o în noaptea aceea atît de lungă.

Probabil că adormise pentru că a tresărit brusc cînd camionul s-a oprit. Simţea miros de mîncare.

– Am ajuns deja? întrebă Key sarcastic.

Cineva o ridică şi o împinse din camion. O dureau toate încheieturile. Primi cu recunoştinţă aerul curat. Inspiră profund şi îşi masă picioarele. Cineva îi scoase basmaua de la ochi. Ricadro era lîngă ea şi-i zîmbea cu toată gura.

– *Bien venido!* El Corazón este nerăbdător să-şi primească oaspeţii.

Rămase surprinsă de engleza lui corectă.

– Şi eu am multe să-i spun lui El Corazón.

– O femeie cu simţul umorului. Îmi place.

– Nu este nimic nostim.

– Dar sînteţi dumneavoastră, *señora*. Foarte nostimă.

În acel moment o femeie îmbrăcată în panataloni murdari şi un pulover pătat îi sări de gît. După ce o îmbrăţişă cu pasiune el îi şopti:

– Hai. Am adus mîncare.

– Unde este El Corazón? întrebă Lara.

– Înăuntru.

Încă îmbrăţişaţi au plecat clătinîndu-se spre o colibă dărăpănată. Ceilalţi soldaţi erau în acelaşi mod întîmpinaţi de femeile din tabără. Le aduceau căni cu cafea. Lara ar fi băut puţină apă.

Doi bărbaţi înarmaţi cu puşti semiautomate îi păzeau pe ea şi pe Key. Cînd îl văzu, Lara scoase un strigăt speriat. Rana de la tîmplă se coagulase. Era urîtă şi trebuia dezinfectată, probabil şi cusută. Se întrebă dacă o vor lăsa să-şi folosească trusa, probabil că nu.

Ochii lui Key erau încercănaţi. Ca şi ai ei; hainele lui erau murdare şi îmbibate de transpiraţie. Abia se crăpase de ziuă dar umiditatea era atît de mare încît o ceaţă densă anina de copacii junglei.

Key o privea pătrunzător, dar ea nu avea nevoie de această comunicare tăcută pentru a înţelege cît de precară era situaţia lor. Îi menţinu privirea cîteva secunde şi îl văzu apoi privind insistent spre geanta în care se afla aparatul de fotografiat. Era aruncată undeva aproape de ea.

Îl întrebă din priviri ştiind că el încearcă să-i spună ceva.

El mimă cu buzele cuvîntul *Magnum,* ea privi repede spre geantă şi cînd se uită din nou la Key văzu că face un gest imperceptibil.

– *Señora, señora.* Ricardo ieşea din colibă. Sînteţi foarte norocoşi. El Corazón vă va primi acum.

O linişte respectuoasă se făcu în tabără. Cei care mîncau lăsară din mînă farfuriile. Toţi ochii se întoarseră spre colibă. Pînă şi copiii îşi încetară joaca. Soldaţii îşi întrerupseră poveştile exagerate despre măreţele lor fapte de arme. Atenţia tuturor era îndreptată spre colibă.

Ceremonios, perdeaua se dădu de o parte şi un bărbat ieşi.

Lara căzu în genunchi. Abia reuşi să articuleze:

– Emilio!

Capitolul douăzeci şi doi

– Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Janellen!

Auzind vocea lui Bowie, Janellen se fîstîci. Se controlă şi îl primi cu o răceală condescendentă.

– Bună ziua, domnule Cato. Cu ce vă pot ajuta?

El stătea în pragul uşii dintre atelierul mecanic şi micul birou. Clădirea atelierului era pustie. Erau singuri.

Aerul era pătruns de primele miresme de toamnă. Bowie le purta în haine. Janellen reuşi să-şi ascundă dorinţa din priviri.

– Mă întrebam dacă mai ştiţi ceva despre fratele dumneavoastră şi doctoriţa Mallory?

– Nu, răspunse ea vinovată.

Era egoist din partea ei să fie atît de pătrunsă de pasiunea pentru Bowie cînd vieţile lor erau în pericol. Key promisese să sune acasă dacă va putea, dar de cînd plecase nu le-a transmis nimic. Era bolnavă de grijă. Deşi mama lor nu recunoştea, era şi ea îngrijorată. Stătea tot timpul în camera ei, cobora doar în timpul meselor, cînd orice conversaţie cerea un efort imens.

– Asta nu-i bine, spuse Bowie. Eu speram să se fi întors deja. Învîrti în mîini borul pălăriei.

– Mai doriţi şi altceva, domnule Cato?

– Eu... da. Cecul cu salariul meu. Nu l-am găsit în cutie azi dimineaţă. Nu v-aş fi deranjat dar trebuie să plătesc chiria mîine.

Ştiind prea bine că el spune devărul, Janellen privi spre căsuţa cu numele lui.

– Dumnezeule, îmi cer scuze. Mi-a scăpat din vedere, domnule Cato. Probabil că l-am lăsat în seif.

Seiful companiei era o mostruozitate care cîntărea cît trei piane. Domina un întreg colţ de cameră. Era de pe vremea bunicului ei.

Se îndreptă spre seif dar simţi privirea lui Bowie pe trupul ei şi se încălzi. Din fericire combinaţia seifului era o a doua natură pentru ea. Îl deschise şi scoase cecul dintr-un sertar unde-l lăsase intenţionat azi-dimineaţă. Pentru că el nu a avut iniţiativa de a se apropia de ea din noaptea cînd s-au sărutat în bucătărie, a considerat că ea trebuie să-l ajute.

El fugise pe furtuna aceea, preferînd compania tunetelor şi a ploii torenţiale decît căldura braţelor ei. Poate că a fost dezamăgit de sărutarea ei sau dezgustat, dar ea nu îl va lăsa să o ignore, după ce au avut acele momente de intimitate.

– Poftiţi, domnule Cato. Îmi pare rău că mi-a scăpat.

Se aşeză la birou şi-şi făcu de lucru prin hîrtii. Îi bătea inima. De acum înainte el trebuia să facă prima mişcare. Următoarele cîtea momente au fost critice. Dacă pleca fără să-i spună un cuvînt îi va rupe inima. Indiferenţa era poza sub care îşi ascundea disperarea. Dacă aventura lor se termina cu acel sărut din bucătărie, putea mai bine să moară.

Au trecut zece secunde. Douăzeci. Treizeci.

Bowie se foia de pe un picior pe altul.

Janellen aştepta scriind o factură în timp ce întregul ei viitor atîrna de un fir de păr.

– De ce... De ce nu-mi mai spuneţi Bowie?

Janellen îl privi mimînd surpriza că îl mai găseşte acolo.

– Mi-am imaginat că nu mai sîntem în situaţia de a ne spune pe nume.

– Cum vine asta?

– Cînd doi oameni îşi spun pe nume înseamnă că sînt prieteni. Prietenii nu se evită. Prietenii se caută, îşi petrec timpul împreună. Prietenii fac un semn cînd trec cu maşina; nu întorc capul şi se prefac că nu văd.

Ultima referinţă era pentru ziua de ieri. S-au întîlnit din întîmplare şi el a întors capul.

– Domnişoară Janellen, eu ştiu că...

– Chiar şi foştii prieteni nu se prefac că persoana cealaltă nu mai există. Vocea începu să îi tremure. Nu se putea suferi. Orice s-ar fi întîmplat nu ar fi vrut să plîngă în faţa lui. Prietenii nu se comportă de parcă nu au fost niciodată... prietenoşi. De parcă niciodată... of, Doamne!

Lacrimi de ruşine îi umplură ochii. Se întoarse cu

spatele la el.

– Nu sînt bună la astfel de lucruri. Eu nu mă pot preface ca alte femei. Ideea cu cecul a fost stupidă şi juvenilă. Ştiu că ai înţeles. Dar nu aveam cum să te oblig să mă vezi.

Se întoarse şi îl înfruntă ştiind că nu arată bine. Ea nu plîngea frumos, ca actriţele din filme.

– Îmi pare rău, Bowie. Ştiu că eşti grozav de stînjenit. Poţi să pleci cînd vrei. Nu trebuie să rămîi. Eu sînt bine. Pe cuvînt.

Dar el nu se mişcă.

– Adevărul este, domnişoară Janellen, că mie îmi pare rău pentru că v-am forţat la o asemenea scenă.

Janellen se gîndi că dacă tot s-a făcut de rîs nu mai avea nimic de pierdut şi putea foarte bine să meargă pînă la capăt.

– De ce m-ai evitat?

– Pen'că am crezut că nu vreţi să mă mai vedeţi după... la dracu! Am crezut că nu vreţi să mă mai vedeţi după ce v-am făcut. Nu v-am arătat respect, dar eu vă respect foarte mult.

Janellen roşi, amintindu-şi cum a mîngîiat-o. A fost un şoc, dar a fost plăcut.

– Ei bine, nici eu nu m-am purtat chiar respectuos, nu? Dar am presupus că amîndoi ştiam cît de mult ne respectăm. Am presupus că prietenia noastră a trecut într-un alt stadiu. Am crezut că poate vrei... poate vrei să te culci cu mine.

Bowie scăpă pălăria din mînă. Se prăbuşi pe un scaun cu capul în palme.

– Ştiu că ăsta este cuvîntul, spuse Janellen timid. Key îl repetă tot timpul şi înseamnă că...

– Da, acesta este cuvîntul. Măcar transmite mesajul.

– Şi atunci? Am greşit?

Bowie îşi masă ceafa. După o eternitate ridică privirea.

– Adevărul adevărat este că nu acesta e cuvîntul potrivit. Dacă aş fi vrut asta o puteam face pe linoleumul din bucătărie. Dar eu vă respect prea mult ca să vă ridic fusta ca unei tîrfe de zece dolari. Vedeţi, domnişoară Janellen, dumneavoastră sînteţi un om de calitate şi eu sînt un gunoi. Nimic nu va putea schimba această stare de lucruri.

– Nu eşti un gunoi!

– În comparaţie cu tine sînt. Şi pe urmă eu am fost condamnat.

– Pentru că ai făcut un lucru bun. După părerea mea, omul pe care l-ai bătut trebuia să stea în închisoare nu tu.

El zîmbi indulgent cînd văzu cu cîtă vehemenţă vorbeşte.

– Din nefericire statul Texas a avut altă părere. La fel şi oamenii din Eden Pass. Dacă veţi fi văzută cu mine, cum credeţi că vor reacţiona oamenii?

– Nu-mi pasă. Înconjură biroul, înghenunche în faţa scaunului pe care stătea el şi îi puse mîinile pe coapse. Bowie, toată viaţa mea am trăit aşa cum au dorit alţi oameni de la mine. Am făcut ce îmi spuneau alţii. Cu puţin timp în urmă Key mi-a amintit că viaţa trece pe lîngă mine. Nu mi-am dat seama cîtă dreptate are pînă cînd nu m-ai sărutat. Atunci, pentru prima dată în viaţa mea, am simţit că vreau să fiu liberă. Nu vreau să îmbătrînesc şi să descopăr tîrziu că am pierdut ce-i mai frumos în viaţă, pentru că mi-a fost teamă să nu ofensez pe cineva. Timp de treizeci şi trei de ani am fost educata domnişoară Janellen şi m-am cam săturat de ea. Singura emoţie pe care am

avut-o vreodată a venit de la tine. Şi ce dacă oamenii ne vor privi curios? De ani de zile îşi bat joc de mine pentru că nu sînt frumoasă. Între milă şi dezaprobare, eu aleg dezaprobarea. Janellen luă o gură de aer. Dacă tu mă placi – măcar puţin – nu da înapoi pentru că ţi-e teamă că-mi vei strica reputaţia.

– Dacă te plac puţin! repetă el zîmbind trist. O ridică şi o trase cu blîndeţe pe genunchi. Te plac atît de mult, încît mă doare inima de fiecare dată cînd mă gîndesc la dumneata şi asta se întîmplă tot timpul.

O mîngîie uşor, temîndu-se parcă să nu-i strice trupul firav.

– Oamenii nu se vor obişnui cu gîndul că noi formăm un cuplu, Janellen. Ai atît de multe de pierdut. Eu... eu nu am nimic de pierdut. Nici bani, nici nume, nici familie, nici prieteni, nici poziţie socială. Dar tu vei suferi foarte mult.

Janellen îi acoperi delicat buzele.

– Nu voi suferi, Bowie.

– Ba da. O să-ţi fac rău şi nu suport nici măcar gîndul.

Feţele lor erau foarte aproape. Ochii lui aveau reflexe întunecate şi ea ştia că el nu se referea la statutul lor social. Vorbea acum despre legătura lor fizică şi durerea pe care i-o va produce.

Şopti:

– Dar eu îmi doresc această durere. Mi-o doresc şi în acest moment.

Se lipi de el cu dragoste. Cînd o cuprinse, ea gemu uşor; îi primi fericită sărutul, flămîndă, fierbinte.

El îi mîngîie blînd faţa, îi contură cu degetele buzele şi gîtul. Printre suspine lungi şi febrile, Janellen şoptea cuvinte de încurajare. Cînd mîinile lui îi atinseră sînii, ea îi şopti prelung numele.

– Nu mai pot continua. Am jurat că nu o voi face.

Ea deschise ochii, trezită la realitate.

– Ce spui, Bowie?

– Spun că nu mă voi culca cu tine. Janellen protestă dezamăgită. El se grăbi să adauge. Eu vreau să facem dragoste. Vreau să o facem cum se cuvine, în pat, între cearceafuri curate, într-un loc curat, demn de tine.

Înţelegînd, Janellen rîse încet.

– Asta nu contează pentru mine, Bowie.

– Dar pentru mine contează. Sînt convins că eu sînt ce ţi se putea întîmpla mai rău, Janellen, dar tu eşti cel mai frumos vis din viaţa mea. Nu te voi trata ca pe o fată oarecare.

Deşi dezamăgită, inima lui Janellen se umplu de tandreţe.

– Sînt convins că eşti virgină. O privi şi primi confirmarea. Nu-mi imaginez de ce, dar sînt al naibii de fericit că nu te-a atins nici un alt bărbat. Este o onoare pe care o respect. De aceea, cînd se va întîmpla, vreau ca şi pentru mine să fie ca prima dată. Şi într-un anume fel, va fi. Nu am avut niciodată o femeie cu care să folosesc aceeaşi periuţă de dinţi.

Janellen chicoti încîntată.

– Cu mine ai să împarţi periuţa de dinţi?

Răspunsul lui fu un sărut lung şi pasionat.

– Am să caut un loc unde putem merge, spuse Bowie răguşit.

– În rulota ta, sugeră ea entuziasmată. Vin diseară după cină.

– Rulota este bună pentru mine, dar tu nu trebuie să pui piciorul acolo.

– Bowie!

El clătină cu încăpăţînare din cap.

– Trebuie să fie un loc deosebit. Cînd l-am găsit, vei fi prima anunţată.

– Dar cînd?

– Încă nu ştiu. Ochii lui clocoteau de dorinţe. Cît de curînd posibil.

– Pînă atunci, vino la mine în fiecare seară după ce se culcă mama.

– N-o să fac niciodată dragoste cu tine sub acelaşi acoperiş cu mama ta.

– Nu am spus că vom face dragoste. Vreau doar să fim împreună. Nu o pot lăsa singură pe mama. Maydale ar fi suspicioasă dacă i-aş cere să rămînă în fiecare seară. O să termin repede repertoriul de scuze faţă de ea. De aceea prefer să vii tu.

Bowie se încruntă.

– Asta înseamnă să tentezi soarta, Janellen. Dacă riscăm aşa, se poate întîmpla ceva îngrozitor.

– Ce prostie! N-o să se întîmple nimic îngrozitor.

– Ne poate descoperi mama ta. Şi ce-o să iasă!

Aici avea dreptate. Dar chiar împotrivirea mamei sale nu o va convinge să renunţe la el.

– O să avem grijă să nu fim „prinşi", pînă nu vom fi pregătiţi să anunţăm public „prietenia" noastră. Zîmbi fericită. Eu sînt gata să anunţ lumea întreagă.

– Dacă aş fi în locul tău, eu aş mai amîna puţin. Mai devreme sau mai trîziu, tot se va întîmpla ceva. Eu nu sînt un norocos.

– Totul se va schimba pentru amîndoi.

– Janellen. Îi prinse cu dragoste faţa în palme şi o privi adînc în ochi. Eşti sigură? Eşti absolut sigură? Pentru că nu va fi chiar nostim să fii văzută cu mine. De fapt, cred că va fi iadul pe pămînt.

– Fără tine ar fi iadul pe pămînt. Mai bine mor. Te

iubesc.

– Şi eu te iubesc. Poţi să crezi, sau nu, dar să ştii că nu am spus-o niciodată unei femei.

Se sărutară din nou. Janellen îl sîcîi pînă primi promisiunea că va veni la ea la miezul nopţii.

Heather Winston nu avea absolut nici un chef să caute pe hartă Trecătoarea din Nord-Vest. Iritată, aruncă manualul de istorie şi se lăsă pradă gîndurilor mult mai importante. Trebuia să-l păstreze pe Tanner.

Era de serviciu la motel, ca în fiecare zi a săptămînii de la ora şapte la zece. Nu era o muncă grea. Putea să-şi facă temele sau să înveţe pentru examene. Dar din cauza asta nu putea fi cu Tanner. Între orele de gimnastică şi toate celelalte activităţi extraşcolare, ei doi petreceau foarte puţin timp împreună. Cu excepţia sfîrşitului de săptămînă.

Nici ei nu-i plăcea, dar Tanner se plîngea din ce în ce mai des.

– În ultima vreme maică-ta te ţine în lesă. Nici nu mai merită să mai ieşim împreună.

Lui Heather îi era teamă că foarte curînd el se va sătura şi va căuta compania unei alte fete. Uite, doar azi dimineaţă l-a prins flirtînd cu Mimsy Parker, într-o pauză. Toţi colegii i-au văzut împreună. Pînă s-au terminat orele, toată şcoala ştia că Heather era pe punctul de a fi debarcată.

Ea nu va accepta aşa ceva.

Recent, Tanner a fost ales preşedintele corpului de elevi. A înscris două goluri vineri, era cel mai popular băiat din şcoală. Nu avea de gînd să o lase

pe Mimsy Parker să i-l fure.

Cînd era mai concentrată, plănuind cum să-l păstreze pe Tanner, un bărbat intră pe uşă, îşi scoase pălăria şi traversă holul.

– Bună seara. Cu ce vă servesc?

– Bună seara, domnişoară Winston.

– Mă cunoaşteţi?

– Te-am văzut de cîteva ori cu părinţii. Numele meu este Bowie Cato.

Recunoscu imediat numele. A fost condamnat şi muncea acum la *Tackett Oil.* Pe Heather o trecu un fior de teamă. Ce avea de gînd să-i facă? Se înşela, sau vedea în ochii lui o urmă de nervozitate? Era singură în seara aceea. O chelneriţă şi bucătarul se ocupau de restaurant, dar nu îi vor fi de nici un ajutor, dacă Bowie Cato avea de gînd să facă un jaf armat şi o crimă.

– O să ţi se pară curioasă cererea mea, spuse el sînjenit. Dar, ştii îmi vin nişte rude... la sfîrşitul săptămînii. Ruiota mea nu-i destul de mare să-i pot caza. Şi le caut un loc de dormit. O noapte, poate două...

– Vă fac cu plăcere o rezervare, domnule Cato. Vin la acest sfîrşit de săptămînă?

– Nu, nu, nu vreau să-mi faceţi rezervarea. Adică, nu prea sînt sigur în ce zi vor sosi. Sînt cam imprevizibili.

– Oh! Heather nu mai ştia ce să spună. Părea neajutorat. Nu vedea nici urmă de pistol. Nu i se părea fioros.

– Cînd veţi şti exact data sosirii, puteţi suna pentru rezervare. La vremea asta a anului nu sîntem prea aglomeraţi.

– Da, domnişoară. Nu prea dorea să plece. Răsfoi

pliantele de pe ghişeu. Ştiţi, aş vrea... aş putea să văd o cameră? Cea mai frumoasă cameră? Le plac lucrurile deosebite.

Heather începu să rîdă.

– Vreţi să vedeţi dacă avem camere deosebite, potrivite pentru rudele dumneavoastră?

– Nu vreau să vă jignesc, domnişoară Winston. Ridică mîinile şi păru atît de nejutorat, încît lui Heather i s-a părut caraghios că i-a fost frică de el. Oamenii ăştia sînt ca vremea. Le-am promis că voi veni la motel să văd singur.

Heather se îndreptă spre dulapul unde ţineau cheile.

– Apartamentul pentru luna de miere este cea mai frumoasă cameră din motel.

– Pentru luna de miere? Îmi place cum sună.

Heather puse pe tejghea notiţa cu *„Mă întorc în zece minute"* îşi ascunse un zîmbet şi ieşi. Nu avea el rude în vizită cum nu avea ea arici atunci. Punea la cale un *rendez-vous* cu o doamnă. Era dulce, gîndi Heather, văzîndu-l cum face planul şi cît este de stînjenit.

– Apartamentul are ieşire spre piscină, strigă ea în timp ce traversau curtea interioară.

– Niciodată nu strică o baie.

– Apa este încălzită tot anul.

– Chiar aşa? Bowie privi dubios spre apă.

– Chiar aşa. Piscina este mîndria tatălui meu. Mama l-a convins să o construiască atunci cînd s-au extins şi au adăugat această aripă. Dar a tatei a fost ideea să o încălzească. Apartamentul pentru luna de miere a fost ideea mamei. Nu este chiar mare ca acelea din hotelurile din Dallas şi Houston, dar este drăguţ. Am ajuns.

Deschise uşa şi îl lăsă să intre. El rămase în prag ezitînd.

– Dacă nu vrei să intri împreună cu mine domnişoară Winston, intru singur.

Ochii lui o priveau atît de blînd şi onest încît Heather l-ar fi urmat şi pe o alee întunecată.

– După dumneavoastră, domnule Cato.

„Apartamentul" era decorat în culori dulci de verde şi portocaliu, iar calitatea materialelor era foarte bună. Avea un salonaş şi un dormitor cu pat enorm. Cada era aproape cît un bazin. În celelalte privinţe era o cameră standard. Heather nu ar fi preferat să-şi petreacă noaptea nunţii aici, dar îşi imagina că pentru anumiţi oameni din Eden Pass era ceva foarte luxos.

Bowie Cato privea admirativ în jurul său.

– Unde duce asta? întrebă el arătînd spre o uşă.

– Spre parcare. Dacă un oaspete vrea să închirieze numai dormitorul, încuiem uşa care duce spre holul mare.

– Parcare. Hmm. Deci se poate intra în dormitor direct din parcare, fără să treci pe la recepţie şi să înconjori piscina?

– Da. Heather îşi ascunse un alt zîmbet. Domnul Cato avea o aventură secretă. Televizorul din dormitor are un aparat video, vă puteţi aduce casete.

– O, nu cred că vom privi...

Se opri înţelegînd că s-a dat de gol. I se înroşiseră urechile şi i se uscase gura. Fata îi zîmbi într-un anume fel, comunicîndu-i că secretul era în siguranţă cu ea. Ca şi doctorul şi avocaţii, personalul hotelului este foarte discret.

– Da, domnişoară. Cred că am văzut tot ce trebuia să văd. Mulţumesc mult. Pot ieşi pe uşa asta? Se îndreptă spre uşa care ducea la parcare.

– O încui după ce ieşiţi. Să vă fac o rezervare?

– Nu în noaptea asta, mulţumesc. Vă anunţ eu cînd... cînd s-a stabilit data. Este bine aşa?

– Da.

Foarte nesigur pe el, Bowie îşi puse pălăria pe cap, salută şi plecă.

Heather încuie uşa şi se întoarse la recepţie. Nimeni nu venise în lipsa ei. Nu se putea concentra asupra altor lucruri din cauza lui Tanner. I-a spus că va rămîne acasă să înveţe în seara asta, dar oare nu o minţise?

Impulsiv, formă numărul lui şi îl rugă pe tatăl lui Tanner să i-l dea la telefon.

– Salut, eu sînt. Ce făceai?

– Învăţam la istorie.

– Şi eu. Este al naibii de greu. Heather se juca cu firul de la telefon. Îmi pare rău că m-am purtat urît astăzi la şcoală.

– Nu-i nimic.

Heather îşi dădu seama după voce că era supărat.

– Toată lumea spune că...

– Să nu crezi tot ce auzi.

Nu era un răspuns prea limpede. De ce nu nega vehement bîrfele despre el şi Mimsy Parker? Îl pierd, se gîndi ea intrînd în panică. Ştia că nu suporta aşa ceva.

– Tanner, vrei să vii să mă iei cu maşina cînd termin la zece? Te rog? Vreau să te văd.

– Tu nu ai maşină?

De cînd avea el nevoie de scuze cînd era vorba să se întîlnească?

– Le spun alor mei că s-a stricat şi te-am rugat pe tine să vii.

– Bine, cred că pot veni.

– O.K. Se uită la ceas. Ne vedem peste o jumătate de oră. Doar dacă nu vrei tu să vii mai repede să-mi ţii de urît pînă vine schimbul.

– Vin la zece.

Supărată, Heather închise. Folosi următoarele treizeci de minute plănuind ce are de făcut. Se privi în oglindă. Arăta bine. Mimsy Parker poate că avea sînii cît două calupuri de săpun, dar Heather avea un păr grozav, cele mai bune haine, cel mai frumos zîmbet şi cei mai dulci ochi. Şi sînii ei nu erau de lăsat. În cîţiva ani vor mai creşte.

Oricum, Tanner era încă al ei. Avea nevoie însă de garanţia aceasta.

Schimbul ei de noapte era un tînăr care se îndrăgostise de ea şi venea întotdeauna cu cîteva minute mai devreme. Cînd Tanner opri maşina în parcare ea se prefăcu că este ocupată şi aranjează hîrtiile de pe birou. După ce îl lăsă să aştepte cinci minute, intră în maşina lui.

– Este aşa de prost! exclamă ea exasperată. Cînd este vorba de bun simţ, nu faci nimic cu el. Bună. Se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Bună.

Heather pretinse că cearta cauzată de Mimsy Parker nu a existat niciodată. Vorbi fără întrerupere despre tot felul de lucruri.

– Trebuie să-mi cumpăr ceva de îmbrăcat. Cred că plec cu mama la Tyler. Dacă nu găsesc nimic aici mergem la Dallas. Ce norocos eşti tu că nu trebuie să-ţi faci griji pentru haine. Ai să fii în ţinută de fotbal.

Era o aluzie subtilă că ea fusese numită Regina Anului iar el escorta ei oficială.

– Tricoul o să fie atît de murdar şi părul atît de transpirat, încît o să arăţi foarte sexy. Mă înfierbînt

numai cînd mă gîndesc la asta.

Îi puse o mînă pe coapse cu un gest natural. Simţi răspunsul spontan. Ce gîscă am fost, se gîndi ea. Ce proastă! Sexul este o forţă. Uite mama, de pildă, cîte cîştigă cu el, nu trebuie decît să-i şoptească ceva lui Fergus, să-l privească seducător şi obţine tot ce îşi doreşte.

Cînd Heather a fost destul de mare să observe această manipulare, a dispreţuit-o pe mama ei. Poate că a venit vremea să îşi schimbe opiniile. Poate că sexul avea resurse nelimitate.

Pentru cine se păstra ea? De ce să nu folosească această armă? Acum. Cînd era necesar. Orice femeie o folosea. Şi mama ei. Şi stricata aia de Mimsy Parker. Dacă dorea să-l păstreze pe Tanner...

– Opreşte aici, spuse ea brusc. Erau la un bloc de casa ei. Vreau să vorbim puţin.

Tanner opri maşina şi stinse farurile.

– Despre ce?

Ar fi vrut să-i dea o palmă insolentului. Dar îi zîmbi şi se apropie de el.

– De fapt nu vreu să vorbim. Îl sărută cu pasiune.

Tanner a fost luat prin surprindere dar şi-a revenit repede. După cîteva sărutări, bine regizate de Heather, erecţia era gata. Heather îl mîngîia expert. Începu şi el să o mîngîie.

– Ce naiba ţi-a venit? reuşi să-i şoptească.

Mimsy Parker, se gîndi ea.

– Te iubesc atît de mult, Tanner, în seara asta mi-a venit cea mai grozavă idee. Ascultă.

Îi expuse planul continuînd să-i mîngîie pulpele.

– Nu ţi se pare minunat?

– O, da, Dumnezeule. Stai puţin. Am un prezervativ. Vrei să...

– Nu, vreau să văd.
– Mai repede, dar, da, mai repede.
– Mîngîie-mă, Tanner.

După cîteva minute foarte fierbinţi, Tanner o lăsă în faţa casei. Avea ochii tulburi şi faţa îmbujorată; era patetic de recunoscător şi bineînţeles din nou sub vraja lui Heather.

Cu încrederea restabilită, Heather urcă treptele. Mimsy Parker nu avea absolut nici o şansă să îi fure prietenul.

Intrînd în casă, se pregăti să servească o minciună cu care să explice prezenţa lui Tanner. Îi mulţumea în gînd fostului puşcăriaş pentru că i-a dat ideea care i-a salvat romanţa.

Capitolul douăzeci şi trei

El Corazón del Diablo îşi întîmpină prizonierii cu cel mai parşiv zîmbet. Îl fulgeră cu o privire pe Key, apoi se întoarse spre Lara. Key era convins că ea nu şi-a dat seama că a căzut în genunchi. Cînd l-a fulgerat un gînd, a văzut că ea se ridică totuşi în picioare.

– Nu-mi vine să cred. Emilio ce e....

– Nu mai sînt Emilio Sánchez Perón, se răsti el, zîmbetul transformîndu-se într-o privire severă. Nu am fost niciodată tînărul acela naiv şi idealist. Categoric tînărul acela a încetat să existe cînd revoluţia a început şi tu te-ai întors în Statele Unite. Ultimele cuvinte au fost rostite cu ură. O naţiune pe care eu o dispreţuiesc profund.

Key îl urî pe tînăr pentru aceste cuvinte, dar

rămase impresionat de felul în care acesta le-a spus. Vorbea o engleză fluentă fără urmă de accent spaniol.

În toată mizeria din jur, curăţenia persoanei lui ieşea în evidenţă. Era proaspăt bărbierit şi imaculat de curat, condiţie foarte greu de menţinut în mijlocul junglei. Părul îi era pieptănat pe spate, lipit de cap, strălucitor ca o minge. Era strîns pe ceafă cu o panglică. Avea pomeţi înalţi şi o faţă angulară, care îi dădea un aer de duritate. Purta ochelari cu ramă de aur.

Key a avut de a face cu oameni din toate colţurile lumii. Dar nici unul nu părea atît de ameninţător ca Emilio Sánchez. Nu era bine făcut, dar ochii lui păreau reci, morţi, transmiteau celor din jur cruzimea omului. Erau ochi de şarpe.

– Dacă urăşti atît de mult Statele Unite de ce ai muncit la ambasadă? întrebă Lara.

– Poziţia mea acolo mi-a permis să obţin informaţii folositoare.

– Cu alte cuvinte, spionaj.

Îi aruncă un alt zîmbet tăios.

– Între tine şi soţul tău, am considerat întotdeauna că tu eşti mai inteligentă.

– Ai folosit ambasada ca sursă de informaţii. Pentru cît timp?

– De la bun început.

– Ticălosule.

Un murmur de protest se ridică între oamenii care îi înconjurau.

– Ai scăpat cu viaţă la un fir de păr, eşti nebună că te-ai întors în Montesangre, doamnă Porter.

– Am venit să iau rămăşiţele pămînteşti ale fiicei mele. Vreau să le duc în Statele Unite.

– Ai venit degeaba.

– Acum ştiu asta. Îi condamn pe montesangrenii care au înmormîntat-o într-o groapă comună. I se umplură ochii de lacrimi, dar îi privi cu demnitate. Fiţi blestemaţi!

– Va fi foarte greu să atragi atenţia lui Dumnezeu de aici doamnă Porter. El nu i-a ascultat niciodată pe săracii din Montesangre. Noi nu mai credem în existenţa lui.

– De aceea ţi-a fost uşor să-l ucizi pe părintele Geraldo?

– Preotul beţiv? exclamă el dispreţuitor. A trăit prea mult şi era nefolositor. O gură în plus de hrănit între oameni care mor de foame.

– Dar doctorul Soto? El vă era folositor.

– Şi pentru Escávez a fost folositor.

– Eşti un ignorant. Doctorul Soto salva vieţi omeneşti. Nu gîndea politic.

– Greşeala lui, răspunse opac El Corazón. În Montesangre nu există decît o singură credinţă, faţă de un singur regim. Că veni vorba, îşi întoarse privirea spre Key, sînt curios dumneata domnule Tackett ce credinţă politică ai? Doar curiozitatea mea ţi-a salvat viaţa.

– Viaţa mea este o carte deschisă.

Soldaţii care îl păzeau pe Key l-au lăsat să se ridice în picioare. Îl durea tot corpul. Probabil că i-au rupt cîteva coaste. Mai rău însă îl durea capul. Rana de la tîmplă nu mai sîngera dar tot capul îi zvîcnea. Îl mînca pielea din cauza transpiraţiei. Şi pe deasupra îi era foame.

– O ajuţi pe tîrfa care a distrus cariera politică a fratelui tău. Mi se pare ciudat. Ce te-a făcut să-ţi rişti viaţa pentru ea?

– Nu pentru ea. Pentru fiica ei. Cred că ar fi putut fi copilul fratelui meu.

– Nu zău? El Corazón scoase o batistă imaculată şi îşi tamponă fruntea. Pînă şi despoţii erau victimele căldurii.

Key simţi un oarecare confort la gîndul că bărbatul din faţa lui nu era imun la căldură. Îi făcea mai suportabile durerile fizice.

– Acum cînd ştiu ce s-a întîmplat cu Ashley sînt de acord cu Lara privind ţara voastră.

– Adică? Meticulos, Sánchez îşi puse batista în buzunar.

– Montesangre este o gaură de WC, iar El Corazón del Diablo este hîrtie de toaletă.

Cu viteza fulgerului Ricardo scoase pistolul din toc şi îl ţinti pe Key. Leneş, Sánchez ridică o mînă. Ricardo lăsă pistolul dar îl privi fioros pe Key.

– Ori eşti nebun, ori eşti foarte curajos, spuse Sánchez gînditor. Prefer să cred că eşti curajos. Numai un om curajos poate aduce un avion în ţara mea, fără permisiune. Zîmbi ca o reptilă. Deşi eşti un pilot foarte bun, şarada ridicolă pusă la cale de preot cînd oamenii mei v-au oprit pe drum, nu a mers, am ştiut exact unde ţi-ai lăsat avionul. Eu nu l-am văzut, dar Ricardo mi-a spus că este un avion excelent. Bine echipat. Îl vor folosi în luptă. Mulţumesc foarte mult pentru contribuţia adusă cauzei noastre.

Key privi spre Lara. Nu putu decît să ridice din umăr. Nu avea nici un as în mînecă. Chiar dacă ar fi ajuns la pistolul *Magnum*, ar fi fost doborît în cîteva secunde. Apoi o vor ucide şi pe Lara, iar moartea ei nu va fi la fel de rapidă.

– Dezleagă-le mîinile.

Dat fiind gravitatea gîndurilor lui Key, ordinul brusc

veni ca o surpriză. Ricardo protestă, dar Sánchez îl întrerupse tăios.

– Noi nu sîntem sălbatici. Dă-le apă şi ceva de mîncare.

Ricardo delegă un subordonat care execută ordinul cu o rapiditate feroce. Încheieturile mîinilor erau umflate şi rănite. Amîndoi sîngerau.

Li s-au adus două castroane cu mîncare de orez şi mazăre. Erau şi cîteva bucăţi de carne. Key preferă să nu ştie din ce jivină a junglei veneau ele. Cu ochii încă ostili, soldaţii le-au adus apă. Key a băut lacom.

Cînd a lăsat cana de la gură şi-a data seama ce anume provocase murmurele. Lara aruncase castronul cu mîncare.

– Ce copilărie, doamnă Porter, remarcă El Corazón. Cineva îi adusese un scaun. Se aşezase la umbră şi două fete vînturau două evantaie. Mă surprinde că te văd atît de demonstrativă. Din cîte îmi amintesc eşti o femeie care îşi ascunde bine emoţiile.

– Nu voi accepta niciodată mila ta după ce ai făcut cu părintele Geraldo şi doctorul Soto.

– Cum doreşti.

Lara îl privi pe Key transmiţîndu-i gînduri furioase. El ridică din umeri ştiind că gestul insolent o va enerva şi mai tare. Dacă aveau cea mai mică şansă de scăpare, aveau nevoie şi de putere fizică. El nu avea principii ca Lara, era cu mult mai practic. Cu cîteva momente în urmă simpatizase cu ea. Acum ar fi fost în stare să o bată pentru că a aruncat hrana şi apa de care avea foarte mare nevoie.

La un semn făcut de Sánchez mai mulţi soldaţi s-au deplasat în spatele colibei. Key a terminat de mîncat şi a băut toată apa. Soldaţii s-au întors cu un bărbat şi o femeie. Şi aceştia aveau mîinile legate la

spate.

Erau murdari. Mirosul pe care îl răspîndeau îi întoarse lui Key stomacul pe dos. Bărbatul era bătut groaznic. Părul îi era încleiat de sînge uscat. Era atît de umflat şi plin de vînătăi, încît Key se îndoia că pînă şi rudele l-ar mai recunoaşte.

Femeia probabil că suferise mai multe. Soldaţii fluierau după ea şi îi aruncau insulte. Era uşor de înţeles în ce mod fusese ea brutalizată. Traumatismul prin care trecuse o făcuse insensibilă. Ochii ei erau goliţi de expresie. Nu răspundea la absolut nimic din jurul ei.

Sánchez se ridică de pe scaun, îi privi dispreţuitor, apoi li se adresă lui Key şi Larei:

– Bărbatul şi femeia aceasta făceau sex cînd erau de gardă. Drept rezultat al acestei nesimţiri, trupele loiale lui Escávez au atacat o tabără de a noastră. În luptă au murit cu toţii, dar ne-au ucis doi dintre cei mai buni soldaţi.

– *Por favor*, bîlbîi bărbatul. *El Corazón lo siento mucho. Lo siento.*

Murmura în neştire iertarea. Ea era logodnica lui, le explica omul. Se iubeau din copilărie. Ştia că a greşit punînd în pericol vieţile camarazilor.

– Este o tîrfă, comentă calm Sánchez. Noaptea trecută s-a culcat cu cincizeci de bărbaţi.

Bărbatul începu să plîngă dar nu spuse nimic. Cerea iertare jurînd pe mormintele părinţilor lui că nu va mai fi niciodată neglijent. Căzuse în genunchi şi se tîra la picioarele lui Sánchez.

– Recunoşti că a fost un păcat pe care l-am plătit cu vieţi omeneşti? Eşti un om slab. Lepros, sclav al pasiunilor egoiste. Ea este o tîrfă, o căţea în călduri care se oferă oricui.

– *Si, si.*

– Eliberarea ţării noastre este singurul lucru pentru care ar trebui să avem pasiune. Trebuie să ne sacrificăm pentru ea.

– *Si,* El Corazón, *si.*

– Te-aş putea castra.

Ameninţarea rostită molatec, trimise bărbatul într-o agitaţie vecină cu paroxismul. Vorbea repede şi Key nu-l mai putea înţelege.

– Foarte bine, nu te voi emascula. Omul începu să plîngă, cîrîind laude pentru conducătorul iubit. Dar neglijenţa nu poate rămîne nepedepsită.

Ca un chirurg care întinde mîna să primească bisturiul, Sánchez întinse mîna. Ricardo îi dădu pistolul. El Corazón se aplecă şi îl puse la tîmpla bărbatului, apoi trase.

Femeia tresări într-un gest reflex dar rămase nesimţitoare la sîngele care ţîşnea din capul fostului ei logodnic. La un semnal dat de El Corazón, Ricardo se aşează în spatele ei. Îi bägă mîna în păr, îi ridică capul şi îi tăie gîtul cu un cuţit. Cînd îi dădu drumul, leşul se prăbuşi lîngă cel al bărbatului.

Key o privi pe Lara. Era împietrită. Îi admiră stoicismul. Această atitudine era spre binele lor – refuzul lor de a le da satisfacţie reacţionînd prin teamă sau repulsie.

Aş putea fi următorul, se gîndi Key, *dar ticălosul ăsta pe mine nu mă va vedea în genunchi.*

Peste tabără se lăsă o linişte expectativă. Toate activităţile au fost suspendate. Key bănuia că aşteptarea oamenilor nu avea nici o legătură cu cele două cadavre, ci mai degrabă cu soarta lor. Executarea duşmanilor şi trădătorilor era probabil ceva obişnuit. Făcută la lumina zilei întărea disciplina şi descuraja

nesupunerea. Locuitorii taberei, chiar şi copiii, îi priveau. Doi cetăţeni americani pedepsiţi în faţa lor era o aventură unică şi le captura toată atenţia.

Totuşi, Lara fu aceea care începu ofensiva.

– Ai fost un tînăr inteligent, Emilio Sánchez Perón. Vocea îi era marcată de oboseală dar se auzea în toate colţurile taberei. Ai fi putut deveni un om mare, un lider excelent, omul care ar fi putut scoate Montesangre din sărăcie şi starea de înapoiere. În loc să progresezi, ai dat înapoi. Ai devenit un individ egoist şi laş. Tu vorbeşti de libertate? continuă ea privind dispreţuitor spre oamenii din jurul lor. Comunitatea aceasta este cea mai oprimată din Montesangre. Tu nu eşti un lider, eşti o brută. Într-una din aceste zile soldaţii se vor plictisi de tine, se vor sătura de duritatea ta şi nu îţi vor arăta pic de milă. Tu nu eşti un om de care să le fie teamă, ci eşti demn de milă.

Cei care înţelegeau englezeşte au rămas uluiţi de îndrăzneala ei. Cei care nu înţelegeau, puteau foarte bine pricepe după expresia de pe faţa lui El Corazón. Era roşu de furie. Ochii îi străluceau de răutate.

– Nu sînt laş, răspunse ţeapăn. L-am ucis pe generalul Pérez pentru că îi slăbise curajul.

– Să fiu al naibii, şopti Key pentru sine.

Sánchez era uzurpatorul la care se referise părinţele Geraldo. El era soldatul care şi-a ucis camaradul pentru a prelua controlul asupra forţelor rebele.

– Da, doamnă Porter, spunea Sánches. Văd că eşti surprinsă. Vreau să înţelegi cît sînt de hotărît să devin liderul de necontestat al ţării mele. Voi face tot ce va trebui, chiar dacă vor fi şi lucruri neplăcute. Privi spre sîngele care se usca.

– Cum ar fi să împuşti un om?

– Da. Îi zîmbea insolent, încîntat de actul de brutalitate. Chiar şi acest lucru. Chiar şi lucruri asemănătoare cu atacul asupra maşinii ambasadorului Porter.

Lara tresări violent. Se albi la faţă.

– Tu?

– Sub ordinele directe ale generalului Pérez am coordonat operaţiunea pentru că ştiam programul ambasadorului. Tu nu trebuia să participi la dineul acela. V-aţi certat. El a insistat ca tu să mergi. Trebuia să-ţi asculţi instinctul şi să refuzi. El era ţinta, nu tu. Dacă rămîneai la ambasadă, te puteam ajuta să fugi. Aşa, în urma evenimentelor, nu am mai putut. Era prea tîrziu să renunţ la ambuscadă.

– Ashley. Key nu auzise numele, dar i-l citi pe buze. Ashley. Pe măsură ce înţelegea îşi adună toată forţa într-un urlet. Tu mi-ai ucis fiica!

– Nu am făcut aşa ceva. A fost o nefericire cauzată de război. De fapt, îmi era drag copilul.

Felul în care vorbea despre moartea violentă a fetiţei îi dădu Larei o stare de frenezie. Se transformă într-un vîrtej. Mişcarea a fost atît de violentă şi spontană, încît i-a luat pe toţi prin surprindere. Cînd şi-au revenit, se aşteptau ca ea să se repeadă la Sánchez. Nu erau pregătiţi pentru ceea ce făcea.

În cîteva secunde, conţinutul genţii cu aparatul de filmat era împrăştiat şi Lara ţinea pistolul îndreptat spre Sánchez. Cel puţin două puşti au fost armate instantaneu şi s-au îndreptat spre ea.

– Nu!

Key sări în picioare şi se prăbuşi cu tot trupul peste Lara. Încercă să-i ia arma. Cea mai cruntă ironie era că Sánchez devenise singura lor şansă de a

supravieţui. Dacă Lara îl omora, erau şi ei morţi. Cît timp mai trăia, mai exista speranţa să plece din Montesangre. Cu o forţă surprinzătoare, Lara lupta cu el.

– Dă-mi drumul! Îl omor!

Cîţiva soldaţi i se alăturaseră. L-au ridicat pe Key. Nici el nu înţelegea de ce nu au tras asupra lor. Într-un tîrziu, cînd l-a văzut apropiindu-se calm, Key şi-a data seama că el era probabil protejat de o vestă anti-glonţ. Nimeni nu trăgea decît la ordinul lui direct.

– Eliberaţi-o.

Soldaţii i-au dat drumul Larei. Ea se ridică în picioare ţinînd pistolul cu mîini remarcabil de calme.

– Lara, nu! şuieră Key. El se lupta în continuare cu soldaţii. Pentru Dumnezeu, nu o face!

– Nu mă va omorî, domnule Tackett. Deşi vorbea cu el, ochii lui Sánchez nu o părăseau pe Lara.

Lara armă pistolul.

– Nu mă subestima, Emilio. În acest moment sînt capabilă de orice. Din cauza ta a murit copilul meu. Eu te voi ucide. Apoi nu îmi pasă ce îmi vor face soldaţii tăi măcelari.

– Nu vei trage, doamnă Porter, pentru că atunci vei deveni ceea ce mă acuzi pe mine că sînt – un ucigaş cu sînge rece. Eşti medic, ai jurat să salvezi vieţi, nu să le pui capăt. Nu mă poţi ucide. Ai sfida toate principiile pe care le reprezinţi.

Inteligent, ticălosul, se gîndi Key. Sánchez era demonstrativ în faţa trupelor. De aici i se năştea legenda. Risca, bănuind că Lara nu va trage, avea toate şansele, ticălosul. A studiat-o mulţi ani cît a lucrat la ambasadă. Ştia că este o femeie dedicată profesiei. Faptul de a ucide nu-i stătea în fire.

– Cîine ce eşti. Lacrimile îi lăsau urme pe faţă. Pistolul începu să tremure. Fetiţa mea a murit din cauza ta.

– Dar nu eşti în stare să mă ucizi.

– I-aţi pus trupşorul dulce într-o groapă comună şi l-aţi acoperit cu gunoaie. Te urăsc.

– Dacă mă urăşti atît de mult, trage, o sfidă el. Ochi pentru ochi. Cred că aceasta îţi va fi răzbunarea.

Key refuză să o lase pe Lara să se facă de rîs. Dacă ea va trage, ei îşi vor pierde viaţa, dar el oricum considera că erau nişte oameni morţi.

– Este un bluf, Lara! strigă el. Zboară-i creierii. Ţinteşte-i mutra insolentă.

Mîinile ei tremurau violent. Chiar dacă ar fi tras, ar fi greşit ţinta. Sánchez făcu cîţiva paşi spre ea.

– Stai unde eşti! urlă ea. Te omor.

– Niciodată.

– O voi face! Vocea ei suna isteric.

– Nu vei fi în stare.

Încrezător în el, Sánchez întinse mîna şi apucă ţeava pistolului. Lara trase, dar mîna îi smulse arma. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să plîngă. Sánchez zîmbea arogant.

– Suferinţa ta este înduioşătoare, domnule Tackett. Mă tem că acest exagerat respect pentru viaţa umană va însemna căderea Americii. Cît sînteţi de patetici voi americanii. Şi tu care ai ales să salvezi viaţa tîrfei fratelui tău.

– Dacă o omori, eşti un om mort, spuse Key printre dinţi.

– Nu eşti chiar în situaţia de a profera ameninţări, domnule Tackett.

– Dacă nu te voi omorî în această viaţă, ne întîlnim

în iad.

Key se lupta cu soldaţii. Îl lovi pe unul în coastă, pe celălalt între picioare. Eliberat, sări spre Sánchez, realizînd în ultimul moment că acesta trage.

Pistolul făcu un zgomot sec.

Key făcu un salt lateral. Nu îl ţineau picioarele. Se prăbuşi în praf. Sánchez se distra.

– Nu sînt prost, domnule Tackett. Pistolul a fost descărcat în momentul în care a fost descoperit. L-ai ascuns ca un amator.

Aruncă revolverul, apoi îşi şterse mîinile cu batista.

– Vă sînt recunoscător că ne-aţi oferit un spectacol pe cinste.

– Cîine ticălos!

Key se ridică în picioare şi se apropie clătinîndu-se de Lara. Nu-l opri nimeni. Probabil că nu constituia o ameninţare.

Cît de puţin îl cunoşteau.

De multe ori în viaţă a fost el destructiv. Şi-a folosit pumnii, a strivit trupuri, dar niciodată în viaţa lui nu s-a gîndit că ar putea lua viaţa unui semen.

Pînă în acest moment.

Dacă ar fi putut, l-ar fi sfîşiat de viu pe Sánchez. Ar fi vrut să-şi înfigă dinţii în gîtul lui şi să-i guste sîngele. Era o reacţie animalică de care nu s-ar fi simţit niciodată în stare. Îl înspăimînta intensitatea ei.

– De ce nu ne omori să terminăm odată?

– Nu am intenţia să vă omor, domnule Tackett. Asta ai crezut?

– Şi ne vei ţine aici? Aha, să-ţi facem spectacolul de dimineaţă.

Sánchez zîmbi.

– Este o propunere tentantă, dar nu o pot în-

deplini. De fapt vă voi da drumul. Vă veţi întoarce la Ciudad Central şi veţi locui în cel mai luxos hotel. Mîine la amiază veţi fi îmbarcaţi într-un avion comercial pentru Bogota. De acolo veţi călători singuri.

Key îl privi sceptic.

– Care-i pontul?

– Cînd veţi ajunge în Statele Unite – şi eu voi avea grijă ca mijloacele de informaţie în masă să anunţe vizita ilegală în Montesangre – veţi transmite guvernului vostru mesajul meu.

– Mesaj! Lara încetase să plîngă şi asculta încordată. Key o susţinea de după umeri şi ea se rezema de el.

– Mesajul meu este următorul: Nu mă voi da în lături de la nimic pentru a controla această ţară. Preşedintele Escávez nu are nici forţa militară nici sprijinul public pentru a mă înfrînge. El ţine de trecut. În cîteva luni armata lui va fi complet distrusă. Pînă la sfîrşitul anului, plănuiesc să-mi instalez guvernul la Ciudad Central.

– Ce te face să crezi că Statele Unite vor da doi bani pe guvernul tău?

Sánchez îi aruncă din nou zîmbetul de viperă.

– Oamenii mei au nevoie de alimente şi medicamente. Doresc să restabilesc legăturile diplomatice cu Statele Unite.

– Cred şi eu. Şi ce ar fi atît de atrăgător în oferta ta?

– Aş putea face aceeaşi cerere mai multor ţări din America de Sud care au absolută nevoie de un culoar pentru trecerea drogurilor. Politica din Montesangre a respins aceste cereri, dar acum trăim timpuri disperate.

– Înduioşător. Acum ai să spui că momentele

disperate cer măsuri disperate, nu?

Sánchez zîmbi din nou tăios.

– Trebuie să ne luăm în considerare toate şansele. Montesangre este un culoar convenabil între America de Sud şi Statele Unite, iar traficanţii sînt dispuşi să plătească foarte mult pentru a avea acest privilegiu.

Key se gîndi la pista de aterizare construită doar pentru traficanţi. I-a spus Larei adevărul – nu a transportat niciodată droguri, dar asta nu înseamnă că nu i s-a cerut, sau că nu a fost tentat. Existau şanse mari de a nu fi prins şi se cîştigau sume enorme.

Dar gîndul de a profita transformînd copiii în prostituaţi şi alimentîndu-le această boală, era împotriva codului său moral. În ciuda a ceea ce spuneau oamenii despre el, Key nu era lipsit de conştiinţă.

– Ce te face să crezi că eu şi Lara vom fi ascultaţi?

– Excursia voastră aici va fi bine descrisă de toate ziarele. Chiar dacă guvernul nu vă va asculta, va trebui să vă recunoască curajul. Publicul va simpatiza cu voi şi eşecul vostru regretabil. Veţi fi sub lumina reflectoarelor. Din nefericire reputaţia doamnei Porter este dubioasă şi ea nu va inspira încredere. Dar tu eşti fratele senatorului Tackett. Fără îndoială că el mai are colegi care vor fi dispuşi să te asculte.

– Dacă voi avea ocazia, îţi voi transmite mesajul, acceptă Key încordat.

– Va trebui să faci mai mult, domnule Tackett. Trebuie să-mi dai cuvîntul de onoare.

Nu avea nici o intenţie să se implice în politica montesangreană. Imediat ce el şi Lara vor scăpa teferi, ţara asta nu avea decît să se ducă dracului. Dar

pînă atunci va trebui să-i promită lui Sánchez tot ce dorea el.

– Ai cuvîntul meu.

Lara vorbi pentru prima dată după incident. Îşi recăpătase stăpînirea de sine, deşi încă mai tremura.

– Ai să arzi în focurile iadului, Emilio.

– Ce deziluzie!

– Iadul este o realitate. Eu am trecut prin el. În ziua în care a fost răpit soţul meu şi a fost ucisă fetiţa mea şi noaptea trecută cînd am văzut unde este îngropată.

– Asemenea accidente se întîmplă în timpuri de război.

– Război? Te hrăneşti cu iluzii. Ăsta nu este război, este terorism. Şi tu nu eşti un războinic, tu eşti o paiaţă. Nu ai onoare.

Onoarea era o noţiune sacră în cultura montesangreană. Key se temea că Lara a mers prea departe insultîndu-l pe Sánchez în cel mai crud mod. I se tăie respiraţia, gîndindu-se că El Corazón s-ar putea răzgîndi. Însă acesta, cu un gest brusc, ordonă ca ei să fie trimişi la Ciudad Central.

Key nu mai ezită. Urcă în maşină şi încercă să o ajute pe Lara. Spre surprinderea lor, soldaţii nu le-au legat mîinile. Aparatul de filmat şi trusa medicală a Larei au fost aruncate lîngă ei. Doi soldaţi au urcat lîngă ei. Key s-a sprijinit de marginea camionului şi a tras-o pe Lara lîngă el.

– Unde sînt ceilalţi? şopti ea. Ne lasă numai cu doi soldaţi?

– Aşa se pare.

Motorul prinse viaţă. Cu un scrîşnet, camionul porni. Încet, tabăra dispărea din raza lor vizuală.

Ultima imagine a lui Emilio Sánchez Perón, temutul El Corazón del Diablo, era cum stătea aşezat într-un hamac, răcorit de evantaiele a două fete.

– Ce îngîmfat mai este, observă Lara furioasă. Crede că nu mai sîntem o ameninţare pentru el.

– Sîntem?

Lara cîntări întrebarea, apoi clătină încet din cap în timp ce lacrimile îi brăzdau obrazul.

– Nu. Chiar dacă aş fi reuşit să îl omor, moartea lui nu i-ar fi adus înapoi pe părintele Geraldo, doctorul Soto, pe Randall sau pe Ashley.

Key îi şterse lacrimile.

– Nu, nu i-ar fi adus înapoi.

– Şi atunci, ce rost ar fi avut? Aş fi fost o ucigaşă, cu nimic mai bună decît el.

– Nu am avut nici o şansă să spun ceva despre ce am descoperit noaptea trecută. Îmi pare rău, Lara.

Lara dădu din cap, lipsită de puterea de a mai vorbi. În cîteva momente căzu răspusă de epuizare. Închise ochii şi îşi sprijini capul de peretele camionului. Aproape imediat adormi.

Unul din soldaţi se apropie cu o eşarfă să-i lege la ochi.

– Dă-i drumul de aici, Bozo. Dormim. Ochii noştri vor fi oricum închişi.

Soldatul îşi consultă tovarăşul. Acesta ridică din umeri indiferent. Soldatul aruncă eşarfele, se aşeză lîngă colegul lui şi îşi aprinseră amîndoi cîte o ţigară.

Deşi îl dureau coastele, Key îşi trecu mîna în jurul Larei şi o sprijini de pieptul lui. Ea se întoarse şi se cuibări lîngă el.

Unul din soldaţi făcu o glumă de prost gust în legătură cu felul în care s-a arcuit şi s-a lipit de el.

Au rîs amîndoi aruncînd spre Key rînjete cu subînţeles.

Acesta le făcu din mînă un gest obscen apoi se lăsă pradă propriei oboseli.

Capitolul douăzeci şi patru

Au ajuns la hotel la apusul soarelui. Altădată, clădirea arăta ca o vitrină, dar acum, ca toate clădirile din Ciudad Central, suferise efectele războiului civil. Lara participase aici la multe recepţii. Acum personalul hotelului părea hărţuit şi neprietenos. Se purtau mai degrabă ca nişte soldaţi care ascultau ordine, decît ca nişte gazde primitoare.

După multe ore, zdruncinaţi de maşină, Lara constată mulţumită că au ajuns în sfîrşit la destinaţie. Lipsa comodităţilor nu o mai deranja. Au renunţat la formalitatea înregistrărilor. Au fost escortaţi imediat la etajul al treilea.

Holul era pustiu. Totul era tăcere. Lara ghici că acest etaj era rezervat pentru „oaspeţi deosebiţi" şi că

putea fi numit pe bună dreptate :"centru de detenţie". Pe scurt, toţi cei care primeau o cameră la etajul al treilea erau consideraţi sub arest.

– *Señora* Porter. Băiatul de la lift îi întinse cheia camerei. Lui Key îi dădu o altă cheie. Sper că şederea dumneavoastră aici va fi foarte confortabilă.

În condiţiile date, politeţea formală a omului era o adevărată parodie. Cu toate acestea, el făcu o reverenţă şi împreună cu cei doi soldaţi se retrase spre lift. Coborî doar băiatul, cei doi soldaţi rămaseră în faţa uşilor glisante ale liftului. Tot de soldaţi erau păzite şi ieşirile laterale de la etaj.

Lara descuie uşa camerei sale. Key o urmă. Camera era curată, dar austeră. Prin uşa deschisă, Key văzu faianţa băii de culoare roz- flamingo. Lara aruncă trusa medicală din mînă şi rămase sfîrşită în mijlocul camerei.

Key era în spatele ei. O atinse blînd. Ea se întoarse şi îl văzu pentru prima dată, după ce au plecat din tabăra militară a lui El Corazón. Era şi el epuizat. Îi atinse uşor rana de la tîmplă. Apoi, realizînd că gestul nu era motivat profesional, lăsă mîna jos.

Key îi strigă blînd numele. Stăteau faţă în faţă.

– Te simţi bine?

– Da.

Era răguşită. Îi strigase în faţă lui Sánchez toate acuzaţiile acelea, pe care el le primise cu dispreţ sfidător. Nu a arătat nici cea mai mică urmă de regret pentru moartea lui Ashley. Amintindu-şi, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se sprijini de Key şi începu să plîngă în hohote.

El o îmbrăţişă protector.

– Şşş. Nu plînge. El nu-ţi mai poate face nici un rău. Sîntem în siguranţă.

Deodată, Lara îşi dori cu disperare să se lase convinsă. Degetele ei se încleştară convulsiv pe pieptul lui. Simţea o nevoie disperată de a atinge şi de a fi atinsă. Key părea bucuros să-i alunge spaimele.

El coborî capul. Simultan, simţiră violent o foame pătimaşă şi, amîndoi, se abandonară agresiv pentru a o potoli. El puse stăpînire pe gura ei, frenetic, cu o dorinţă sălbatică.

Lara îşi arcui trupul şi îşi încleştă braţele după gîtul lui. Key îi smulse cămaşa cu violenţă. Îi desfăcu sutienul şi cu sălbăticie puse stăpînire pe sînii ei.

Îi murmură în neştire numele, în timp ce îi săruta sfîrcurile. Lara se abandonă total şi necondiţionat acestei pasiuni devastatoare. Key o săruta disperat, schimba unghiurile, o gusta, o descoperea.

Foarte tîrziu deschise ochii şi o privi – ochii aceia palizi, dureros de frumoşi şi febrili. Sprîncenele erau adunate într-o cută hotărîtă deasupra nasului drept. Buzele subliniau hotărîrea bărbatului.

Lara îl dori cu cea mai pură şi nedisimulată dorinţă sexuală pe care a trăit-o vreodată. Şi totuşi închise ochii şi se retrase.

– Nu vreau să fiu una din femeile lui Key Tackett.

– Ba da, vrei. În noaptea asta vrei.

O ridică în braţe şi o aşeză între perne. Probabil că el o ghicea mai bine decît se cunoştea ea însăşi, pentru că se agăţă de el disperată. Buzele lui aveau gustul sărat al sudorii şi erau uşor încordate dar ea nu se mai sătura de ele.

El îi cuprinse sînii în palme şi le strînse uşor sfîrcurile pînă le simţi întărindu-se, pînă cînd o văzu arcuindu-se de dorinţă.

Nu îl opri. Se lăsă dezbrăcată şi la rîndul ei îl dezbrăcă.

O penetră.

Ea îl primi fericită.

El era incredibil de ferm, ea era uluitor de fierbinte. O privi intens. Simţi că roşeşte şi respiră agitată. Privirile rămaseră încleştate. Lara îşi muşcă buza pentru a opri strigătul. El făcu o grimasă de plăcere. Scăpă un geamăt şi îşi apăsă fruntea pe fruntea ei.

– Dumnezeule! Ce durere!

Se mişca repede, iar ea se arcuia pentru a-l primi. Ştia că nu mai respiră, dar nu-şi putea refuza această senzaţie copleşitoare. Orgasmul lor a fost lung şi dureros, mai mult decît puteau suporta. Îşi îngropă faţa în pieptul ei şi muşcă.

A trecut mult timp pînă au fost în stare să respire.

Într-un tîrziu au plecat din camera ei în camera lui. Hainele prăfuite şi încălţările pline de noroi au murdărit lenjeria. Sfidînd curiozitatea soldaţilor, Key a deschis uşa camerei şi au intrat. Singura diferenţă era culoarea turcoaz a faianţei de la baie.

S-au dezbrăcat şi au intrat sub duş, abandonîndu-se picăturilor binefăcătoare. Batoane parfumate de săpun stăteau la îndemînă, învelite în celofan. Au folosit trei pentru a-şi îndepărta unul altuia durerile. Apa

s-a răcit dar ei au continuat să rămînă şi să se cerceteze.

I-a examinat rana de la tîmplă şi i-a spus că trebuie să îl panseze.

– Nu-ţi face probleme, voi supravieţui.

I-a examinat coastele învineţite şi i-a spus că probabil cîteva erau rupte. El a acceptat, a recunoscut că îl dor dar nu a vrut s-o lase să-l bandajeze.

– În prima noapte cînd ne-am cunoscut m-ai mumifiat. Afurisitul ăla de bandaj m-a înnebunit. L-am aruncat a doua zi.

Lara i-a prins sexul în palme şi a început să-l maseze cu săpun. El i-a acoperit toate vînătăile de pe trup cu sărutări tandre şi pentru prima dată i-a spus că este frumoasă.

Continuînd să îl exploreze, Lara i-a conturat cu vîrful degetului o cicatrice pe care o avea de la genunchi spre abdomen.

– Ce ai păţit aici?

A trebuit să-i povestească despre accidentul de maşină care i-a ruinat viitorul sportiv.

– Ai fost dezamăgit? Asta voiai să faci?

– Jody dorea. Nu am fost niciodată prea buni prieteni, dar după accident... nu vreau să vorbim acum despre Jody.

Îi atingea fiecare bucăţică a trupului, gustînd-o cu plăcere. Era mai senzual decît şi-a imginat ea. Avea impresia că visează deşi nu a avut niciodată astfel de vise erotice cu soţul ei. Şi niciodată cu Clark.

Într-un tîrziu au ieşit din baie. Îşi căutau hainele curate, cînd au auzit o bătaie în uşă.

– Ce vrei? întrebă Key brusc.

– *Tengo la comida para ustedes.*

Key deschise precaut uşa. Un soldat aducea o tavă cu mîncare.

– *Gracias*, spuse Key, apoi luă tava şi fără să-i dea timp îi trînti uşa în nas.

– Sper să fie mai bună decît mîncarea din tabăra lui Sánchez.

– Ar putea fi otrăvită.

– S-ar putea, dar mă îndoiesc. Dacă dorea să ne omoare nu ar fi recurs la subtilităţi. O făcea atunci, cînd ne-a acordat audienţa.

Pe tavă erau fructe, brînză, un pui fript şi o sticlă cu apă. Key luă un sandviş şi muşcă cu poftă.

– Mă întreb de ce ne-a lăsat să plecăm?

– Ciudat nu? comentă Lara desfăcînd o portocală.

– Al naibii de ciudat. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nici într-un caz la asta. Privi în jurul său în cameră. Ei, nu-i chiar ca la *Plaza* dar este mai bine decît într-o colibă de bambus. Punct culminant. Vieţile noastre în schimbul comunicării „mesajului" pentru Statele Unite? Nu. Nu-mi vine să cred. Este prea uşor. Dacă ar fi vrut să transmită un mesaj guvernului nostru putea folosi persoane mai influente decît noi, un şef de stat aliat sau, mă rog, o personalitate. Deschise sticla cu apă. De ce nu ne-a omorît Lara?

– Nu ştiu.

Lara se apropie de fereastră şi desfăcu draperiile.

– De ce nu termini portocala? Nu ai mîncat nimic toată ziua.

Lara privi spre masă cu repulsie.

– Nu vreau să-i fiu obligată cu nimic lui Emilio Sánchez.

– Ar trebui să mănînci, nu-ţi faci un serviciu.

– Key, nu mi-e foame. Nu-mi este mintea la mîncare. Am încercat să înţeleg anumite gînduri.

– Ce gînduri?

– Nu ştiu. Toate. Ce s-a întîmplat aici acum trei ani. Randall. Ashley. Dacă mă gîndesc la... la groapa aceea comună, înnebunesc. Îşi încleştă mîinile de draperie. Trebuie să mă concentrez asupra altor gînduri. Amintirea ei cînd era dulce, cînd trăia. Trebuie să-mi amintesc cît era de fericită, ce bucurie mi-a adus în scurtul timp cît am avut-o.

Vocea îi deveni răguşită. Se opri pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine.

– Fiica mea este pierdută, dar dacă îmi amintesc viaţa ei şi nu moartea ei, poate va avea mai puţină importanţă locul în care a fost înmormîntată. Spiritul ei este încă viu. Din punctul acesta de vedere misiunea noastră nu a eşuat.

– Trebuia să te întorci aici pentru a te împăca cu acest gînd?

– Da. Episodul acela din viaţa mea – totul, începînd cu scandalul – mi-a guvernat viaţa pînă acum. I-am acuzat pe toţi cei care m-au identificat cu imaginea din ziare, dar eu sînt cea mai vinovată. Nu pot continua să mă privesc ca pe o victimă. A venit vremea să-mi continui viaţa.

– La Eden Pass?

– Acolo nu am avut prea mult succes, murmură ea şi se întoarse să îl privească.

– Nu pentru că nu eşti un doctor bun, din cauza noastră, a familiei Tackett. Ţi-am transformat viaţa în iad.

Stînjenită, Lara îi evită privirea.

– Key, de ce s-a întîmplat asta între noi?

– Animozitatea? Sau cealaltă?

– Cealaltă.

Key inspiră adînc şi tăcu pentru cîteva minute.

– Tu eşti doctorul. Ai vreo explicaţie, vreo teorie?

Avea, îi arătă asta cu o mişcare a umerilor.

– Oamenii care au supravieţuit unei urgii care le-a ameninţat viaţa, începu ea încet, doresc să facă sex imediat după ce au scăpat. El ridică o sprînceană, fie a întrebare, fie a scepticism. Este normal. Sexul este eliberarea supremă a emoţiilor, mijlocul prin care viaţa se afirmă fără echivoc. Am avut pacienţi care fără ruşine mi-au mărturisit că imediat după o înmormîntare au făcut dragoste. Cu o pasiune extraordinară. Fiinţa umană are o teamă înnăscută de moarte. Sexul este confirmarea instantanee a supravieţuirii. După experienţa tracasantă prin care am trecut în ultimele zile, înseamnă că în mod logic ne-am consumat temerile şi emoţiile prin sex. Agresiv. Sîntem exemple clasice ale acestui fenomen psihologic.

Key asculta politicos. Cînd termină, se apropie foarte mult de ea şi o obligă să îl privească.

– Prostii. S-a întîmplat pentru că am vrut noi. O sărută din nou. Repede şi impresionant. Să fiu al naibii dacă am nevoie de justificări.

Hainele pe care le îmbrăcaseră de puţin timp au fost din nou aruncate pe marginea patului. O prinse pe Lara între coapse. Lara simţi o durere delicioasă.

O săruta moale, stîrnindu-i senzaţii erotice. O săruta cu o carnalitate pentru care nu avea nevoie de scuze. O învăţa despre ea lucruri pe care nici măcar nu le ştiuse. Ştia exact cum să o mîngîie, cînd să o sărute. Cînd au terminat, musteau de transpiraţie şi erau îmbătaţi de pasiune. Erau un nou început, lipsit de binecuvîntare.

Îi mîngîia tandru cicatricea de pe umăr.

– A fost rău nu?

– Foarte. Doctorii au spus că am fost extrem de norocoasă că mi- am putut recupera braţul.

– Ştiu cît eşti de încăpăţînată.

– După ce s-a vindecat rana, luni de zile am făcut terapie intensivă.

O privi cîteva momente gînditor.

– Cred că ar trebui să încetezi să te mai pedepseşti pentru că nu ai murit cu restul familiei tale, Lara.

– Asta crezi că fac?

– Într-o anumită măsură, da.

Ea se ridică într-un cot şi îi mîngîie cu privirea trupul gol.

– Şi tu ce faci? Eşti nesăbuit. Sfidezi soarta. Tu pentru ce te pedepseşti?

– Nu este acelaşi lucru, răspunse el tăios. Eu caut senzaţii tari de dragul pericolului şi atît.

Îi comunică din privire că nu-l crede. O cicatrice anume, sub mîna dreptă, îi atrase atenţia.

– Rană de cuţit, răspunse el la întrebarea din

ochii ei.

– Ai pierdut bătaia?

– Nu, am cîştigat-o.

– Şi asta?

– Cînd mi s-a prăbuşit avionul. M-a sfîşiat o bucată de fuselaj.

– În afară de astăzi ai mai fost vreodată într-un pericol real de a-ţi pierde viaţa?

– O dată.

– Povesteşte-mi.

– Am fost împuşcat aici, spuse el şi atinse cicatricea pe care ea o cunoştea foarte bine. Am sîngerat, să mor. Lara începu să rîdă.

– A fost mai mult decît o zgîrietură dar categoric nu a fost o rană mortală.

– Ştiu asta. Dar nu despre rană vorbeam. M-am dus la doctorul Patton şi peste cine am dat, peste o femeie.

Lara rămase transfigurată, captivată de calitatea hipnotică a privirii lui.

– Şi în ce mod ţi-a ameninţat ea viaţa? îl întrebă.

– Păi m-am uitat la ea şi mi-am zis, „La naiba, Tackett, eşti un om mort".

Lara înghiţi cu dificultate.

– Sîntem maturi, Key. Sîntem prea bătrîni ca să ne jucăm. Nu aştept de la tine flori şi inimi. Nu trebuie să...

El o opri, punîndu-i degetul pe buze.

– Nu-ţi spun asta să te aduc în patul meu. Eşti deja aici şi ai fost a mea. Ţi-o spun pentru că acesta este adevărul şi tu o ştii la fel de bine ca şi mine. Sîntem aici împreună pentru că ne-am dorit-o de la

bun început. Amîndoi am ştiut că este doar o problemă de timp. O mîngîie cu blîndeţe. În secunda în care ne-am privit am ştiut amîndoi că nu avem nici o şansă. Chiar în secunda aceea am dorit să fac dragoste cu tine.

– Pînă ai descoperit cine sînt.

– Oricum, tot doream să facem dragoste. Îi trecu mîna prin păr şi îi apropie faţa de faţa lui. Şi să mă ia naiba, acum tot asta vreau.

O văzu că îşi strînge hainele şi încercă să o oprească.

– Unde pleci? murmură somnoros.

– În camera mea.

– De ce?

– Să fac o baie.

– Avem şi aici baie.

– Dar am folosit tot săpunul. Şi apoi trebuie să-mi aranjez lucrurile, să fiu pregătită cînd vor veni să ne ia la aeroport.

– Cît e ceasul?

– Nouă.

– Nouă! Aşa mult am dormit? Se ridică şi-şi trecu degetele prin păr.

– Nu trebuie să te scoli. Mai avem timp pînă la amiază.

– Ba nu, mă scol. Nu vreau să le dau ticăloşilor nici un motiv să ne amîne plecarea. Imediat după ce fac un duş am să le cer puţină cafea.

– Şi eu voi strînge totul pînă atunci. Îi zîmbi, se asigură că a luat cheia şi ieşi.

În ciuda celor spuse, Key nu s-a sculat imediat. A rămas multă vreme cu ochii aţintiţi în tavan. Noaptea trecută Lara a mărturisit că este confuză. Fiind mai puţin corect decît ea, el nu a mărturisit că şi el este confuz.

Pentru a-şi potoli mustrările de conştiinţă, ea a preferat o explicaţie psihologică, deşi el se îndoia că o crede. Nu era genul de om convins că dragostea are nevoie de analize.

Confuzia lui se concentra nu asupra întrebărilor „de ce s-a întîmplat?", ci asupra propriilor sentimente.

Niciodată nu i-a plăcut mai mult o femeie. Se potriveau fizic. Ea a fost pe măsura pasiunii şi îndemînării lui. În ciuda tuturor articolelor scrise despre ea, Key nu se aşteptase ca ea să fie atît de senzuală. Amintirea pasiunii de peste noapte îl stîrnea. Chiar dacă au avut un maraton sexual, el era departe de a fi satisfăcut. O dorea şi mai mult.

Şi acesta era un lucru neaşteptat. De obicei, distracţia venea cît timp urmăreai femeia. Odată prinsă, farmecul ei se diminua brusc. Era intrigat să constate că Lara avea dimensiuni pe care el dorea cu lăcomie să le exploreze. De obicei femeile erau disponibile. Cînd una te plictisea, o aruncai şi o înlocuiai cu alta. Dar el nu dorea deloc să o înlocuiască pe Lara.

Nu că ea ar fi fost în întregime a lui.

Aha! Descoperise motivul acestor gînduri sîcîitoare. Ea nu-i aparţinea. Mai mult chiar, dacă circumstanţele ar fi fost altele, ea ar fi aparţinut în continuare fratelui lui.

Clark a avut-o primul.

Acesta a fost motivul pentru care a fost atît de satisfăcut de noaptea aceea de dragoste. Ori acesta era motivul, ori doctoriţa Mallory era al naibii de sensibilă.

Ea a deschis vorba. Stătea pe o parte, cu bărbia sprijinită în palme. El se juca absent cu o şuviţă de păr.

– Ştiu la ce te gîndeşti.

– Bine, isteaţo, ia să vedem la ce mă gîndesc.

– La Clark.

Zîmbetul lui Key dispăru.

– Ce-i cu el?

– Te întrebi dacă vă compar şi, dacă o fac, în ce lumină te privesc pe tine.

– Nu ştiam că eşti o vizionară.

– Am dreptate, nu? Nu la asta te gîndeşti?

– Poate.

Ea zîmbi trist.

– Tu şi Clark... sînteţi doi oameni diferiţi, Key. În egală măsură atrăgători, amîndoi fermecători, fiecare stăpîn pe sine, dar foarte diferiţi unul de altul. L-am iubit pe fratele tău şi am fost convinsă că şi el mă iubeşte. Vocea i se transformă în şoaptă. Dar niciodată nu a fost ca în noaptea asta. Niciodată.

O privea nemişcat, ros de gelozie, dorindu-şi cu disperare să o creadă. În scurt timp, dorinţa învinse invidia. Sau poate că nu a fost atît de mult dorinţă, cît o gelozie posesivă.

O trase cu bruscheţe lîngă el. Atunci a pătruns-o cu duritate. Simţea nevoia să o domine. Dar nu era necesar. Ea era receptivă şi se abandona erotic, se

mula pe trupul lui şi-i împrăştia dubiile. A trecut o vreme pînă să respire normal.

– Fără ruşine,

– Niciodată nu am pretins să fiu altfel.

– Nu tu. Eu.

El a adormit în braţele ei, convins că actul dragostei lor le-a adus satisfacţie amîndurora.

Dar acum era ziuă şi îndoielile începeau din nou să-l cuprindă în gheare de oţel. Se gîndi la vorbele ei, la răspunsurile ei senzuale, la mîngîierile ei îndrăzneţe. Sigur nu s-a simţit mai bine cu fratele lui.

Oare a căzut vreodată epuizată lîngă Clark?

Îşi strînse pumnii, scrîşnind din dinţi.

Oare l-a torturat vreodată pe Clark pînă la orgasm?

Înjură obscen.

I-a permis vreodată lui Clark să-i sărute sexul şi...

Un urlet înfricoşător îl făcu să sară direct în picioare.

Pînă să îl audă pe al doilea, îmbrăcase pantalonii şi era deja la uşă.

– *Buenas dias,* salută Lara soldaţii, părăsind camera lui Key. Neluînd în seamă rînjetul plin de subînţeles travesă holul şi intră în camera ei încuind cu atenţie uşa.

Încălţările pline de noroi lăsaseră urme pe covor şi în patul răvăşit. Îşi aminti gluma lui Key – cel mai rapid mod de a face dragoste al unul texan era să rămînă

încălţat cu cizmele.

A face dragoste? Folosise exact aceste cuvinte sau îi juca feste memoria?

Alungă gîndul tulburător, hotărînd să se analizeze puţin mai tîziu. Concluziile după noaptea trecută au fost pozitive. Viaţa ei a început în braţele lui Key. Experienţa a fost ca un catharsis. De ce să încerce să şi-o explice? Sentimentele ei, trupul ei vorbeau de la sine. Se simţea minunat. De ce nu ar lăsa lucrurile aşa cum sînt măcar o dată?

Intră în baie. Se privi în oglindă şi începu să rîdă. Nu era machiată, părul spălat cu săpun era aspru, dar pe el nu l-a interesat.

Roşi. Îşi descheie nasturii bluzei şi se privi. Sînii îi ardeau. Dacă vor mai face dragoste...

Dacă vor mai face dragoste...

Spre disperarea ei descoperi că spera nebuneşte să mai facă dragoste. Curînd.

Zîmbind la aceste gînduri, trase perdeaua de muşama a duşului.

Urletul ei răsună înspăimîntător în baia pustie.

Întins în cadă, bătut, sîngerînd dar foarte viu se afla Randall Porter.

Soţul ei.

Capitolul douăzeci şi cinci

– Eşti încîntătoare, o întîmpină fostul ambasador al Statelor Unite în Montesangre pe soţia lui cînd aceasta intră în salon. Deşi îmi plăcea mai mult cînd îţi oxigenai părul. De cînd nu l-ai mai deschis?

– De cînd eram în spital la Miami. Au fost cîteva luni foarte grele pentru mine. Culoarea părului nu era exact o urgenţă.

Lara îl privi pe Key. Nu se ridicase în picioare cînd a intrat ea. A rămas în fotoliu cu o gleznă sprijinită pe un genunchi pe care-l mişca nervos. Atitudinea lui ar fi părut insolentă oricui altcuiva, dar Lara simţea că el este pe punctul de a exploda.

Dacă Randall a observat furia abia stăpînită a lui Key, nu a arătat prin nimic.

– Vrei să bei ceva, draga mea? Mai avem cîteva minute pînă coborîm.

– Nu mulţumesc. Nu vreau nimic. Şi nu înţeleg de ce trebuie să particip eu la această conferinţă de presă.

– Eşti soţia mea şi locul tău este lîngă mine. Randall se duse la bar şi îşi turnă un pahar de whisky. Domnule Tackett? Doriţi ceva?

– Nu.

Randall se întoarse şi se aşeză pe canapeaua unde l-a găsit Lara cînd a ieşit din dormitorul apartamentului de la hotelul din Houston. Aceste camere nu suportau comparaţie cu cele din Montesangre.

Peste tot erau flori. Parfumul lor îi dădea Larei dureri de cap. Florile trimise în semn de felicitare i se păreau o ipocrizie, primite fiind de la oameni politici care cu cinci ani în urmă au respirat uşuraţi că au scăpat de Randall şi de nevastă-sa.

Practic, Randall mai era încă ambasador. Cînd mijloacele mass- media au fost informate de serviciile columbiene că el a înviat din morţi, vestea a acaparat atenţia oamenilor politici din întreaga lume. Presa intrase în frenezie.

La Bogota i s-au tratat rănile, care erau mai superficiale decît au părut la prima vedere. Key a cedat şi a acceptat pînă la urmă să-şi facă o radiografie. Avea trei coaste rupte. Rănile Larei erau severe dar nu se vedeau. Două zile i s-au dat somnifere. A mîncat bine şi a dormit dar continua să arate zguduită. Mişcările ei erau dezordonate, vorbirea incoerentă. Un soţ pe care-l credea mort revenise la viaţă. Întregul ei sistem nervos era în stare de şoc.

Neiman Marcus s-a oferit cu generozitate să-i dea toaletele pentru prima apariţie publică după întoarcerea pe pămîntul american. Era îmbrăcată cu un costum de mătase şi accesorii asortate. Directorul hotelului i-a trimis coafeza în apartament. La suprafaţă arăta bine şi părea gata să-l însoţească pe soţul ei la conferinţa de presă care trebuia să înceapă în jumătate de oră.

Mai bine aş merge în faţa plutonului de execuţie, se gîndi ea.

Într-un anume sens exact asta avea să se întîmple. Prea agitată să se aşeze, Lara mergea la întîmplare prin cameră.

– Ştii că vor scormoni totul, Randall.

– Mda, afacerea cu Clark, spuse el calm.

Fusese informat despre moartea lui Clark în avionul care-i ducea din Montesangre în Columbia, dar el ştia deja. Veştile ajung repede în întreaga lume.

– Mă tem că nu putem evita nimic, Lara. Voi încerca să le distrag atenţia cu povestea vieţii mele în ultimii trei ani.

– Nu pari deloc afectat de aceşti ultimi trei ani, comentă Key printre dinţi. Eşti bronzat şi bine hrănit.

Şi Lara observase starea fizică bună a lui Randall. Arăta chiar mai bine decît acum şapte ani cînd l-a întîlnit prima dată. Parcă se întorcea dintr-o vacanţă din Hawaï, nu după trei ani de prizonierat politic.

Randall îşi aranjă dunga pantalonilor.

– După primele cîteva luni de captivitate am fost tratat foarte bine. La început rebelii m-au bătut fără milă. Timp de cîteva săptămîni mă băteau ritualistic cu lanţuri. Am crezut că acesta este preludiul morţii mele.

Bău paharul şi se uită la ceas. Văzînd că mai are cîteva minute continuă:

– Într-o zi m-au tîrît la cartierul generalului Pérez. Spun m-au tîrît pentru că nu eram în stare să merg. M-au purtat ca pe un sac de cartofi. Pérez era foarte mulţumit de el. Mi-a arătat fotografii de la „moartea" mea, exact aşa cum au regizat-o ei.

Camera era îngheţată. După ce a transpirat la tropice timp de trei ani, Randall spusese că vrea ca aerul condiţionat să menţină temperatura cît mai scăzută.

– Îţi imaginezi ce devastator a fost pentru mine să văd fotografiile acelea. Mi-au arătat şi ziarele americane care povesteau moartea mea. Şi fotografiile de la înmormîntarea mea. Mi-am dat seama prin ce iad ai trecut. Slavă Domnului, că eşti sănătoasă pentru că ştiam cît de agonizantă a fost pentru tine moartea mea. Cea mai grozavă tortură a fost gîndul că nimeni nu va fi trimis să mă salveze. Toată lumea ştia că sînt mort.

– Nu ţi-au spus despre Ashley?

– Nu. Nu am ştiut că a fost ucisă pînă nu am citit ziarele care povesteau înmormîntarea mea. Singura mea mîngîiere a fost că tu ai supravieţuit ca prin minune. Dacă nu ar fi fost preotul...

– Preotul? Părintele Geraldo?

– Sigur. El te-a urcat în ultimul avion american care a plecat din Montesangre. Credeam că ştii.

– Nu, nu am ştiut. Trebuia să-i fi mulţumit.

– A fost un act de curaj. Emilio l-a hărţuit pentru că te-a ajutat să fugi. Cred că de aceea l-a ucis.

Key înjură printre dinţi.

– Ce drăguţ eşti să-i aminteşti.

– Lara este un om realist, nu-i aşa, draga mea? Oricum, mare păcat că preotul a murit. Şi doctorul Soto.

– Nu mă voi ierta niciodată că i-am implicat şi pe ei. Întotdeauna mă voi simţi responsabilă pentru moartea lor.

– Nu te chinui, interveni Key. Erau programaţi să moară, cu sau fără noi.

Lara îi aruncă o privire de recunoştinţă, dar rămase convinsă că va purta pînă la moarte sentimentul de vinovăţie pentru moartea lor.

– Ai fost incredibil de curajoasă să te întorci la Montesangre, Lara, spuse Randall. I-am mulţumit lui Dumnezeu că te-ai întors. Dacă nu veneai eram şi acum ostatic.

Key se ridică în picioare. Dispreţuia rolul de erou naţional în care se trezise peste noapte. Refuzase oferta lui Neiman şi era îmbrăcat în jenşi, haină sport şi cizme de cowboy.

– Nu înţeleg, spuse. Lara şi cu mine am intrat neanunţaţi în Montesangre şi la numai treizeci şi şase de ore cei care te ţineau captiv au hotărît să te elibereze? De ce? Ce legătură are una cu alta?

Randall zîmbi indulgent.

– Evident, trebuie să mai înveţi multe despre mintea acestor oameni, domnule Tackett.

– Evident. Pentru că povestea dumitale mi se pare de rahat.

Ochii lui Randall se îngustară ameninţător.

– Ne-ai salvat viaţa mie şi Larei. Prin urmare îţi voi fi recunoscător trecîndu-ţi cu vederea vulgarităţile.

– Nu-mi face mie favoruri!

Randall îl excluse din discuţie cu un gest semnificativ şi i se adresă Larei.

– Lui Emilio îi plac jocurile inteligente. Îţi aminteşti partidele de şah de la ambasadă?

– Totul este mult mai serios decît o partidă de şah, Randall.

– Pentru tine şi pentru mine. Nu sînt convins că Emilio face vreo distincţie între jocul de pe tablă şi dramele pe care le creează pentru propriul său amuzament. Ţi-a mulţumit pentru distracţia pe care i-ai oferit-o în tabără, nu?

– Îmi amintesc asta, interveni Key. Şi mă bucur că ai adus vorba pentru că mă sîcîie un gînd. Ai spus că erai în colibă cît timp s-a întîmplat scena aceea, da?

– Eram legat la gură şi nu aveam cum să vă anunţ că trăiesc. O altă glumă de-a lui Emilio.

– Cînd ai aflat prima dată că sînt în Montesangre? întrebă Lara.

– A doua zi dimineaţă. Ştiam că se întîmplă ceva pentru că soldaţii care mă păzeau deveniseră brutali şi nu mă priveau în ochi. În toţi aceşti ani se instalase un fel de respect între noi. Au devenit deodată ostili şi taciturni. După ce Ricardo a oprit maşina le-au trebuit doar cîteva ore să afle cine este „văduva". Au fost şi cîteva speculaţii despre cumnatul idiot. Dar imediat ce v-a aflat numele, Emilio a legat totul. Ştia despre... prietenia Larei cu Clark. Cu cît spionaţi mai mult, cu atît devenea situaţia mai volatilă. Cu o noapte înainte de a ajunge voi în tabără, am fost şi eu adus acolo. Emilio m-a ameninţat că te va ucide într-un mod

dureros în timp ce eu voi privi. Am fost bătut dar nu prea tare. Dorea să fiu conştient pentru scena regizată a doua zi dimineaţă. După ce aţi plecat voi, am fost bătut din nou şi dus la Ciudad Central. Probabil că eram cu o oră în urma voastră, dar am petrecut noaptea în camion. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am fost bătut pînă am leşinat. M-a trezit strigătul tău cînd m-ai găsit în cadă. Şi eu eram la fel de şocat că mai trăiesc. Îşi privi din nou ceasul. Ei, este timpul să mergem.

– Tot nu înţeleg strategia lui Emilio, comentă Lara nedînd nici un semn că vrea să i se alăture.

– Vorbim mai tîrziu.

– Nu, vorbim acum. Dacă insişti ca eu să apar în faţa reporterilor, trebuie să înţeleg complet situaţia. Mă vor întreba ce am discutat cu El Corazón del Diablo. Le voi spune bucuroasă tot ce ştiu despre crimele făcute cu sînge rece, de tînărul care a fost traducător la ambasadă. Dar nu mă pot axa în probleme de politică dacă nu îmi este limpede ce gîndeşte Emilio. De ce ne-au lăsat să plecăm? De ce te-a ţinut viu timp de trei ani şi apoi te-a eliberat deodată?

Randall părea neliniştit de întrebările ei. Hotărî să o încurajeze.

– Am avut trei ani să mă gîndesc la regizarea morţii mele. Sălbăticia consta în faptul că astfel ei le arătau Statelor Unite cît de mult urau amestecul în treburile lor interne.

– Şi atunci de ce nu te-au omorît? întrebă Key.

– Presupun că m-au ţinut ca pe o ultimă carte. Dacă Statele Unite hotărau să trimită trupe în Monte-

sangre aşa cum au trimis în Panama, mă puteau folosi.

– Şi de ce te-au eliberat acum?

– Este simplu, Lara. Mor de foame. Aliaţii lor nu le trimit nimic. Sub embargoul impus de Statele Unite, resursele şi aşa modeste s-au epuizat repede. Sincer, sînt uimit că au rezistat pînă acum. Probabil că nu ar fi rezistat dacă mai trăia Pérez. Probabil că ar fi cedat demult. Nu însă şi cu Emilio. S-a transformat într-un semizeu.

– Ce eşti dumneata, preşedintele fan clubului lui Emilio? întrebă Key caustic.

– Bineînţeles că nu, răspunse Randall cu răceală. A fost călăul meu timp de trei ani. Totuşi, eu am văzut cu ochii mei suferinţa poporului. Am o simpatie teribilă pentru ei şi vreau să-i ajut. Deşi este lipsit de scrupule, Sánchez este singura lor speranţă de a stabili puţină ordine. Lăsînd la o parte toate considerentele personale, trebuie să îi admir tenacitatea. Este hotărît şi are răbdare. Faptul că a folosit vizita voastră ca să mă elibereze pe mine a fost o lovitură genială. Cunoştea valoarea intereselor umane şi ştia că va capta atenţia poporului american. Este invitaţia lui făcută Statelor Unite pentru a redeschide dialogul diplomatic.

– Ăsta este mesajul pe care mi l-a transmis mie. De ce să folosească acest şantaj?

Randall zîmbi amuzat parcă de naivitatea lui Key.

– Ştia că eu voi avea mai multă credibilitate la Washington decît un cowboy.

– Eu nu sînt un cowboy.

– Sigur că eşti. Ochii lui Randall alunecară peste hainele lui Key dezgustaţi. Singura diferenţă este că încaleci avioane în loc de cai. Altfel eşti un tip comun. Pînă şi fratele tău gîndea la fel.

Key sări spre el, dar Lara se aşeză între ei. Îl înfruntă furioasă pe Randall:

– Clark nu gîndea aşa ceva! Îl iubea foarte mult pe Key.

Randall zîmbi cu superioritate.

– Mă înclin în faţa cunoştinţelor tale complete privitoare la ceea ce iubea Clark şi ce nu. Trebuie să mergem, draga mea. Eşti gata?

Ignorîndu-l, Lara se îndreptă ţeapănă spre uşă. Simţind că Key nu-i urmează, se întoarse spre el.

– Vii?

– Nu.

Lara intră în panică. Singurul lucru care i-ar fi dat curaj era prezenţa lui Key. Nu ar fi putut-o ajuta fizic, dar ea se baza pe prezenţa lui puternică. Văzînd hotărîrea din privirea lui, îşi dădu seama că orice argument era inutil. Dar încercă.

– Eşti aşteptat.

– Înseamnă că vor fi dezamăgiţi. Ziariştii sugerează deja că te-am dus la Montesangre ca să-l salvezi pe el. Nu de aceea am mers şi nu voi minţi.

– Vor crede că eşti viclean, domnule Tackett.

Kei îi aruncă o privire furioasă.

– Eu nu le pot controla gîndurile. Singurul control pe care-l exercit este asupra propriei mele persoane şi nu mă voi lăsa pradă unui cîrd de vulturi. Privi din nou spre Lara. Nici tu nu trebuie să mergi. Nu te poate obliga nimeni.

Lara luptă cu atracţia magnetică care o trăgea spre el. Avea multe lucruri să-i spună, multe explicaţii, dar pentru a nu produce un dezastru mai mare trebuia să tacă.

Natural, se bucura că Randall nu a murit. Totuşi, dintr-un punct de vedere foarte egoist, eliberarea lui nu putea să vină într-un moment mai nepotrivit. Cînd a fost eliberat Randall a început captivitatea ei.

Ochii îi înotau în lacrimi. Văzînd-o, Key începu să spună ceva dar se răzgîndi. S-au privit cu o disperare mută.

– Măi, măi, exclamă Randall tuşind sec. Neştiind că se face ecoul gîndurilor ei continuă: Se pare că învierea din morţi a soţului nu putea să se întîmple într-un moment mai nepotrivit.

Ea îi întoarse repede spatele lui Key.

– Aşa cum ai spus, Randall, am întîrziat. Să mergem.

– Să mai aştepte puţin, spuse el pe neaşteptate. Această situaţie cere o rezolvare imediată.

– Nu este nici o situaţie.

– Niciodată nu ai ştiut să minţi, Lara. Din respect pentru şocul prin care ai trecut nu mi-am impus drepturile maritale în aceste ultime nopţi. Este bine că nu am făcut-o. Fără îndoială aş fi descoperit că uşa dormitorului tău este încuiată.

Ea îi aruncă o privire fulminantă dar nu comentă.

– Ce contrast faţă de Clark. Mă surprinde că îl găseşti atrăgător. Nu este nici pe departe lustruit ca fratele lui. Totuşi, emană acea calitate animalică, care presupun că te atrage întotdeauna.

– Nu sînt surd, nici mut ticălosule, interveni Key.

Dacă ai ceva de spus, spune-mi mie.

– În regulă. Nu te-ai simţit deloc prost să te culci cu femeia cunoscută de întreaga naţiune ca tîrfa fratelui tău?

Nici măcar Lara nu l-ar fi putut opri pe Key atunci. Dintr-un singur pas a ajuns lîngă Randall şi l-a prins de gît.

– Key, nu! Încerca să îl elibereze pe Randall dar degetele lui erau de oţel.

– Te rog, Key! Nu face lucrurile şi mai grele! Nu le da din nou apă la moară reporterilor!

Într-un tîrziu, el receptă rugămintea. Clipi repede, parcă pentru a împrăştia o ceaţă de furie. Degetele începură să se relaxeze. Îl eliberă pe Randall cu un gest de dispreţ.

Randall îşi reveni, încercă să îşi adune resturile de demnitate.

– Bine că nici un cowboy nu mai poartă arme. Aş fi fost mort acum.

Key respira greu şi-l privea ucigător.

– Încă o dată dacă mai vorbeşti aşa despre Lara, te omor.

– Cît cavalerism, spuse Randall sfidător. Lara, pentru ultima dată, mergem?

Key o prinse de mînă.

– Nu trebuie să faci ce îţi spune el. O scutură uşor. *Nu trebuie.*

– Ba da, Key, trebuie.

Vorbea încet dar cu o convingere de oţel.

La început o privi fără să înţeleagă. Apoi uimirea se transformă în mînie. Lara ştia că el nu o înţelegea, dar nu îi putea explica. Nu avea de ales decît să îi

suporte dezgustul.

Îi întoarse spatele şi ieşi. Nefericită, ea îl privi plecînd.

– Cred că a mers bine, dar după atîta vorbă nu mi-ar strica un pahar. Vrei şi tu, dragă?

– Nu, mulţumesc.

Îşi pregăti un scotch cu sifon şi îl savură.

– Unul din luxurile care mi-au lipsit în timpul captivităţii. Eşti foarte tăcută, Lara, ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat? Sînt vînatul şi astăzi am fost aruncată copoilor. Te urăsc pentru că m-ai obligat să-mi deschid din nou viaţa în faţa tuturor.

– Trebuia să te fi gîndit la consecinţe înainte de a-l convinge pe Key Tackett să te ducă în Montesangre.

– Am încercat toate posibilităţile înainte de a-l convinge pe Key. Era ultima mea speranţă. Ţi-am explicat de ce am mers. De ce trebuia să plec.

– Şi motivaţia ta nobilă abia dacă a fost remarcată de presă. Ai fost totuşi foarte eficientă cînd ai descris groapa comună. Probabil că vei fi nominalizată ca Mamă Eroină. Chiar că nu înţeleg de ce eşti aşa de agitată.

– Pentru că chiar şi numai povestirea incidentului din cimitir a însemnat violarea intimităţii mele, Randall. Motivaţia mea a fost onestă, dar a reporterilor nu. Au fost politicos interesaţi de evenimentele călătoriei şi de efectele pe care eliberarea ta le-ar putea avea asupra politicii externe. Însă îi interesa mai mult mize-

ria, gunoiul. „De ce ai plecat cu fratele senatorului Tackett, doamnă Porter?", „Key Tackett conştientizează rolul pe care l-a jucat în căderea senatorului Tackett?", „Moartea lui a fost sinucidere?", „Ce ai simţit cînd ai descoperit că soţul dumneavoastră trăieşte?". Ce fel de întrebări sînt astea?

– Profunde, aş zice. Ce simţi despre învierea din morţi a soţului tău, doamnă Porter?

Ea îi evită privirea.

– Prefer să mi se spună pe numele profesional, Randall. De multă vreme sînd doctoriţa Lara Mallory. „Doamna Porter" are o conotaţie negativă pentru mine.

– Da, ca şi faptul că eşti căsătorită. Nu eşti prea norocoasă Lara, nu? Ţi-ai ales un moment foarte nepotrivit să te îndrăgosteşti. Cu fratele lui Clark, la fel. Ce ironie spumoasă.

Lara refuză să îi dea satisfacţie. Legătura ei cu Key era nedefinită chiar şi pentru ea – nu avea nimic comun cu Randall, decît că legal era încă soţia lui. Emoţional nu mai era legată de el de la dezastrul din Virginia.

– Este tîrziu, spuse Randall terminînd de băut. Să ne odihnim. Mîine dimineaţă la zece avem avion spre Washington.

– Eu nu merg la Washington.

El îşi scoase pantofii. Se îndreptă de spate cu mişcări lente.

– Pe dracu' nu mergi. Am aranjat totul.

– Atunci strică aranjamentul. Eu nu merg.

– Preşedintele Statelor Unite ne primeşte în Biroul Oval.

– Transmite-i salutările mele. Eu nu o voi face personal.

Se îndreptă spre dormitor, cînd Randall se ridică furtunos de pe canapea şi o prinse de mînă.

– Vei fi acolo cu mine, la fiecare pas, Lara.

– Nu, nu voi fi, Randall. Se smulse din mîna lui. La drept vorbind sînt surprinsă că vrei să-ţi împărtăşeşti faima cu mine. Cînd ai plecat din Washington erai de rîsul lumii. Te-ai întors erou. Probabil că vei fi invitat la televiziune, sau să scrii o carte, sau să faci un film. Credibilitatea ta a fost total restaurată. De ce ai dori să fiu şi eu acolo, să-ţi fur din lumina reflectoarelor şi să amintesc tuturor de pata întunecată a carierei tale?

– Pentru a păstra aparenţele, spuse el cu un zîmbet rece. Eşti încă soţia mea. Sînt dispus să-ţi trec cu vederea aventura cu Key Tackett. La urma urmei credeai că am murit.

– Nu-ţi lua această postură morală cu mine, Randall. Soţul martir care continuă să-şi ierte soţia. Cuvintele ei erau încărcate de dispreţ. Poza asta ai luat-o şi la vila lui Clark. Nimeni nu ghicea că tu ai avut aventuri din prima zi de căsătorie.

– Eu nu am făcut confesiuni, spuse el dur. Tu ţi-ai făcut-o cu mîna ta.

– Presupun, de asemenea, că nu ai avut o viaţă de celibat în Montesangre. Dacă te-ai împrietenit cu garda, sînt sigură că ţi-au făcut aranjamentele.

– Ai multă intuiţie, Lara. De fapt, mi-am eliberat nevoile fizice cît am fost în captivitate. Era o fetiţă delicată. Patetică în dorinţa de a-mi plăcea. Nu-şi prea găsea locul printre trupele de guerrillă deşi era dedicată cauzei unui văr de-al lui Emilio. Cînd a desco-

perit că este amanta mea, i-a căzut în dizgraţie. Cred că era gelos. Sau poate că s-a temut că va deveni trădătoare. Oricum, el a pus capăt acestui divertisment.

Larei i se făcea rău auzind modul în care îi povestea.

– Trebuia să fi divorţat de tine înainte de a pleca în Montesangre.

– Poate. Dar erai însărcinată. Era mai greu pentru tine.

– Da, pentru că m-ai ameninţat că îmi iei copilul dacă nu rămîn cu tine.

– Aş fi putut să o fac. Erai soţia adulteră, nu puteai fi model pentru copil. Ce tribunal din lume ţi-ar fi dat custodia copilului? Tu erai tîrfa lui Clark Tackett!

Exact aşa îi vorbise şi acum cinci ani. A ştiut că nu este o simplă ameninţare. Dacă ar fi divorţat şi ar fi refuzat să plece cu el, el ar fi putut obţine custodia copilului. Ar fi luptat cu el, dar nu ar fi reuşit. A mai fost un motiv major – Ashley. În cei mai importanţi ani de viaţă copilul ar fi fost strivit între ei doi, ar fi devenit subiect de dispută. Ar fi fost aproape imposibil să ajungă un copil normal. Nu a dorit ca fetiţa ei să sufere.

– Insultele tale nu mă ating, Randall, pentru că nu te iubesc. Nici tu nu mă iubeşti. Şi atunci de ce vrei să perpetuezi mitul?

– Aparenţele sînt foarte importante în munca mea. Eşti decorativă, Lara. Întotdeauna ai fost. Acesta este rolul soţiilor. Cu cît sînt mai isteţe şi mai drăguţe, cu atît mai bine.

Dezgustată, Lara se îndepărtă de el.

– Obiecţiile tale au fost notate, spuse el pe un ton condescendent. Întotdeauna mi s-a părut excitantă această atitudine rebelă a ta. Dar acum mă oboseşte. Păstrează-o pentru timpuri mai bune. Vei veni cu mine la Washington şi vei sta cuminte lîngă mine aşa cum m-ai urmat la Montesangre şi ţi-ai îndeplinit sarcinile oficiale.

– Pe dracu'! îl înfruntă arătîndu-i că nu-i este teamă. Din cauza chinului prin care ai trecut ţi-am acordat circumstanţa îndoielii. Dar cei trei ani de prizonierat nu te-au schimbat, Randall. Eşti la fel de egoist ca întotdeauna. Poate mai mult acum, gîndindu-te că lumea îţi este datoare pentru ce ai suferit. Mă bucur că trăieşti, dar nu vreau să am de-a face cu tine. Nu-ţi imagina că mă poţi convinge. S-a terminat şi s-a terminat de ani de zile. Am plecat cu tine în America Centrală în schimbul lui Ashley. Am fost de acord să rămîn un an după ce se naşte ea. A fost ucisă. Oricum am pierdut-o. Acum ameninţările tale nu mai au nici o valoare. Nu mai ai putere asupra mea pentru că oricum am pierdut ce era mai important pentru mine.

– Şi fratele numărul doi?

– Nu-i poţi face nici un rău lui Key.

– Nu? întrebă el alunecos. Din cîte îmi dau seama îl stima foarte mult pe fratele lui. Mai gîndeşte-te, Lara.

Ameninţarea era foarte subtilă, dar reală. Lara încercă să-şi ascundă îngrijorarea.

– N-o să-i spui nimic.

– Exact cum am bănuit, rîse Randall. El nu ştie. Este încă micul nostru secret.

Lara îl privi cîteva momente, apoi îşi adună curajul.

– De data asta, Randall, sînt convinsă că este un bluf. Porni spre dormitor dar se întoarse. Nu mă interesează ce faci atîta timp cît stai departe de mine. Mergi la Washington. Fii în centrul atenţiei. Freacă-te de preşedinte. Transformă-te în celebritate. Ai toate aventurile din lume. Divorţul cu care te-am ameninţat cu ani în urmă va deveni realitate. Îl intentez imediat. Şi, de acum înainte, dacă vrei să-ţi răspund, adresează-mi-te cu numele doctor Mallory. Nu voi răspunde la numele tău.

Intră în dormitor şi îi trînti uşa în nas.

Capitolul douăzeci şi şase

Janellen îşi umbrea ochii cu palma, scrutînd intens drumul să vadă maşina. Cînd o văzu cît un punct în depărtare, strigă fericită:

– Mamă, a venit!

Key a sunat de la pista de aterizare pentru a le anunţa că tocmai a aterizat şi va fi acasă peste scurt timp. Cu o seară înainte le-a sunat din Houston.

– Fiul rătăcitor s-a întors. Tăiaţi viţelul cel gras.

Janellen nu a mers chiar pînă acolo, dar i-a spus lui Maydale să pregătească o cină festivă. Key trăia şi era sănătos! Venise acasă!

Sări treptele cîte două şi alergă pe alee în întîmpinarea Lincolnului galben, obligîndu-l să oprească. Îşi puse mîinile pe capota maşinii şi-i zîmbi fratelui ei prin parbriz, apoi merse alături de maşină pînă la

locul de parcare. Cînd Key a coborît, i-a sărit fericită de gît.

– Uau! Salut, surioară! Ai grijă de coastele mele rupte. Îşi recăpătă echilibrul şi respiraţia şi o studie din cap pînă în picioare. Să fiu al naibii! Arăţi extraordinar!

– Nu-i adevărat, protestă ea ruşinată.

– Eu recunosc o fată frumoasă cînd o văd. Care-s noutăţile? S-a întîmplat ceva?

– Mi-am tuns părul şi am făcut masaj, asta-i tot. De fapt eram la coafor cînd cineva mi-a atras atenţia. La televizor se transmitea un buletin de ştiri despre doctoriţa Mallory şi soţul ei. Plecau din Montesangre via Columbia. Cînd te-am văzut pe ecran, mi s-a tăiat respiraţia.

Zîmbetul lui Key se ofili.

– Da, a fost o săptămînă plină de evenimente. Apoi îşi reveni şi o ciupi de obraz. Îmi place cum îţi stă părul.

– Mamei nu-i place. Spune că este prea frivol pentru o femeie de vîrsta mea. Crezi că este? îl întrebă îngrijorată.

– Eu cred că este al naibii de sexy.

– Ooo! Mulţumesc frumos! şi Janellen făcu o reverenţă.

– Hmmm! Ai învăţat să flirtezi. O prinse de umeri şi îi ridică bărbia, obligînd-o să-l privească. Se petrece cumva ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

– Nu. Răspunsul ei a venit prea repede şi prea emfatic. Dacă era roşie cum simţea că este, fratele ei avea toate motivele să nu o creadă.

– Cato mai dă tîrcoale? Hmmm?

Janellen încercă să-şi ascundă un zîmbet, dar era fericită numai pentru că i-a auzit numele. Îi evoca

orele pe care le-au petrecut îmbrăţişaţi, noaptea tîrziu, contrazicîndu-se dacă legătura lor romantică este corectă sau nu, plănuind un viitor pentru care insista ea şi pe care îl nega el.

În ciuda contrazicerilor, ei aveau totuşi o mică aventură, pe care nu o mai puteau nega. Janellen nu putea fi mai fericită.

Această fericire era transparentă, mai ales pentru fratele ei, care acum îi zîmbea cu blîndeţe.

– Să-şi bage minţile în cap şi să se poarte frumos cu tine, altfel îi zdrobesc biluţele şi le dau la cîini! Să-i spui că aşa am spus eu.

– N-o să-i spun aşa ceva! Ar fi o lipsă totală de educaţie! Apoi începu să rîdă în hohote, amintindu-şi vocabularul şocant pe care l-a folosit pentru a-i atrage atenţia lui Bowie. Nu regreta. A reuşit.

Mînă în mînă, Janellen şi Key au pornit spre casă.

– Trebuie să fii epuizat. I-am spus lui Maydale să schimbe cearceafurile. Te culci imediat după ce mîncăm.

Cînd Key se opri brusc, Janellen ridică privirea. Jody îi privea de pe verandă. Arăta bine. La urma urmei, se pare că doctorii au fost nişte alarmişti şi, ca de obicei, Jody a avut dreptate. Îi mergea din ce în ce mai bine, în ciuda avertismentelor.

În ultimele zile au fost semne vizibile de îmbunătăţire a sănătăţii. Şi ea spunea că are mai multă energie. Bineînţeles că făcuse mofturi cînd a trebuit să-şi ia medicamentele. Mai renunţase chiar şi la ţigări. De ieri îşi reluase ora de coafor.

Janellen se îndoia că a fost o pură coincidenţă revenirea lui Jody în ziua în care a aflat că Key pleacă din Montesangre. În ciuda certurilor frecvente dintre

ei, aveau sentimente profunde unul pentru celălalt.

– Bună, Jody.

Tonul lui Key era rezervat, precaut. Își amintea acele cuvinte jignitoare pe care i le spusese Jody înainte de plecare. Buzele lui Jody se deschiseră într-o încercare de bunăvoință.

– Văd că te-ai întors întreg.

– Mai mult sau mai puțin.

Janellen îi privea pe rînd, dorind cu disperare să mențină acel armistițiu nedeclarat între ei.

– Să intrăm și să bem ceva înainte de cină.

Jody îi însoți în salon. Refuză băutura, dar își aprinse o țigară.

– Am auzit că armata rebelilor ți-a confiscat avionul. Suflă un inel de fum în tavan.

– Da. Mulțumesc, Janellen, spuse el și luă paharul de whisky. Nu contează. Tipul care mi l-a închiriat spera să ne prăbușim și își va lua banii din polița de asigurare. Avea nevoie de bani mai mult decît de avion.

– Mi-am imaginat eu. Tu ai de-a face numai cu personaje lipsite se scrupule.

– Că veni vorba de lipsă de scrupule, interveni Janellen încercînd să evite o ceartă. Darcy Winston era la coafor cînd mi-am făcut eu permanentul. Tot timpul a povestit despre Heather și prietenul ei Tanner Hoskins și cum nu se pot abține. Spunea că o să pună furtunul cu apă pe ei.

Key rîse. Janellen îl privi uimită.

– Și acolo au rîs toți cînd a spus asta. Numai eu nu înțeleg.

– Of, pentru Dumnezeu, Janellen! exclamă Jody nerăbdătoare.

– Ce-am spus?

– Nu contează. Hai, continuă, zise Key, ce a mai spus doamna Winston?

– Cînd s-a transmis buletinul de ştiri despre doctoriţa Mallory, a dat pe toată lumea la o parte şi s-a postat în faţa ecranului. Cînd s-a anunţat că domnul Porter nu a murit, a făcut un întreg spectacol.

– În ce fel? Key nu mai zîmbea.

– A început să rîdă isteric. A întrebat pe toată lumea dacă nu-i nostim, s-a agitat. Pe cuvîntul meu, femeia asta este total lipsită de scrupule.

– Este o tîrfă înfierbîntată, comentă Jody stingînd ţigara. Fergus a crezut că dacă se însoară cu ea o face respectabilă. Bineînţeles că nu a făcut-o. Sub hainele ei moderne, ea a rămas un gunoi. Iar Fergus a fost dintotdeauna un prost.

Maydale anunţă că cina este servită. Erau mîncărurile lui preferate. Janellen se aştepta ca el să le devoreze, dar el abia se atinse de mîncare. Zîmbea, îi răspundea la toate întrebările, dar cu puţin efort. Cu Jody era politicos şi nu a spus nimic provocator. Pentru un om care a scăpat la un fir de păr din mîinile trupelor de guerrilă, Key arăta prea supus.

În timpul pauzelor de conversaţie, Key privea plictisit într-un punct fix şi abia reuşea să se concentreze cînd se relua conversaţia.

După cină, Jody s-a scuzat şi a urcat în camera ei. Înainte de a pleca din sufragerie, l-a privit şi i-a spus:

– Mă bucur că te-ai întors şi că eşti sănătos.

El privi gînditor în urma ei.

– Ştii, nu te minte, comentă Janellen. Cred că a fost mai îngrijorată decît mine cît ai lipsit. A avut o explozie de bucurie cînd a auzit că trăieşti şi te întorci acasă.

– Arată mai bine decît cînd am plecat.

– Şi tu ai observat! exclamă ea.

Key o mîngîie pe obraz, dar zîmbetul lui era trist.

– Mai este ceva, Key. Ceva în legătură cu mama. Ieri cînd am venit de la slujbă nu am găsit-o şi am căutat-o în toată casa. Ghici unde era? În camera lui Clark, îi controla prin lucruri.

Key deveni deodată foarte atent.

– Din cîte ştiu eu mama nu a intrat în camera aceea de la înmormîntarea lui. Ce i-o fi venit să meargă acum?

– Şi controla printre lucruri? întrebă Key interesat.

– Hîrtii, diplome, memorii pe care le-a scris cînd era senator. Şi plîngea. La înmormîntare nu a plîns.

– Ştiu, îmi amintesc.

Janellen rămase uimită de expresia de pe faţa lui Key. Deşi vorbea normal în aparenţă, ea avu sentimentul că el trece prin stările pe care le-a avut la moartea lui Clark. Părea zguduit şi pierdut, de parcă i se întîmpla ceva de neînţeles.

În zilele care au urmat înmormîntării fratelui său, ea a fost prea cuprinsă de propria-i tristeţe pentru a-l vedea pe Key. A încercat atunci să se apropie de el dar s-a simţi respinsă. Aşa se simţea şi acum, deşi el o strîngea de mînă cu compasiune.

– Am citit o carte pentru a trece mai uşor peste moartea lui Clark. Autorul, care este psiholog, spune că durerea poate avea şi reacţie întîrziată. Uneori oamenii o pot ţine în sufletul lor ani de zile. Apoi deodată îi loveşte şi ei se exteriorizează. Crezi că asta s-a întîmplat cu mama?

Key nu spuse nimic, rămase gînditor.

– Eu cred că a fost o eliberare, continuă Janellen.

Poate că în sfîrşit a reuşit să treacă peste ideea că l-a pierdut. Poate că şi-a făcut ordine în sentimente şi n-o să se mai poarte urît cu tine. V-aţi comportat bine la masă. Ai observat că şi-a schimbat atitudinea?

Key îi zîmbi cu afecţiune.

– Mereu optimista eternă!

– Nu rîde de mine, spuse ea supărată.

– Nu rîd de tine, Janellen. Am vrut să îţi fac un compliment. Dacă toată lumea ar fi atît de nevinovată ca tine, nu ar fi nici pe departe atît de rea.

Se jucă cu o buclă de păr dar continuă să îi zîmbească trist.

– Cine ştie din ce motive a controlat Jody printre lucrurile lui Clark? Ar putea însemna orice şi nimic. Nu te aştepta la prea multe. Lucrurile nu se schimbă atît de brusc. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată. Tu eşti îndrăgostită. Eşti fericită şi vrei ca toată lumea să fie la fel.

Ea se ghemui la pieptul lui fericită.

– Este adevărat, Key. Sînt mai fericită decît am fost toată viaţa mea. Nici nu credeam că este posibil.

– Se vede şi sînt foarte bucuros pentru tine.

– Dar mă simt vinovată.

– Să nu faci aşa ceva, spuse el supărat. Profită de situaţie. Gustă fiecare picătură de plăcere. O meriţi. Tu ai tras toate ponoasele de la Jody, de la mine, de la toată lumea, ani de zile. Pentru Dumnezeu, Janellen, nu te scuza că ţi-ai găsit fericirea!

Uluită de vehemenţa lui, fata murmură:

– Bine, Key, îţi promit.

O sărută apăsat pe frunte şi o îndepărtă de lîngă el.

– Trebuie să plec.

– Să pleci? Unde? Credeam că stai acasă şi te

odihneşti.

– Sînt odihnit. Am multe probleme de rezolvat.

– De rezolvat? Ce? Key, aşteaptă! Mergi să bei?

– Pentru început.

– Femei?

– Să zicem.

Îl ajunse din urmă la uşa din faţă şi îl obligă să o privească în ochi.

– Nu te-am întrebat pentru că ştiu că este viaţa ta intimă.

– Ce să mă întrebi?

– Despre Lara Mallory.

– Ce-i cu ea?

– Păi, mă gîndeam că voi doi...

– Te gîndeai că aş putea lua locul lui Clark în pat?

– Sună atît de urît!

– Este urît.

– Key!

– Trebuie să plec, nu mă aştepta.

Înainte de a deschide uşa, Lara privi printre lamelele jaluzelelor să vadă cine a sunat, apoi deschise iute.

– Janellen! Îmi pare atît de bine că te văd. Intră.

Îi făcu loc să intre şi o invită în salon.

– Sper că nu te deranjez. Întotdeauna vin fără să te anunţ. Din nou am reacţionat impusiv.

– Chiar dacă mă sunai nu puteam vorbi. Am scos telefonul din priză. Reporterii nu ştiu ce înseamnă „nu".

– L-au sunat şi pe Key.

Auzind numele lui, Lara simţi o săgeată prin inimă. Încercă să nu ia în seamă durerea, aranjînd nişte cărţi.

– Te rog să iei loc. Vrei să bei ceva? Nu ştiu ce am în casă...

– Nu vreau nimic, mulţumesc. Janellen privi dezordinea din jurul ei. Ce-i asta?

– Dezordine totală, răspunse Lara cu un zîmbet obosit. De cînd s-a întors, i s-a părut că are nevoie de foarte multă energie pentru fiecare mişcare. Împachetez.

– De ce?

– Plec din Eden Pass.

Janellen era probabil singura persoană din oraş care nu a primit bine această veste.

– De ce?

– Ar trebui să-ţi fie foarte limpede. În vocea Larei era o amărăciune pe care nu o putea ascunde. Nu mi-a mers foarte bine aici. Clark a greşit cînd a cumpărat cabinetul. Eu am greşit că l-am acceptat.

Privi emoţionată ochii înlăcrimaţi ai lui Janellen.

– Oamenii din oraşul acesta sînt atît de proşti! Eşti cel mai bun medic pe care l-au avut vreodată.

– Părerea lor despre mine nu are nici o legătură cu calitatea mea de medic. Au reacţionat sub presiune.

Nu era necesar să mai amintească de Jody Tackett. Janellen ştia şi se simţea vinovată.

– Îmi pare rău.

– Ştiu. Îţi mulţumesc.

Cele două femei îşi zîmbiră. Dacă ar fi trăit în alte circumstanţe ar fi putut fi foarte bune prietene.

– Ce face mama ta? A fost eficient medicamentul?

Janellen îi povesti despre îmbunătăţirea vizibilă a

sănătăţii lui Jody. Lara nu dorea să o dezamăgească, dar simţea că este de datoria ei să judece lucrurile realist.

– Mă bucur că este mai bine, dar să fii în continuare atentă. Trebuie să ia medicamentele pînă cînd spune doctorul că nu mai sînt necesare. Eu îi recomand un control medical periodic. Şi încă o dată analize.

– Nu cred că mama va accepta, dar dacă voi observa semnale, voi insista.

Au mai vorbit cîteva minute despre tot felul de lucruri, apoi Janellen s-a ridicat să plece. La uşă s-a oprit.

– L-am văzut pe soţul tău la televizor azi dimineaţă. Era primit la preşedinte.

– Da, şi eu am văzut.

– Reporterul l-a întrebat de ce nu eşti şi tu prezentă. A spus că eşti marcată de experienţa din Montesangre şi nu ai putut să-l însoţeşti la Washington.

O deranja că Randall vorbea în locul ei şi dădea informaţii false. Ea i-a explicat foarte clar poziţia, cînd se aflau la Houston. Atunci a rămas închisă în camera ei pînă cînd a ştiut că el a plecat la aeroport. Nu şi-au luat rămas bun.

Scuzele lui pentru absenţa ei din Washington erau egoiste, dar ea nu avea cum să-l oprească. Nu mai avea rost să accepte o întîlnire cu el. Se vor mai întîlni la tribunal, la divorţ, iar atunci ea va fi reprezentată de un avocat.

– Trebuie să fi fost... Janellen ezită. Ştii, nu-mi imaginez cum te-ai simţit cînd ai aflat că el trăieşte.

– Sînt sigură că nu-ţi imaginezi.

Introspectiv, Lara îşi aminti cum l-a descoperit pe Randall în cadă. Se auzi urlînd, auzi uşa sfărîmată de

Key, îi simţi braţele în jurul ei. S-a prăbuşit la pieptul lui. La început amîndoi au crezut că Randall este mort.

Dar el şi-a revenit. Trăia.

Din acel moment Key nu a mai atins-o, nici măcar din greşeală.

Nu existau cuvinte pentru a descrie şocul cauzat de învierea lui Randall. Spuse simplu:

– Am fost uluită să văd că trăieşte.

– Sînt convinsă. Dar nu pari prea marcată de evenimente. De ce nu ai mers la Washington cu el? Dîndu-şi seama că întrebarea ei a fost lipsită de tact, Janellen se scuză: Am fost extraordinar de nepoliticoasă.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Ai pus o întrebare legitimă. Răspunsul este simplu – nu am vrut. Politica este domeniul lui Randall, nu al meu. Ce face el cu recenta lui celebritate îl interesează direct. Eu vreau să-mi uit celebritatea – şi eu şi ceilalţi.

– La fel şi Key.

Săgeata din inimă o înfioră de durere.

– Şi el pare foarte stînjenit că este atît de celebru.

Janellen o privi neliniştită.

– Oricum pleacă. În Alaska. Mi-a spus azi dimineaţă. I s-a oferit acolo un contract.

Lara dădu pierdută din cap.

– Spune că se cîştigă bine şi oricum are nevoie să schimbe decorul. I-am amintit că tocmai a schimbat decorul, dar ne-a spus că vizita în America Centrală nu are nici o importanţă. Eu nu vreau să plece. Dar cred că acum, cînd o vede pe mama mai bine, nu mai are motiv dă rămînă.

– Cred că nu. Vocea Larei era goală.

– Sînt atît de îngrijorată, continuă Janellen. La început am crezut că este obosit, dar s-a întors de o săptămînă şi nu şi-a revenit din starea aceasta.

Lara deveni deodată alarmată.

– Este bolnav?

– Nu, nu este bolnav. Nu fizic. Este tăcut. Ochii nu-i mai strălucesc. Nici măcar nu se mai enervează. Nu-i stă în fire.

– E adevărat.

– Parcă l-a încărcat cineva cu electricitate.

Lara nu găsi cuvinte să răspundă.

– Ei, încheie Janellen stîngaci, am crezut că trebuie să ştii şi tu.

Ezită de parcă ar fi vrut să spună mai multe. Lara se întrebă dacă sora lui ştia că ei doi au făcut dragoste. Sigur nu ştia... Poate că ghicea.

– Eu... cînd pleci?

– Încă nu am programat. Cînd voi termina de împachetat. Nu am aranjat încă să vînd casa.

– Te muţi la Washington?

– Nu, strigă Lara. Îşi reveni şi adăugă: Încă nu mi-am făcut planuri.

– Împachetezi şi vrei să pleci, dar nu ştii unde?

– Cam aşa ceva, răspunse Lara zîmbind trist.

Janellen era uluită, dar bunul simţ o obliga să nu mai pună întrebări.

– După ce ai să te muţi îmi trimiţi şi mie adresa? Mi-am dat seama că între familia mea şi tine relaţiile sînt duşmănoase, dar mie mi-ar plăcea să menţinem legătura.

– Tu nu ai nici o legătură cu duşmănia, spuse Lara cu blîndeţe. Mi-ar plăcea să ştiu cum te descurci.

Janellen rămase puţin nehotărîtă, nesigură dacă să o facă sau nu, se întoarse, o îmbrăţişă repede pe

Lara şi apoi fugi la maşină.

Lara privi pînă nu o mai văzu. Închise uşa încet, terminînd în mod simbolic un alt capitol al vieţii ei. Vizita lui Janellen era probabil ultimul contact cu familia Tackett.

Mai tîrziu, în noapte, Janellen şi Bowie stăteau ghemuiţi pe canapeaua din salon. Toate luminile erau stinse. Jody se retrăsese în camera ei foarte devreme. Key, ca de obicei, nu era acasă.

Bowie se sprijinea de braţul canapelei, iar Janellen stătea cu capul pe picioarele lui.

– A fost atît de trist. Stătea înconjurată de hîrtii şi părea pierdută.

– Poate că nu ai văzut tu bine.

– Nu cred, Bowie. Arăta de parcă nu avea nici un prieten pe lume.

– Nu mi se pare logic. Abia a descoperit că soţul ei trăieşte.

– Nici pentru mine nu are înţeles. De ce nu este cu el? Dacă eu aş fi crezut că tu eşti mort şi apoi aş fi descoperit că trăieşti, nu te-aş fi pierdut din ochi. Te iubesc atît de mult... Măi să fie! Asta este. Lara Mallory nu-l mai iubeşte pe soţul ei. Poate că s-a îndrăgostit de altcineva.

– Hei, calmează-te. Pui la cale ceva şi nu e necesar.

– Ce pun la cale?

– Sugerezi că ar exista ceva între doctoriţă şi fratele tău.

– Şi tu nu crezi că există? întrebă ea agitată.

– Eu nu cred nimic. Am spus că asta este în capul tău. Îţi imaginezi că zborul în America Centrală şi emoţiile cu trupele de guerrillă au fost o treabă romantică. Ca în filme. Dar să ştii că nu aşa s-a întîmplat.

Îl privi tristă şi recunoscu – şi-a imaginat că între Key şi Lara ar fi ceva.

Amîndoi sînt atît de nefericiţi de cînd s-au întors. Key abia aşteaptă să plece.

– Întotdeauna a fost un plimbăreţ. Tu mi-ai spus asta.

– De data asta este mai mult. Parcă nu pleacă într-o altă aventură, parcă fuge de ceva. Şi la fel mi s-a părut cu doctoriţa Mallory. Nu s-a purtat ca o femeie al cărei soţ s-a trezit din morţi. Janellen se strîmbă nemulţumită. L-am văzut la televizor, nu pot spune că o condamn. Este un arogant. Şi nici nu-i frumos aşa cum e Key.

Bowie chicoti.

– Ce minte ai!

– Key spune că sînt îndrăgostită şi vreau ca toată lumea să fie fericită. Are dreptate.

– Că vrei să fie toţi fericiţi?

– Că sînt îndrăgostită. Se ridică şi îl privi pătimaş. Îi prinse faţa în palme şi îl întrebă: Cînd Bowie?

Subiectul revenea foarte des în discuţie. De fiecare dată ori le provoca pasiuni, ori îi găsea pe poziţii diferite. În seara aceasta, cauză o discuţie. Bowie se ridică.

– Trebuie să stăm de vorbă, Janellen.

– Nu vreau să mai vorbim. Vreau să fiu cu tine. Nu mă interesează unde atîta timp cît sîntem împreună.

Stînjenit, Bowie privi în pămînt.

– Am găsit un loc care ar fi potrivit.

– Bowie! Abia se opri să nu strige de bucurie. Unde? Cînd mergem? De ce nu mi-ai spus?

Bowie preferă să răspundă la ultima întrebare.

– Pentru că nu este bine, Janellen.

– Nu-ţi place camera?

– Nu, camera este bună. Doar că... clătină din cap exasperat. Nu suport gîndul că mă strecor aici în fiecare noapte ca adolescenţii şi că trebuie să vorbesc în şoaptă şi să plec pe uşa din spate. Nu este bine.

– Dar ai găsit un loc unde putem merge...

– Este şi mai rău. Tu eşti o femeie prea fină să te furişezi pe uşa din spate a motelurilor. Ridică o mînă pentru a-i opri protestele. Şi mai este ceva, poate îţi imaginezi că putem să o facem fără să afle nimeni, dar greşeşti. Nu putem. Am trăit destul la Eden Pass să ştiu cît de repede se află totul. Este prea riscant. Mai devreme sau mai tîrziu va ajunge la urechile mamei tale. Probabil că o să mă urmărească cu o mitralieră. Am mai trecut prin greutăţi. Dacă nu mă omoară, supravieţuiesc. Dar nu şi tu. Tu nu ai avut nici un necaz în viaţă. Nu ai şti cum să te descurci.

– Am avut multe necazuri.

– Nu ca acesta despre care vorbesc eu.

Învăţase de la fraţii ei că bărbaţii nu suportă femeile care plîng. Acum se străduia să-şi înghită lacrimile.

– Dai înapoi, Bowie? Cauţi scuze pentru că nu mă vrei? Din cauza vîrstei?

– Iar începi?

– Asta este, nu-i aşa? Vrei să scapi pentru că sînt mai bătrînă decît tine.

Bowie o privi vexat.

– Eşti mai bătrînă decît mine?

– Cu trei ani.

– Cine i-a numărat?

– Se pare că tu. Şi acum dai înapoi. Ai putea avea o femeie mult mai tînără decît mine.

– Pe dracu'! Începu să măsoare camera înjurînd printre dinţi. În cele din urmă se opri lîngă ea şi o privi neliniştit. Cît timp ţi-a trebuit să scoţi din gură prostia asta? Isuse, nici măcar nu am ştiut cîţi ani ai. Şi chiar dacă aş fi ştiut nu ar fi avut nici o importanţă. Nu mă cunoşti deloc! Lua-m-ar dracu'!

– Atunci de ce?

Încăpăţînarea lui Bowie se topi ca prin minune şi înghenunche în faţa ei.

– Janellen, din punctul meu de vedere tu eşti deasupra oricărui om pe care l-am întîlnit în viaţa mea. Mai bine îmi pierd o mînă decît să îţi fac rău. De aceea nu trebuia să las lucrurile să evolueze. La început, cînd am simţit cît te doresc am vrut să plec din oraş. Dar nu am fost în stare. Te iubesc mai mult decît propria mea persoană. De aceea nu vreau să te furişez în camere de hotel şi să te ascund ca pe o femeie uşuratică. Se ridică în picioare şi îşi luă pălăria. Nu voi face aşa ceva. Să mă ia naiba dacă o fac. Îşi puse pălăria pe cap şi o trase frumos. Am spus şi gata!

Lara se sprijini slăbită de tocul uşii.

– Nu este o idee bună, Key.

– De cînd mă rog a fost o idee bună tot ce a avut legătură cu tine?

Intră cu forţa pe lîngă ea. Lara verifică să vadă

dacă nu l-a văzut cineva venind, apoi închise uşa. Era o precauţie inutilă. Lincolnul galben parcat în faţa uşii era mai bun decît un articol la ziarul local.

Cînd a intrat în cameră l-a găsit rezemat de bar. Avea cămaşa scoasă din pantaloni, era neîngrijit şi tulburător de sexy, amintindu-i de prima lor întîlnire. În noaptea aceea i-a cerut whisky. De data asta şi-a adus singur. Bău direct din sticlă. Rana de la tîmplă era închisă, dar încă vizibilă. Era roşu la faţă şi o privea insolent.

– Eşti beat.

– Ai dreptate.

– De ce ai venit aici?

– Poate cumva să apară ambasadorul Porter? întrebă el ironic.

– Este la Washington.

– Dar o să vină mîine. Scrie în ediţia de seară. *„Omul de stat Erou în vizită la Eden Pass"*. Mare scofală.

– Dacă ştiai că nu este aici de ce ai mai întrebat?

– Ca să te enervez. Să văd cum îţi tresare inima cînd îi spun numele.

– Cred că trebuie să pleci. Îi întoarse spatele şi deschise uşa.

El întinse mîna şi trînti uşa; rămase cu palma blocată pe placa de lemn prinzînd-o între el şi uşă. Lara reuşi să se întoarcă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– La ce întrebare?

– În legătură cu fiica ta. Pentru că ne-am întors vii, vreau să ştiu. A fost copilul lui Clark?

Ce dorea el să ştie? Ce dorea ea să îi spună?

Adevărul. Neiertător.

Dumnezeule, ce lux. Ar fi putut să îi explice

situaţia, să îi spună tot ce nu ştia şi poate că atunci Key ar fi avut puţină milă de ea.

Însă situaţia continua să fie critică. În mod ironic, pentru că era atît de critică, ea trebuia să rămînă un secret. Mai ales pentru Key. Mai ales acum, cînd ştia că îl iubeşte.

– Randall a fost tatăl lui Ashley.

Un licăr de regret străluci în ochii lui Key.

– Eşti sigură?

– Da.

Vedea că l-a afectat şi încercă să se ascundă.

– Vasăzică m-ai amăgit să-mi risc viaţa pentru nimic.

– Nu eu te-am convins să mergi în Montesangre. Te-ai convins singur. Nu am sugerat niciodată că Ashley este fetiţa lui Clark.

– Dar nici nu ai negat. Se apropie mai tare de ea. Mirosea a whisky şi era înfierbîntat. Eşti o bucăţică, nu? O intrigantă isteaţă. Şireată. La început nu am înţeles cum de fratele meu atît de raţional putea să aibă o legătură atît de neglijentă cu soţia celui mai bun prieten. Dar tu ai jucat un număr grozav de seducţie, nu-i aşa? L-ai împins pînă la capăt. Pînă nu a mai avut scăpare. Apoi l-ai convins pe prostul de Randall să rămînă cu tine. Ce lovitură. O fi el egoist şi probabil mincinos, dar nici măcar el nu merita acest tratament.

Îi cuprinse talia şi cu o mişcare rapidă se lipi de ea.

– Eşti bună, doctore. Ştii să obţii ce vrei de la un bărbat, nu? Îl ameţeşti cu inteligenţa pînă îl vezi în pat.

Lara închise ochii. Acuzaţiile erau urîte. O dureau mai ales pentru că veneau de la Key. Key, care nu o

dată şi-a riscat viaţa să o salveze pe a ei, care a fost tandru şi pasionat, iubitor şi înfocat, după care tînjea dureros şi care o obseda pînă şi în vis.

După fapte, *aşa cum le ştia el,* avea motive să o insulte. Dispreţul lui era justificat şi ceea ce credea el era adevărat. Era o greşeală pe care ea nu avea cum să o îndrepte – mai mult de dragul lui Key decît de dragul ei. Îl dorea cu disperare. Dar nu aşa. Şi-a impus să tolereze dispreţul oamenilor, dar refuza să îl tolereze pe al lui.

– Vreau să pleci.

– Pe dracu'. Aruncă sticla din mînă şi îi ridică fusta. Nu mă mai gîndesc decît la tine. Te simt, te am în mine. O sărută furios. Dumnezeule, trebuie să te scot din mine.

– Nu, Key!

– Cum vine asta? Ai fost necredincioasă şi înainte.

– Opreşte-te!

– Îmi eşti datoare, ţii minte? Ori nouăzeci de mii de dolari, ori asta. Îşi forţă din nou mîna între picioarele ei. Eu aleg asta.

– Nu!

– Nu-ţi face probleme, plec înainte de răsăritul soarelui. Soţul tău n-o să ne prindă de data asta. Sînt mai isteţ decît fratele meu. Sînt şi mai bun. Nu-i aşa?

– Nu, nu eşti, strigă Lara. Clark nu m-ar fi violat niciodată!

Cuvintele l-au lovit ca un duş cu apă rece. O aruncă din braţe şi se clătină cîţiva paşi înapoi.

Ştiind adevăratul motiv al agresiunii, Lara era mai mult tristă decît supărată. Ar fi vrut să îi mîngîie faţa, fruntea acoperită de sudoare, să-i spună cît de mult l-a rănit, să-i spună că nu suportă comparaţie cu

Clark.

Însă, trebuia să se abţină şi să-i suporte privirea plină de repulsie.

El o măsură din cap pînă în picioare.

– Nu, sînt sigur că nu ar fi făcut-o. Relaxează-te, doctore. Eşti în siguranţă.

Smulse uşa. Aproape că scăpă sticla din mînă. O aruncă de un perete. Ieşi furtunos, sări scările şi urcă în maşină. Porni cu un scrîşnet de cauciuc, cu viteză ameţitoare.

Lara închise uşa şi se prăbuşi. Îşi strînse genunchii la gură şi începu să plîngă.

Capitolul douăzeci şi şapte

– Aşadar, asta este? De aceea nu vrei să pleci?

Randall trecuse dintr-o cameră în alta şi se oprise în cabinetul Larei unde ea împacheta cărţile. Venise cu avionul la Dallas şi acolo închiriase o maşină pentru Eden Pass.

Cu cîteva ore înainte de sosirea lui, maşinile televiziunii bîntuiseră străzile şi se opriseră în faţa clinicii în aşteptare. Cînd în sfîrşit sosi, îl aştepta un număr impresionant de reporteri.

Coşmarul lui din Montesangre diminuase mult scandalul în care fusese implicată soţia sa. Ca un copil care şi-a primit pedeapsa şi a pornit o viaţă nouă, Randall a fost primit cu căldură de preşedinte şi de oficialii de la Departamentul de Stat. Era acum

considerat expert pentru Montesangre. Era pe prima pagină a ziarelor.

Lara a rămas în casă cît timp Randall a participat la o conferinţă de presă ad-hoc. După cîteva minute el s-a scuzat faţă de reporteri.

– Eu şi soţia mea am fost foarte puţin singuri de cînd ne-am întors. Sînt convins că înţelegeţi.

După cîteva glume, reporterii au strîns microfoanele, au urcat în maşini şi au plecat.

Acum se lăsa întunericul, dar Lara nu a aprins lumina. Semiîntunericul era mai potrivit cu starea ei de spirit. Îi ascundea şi cearcănele de sub ochi.

Ştiind că nu-l va mai vedea niciodată pe Key, plînsese cu disperare toată noaptea. El a plecat, urînd-o. Durerea pe care o simţea acum se asemăna cu aceea pe care a simţit-o la Miami, cînd şi-a dat seama că tot coşmarul a fost real. Nu a dormit toată noaptea. Apoi a început să împacheteze. Din cînd în cînd se oprea şi privea în gol.

Întunericul o făcea să simtă cabinetul ca un refugiu împotriva disperării. Venise aici, în cabinetul doctorului Patton, şi îşi dorise să se bucure mulţi ani de meseria lui.

– Este atît de provincial mobilat, observă Randall şi se aşeză pe un fotoliu.

– Echipamentul este modern.

– Vorbesc de atmosferă. Nu seamănă cu tine.

– Bolnavii nu există numai în oraşe, Randall. Puteam practica foarte bine şi aici. Dacă mi s-ar fi dat ocazia.

– Teritoriul lui Tackett?

– Indiscutabil.

– Sînt curios. Randall îşi încrucişă picioarele cu eleganţa lui Fred Astaire. De ce Dumnezeu, cînd puteai alege un întreg continent, ai ales acest oraş? De ce ai ales oraşul în care ştiai că vei fi dispreţuită? Ai înclinaţii masochiste?

Lara nu avea intenţia să-i povestească lui Randall ultimii trei ani din viaţa ei. De fapt nu avea intenţia să îl lase să rămînă sub acoperişul ei. Totuşi, înainte de a-i spune să plece, trebuia să îi comunice ceva.

– Nu a fost uşor pentru mine să-mi înnod cariera de unde s-a rupt, începu ea. Deşi am fost grav rănită, mi-am pierdut copilul şi soţul într-o revoluţie sîngeroasă, oamenii nu m-au iertat. Eram considerată încă amanta lui Clark. Am cerut posturi la spitalurile din întreaga ţară. Unii m-au angajat, dar cînd au făcut legătura între Lara Mallory şi doamna Randall Porter, mi-au cerut politicos să plec pentru binele instituţiei. Lucrul acesta s-a întîmplat de zeci de ori.

– Şi atunci te-ai hotărît să vii aici. Presupun că ai folosit banii din poliţa mea de asigurare ca să te finanţezi. Şi totuşi nu înţeleg de ce ai ales acest oraş.

– Nu eu am cumpărat clinica, Randall. Mi-a fost cumpărată şi cedată prin testament. De Clark. Se opri pentru a sublinia ideea. A fost ultimul lucru oficial pe care l-a făcut înainte de a muri.

Lui Randall îi trebuiră cîteva momente să asimileze informaţia. Cînd înţelese, luă o gură de aer.

– Ei bine, aş zice că şi-a răscumpărat păcatele. Ce gest înduioşător de moral!

– Nu pot decît să-i bănuiesc motivaţia, da, cred că s-a simţit dator faţă de mine.

– Şi acum presupun că o să-mi prezinţi o notă de

plată. Cît îţi datorez pentru că m-ai însoţit în Montesangre.

– Divorţul.

– Se respinge.

– Nu eşti în situaţia de a-mi refuza ceva, se lansă ea vehement. Key şi cu mine te-am salvat din locul acela mizerabil! Sau ai uitat deja? Sau poate că faima bruscă ţi-a şters memoria?

Încet, un zîmbet îi înflori pe faţă. Era arogant ca şi vocea lui.

– Lara, Lara! Ce naivă eşti! După toate prin cîte ai trecut, tot nu reuşeşti să pătrunzi substanţa lucrurilor. Experienţa nu te-a învăţat nimic? Nu iese fum dacă... şi aşa mai departe. Mîna desenă un cerc în aer. Nu ai învăţat să treci dincolo de aparenţe şi să vezi realitatea din lucruri?

– Eşti elocvent, Randall. Ce naiba vrei să spui?

– Chiar crezi că tu şi pilotul acela înfierbîntat aţi precipitat eliberarea mea?

Vocea îi deveni blîndă, sibilinică. Larei i se ridică părul pe ceafă. Avea o presimţire dezastruoasă.

– Ce vrei să spui?

– Gîndeşte-te, Lara. Ţi-ai trecut examenele cu note mari. Categoric poţi gîndi.

– În Montesangre...

– Da, o încurajă el. Continuă.

– Emilio...

– Foarte bine. Mai departe? Mai foloseşte-ţi mintea.

Barierele mentale erau opace, dar imediat ce a trecut de ele, totul i s-a părut limpede ca şi cristalul.

– Tu nu ai fost prizonier acolo!

– Ce fată bună! Îmi pare rău că te apreciez, dar nu-ţi face iluzii că mi-ai salvat viaţa. *„Planul de cinci ani"*, aşa cum l-am numit eu, oricum se realiza. Aventura ta comică împreună cu Key Tackett a fost doar momentul potrivit pe care eu şi Emilio l-am folosit drept catalizator. Deznodământul a fost mai convingător aşa.

Lara îl privi pe bărbatul cu care era legal căsătorită şi îşi dădu seama că vede privirea unui nebun. Era compuns, articulat şi periculos de eficient – cel mai înspăimîntător portret al omului mîrşav.

– Totul a fost o farsă? şopti ea.

Randall se ridică de pe fotoliu şi se apropie de ea.

– După dimineaţa aceea din Virginia eram dispreţuit la Washington. Clark avea aliaţi puternici, inclusiv pe preşedinte. Preşedintele a fost fără îndoială stînjenit de comportamentul lui Clark, dar şi-a apărat protejatul. Pînă la un punct. La cererea lui Clark m-a numit ambasador. La suprafaţă am acceptat cu graţie şi umil de parcă mi-au făcut o favoare. De fapt am urît situaţia la fel de mult ca şi tine, ştiind că era o formă legală de pedeapsă. Nici nu am ajuns bine la post cînd am începu să plănuiesc să mă întorc la Washington erou. Emilio era un băiat inteligent care avea propriile lui ambiţii – şi acestea s-au îndeplinit după moartea lui Pérez.

– Crimă.

– Cum vrei, dragă. Împreună am conceput complotul care să ne dea fiecăruia ce doream. „Eliberarea" mea trebuia bine plănuită. Odată întors la Washington, trebuia să insist pentru redeschiderea

ambasadei din Montesangre şi restabilirea relaţiilor diplomatice cu noul regim.

Imperceptibil, Lara de apropia de telefon.

– Regimul lui Emilio.

– Exact. La sfatul meu, preşedintele va recunoaşte foarte curînd regimul lui Emilio. Sprijinit de Statele Unite, el va deţine controlul absolut. Eu voi fi omul care a adus pacea cu o naţiune ostilă, lucru strategic în lupta cu traficanţii de droguri. După un timp, străduniile mele vor fi răsplătite fie printr-o numire într-un post important din străinătate, fie la Washington. Lovitură de teatru, ce zici?

– Eşti nebun.

– Ca o vulpe, Lara. Totul a fost foarte bine gîndit, te asigur. După ani de zile, fructele se culeg mai bine decît am planificat. Acum nu mai am nevoie decît de o soţie iubitoare care să-mi întregească imaginea de diplomat exemplar. Aşa că, dragă, vei rămîne credincioasă lîngă mine, le vei zîmbi reporterilor, le vei face din mînă mulţimilor, aşa cum voi dori eu. Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte că îmi vei pune în pericol planul.

Lara începu să rîdă.

– Eşti un trădător cu iluzii de grandoare, Randall! Chiar crezi că voi face parte din acest plan trădător „de cinci ani", cum îi spui tu?

– Da, cred, spuse el calm. Ce altă şansă ai?

– Să vorbesc. Să le spun despre brutalitatea lui Emilio. Îl voi suna pe...

– Cine te va crede pe tine? Cine va avea încredere în femeia care a fost surprinsă în plin adulter cu senatorul Tackett? Nu ai acum mai multă credibilitate decît

în dimineaţa aceea. Făcu un semn spre telefon. Văd că vrei să suni. Dă-i drumul. Nu vei reuşi decît să te faci de rîs. Cine va crede că un ambasador al Statelor Unite a pornit o revoluţie contrară intreselor ţării sale?

– A pornit o revoluţie? Ce vrei să spui? Revoluţia a început cînd... maşina noastră... stai puţin! Duse mîna la tîmple ameţită de gînduri confuze. I se perindau atît de repede încît nu le putea ordona.

– Ai pierderi de memorie, dragă, spuse Randall cu voce lipicioasă de reptilă. Gîndeşte-te. Am spus *Planul de cinci ani.* A prins rădăcină cînd am ajuns în Montesangre, nu cînd am fost răpit.

Inima ei începu să bată cu putere, duse mîna la gît. Nu putea respira. Ceva... uitase ceva. Trebuia să-şi amintească.... ceva...

Adevărul o izbi implacabil. Ceaţa i se ridică de pe memorie şi momentele care au precedat atacul maşinii îi reveniră în minte cu încetineală.

Se juca cu Ashley în spatele maşinii. Maşina se apropia de o intersecţie. Cînd a încetinit, oamenii înarmaţi i-au înconjurat. Şoferul a fost împuşcat şi a căzut peste volan. Ea a scos un ţipăt de teamă. Randall s-a întors şi a privit-o: „La revedere, Lara". Îi zîmbea fără teamă.

Reuşi să ia o gură de aer.

– Ai ştiut! urlă ea. Tu şi Emilio aţi aranjat ambuscada asupra maşinii! Tu ai ucis-o pe fiica noastră!

– Taci! Vrei să te audă toţi vecinii?

– Vreau să mă audă întreaga lume.

Fulgerător, Randall o lovi peste gură. Îi vorbi repede, cu ton scăzut.

– Tîmpito! Nu am vrut să fie omorît copilul. Gloan-

ţele nu îi erau destinate ei.

Lara nu se opri nici măcar o clipă asupra implicaţiei acestor cuvinte. Se repezi la geanta în care se afla încă aparatul de filmat. Era acolo unde îl lăsase în ziua în care se întorsese din Montesangre.

Protejată de întuneric, Lara băgă mîna în geantă. Degetele ei se încordară pe tocul revolverului. Îl scoase, se întoarse şi ţinti în pieptul lui Randall.

– Este ultima şansă să te răzgîndeşti. Janellen îi zîmbea lui Bowie. Eu n-o să mă răzgîndesc. Sînt convinsă sută la sută de hotărîrea mea. Tu eşti acela care eziţi. Eu am hotărît. Nu am de gînd să dau înapoi şi nu te las nici pe tine. Îl îmbrăţişă. Porneşte maşina, domnule Cato. Sînt nerăbdătoare să ajung.

– Dacă mă vede cineva la volanul maşinii tale...

– Este întuneric. Nu ne vede nimeni. Şi dacă ne vede, vor crede că Key te-a rugat din nou să mă protejezi de reporteri.

– Mda. I-am văzut din nou în oraş.

– Sperau să îl vadă pe domnul Porter. Cuvintele întunecară fericirea lui Janellen şi o făcură să se încrunte. Mama a privit ştirile de la televizor. A fost tare îngrijorată.

– De ce?

– Pentru că totul aminteşte de scandal şi de Clark. Nu a vrut să mănînce. A rămas închisă în camera ei.

– Ai aşteptat-o pe Maydale?

Aşa cum au aranjat el şi Janellen s-au întîlnit în

birou la *Tackett Oil.*

– Da. A venit să stea toată noaptea. I-am spus că plec la Longview la un seminar important.

– Şi Key?

– Key nu ajunge niciodată acasă înainte de amiază, uneori nici atunci. Zice că joacă poker pînă la ziuă cu Balky. Spune că e mai uşor să doarmă acolo decît să vină acasă. Oricum el nu va şti că eu am plecat.

Bowie privea nervos fiecare maşină care trecea.

– Nu e bine să ne furişăm. O să se întîmple ceva îngrozitor.

– Of, Bowie. Janellen oftă cu o exasperare plină de afecţiune. Eşti cea mai pesimistă şi cea mai fatalistă persoană pe care am cunoscut-o. Acum cîteva luni tu erai cel cu cazier, dar eu de atunci trăiesc ca într-o închisoare. Trebuie să schimbăm norocul.

– O să ţi-l schimbi dacă stai mult cu mine, spuse el supărat. O să ţi-l pierzi.

– Ţi-am spus de un milion de ori că nu îmi pasă. Familia mea a avut mulţi bani, dar nu am fost nişte oameni fericiţi. Între părinţii mei nu a fost dragoste. Antagonismul dintre ei i-a afectat şi pe fraţii mei şi pe mine. L-am simţit încă din copilărie, pînă să creştem şi să înţelegem ce se întîmpla. L-a făcut pe Clark un perfecţionist, care nu-şi putea ierta nici cea mai mică greşeală. Key a pornit exact în direcţia opusă şi nu dădea doi bani pe ce se întîmpla cu el, deşi eu sînt convinsă că acesta a fost un mecanism de autoapărare pentru el. Nu voia ca nimeni să ştie cînd suferă, deşi a suferit profund la moartea tatei şi pentru faptul că mama l-a respins. Iar eu, eu am devenit o timidă. Mi-a fost teamă să spun ce gîndesc. Crede-mă, Bowie, banii nu aduc fericirea şi dragostea.

Prefer dragostea tuturor bogăţiilor din lume.

– Asta pentru că nu ai trăit niciodată fără aceste bogăţii.

Au ajuns de multe ori la aceste argumente. Janellen era hotărîtă să nu lase cearta să-i umbrească cea mai fericită noapte din viaţa ei.

– Ştiu exact ce fac, Bowie. Am trecut de vîrsta cînd trebuia să cer voie să fac ceva. Te iubesc la nebunie şi cred că şi tu mă iubeşti la fel.

El o privi şi-i răspunse foarte serios:

– Ştii că te iubesc.

– Asta o să ne dea puterea de a înfrunta totul. Ce ni se poate întîmpla atît de rău, să nu fim în stare să facem faţă?

– La naiba! gemu el. Tocmai ai sfidat soarta şi o să ne arate ea!

– Bowie, exclamă Janellen rîzînd, ce figură eşti!

Darcy îl văzu pe Key în momentul în care acesta intră în taverna *Palmierul*. Key se aşeză izolat, la capătul tejghelei, comandă de băut şi rămase ca un cîine jelind după un os.

Darcy era într-o dispoziţie spumoasă. Fergus era la şcoală, la o şedinţă de consiliu, care în mod obişnuit ţinea cîteva ore. Lui Darcy îi plăceau la nebunie şedinţele de consiliu. Îi dădeau o seară liberă.

Heather era de serviciu la motel. Avea toate şansele să se întoarcă acasă ca regină încoronată. A cheltuit o groază de bani cu toaletele lui Heather.

Dacă Heather va fi declarată regina anului, Darcy va putea intra în cercurile restrînse din Eden Pass. Deşi avea în fiecare an o maşină nouă, deşi purta haine foarte moderne şi costisitoare, deşi locuia în cea mai mare casă din Eden Pass, Darcy era încă respinsă de aceste cercuri. Poate că Fergus nu se gîndea la subtilităţi, dar pentru Darcy ele contau foarte mult.

Era hotărîtă ca Heather să schimbe această situaţie. Ea va fi biletul de trecere care o va propulsa pe Darcy.

Key răspîndea în jurul lui un fel de ameninţare, dar Darcy se hotărî să-l abordeze. Ce dacă ultima dată l-a scuipat? Ce dacă el a ameninţat-o că o omoară? Nu-i mergeau prea bine treburile în ultima vreme. Poate că ar avea şanse să-l facă mai receptiv.

Se aşeză pe scaunul de lîngă el.

– Bună, Hap. Vin alb, te rog. Pune şi cîteva cuburi de gheaţă. Îl privi pe Key. Tot mai eşti supărat pe mine?

– Nu.

– Oh! Ai învăţat să ierţi şi să fii iertat?

– Nu. Ca să fii supărat, trebuie să-ţi pese. Eu nu dau doi bani pe tine.

Darcy tresări furioasă, dar îi zîmbi lui Hap care îi servea vinul.

– Nu mă surprinde că eşti în starea asta. Trebuie să fi fost un şoc să descoperi că soţul ei trăieşte.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Cred şi eu. Este un subiect delicat. Măcar ai reuşit să te culci cu ea, înainte de a ateriza ambasadorul Porter în cadă?

Muşchii lui Key se încordară. Îi spuse că da. Darcy

învîrtea un cub de gheaţă. Un singur lucru nu tolera unui bărbat – să o ignore. Prefera abuzul fizic şi verbal, decît să fie tratată cu indiferenţă. Dar acum era curioasă.

– A fost bună cum te-ai aşteptat? Mai bună?

Mai bună, ghici ea după felul în care Key dădu pe gît paharul de băutură şi ceru altul. Bîrfa din oraş spunea că ar trebui să fii prost, sau nebun, să-l înfrunţi pe Key Tackett. Era nervos în ultima vreme. Căuta cearta cu lumînarea.

Ieri, de exemplu, în amiaza mare, în centrul oraşului, agresase un reporter care a vrut să-l fotografieze. Mai tîrziu, la *Barbecue Bobby,* s-a luat de un tip străin de oraş, pentru că a parcat camioneta lîngă Lincolnul lui. Martorii au povestit că va trece multă vreme pînă cînd omul îşi va face curaj să vină din nou în Eden Pass.

Toată lumea vedea că este beat la orice oră din zi şi că îşi petrecea ore în şir cu Balky, la pista de aterizare. Cineva a povestit că juca baseball la patru dimineaţa pe stadion, dar povestea nu a fost confirmată de nimeni.

Dacă Lara Mallory l-ar fi dezamăgit în pat, nu i-ar fi păsat că soţul ei a înviat din morţi. Dacă i-a plăcut, avea toate motivele să fie furios pe întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Din ce a auzit, din ce vedea acum cu ochii ei, Darcy înţelese că lui Key i s-au înecat corăbiile.

Gelozia o muşcă de suflet. Îndrăzni să abordeze un alt punct sensibil.

– Cred că ştii acum pentru ce şi-a riscat cariera politică fratele tău. Mă întreb cum v-a comparat şi

care din voi a avut o notă mai mare. Aţi discutat meritele fiecăruia?

– Mai du-te dracului, Darcy!

Ea rîse.

– Deci aţi discutat! Hmm! Interesant! Trei oameni într-un pat, este al naibii de aglomerat!

Key întoarse încet privirea şi o ţintui cu ochii injectaţi.

– Din cîte am auzit eu, tu ai lucrat în trio mai mult decît o dată.

Mînia lui Darcy fulgeră, dar se potoli imediat. Rîse seducător.

– E-x-a-c-t! Şi eu m-am distrat grozav. Ar trebui să mai încerci şi tu. Poate că ai făcut-o.

– Nu pe acest continent.

– Sună fascinant. Mor de curiozitate.

Îi mîngîie mîna cu vîrful degetului, el nu o respinse. Încurajată, Darcy scoase din poşetă un breloc cu o cheie. I-o flutură lui Key pe sub nas.

– Ai un avantaj distinct atunci cînd eşti proprietara unui motel. Ai chei pentru toate camerele. Ce spui? Se aplecă spre el şi îşi presă sînii. Hai, Key. Noi doi am făcut-o bine, nu? Ce altceva mai ai de făcut?

Key termină băutura dintr-o înghiţitură. Aruncă pe tejghea bani pentru ce a consumat el şi pentru vinul lui Darcy şi o împinse spre uşă. Nu spuse nimic decît afară.

– Maşina ta sau a mea?

– A mea. Submarinul tău se vede de la o poştă. Dacă maşina mea este văzută la motel, nimeni nu suspectează nimic.

Imediat ce au ieşit în drum, ea se lipi de el şi îl

sărută uşor pe gură.

Key rămase rigid în scaun, privind înainte.

Darcy zîmbi mulţumită de ea. Era el mohorît, dar l-a convins imediat. Îi va demonstra că o putea uita pe Lara Mallory. Cadillacul gonea spre motelul *La Pinul Verde.*

Jody o cunoştea foarte bine pe Janellen. Fata nu era nici pe departe deşteaptă cum îi plăcea să creadă. Orice abatere de la rutina zilnică o agita pe Janellen. O sîcîia să mănînce, o ruga să nu mai fumeze, insistat să stea în pat, se agita ca o cloşcă.

Dar în seara asta, cînd ea a refuzat să mănînce, Janellen nu s-a mai agitat ca de obicei.

Ochii îi străluceau, aveau un licăr care îi amintea lui Jody de Key. Şi de soţul ei. Janellen îi ascundea ceva, pentru prima dată în viaţă.

Jody bănui că este vorba de un bărbat.

A auzit-o cînd i-a spus lui Maydale că merge la un seminar la Longview. Lui Jody îi era clar că avea o întîlnire cu cineva, probabil la acelaşi motel unde mergea şi tatăl ei. Tristeţea acestui gînd îi lăsă un gust amar în gură. Fata asta nu învăţase nimic de la ea? Înainte ca acest vînător de zestre să-i strice viaţa lui Janellen, trebuia să aibă grijă de el.

Toate problemele imporante ale familiei erau întotdeauna responsabilitatea ei. Au fost din momentul în care i-a spus „da" lui Clark Junior. Unde ar fi ajuns familia Tackett, dacă nu ar fi fost ea să le mînuiască

destinele? Niciodată nu a lăsat evenimentele să-şi urmeze cursul capricios. Ea s-a ocupat singură de toate crizele familiei.

Ca şi aceasta, pe care trebuia să o rezolve în seara asta.

Bineînţeles că mai întîi trebuia să se furişeze de Maydale.

Mintea lui Fergus plutea, îmbătată de gînduri plăcute.

Contabila şcolii era soprană în corul bisericii. Detalia fiecare sumă din buget cu o voce nuanţată. Fergus îşi ascunse un zîmbet. Era un om mulţumit. Datorită verii mai puţin toride, mulţi pescari şi excursionişti au înnoptat la motel. A fost un sezon bun.

Se gîndea serios la sugestia lui Darcy de a folosi profitul pentru a anexa o sală de jocuri mecanice. Darcy nu l-a sfătuit niciodată rău. Avea un dar de a scoate idei aducătoare de bani.

Avea şi darul de a cheltui fiecare cent muncit de el. Pentru că o iubea, o lăsa să trăiască cu impresia că nu ştia de aventurile ei extraconjugale. Îl durea că ea simte nevoia să caute alţi bărbaţi, dar ar fi fost mai dureros să trăiască fără ea.

A auzit odată un psiholog care vorbea despre comportamente deplasate din cauza traumatismelor din copilărie. Fără îndoială, Darcy era un astfel de caz. O compătimea şi o iubea chiar mai mult. Atîta

vreme cît ea se va întoarce la el, va continua să nu-i observe infidelităţile, nu va da atenţie glumelor făcute de prieteni şi asociaţi.

Ea credea că el nu ştie cîţi bani cheltuieşte pe hainele ei şi ale lui Heather. Dar el ştia. Ştia pînă la ultimul bănuţ. Soţia lui avea o minte creativă, dar el ştia tot. Cunoştea exact valoarea motelului. În timp, a învăţat unde să ascundă banii de fisc, cînd să fie extravagant şi cînd nu.

Îşi ascunse chicotelile de rîs cu o tuse prefăcută. Mulţumită lui Jody Tackett, el a salvat mii de dolari în fiecare an. Spera să mai trăiască pînă o va vedea moartă pe această duşmancă de o viaţă. Cînd va vedea că sănătatea ei se înrăutăţeşte, va hotărî dacă îi va spune secretul lui.

Momentul va trebui foarte bine ales. La urma urmei, avea de mărturisit un lucru ucigător. Dorea ca ea să fie suficient de lucidă pentru a primi din plin lovitura, dar în acelaşi timp să nu-i poată face nimic.

Poate că ar trebui să i-o spună sub forma unei note de mulţumire.

„Dragă Jody, înainte de a deveni rezident permanent în iadul etern, vreau să-ţi mulţumesc. Îţi aminteşti cum m-ai păcălit cu zăcămîntul de petrol? Ei bine, îmi face plăcere să te informez că..."

– Fergus? La ce te gîndeşti?

Soprana îl trezi pe Fergus din reverie.

– Cred că ai auzit ce-am spus. Are cineva ceva de adăugat? Bine, atunci să continuăm.

În timp ce vicepreşedintele trecea la următorul punct al ordinii de zi, Fergus se abandonă din nou fanteziilor.

– Trădarea ta mi-a ucis copilul! Vocea Larei era stăpînită. Mîna ţinea ferm pistolul. Ticălosule! Tu mi-ai ucis fetiţa! Acum eu am să te ucid pe tine!

Văzînd arma îndreptată spre el, Randall se opri din mers, dar numai pentru moment. Îşi reveni admirabil.

– Şi în Montesangre ai jucat această scenă. Emilio a citit prin tine cum citesc şi eu acum. Tu vindeci viaţa, Lara, tu nu eşti o criminală. Evaluezi prea mult viaţa, pentru a lua viaţa unui om. Totuşi, nu toţi îţi împărtăşesc această opinie elevată. Asemenea idealuri nu-ţi permit să iei ce-i al tău. Ultimul pas, acela contează, Lara. Dacă îl accepţi sau îl refuzi, de asta depinde succesul sau eşecul. Omul trebuie să facă pasul final, pentru ca efortul lui să nu fi fost în zadar. În cazul acestui scenariu, ultimul pas este apăsarea pe trăgaci. Iar tu nu o vei face niciodată.

– Te voi ucide!

O fracţiune de scundă, Randall îşi pierdu siguranţa. Dar îşi reveni.

– Cu ce? Cu un revolver gol? Mai ţii minte, gloanţele i-au fost scoase.

– Da, ştiu, dar au fost puse la loc. Key a ascuns muniţia într-un compartiment secret al aparatului de filmat. Soldaţii nu au găsit-o. Înainte de a pleca de la hotel, el a încărcat pistolul. Trase piedica. Am să te omor!

– Bluf!

– Este ultimul raţionament pe care-l faci, Randall şi

este greşit.

Explozia a răsunat asurzitor. Întunericul a fost străpuns de un fulger de lumină, în timp ce Lara se lipea de perete. Revolverul îi căzu din mînă.

El descuie uşa. Nevăzuţi de nimeni, se strecurară în apartamentul nupţial şi încuiară uşa în urma lor. Întinse mîna să aprindă lumina, dar nu se aprinse becul.

– Probabil că este ars, spuse el.

– Pe măsuţă este o veioză.

Ea traversă camera, bîjbîind în întuneric. Curiozitatea îl făcu să mai apese o dată pe întrerupătorul de lumină.

Becul nu avea nimic. Probabil că era un scurt circuit. Cînd apăsă din nou, văzu scînteia.

Camera sări în aer.

Capitolul douăzeci şi opt

Larei i se tăie respiraţia cînd se lovi de perete. Îşi reveni şi se apropie de fereastră. Părea că nordul oraşului Eden Pass luase foc.

Apucă în fugă trusa medicală şi plecă, ignorînd semnele de circulaţie şi semafoarele. Privea ţintă la coloana de fum negru. Stabili repede că locul exploziei era motelul *La Pinul Verde*.

Ajunse aproape imediat după maşinile pompierilor şi maşina poliţiei. O aripă a clădirii era devorată de flăcări. Explozii periodice trimiteau scîntei ca un foc de artificii spre cer. Proprietatea va fi foarte sever afectată. Numărul de răniţi va depinde de cîte camere erau ocupate. Lara se pregăti în gînd pentru ce era

mai rău.

– Semne că ar exista supraviețuitori?

Șeriful Baxter se încordă ca să poată auzi.

– Isuse Cristoase! Ce grozăvie!

Cu toate eforturile pe care le făcea, Lara știa că echipa de pompieri din Eden Pass era în mare măsură dependentă de voluntari și în acel moment nu avea cum ține sub control vîlvătaia aceea. Șeful lor gîndea la fel. Nu-și trimise oamenii în foc, dar le dădu ordine să încerce să-l localizeze pentru a nu se întinde. Ceru ajutor de la localitatea cea mai apropiată.

– Cheamă și pe cineva de la *Tackett Oil,* strigă șeriful Baxter. Sonda aceea este al naibii de aproape de pîrjol.

– Șerif Baxter, pot folosi telefonul mașinii pentru a suna la spital?

Șeriful îi făcu semn. Lara intră în mașină și sună. Din fericire, dădu peste o asistentă foarte eficientă și receptivă.

– Trimiteți imediat toate ambulanțele. Trimiteți medicamente de urgență, calmante, seringi, bandaje, butelii cu oxigen portabile. Nu aveau decît două ambulanțe și Lara le sugeră să ceară ajutor. Alertați și Centrul Medical din Tyler. Probabil că vom avea nevoie de elicopterele lor pentru răniții grav. Spuneți-le să țină în alertă echipele speciale pentru dezastre. Avem nevoie și de personal. Va fi o noapte grea.

– Acolo! gesticula agitat șeriful Baxter spre un pompier.

Din aripa în flăcări a motelului se auzeau strigăte.

Lara privi îngrijorată cum un grup de voluntari intră în flăcări. În orice secundă era posibilă o altă explozie.

După cîteva clipe de panică, au început să scoată supravieţuitorii. Doi pompieri duceau victimele pe umeri, alţi răniţi mergeau pe picioarele lor. Erau ameţiţi, arşi şi se sufocau din cauza fumului.

Le spuse pompierilor să-i alinieze pe pămînt, apoi trecu pe la fiecare în parte să le constate rănile, notînd în gînd care erau în stare critică, folosind singurul medicament de care dispunea în acel moment – încurajarea.

Niciodată nu a fost mai binevenit urletul sirenelor. Prima ambulanţă a descărcat o echipă de ajutoare. Lara a început să lucreze repede, împreună cu ei. Le dădea la toţi tuburi de oxigen şi arăta care trebuiau transportaţi de urgenţă la spital. I-au lăsat medicamentele şi au pornit în goană cu primul transport de răniţi.

Ceilalţi o priveau ceţos. Lara spera ca ei să înţeleagă că în astfel de momente era greu să fii Dumnezeu şi să hotărăşti cine merge şi cine rămîne.

Pompierii intrau mereu în flăcări, numărul de supravieţuitori creştea, dar Larei îi era din ce în ce mai greu să se ocupe de toţi. Doi erau în stare de şoc. Mai mulţi plîngeau, unul ţipa în agonie, unii erau inconştienţi. Făcea tot ce-i stătea în putere să administreze medicaţia esenţială.

Era îngenuncheată lîngă un bărbat, verifica o fractură cînd auzi scrîşnetul roţilor de maşină, pèriculos de aproape. Sperase că era o ambulanţă. Întoarse capul.

Darcy Winston se prăvăli din maşină.

– Heather! urlă ea. Dumnezeule mare! Heather! A văzut-o cineva pe fetiţa mea?

Porni spre clădirea în flăcări şi ar fi intrat direct în infern, dar nu ar fi oprit-o un pompier. Se luptă cu el în disperare.

– Fetiţa mea era acolo!

– Oh! Nu! gemu Lara. Fata cu care se împrietenise instantaneu era una din victime! Privi în jurul ei. Fetiţa nu era acolo.

– Dumnezeule mare!

Auzind vocea lui Key, Lara întoarse capul şi realiză cu limpezimea fulgerului că el coborîse din maşina lui Darcy. Alungă orice gînd personal.

– Ajută-mă, Key. Nu mă mai descurc singură!

– Aduc elicopterul. În drum mă opresc la sora mea şi o trimit aici să te ajute. Privi în depărtare. Dumnezeule! Sonda aia...

– Au chemat deja pe cineva de la *Tackett Oil.*

– Este sonda şapte. Zona lui Bowie, cred. El vine imediat. După ce blochează sonda, o să mă ajute pe mine. Porni spre maşină. Tu eşti bine?

– Da, te rog ajută-mă să-i duc la spital.

– Mă întorc imediat. Sări în maşină şi porni în acelaşi timp.

După plecarea lui sosiră trei ambulanţe.

Pompierii voluntari au mai adus cinci victime din hotel. O bătrînă s-a intoxicat cu fum şi a decedat imediat după ce a fost salvată. Fiica ei o ţinea de mînă şi plîngea încet.

Un copilaş, care părea să nu fi păţit nimic, plîngea după mama lui. Lara nu ştia al cui este, nici dacă

mama lui a fost salvată.

– Mă ocup eu de el. Oferta venea de la Marion Leonard. Lara o privi suprinsă, dar nu-şi pierdu timpul cu întrebări. Mulţumesc, îmi eşti de foarte mare ajutor.

Marion luă copilul în braţe şi începu să-i vorbească mîngîietor.

Era şi Jack Leonard acolo.

– Spune-mi ce să fac, doctore Mallory.

– Sînt sigură că pompierii au nevoie de puţin oxigen. Bărbatul făcu semn că a înţeles şi plecă.

Sosise şi Fergus Winston. O îmbrăţişă pe soţia lui. Darcy îl trăgea de haine şi plîngea.

– Eşti sigur, Fergus? Juri?

– Jur. Heather m-a sunat să-mi spună că au o repetiţie suplimentară în seara asta. I-am dat voie să plece mai repede.

– Dumnezeule, mulţumesc! Darcy se prăbuşi la pieptul lui.

El îi mîngîia părul şi îi ştergea obrajii, continuînd să o încurajeze că fiica lor este în siguranţă. Dar privirea lungă şi tristă, reflectînd limbile focului, constata că flăcările îi distrugeau rapid averea.

Cînd auzi zumzetul elicopterului, Lara privi spre cer. Doar în cîteva minute doi pacienţi erau îmbarcaţi. La scurt timp după aceea sosi şi Key cu acelaşi elicopter particular.

– Ai văzut-o pe Janellen? strigă el ca să acopere zgomotul. Lara clătină din cap. Menajera noastră mi-a spus că a plecat la Longview. Nimeni nu-l găseşte pe Bowie.

– Dacă apare, o să-i spun că ai căutat-o.

– Mă întorc cînd pot. Elicopterul se ridică în aer.

Lara munci fără încetare. Îşi măsura munca după numărul de supravieţuitori cărora le acorda primul ajutor pînă ajungeau la spital... Încerca să nu se gîndească la cei pe care nu-i putea salva.

Avea şi cîteva ajutoare. Jimmy Bradley şi soţia lui Helen Berry, Ollie Hoskins şi fosta ei asistentă Nancy Baker. Era omul cel mai bine primit. Se mişca eficient şi se descurca grozav. Alţi locuitori ai oraşului care altădată i-au întors spatele, acum şi-au oferit voluntar serviciile. Şi ea nu a refuzat pe nimeni.

În seara aceea personalul motelului era compus din şase oameni. Numărul oaspeţilor era de optzeci şi nouă – şi doi de care nu ştia nimeni.

Bowie Cato îşi purtă în braţe mireasa peste pragul apartamentului nupţial al hotelului *Shreveport.*

– Oh, Bowie, ce frumos este!

Janellen admira priveliştea oraşului.

– Am făcut şi nişte cumpărături. Cînd am auzit de hotelul ăsta a trebuit să cer voie ofiţerului care mă supraveghează.

– Ai avut necazuri.

– Merită dacă îţi place.

– La nebunie.

– Cît despre bani, cred că trebuie să ne lipsim de mîncare în prima lună de căsătorie.

Janellen rîse şi îl îmbrăţişă.

– Dacă o rogi frumos pe şefa ta, pun pariu că-ţi

măreşte leafa.

– Nu vor fi favoritisme faţă de mine doar pen'că sînt soţul şefei, spuse el încăpăţînat. Eu nu sînt vînător de zestre. Ţi-am explicat foarte limpede. Dădu din cap a uimire. Încă nu-mi vine să cred că s-a întîmplat.

– Ai refuzat să fiu subiect de bîrfe. Şi atunci eu ţi-am spus că singura soluţie este să ne căsătorim.

– Dar mama ta ar putea să anuleze căsătoria, comentă el gînditor.

– Nu poate, sînt matură.

– Key ar putea să mă împuşte.

– Am să-l împuşc şi eu.

– Nu glumi cu lucrurile astea. Şi aşa nu pot suporta că sînt între tine şi familia ta.

– Îi iubesc dar nici pe departe nu sînt la fel de importanţi pentru mine cum eşti tu, Bowie. La bine şi la rău tu eşti soţul meu acum. Îl privi şiret. Sau ai să fii dacă termini cu vorba şi mă duci în pat.

Mormăi ceva, o luă în braţe şi o sărută. Se excită imediat dar făcu un pas înapoi.

– Vrei să te las puţin singură o vreme?

– De ce?

Bowie îşi şterse nervos palmele de pantaloni.

– Ca să... la naiba, de ce. Să faci şi tu ce fac miresele, cred că de asta. Cred că ai nevoie să stai puţin singură.

– Aha! Era uluită şi i se citea pe toată faţa. Şi eu care credeam că vrei să mă dezbraci tu.

– Vreau, se grăbi el să spună. Adică, dacă vrei şi tu.

Janellen rămase puţin pe gînduri înainte de a ac-

cepta. Nefiind în stare să vorbească, îi făcu semn din cap.

Bowie îşi mişcă degetele înainte de a apuca nasturii bluzei.

Cu fiecare articol de îmbrăcăminte care era aruncat, le scădea şi stînjeneala. Pînă la urmă s-au dezbrăcat în linişte, lăsîndu-şi timp să se bucure de fiecare descoperire. Deşi crescuse cu doi fraţi în casă, Janellen avea o curiozitate copilărească. Se minuna, şoptindu-i cît este de frumos. Cînd Bowie spuse că şi ea este frumoasă, l-a crezut pentru că a fost convingător. O făcea să se simtă ca zeiţa frumuseţii.

– Nu vreau să-ţi fac rău, Janellen, îi şopti.

– N-ai să-mi faci rău.

Nu a durut-o nici cînd el a pătruns-o. Era stingheră şi poate că se străduia prea mult să-i facă pe plac. El i-a spus să se relaxeze. Ea l-a ascultat şi a trăit un tumult de sentimente.

După aceea au băut cîte o cupă de şampanie, oferită de hotel. Au selectat numele primilor patru copii, iar Bowie i-a promis că în momentul în care va economisi destui bani îi va cumpăra un inel pe măsura ei.

Îmbătaţi de dragoste şi şampanie au intrat în baie.

– Vreţi să folosiţi baia pe care v-o pune la dispoziţie hotelul?

– Sau altceva, îl întrerupse ea, zîmbindu-i copilăreşte.

Le-ar fi uimit pe toate matroanele din Eden Pass care au considerat-o o nefericită domnişoară bă-

trînă.

– Dumnezeule mare, ai milă de noi! şopti Bowie. Domnişoara Janellen s-a transformat într-o zeiţă a sexului.

Dacă Bowie şi Janellen ar fi deschis televizorul, ar fi văzut la buletinul de ştiri focul catastrofal din Eden Pass care luase deja zece vieţi. Toate victimele au fost identificate şi autorităţile au anunţat rudele.

Ore în şir a durat lupta cu focul. În zorii zilei, după ancheta preliminară, s-a concluzionat că explozia a fost cauzată undeva la subsol.

Inspectorii de poliţie au început să cerceteze printre ruine.

Primele speculaţii au fost că sonda numărul şapte a companiei *Tackett Oil* a avut un rol determinant. Pentru că Bowie nu a fost de găsit, a venit şeful de echipă să blocheze conductele de gaz.

După această precauţie nu au mai fost explozii şi deci concluzia de drept a fost că sonda a alimentat focul.

Key, singurul membru al familiei Tackett care era disponibil, era acum investigat de agenţii federali.

– Aţi avut vreodată probleme cu scurgeri de petrol sau gaze, domnule Tackett?

– Nu, din cîte ştiu eu, dar eu nu mă ocup de afacerile familiei.

– Cine se ocupă?

– Sora mea. Este plecată din oraş.

– Noi ştiam că mama dumneavoastră se ocupă.

– A renunţat în ultimii ani.

– Totuşi, aş dori să vorbesc cu ea.

– Îmi pare rău, dar este imposibil. Acum cîteva săptămîni a avut o criză şi este foarte afectată.

Lara, care stătea în apropiere, asculta dar nu interveni. De altfel, nimeni nu interveni.

– Nu vă pot spune decît că *Tackett Oil* a luat măsuri stricte de siguranţă. Nu putem fi învinovăţiţi.

Agenţii se adunară într-o mică şedinţă.

Zeci de curioşi se strînseseră şi comentau pagubele. Îi consolau pe Darcy şi pe Fergus.

Darcy, care arăta spectaculos în timp ce toţi ceilalţi erau marcaţi de oboseală, cerceta continuu mulţimea căutînd-o pe Heather. A întrebat-o şi pe Lara de cîteva ori, dacă nu a văzut-o. Plîngea încet şi repeta celor care veneau să o încurajeze:

– Nu-mi vine să cred că munca noastră de o viaţă s-a făcut scrum. Bineînţeles că vom reconstrui totul.

Fergus, însă, părea mai degrabă nervos decît supărat. Pentru Lara comportamentul lui era uimitor. Poate că nu avea poliţă de asigurare.

– Ar fi trebuit să fie aici, o auzi Lara pe Darcy.

Se pare că Heather ar fi trebuit să fie la locul dezastrului pentru a întregi imaginea familiei în faţa mijloacelor mass-media.

Se auziră două strigăte simultane. Veneau din aripa de vest a complexului, unde s-a produs prima

explozie.

– Să mă ajute cineva aici!

– Domnule, poate că ar trebui să mergem.

Lara şi Key au fost printre primii care au început să fugă.

– Este un cadavru aici.

Key ajută bărbatul să ridice rămăşiţele unui om. Unul din agenţi exclamă:

– Dumnezeule, mai este unul!

– Domnule! Agentul fugi spre superiorul său. Am găsit ceva. Arătă spre cîmp. Cred că este o conductă de gaz, dar nu este trecută pe planul motelului. Merge vertical. Presupun că este legată cu conducta care duce direct la sondă.

Key îşi făcu loc printre oameni şi se opri lîngă agent.

– Ce spui?

– Domnule Tackett mi se pare că cineva fura gaz natural de la sonda dumneavoastră.

Exat în acel moment un urlet animalic sfîşie aerul dimineţii. Venea de undeva, din mulţime. Darcy scutura disperată adolescenta din faţa ei.

– Ce spui? Minţi! O lovi cu putere. Heather era la antrenament. I-a spus lui Fergus că pleacă mai devreme. Te-aş omorî, mincinoasă mică!

– Nu mint, doamnă Winston, bolborosi fata. Heather mi-a spus să o acopăr dacă sunaţi la mine. Nu am avut antrenament. A spus că... fata plîngea în hohote... Heather a spus că se întîlneşte cu Tanner aici şi vor petrece noaptea într-una din camerele motelului. A spus că va fi foarte romantic, pentru că se vor furişa în apartamentul nupţial.

Ollie Hoskins care muncise toată noaptea ajutînd în toate părţile, intră în panică auzind numele băiatului său.

– Tanner? Tanner? Tanner a fost aici? Nu. Nu se poate. Băiatul meu... Nu!

Darcy o împinse pe adolescenta care plîngea şi se întoarse spre pompierii care aduceau două tărgi cu cadravrele găsite în apartamentul nupţial.

– Nu! Nu! Heather? Nu!

Atunci, Fergus îi ului pe toţi cei prezenţi căzînd în genunchi şi acoperindu-şi capul cu mîinile. Cu un strigăt de disperare căzu cu faţa la pămînt.

– Mi-ar prinde bine o cafea. Key se apropie de ea cînd o văzu plecînd spre maşină. Maşina mea nu e aici. Venise cu Darcy şi nu era o coincidenţă. Totuşi, nu dorea să spună asta. Mă poţi duce pînă la tine?

Era la fel de obosit ca şi ea, cu hainele ude de transpiraţie şi murdare. Lara nu mai ştia de cîte ori ridicase în aer elicopterul cu răniţi, revenind aproape imediat să transporte alţii.

Cînd toţi răniţii au fost duşi la spital, Key a început să-i ajute pe voluntari. Şi Lara îi ajuta. Inconştient, se încorda să îi audă glasul. În orice moment ştia unde se găseşte el. Îi făcu semn să urce în maşină. După ce au plecat l-a întrebat:

– Ce crezi că îi vor face lui Fergus?

Agenţii îi puseseră deja cătuşele la mîini.

– Îşi va petrece restul vieţii în închisoare. Nu numai

că a furat, dar are pe conştiinţă doisprezece morţi.

Lara se înfioră.

– Inclusiv pe fiica lui.

– Ar fi mai bine să nu iasă din închisoare. Darcy l-a ameninţat că îl omoară. Şi este în stare. După un moment de gîndire, Key continuă:

– M-am culcat cu ea numai o dată. În noaptea în care m-a împuşcat. Privirea Larei era acuzatoare şi el se grăbi să-i explice: Azi noapte îi spuneam să mă ducă înapoi la maşina mea; ne certam cînd am auzit explozia.

– I-am făcut o nedreptate, recunoscu Lara încet. Eu credeam că se iubeşte numai pe sine. Dar o iubea foarte mult pe fiica ei. Eu ştiu ce înseamnă să pierzi un copil. Pot să înţeleg şi de ce vrea să-l omoare pe Fergus, pentru rolul pe care l-a avut. A fost un accident, dar el a fost responsabil.

Trase maşina în parcarea din faţa clinicii, nedorindu-şi să se întoarcă la ceea ce a lăsat.

– Randall este aici.

– Unul dintre preferaţii mei. Key inspiră adînc şi intrară împreună înăuntru. Descuiat, observă el.

– Am plecat în grabă.

Au trecut tăcuţi prin camere. Adevărurile urîte pe care le-a aflat cu cîteva momente înainte de explozie îi reveneau în minte, aducînd cu ele mînia.

– Nu cred că este aici, comentă Key.

– Nu este el omul care să plece.

– Hei, Porter, unde eşti? strigă Key. Se apropie de uşa cabinetului Larei. Era întredeschisă. O împinse.

– Key, înainte să...

– Porter? Key intră în cameră. Sfinte Dumnezeule!

Cuvintele lui o galvanizară pe Lara. Intră repede în cameră, dar făcu un pas înapoi.

– Dumnezeule!

Key îngenunche lîngă cadavrul lui Randall. Nu existau îndoieli – era mort. Sub capul lui erâ o baltă coagulată de sînge. Chipul îi era încheţat într-o mască de surpriză.

– Nu eu am făcut-o! şopti Lara. Nu eu. Nu eu am tras.

Key o privi surprins.

– Ce naiba spui? Bineînţeles că nu ai făcut-o tu.

– L-am ameninţat cu pistolul, dar...

– Poftim? Ce spui?

– Cu pistolul. Key îi urmări privirea şi descoperi revolverul acolo unde ea îl scăpase din mînă. Dar nu am tras. Lara îşi acoperi gura cu mîinile, simţind pentru prima dată că i se face rău la atîta sînge. Şocul exploziei m-a aruncat de perete... dar nu am tras. Am tras? În pragul isteriei întinse o mînă spre Key. Key! Am tras?

El lovi pistolul cu vîrful pantofului. Privea uluit şi opac.

– Nu am tras, repetă Lara hotărît. Jur pe Dumnezeu! Nu puteam. Am vrut doar să îl sperii. Am vrut să simtă şi el frica pe care am simţit-o eu în tabăra lui Emilio.

– Lara, vorbeşti fără sens.

– Randall a fost vinovat de moartea lui Ashley, strigă ea, dorind cu disperare ca el să înţeleagă.

– Cum?

– S-a aliat cu Emilio.

În propoziţii scurte şi lipsite de sens reuşi să îi

povestească ce aflase de la Randall.

– Ştiu că sună neconvingător. Dar acesta este adevărul! Îţi jur. Îşi masă fruntea, văzînd că o priveşte sceptic. Nu! Nu pot trece prin asta din nou. Nu pot fi acuzată de ceea ce nu am făcut!

– Te cred. Calmează-te.

– Dumnezeule, Key! Nu l-am împuşcat eu. Nu puteam. *Nu am făcut-o eu!*

– Nu. Eu am făcut-o.

Confesiunea răguşită venea de undeva, între uşă şi perete. Key trecu pe lîngă Lara şi închise uşa să vadă cine se ascundea acolo.

Capitolul douăzeci şi nouă

– Jody!

Jody Tackett stătea în colţul camerei, ghemuită, cu picioarele sub şezut. Lîngă era era un pistol, evident arma crimei. Jody era conştientă, dar partea stîngă a feţei îi era paralizată. Salivase pe bluză.

– Are o criză, spuse Lara care înghenunche lîngă Key. Sună la 911.

– Nu te mai deranja. Mor. Aşa vreau eu. Acum pot. Cuvintele lui Jody erau parţial deformate de buzele care nu se puteau mişca. Făcea un efort să poată fi înţeleasă. Nu l-am putut lăsa.

– Să-l laşi, Jody? De ce? Ce să facă?

Lara formă 911. Pentru a doua oară în interval de douăsprezece ore cerea două ambulanţe – una pentru Jody, una pentru Randall. După aceea, se

întoarse lîngă Jody şi îi luă tensiunea.

– Probabil că a venit exact cînd am plecat eu, îi spuse lui Key. Randall a căzut exact acolo unde stătea cînd am plecat.

– Nu l-am putut lăsa să vorbească despre Clark. Jody se lupta cu vorbele.

– Nu vorbiţi, doamnă Tackett, îi spuse Lara blînd. Imediat vine salvarea.

– Ce anume este cu Clark? Key îi susţinea capul lui Jody. Ce ştia Randall Porter despre Clark şi tu nu doreai ca el să spună?

– Key, nu este momentul. Este foarte grav bolnavă.

– Dar i-a zburat creierii soţului tău! strigă el spre Lara. De ce naiba a făcut-o? Vreau să ştiu ce anume a făcut-o pe mama mea să comită o crimă. Ştii tu?

– Îmi nelinişteşti pacientul, spuse Lara scurt.

– Isuse! Ştii! Ce este?

Lara tăcu.

Key privi la Jody, văzînd că încearcă disperat să spună ceva înainte de a fi prea tîrziu.

– Jody, ce vrei să spui? Ştia Porter ceva despre moartea lui Clark? A fost un asasinat politic regizat ca un accident? Ştia Clark că Porter trăieşte?

– Nu. Jody o privi pe Lara implorînd-o. Spune-i!

Lara clătină violent din cap.

– Nu! Nu!

– Lara, pentru Dumnezeu. A fost fratele meu. O obligă să îl privească în ochi. Ce ştii tu şi eu nu ştiu? Ce ştia Porter atît de ameninţător pentru Clark, chiar şi după moartea lui? Orice ar fi, este motivul pentru care Jody nu te dorea la Eden Pass. Am dreptate? Îi era teamă că ai să dezvălui secretul.

– Porter... gemu Jody. Porter era...

– Nu, doamnă Tackett, o rugă Lara. Nu îi spuneţi.

Acum nu mai rezolvă nimic. O să producă doar suferinţă. Lara îl privi pe Key. Nu o întreba. A distrus-o. Din cauza asta a făcut o crimă. Las-o în pace. Te rog, Key, las-o în pace.

Rugăminţile ei nu ajungeau pînă la el. Se aplecă lîngă Jody, la cîţiva centimetri de ea.

– Ce era Porter? Complota ceva împreună cu Clark? A fost Clark prins într-o intrigă politică? Comerţ ilegal de arme? Droguri?

– Nu.

– Spune-mi, Jody, o rugă el blînd. Te rog, încearcă. Spune-mi. Trebuie să ştiu.

– Randall Porter era....

– Da, Jody? Ce?

– Nu, Key, te rog. Te rog!

– Taci, Lara! Ce era Randall Porter, Jody?

– Era iubitul lui Clark.

Pentru cîteva secunde Key rămase împietrit. Apoi capul îi tresări violent şi ochii lui o sfredeliră pe Lara.

– Fratele meu şi Porter...?

Lara se sprijini înfrîntă de un perete. Secretul pe care ar fi vrut cu disperare să îl dezvăluie acum cinci ani, ar fi trebuit să moară acum, odată cu Jody Tackett, numai pentru ca ea să nu vadă deziluzia întipărită pe faţa lui Key.

– Erau iubiţi? Vocea îi era uscată ca o hîrtie de pergament. Lara făcu semn că da.

– În dimineaţa aceea, în Virginia, fratele meu, nu tu, era în pat cu Porter. *Tu i-ai găsit!*

Lacrimi mari îi scăldau obrajii. Le ştergea cu pumnii.

– Da.

– Dumnezeule! Ah, Dumnezeule!

Îşi sprijini cotul pe un genunchi şi-şi cuprinse fruntea în palmă. Într-un tîrziu o privi pe mama lui.

– Clark ţi-a mărturisit, nu-i aşa?

– Cînd i-a dat...

– Cînd a cumpărat casa aceasta pentru Lara, o ajută Key. Ochii lui Jody înotau în lacrimi.

– Ai vrut să ştii de ce a făcut o asemenea nebunie pentru femeia care l-a ruinat. El a cedat şi ţi-a spus adevărul. Tu l-ai acuzat şi probabil l-ai dezmoştenit. Şi atunci el s-a omorît.

Un geamăt prelung ieşi din pieptul lui Jody.

– Key, nu îi face asta, şopti Lara.

Dar Key nu avea intenţia să-şi tortureze mama. O sprijini de pieptul lui. Era fragilă şi neajutorată această femeie care îşi folosise inteligenţa în locul frumuseţii şi l-a legat pe playboy-ul din Eden Pass, l-a făcut pe Fergus Winston să comită un act criminal, pentru a se răzbuna şi timp de patruzeci de ani le-a insuflat angajaţilor ei teamă şi respect şi a atras loialitatea întregului oraş.

Cu vîrful degetelor, Key îi ştergea saliva de pe bărbie.

– S-a terminat, mamă. Nu-i nimic. Clark a murit ştiind că tu îl iubeşti. Ştia.

– Key!

Îi rosti numele, nu cu reproş, ci cu vinovăţie. Key închise ochii să oprească lacrimile, dar nu reuşi. Cînd a sosit ambulanţa el o ţinea încă la piept, o legăna şi o mîngîia ca pe un copil.

Dar Jody Tackett murise.

– Mulţumesc, domnule Hoskins. Ollie venise personal să-i aducă cumpărăturile.

– Cu plăcere, doamnă Mallory.

– Cum se simte doamna Hoskins?

El scoase batista din buzunar şi începu să-şi şteargă ochii.

– Nu prea bine. Stă numai în camera lui Tanner. Face curăţenie. Nu mănîncă, nu doarme.

– De ce nu o aduci la mine? I-aş da un sedativ uşor.

– Mulţumesc, doctore, dar problema ei nu este fizică.

– Durerea poate duce la probleme fizice. Eu ştiu. Încurajeaz-o să vină la mine.

Bărbatul făcu un semn de mulţumire şi se întoarse la treburile lui. Erau zilele cele mai aglomerate ale magazinului. Era înainte de Ziua Recunoştinţei.

O armată de oameni făceau decoraţiuni de Crăciun, pe străzi. Trecătorii întîmplători le dădeau sfaturi.

În ciuda catastrofei, în Eden Pass viaţa continua.

Lara scotea maşina de pe alee. Maşina lui Key se opri exact în spatele ei şi-i blocă ieşirea.

Un claxon gălăgios le atrase atenţia spre stradă.

– Hei, Tackett, îţi mişti maşina de-aici sau ce? Blochezi circulaţia.

– Ocoleşte, ticălosule! Zîmbind deschis, Key îşi flutură mîna spre prietenul său Possum. Apoi bătu în parbrizul Larei. Hei, doctore, ce mai faci?

Nu mai fuseseră singuri din ziua în care murise Jody. Dacă el putea fi politicos şi ea putea, deşi îi bătea inima.

– Am crezut că ai plecat în Alaska.

– Săptămîna viitoare. I-am promis lui Janellen că mai rămîn de sărbători. Sînt primele petrecute cu Bowie. Este important să fiu lîngă ea şi să-i laud curcanul.

– Mi l-a adus să-l văd.

– Curcanul? Ea ridică ochii exasperată.

– Îmi place foarte mult cumnatul tău.

– Da, şi mie. Mai ales pentru că se înfurie cînd

oamenii spun că s-a însurat cu Janellen pentru bani. Munceşte ca un nebun ca să le arate că nu-i aşa. Se consideră vinovat pentru dezastrul de la sonda şapte. Dar el a anunţat-o pe Janellen. Ştia că nu merge bine ceva. Nu au mai avut timp să localizeze. Oricum, sînt nebuni unul după altul. Mă simt a cincea roată la căruţă. După ce plec, le rămîne casa. Le-am dat şi jumătatea mea.

– Foarte generos.

– Casa aceasta nu-mi provoacă amintiri plăcute. Nici măcar una. Poate că ei vor face din ea un cămin fericit pentru copiii lor. Clătină din cap rîzînd. Cine ar fi crezut că Janellen este în stare de aşa ceva? Îi cam trecuse vremea. Şi ea se condamnă că nu a fost aici, cu Jody.

Îi spunea din nou Jody mamei sale, dar Lara îşi aminti cu cîtă tandreţe a ţinut-o în braţe şi i-a spus „mamă" cînd a murit.

– I-ai spus lui Janellen despre Clark?

– Nu, ce rost are? Şi aşa i-a fost destul de greu să ştie că Jody l-a ucis pe soţul tău.

A avut loc o anchetă. Key a susţinut că mama sa trecuse printr-o criză de demenţă care a provocat acel act violent. Le-a explicat că ea a legat reapariţia bruscă a lui Randall Porter de moartea lui Clark. L-a ucis gîndindu-se că-şi protejează copilul. Curtea a înghiţit-o. Oricum, ucigaşul era mort. Cazul era închis. Bun sistemul.

Key îşi întoarse privirea albastră spre Lara.

– Ai fi putut spune adevărul la anchetă.

– Cum ai spus şi tu, ce rost avea? Nimeni nu m-ar fi crezut cu cinci ani în urmă. Nici atunci, nici acum nu puteam dovedi nimic. M-am bucurat că, în sfîrşit, s-a terminat. Cel mai important lucru pentru mine a fost că în sfîrşit moartea lui Ashley a fost

răzbunată.

Lara a incinerat trupul lui Randall. Pentru că se făcuse deja o înmormîntare formală, cu ani în urmă, Lara nu a mai oferit acest spectacol. S-a ţinut o slujbă restrînsă. Au fost invitaţi doar cîţiva foşti prieteni.

– Cum a rămas cu planul pus la cale de Porter şi Sánchez?

– Cînd a sunat preşedintele pentru condoleanţe i-am spus că nu sînt de acord cu el în privinţa situaţiei din Montesangre. Am spus că tu şi cu mine am fost martorii nemijlociţi ai atrocităţilor comise acolo. În calitate de simplu cetăţean, i-am spus că nu aş dori ca taxa mea de zece dolari să susţină acest regim.

– M-a sunat şi pe mine. I-am spus acelaşi lucru, dar puţin mai dur.

– Îmi imaginez.

Key se rezemă de maşină şi îşi sprijini un picior de prag. Arăta de parcă acolo îi era locul. Ochii îi erau puţin mai profunzi decît culoarea cerului.

Larei îi era dor de el.

– Credeam că pleci din Eden Pass, doctore.

– M-am răzgîndit, redeschid clinica. Oamenii m-au acceptat, afacerile merg bine, am reangajat-o pe Nancy şi mai am nevoie de o asistentă.

– Felicitări.

– Mulţumesc.

Nici unul nu ştia încotro să privească.

– Marion Leonard este însărcinată. A anunţat imediat pe toată lumea. A fost printre primii mei pacienţi.

– Ah, asta-i bine. Înseamnă că au fost doar zvonuri cu procesul acela.

– Cred că da.

Nici unul nu abordă rolul jucat de Jody în răspîndirea acelor zvonuri.

– Ai citit raportul despre accident?

După cîteva săptămîni de cercetări agenţii federali au făcut raportul. Explozia de la motel a fost cauzată de o conductă de gaz instalată ilegal, conectată la sonda şapte a companiei *Tackett Oil.* S-a produs o infiltraţie de gaz în apartamentul nupţial. Scînteia de la scurt circuit a fost suficientă.

În ciuda sfatului dat de avocat, Fergus Winston s-a recunoscut vinovat şi a fost condamnat pe viaţă.

Darcy a plecat din oraş. Zvonurile erau împărţite. Unii spuneau că noaptea plînge la mormîntul lui Heather şi ziua dă tîrcoale închisorii, sperînd să-l poată omorî pe Fergus. Alţii spun că şi-a pierdut minţile şi este internată într-un spital de psihiatrie. Alţii spun că a găsit un jucător de baseball şi este pe undeva prin Oklahoma.

– Din cîte înţeleg eu, spuse Lara, Fergus a intrat în conducta principală.

– Da. Conducta avea multe ramificaţii. Se folosea gazul de la sondă. Apoi, aceea spre proprietatea lui Fergus a fost închisă. Fergus a redeschis-o şi a extins-o pînă la motel. A avut gaz gratuit ani de zile şi probabil s-a distrat de minune.

Iarăşi nu mai aveau ce discuta. Cînd tăcerea a devenit stînjenitoare, Lara a pornit maşina.

– Trebuie să plec.

– Înainte de dimineaţa aceea ai ştiut că soţul tău şi Clark se iubeau?

Nu se aşteptase la această întrebare. Mîna îi căzu de pe volan. El se aplecă foarte aproape de ea. Îi prinse încheietura mîinii.

– Ai ştiut?

– Nu, răspunse ea blînd. Cînd i-am văzut am rămas împietrită. Dar numai o secundă. Apoi am ţipat

şi am făcut o criză de isterie.

– Cine a chemat reporterii?

– A sunat telefonul de pe noptieră. M-am trezit şi am răspuns. Persoana a spuş că este prieten intim cu Clark. A spus cîteva lucruri urîte despre el. M-a întrebat dacă ştiam că l-a părăsit în favoarea soţului meu. Apoi a închis. M-am ridicat din pat să-i spun lui Randall de telefon. Dar el nu era în celălalt pat. Am ieşit din cameră să-l caut. L-am găsit în camera lui Clark. Mai tîrziu mi-am imaginat că aceeaşi persoană a sunat la ziare şi le-a dat bomba. Oricum, reporterii au venit la cîteva minute după descoperirea mea. Clark era la fel de isteric ca şi mine. A fost ideea lui Randall ca totul să pară... ridică din umeri şi oftă. Ştii restul.

Key murmură cîteva epitete pentru ambasadorul Porter.

– De ce nu a ieşit tipul în faţă, să contrazică toate poveştile?

– Cred că şi-a pierdut curajul. Oricum îşi realizase scopul – l-a distrus pe senatorul Tackett.

– I-ai fi putut denunţa tu, Lara. De ce nu ai făcut-o?

Lara rîse neajutorată.

– Cine m-ar fi crezut? Randall a avut tot timpul aventuri cu femei. Multe. Ele ar fi jurat că el era normal, şi era.

Key se încruntă perplex.

– A ştiut de preferinţa sexuală a lui Clark şi a abuzat de ea, continuă Lara... Presupun că l-a şantajat. Randall era în stare. S-a folosit de Clark, s-a folosit şi de mine. Ar fi făcut orice să obţină ce dorea.

– S-a prefăcut că este mort cîţiva ani.

– Da. Şi nu l-a deranjat că fetiţa noastră a murit acolo. Lara ezită, nehotărîtă dacă să abordeze

subiectul delicat. Key... îi evită privirea. Nu am avut încredere în Randall că îmi spune adevărul. L-am suspectat că a fost şi cu Emilio. Oricum, şi eu şi el am făcut teste complicate cît eram în primul registru de sarcină. Nu am vrut să transmit virusul SIDA copilului meu. Au fost negative, dar nu am mai riscat. Noaptea în care am conceput-o pe Ashley – cu puţine săptămîni înainte de incidente – a fost ultima noapte cînd am dormit cu Randall. Îşi adună tot curajul şi îl privi. A fost ultima.

– Nu am întrebat.

– Dar ai dreptul să ştii.

Privirea lui era tulburătoare. Erau înconjuraţi de zgomotele străzii şi totuşi între ei era tăcere.

– Să ne întoarcem la credibilitatea mea – conceptul de „prezumţie de vinovăţie" este un mit. Înainte să-mi revin din şocul de a-l descoperi pe soţul meu în pat cu un alt bărbat, am devenit femeia adulteră a Americii. Dacă aş fi spus adevărul, nu m-ar fi crezut nimeni. M-au fotografiat în cămaşă de noapte, bruscată de soţul meu şi am fost imediat etichetată.

– Eu credeam că fratele meu avea mai multă integritate.

– S-a lăsat tîrît de minciuna lui Randall, ca şi mine. Consecinţele erau atît de grave, încît nu a putut spune adevărul. Dar, spre deosebire de Randall, i-a tulburat conştiinţa. Dîndu-mi posibilitatea să practic medicina aici, la Eden Pass, a fost un fel de a-mi spune că îi pare rău. Nu îl judeca, Key. A dus o viaţă închisă, de homosexual, ani de zile. Probabil că a fost teribil de singur şi de nefericit.

– Încă mă lupt cu această idee. Încerc să mă reconciliez cu fratele meu, aşa cum l-am ştiut şi să mi-l imaginez în pat cu Randall Porter. Mă gîndesc la

o vacanţă de vară pe care am petrecut-o împreună. Normal, am făcut tot ce fac adolescenţii. Pentru Dumnezeu, dacă am fost atît de apropiaţi de ce nu mi-a spus?

– Poate că nu ştia atunci.

– Poate. Dar cînd a fost ales senator ştia. În noaptea aceea ne-am îmbătat crîncen. A doua zi dimineaţă a întîmpinat reporterii cu o durere de cap îngrozitoare. M-a ameninţat că mă omoară pentru asta. Ultima dată cînd l-am văzut viu, am glumit amintindu-ne de acest lucru. Aş fi vrut să aibă destulă încredere în mine şi să-mi spună.

– Ai fi acceptat ideea?

– Îmi place să cred că da. Închise ochii cîteva secunde. Părerile lui Jody despre homosexuali nu erau un secret, spuse el cu amărăciune. Cred că şi Hitler ar fi fost mai indulgent. Îmi imaginez ce scenă a fost cînd Clark i-a mărturisit.

– Devastatoare pentru amîndoi.

– Oricum, ce i-a spus ea atunci l-a împins la sinucidere.

Se îndreptă de spate şi-şi înfipse mîinile în buzunarele jeanşilor. Îşi privea vîrful cizmelor.

– Ştii, se pricepea la asta, reuşea să-i împingă pe oameni dincolo de limită. Ştia exact ce să atingă, cum şi cînd să te constrîngă. Pur şi simplu nu-i putea lăsa pe oameni în pace. Nici pe Clark, nici pe Janellen, nici pe mine, nici pe tata. Mi-a lăsat o scrisoare.

– Da, mi-a spus Janellen.

– Ţi-a spus ce scrie?

– Nu. Doar că v-a lăsat la fiecare cîte o scrisoare, să o deschideţi la moartea ei.

– Da. Data de pe scrisoarea mea arată că a scris-o cînd eram în Montesangre. Scrie că toată lumea a

avut impresia că ea l-a urît pe tata pentru că a avut alte femei. Dar adevărul este că ea l-a iubit. La nebunie. Dincolo de limita sănătăţii mintale. Exact aşa scrie. Ea l-a iubit şi el a rănit-o. Scrie că de fiecare dată cînd el avea altă femeie îi împlînta un cuţit în inimă pentru că ştia că nu este frumoasă. Ştia că s-a căsătorit cu ea pentru a scăpa de bucluc. Dar el nu a ştiut niciodată sau, dacă a ştiut, nu l-a interesat cît de mult l-a iubit ea. După el, a fost o căsătorie de conveniență. Jody primea *Tackett Oil,* el îşi folosea căsnicia ca o plasă de siguranţă. Era un aranjament bun. Doar că Jody l-a iubit şi au durut-o infidelităţile lui.

Îşi scoase mîinile din buzunare, le frecă, apoi le studie îndelung.

– Şi mai spune că a fost întotdeauna atît de dură cu mine pentru că eu arătam exact ca tatăl meu. Arătam ca el, aveam temperamentul lui, nu mă gîndeam decît la distracţii... Ea... Uh... spune că m-a iubit tot timpul, dar suferea cînd mă privea. În ziua în care m-am născut, el era cu altă femeie. Eu eram amintirea vie a acestui lucru şi i-a fost imposibil să-mi arate dragostea. Într-un anume fel, foarte ciudat, se temea că îi voi refuza dragostea, la fel ca tatăl meu. Şi nu a riscat. Se îndreptă de spate, într-o încercare nereuşită de a părea indiferent. Asta mi-a scris. Prostii din astea.

– Nu cred că sînt prostii şi nici tu nu crezi – Jody şi-a iubit amîndoi băieţii, Key. A luptat pînă la paroxism să-l protejeze de scandal pe Clark.

– Atunci de ce s-a luptat pînă la ultima răsuflare să-mi povestească despre Clark?

– Pentru că a vrut ca tu să afli că fiul ei Clark a dezamăgit-o. El a fost întotdeauna preferatul ei. Tu doar asta ştiai. A refuzat să moară pînă cînd nu a

echilibrat lucrurile. A fost un sacrificiu enorm pentru ea, care trebuia să-ţi demonstreze cît de mult te iubeşte.

– Chestia cu sacrificiul este importantă pentru tine, ţi-a intrat în sînge.

Lara înclină capul neînţelegînd.

– Tu nu ai păstrat secretul lui Clark de teamă că nu te crede nimeni. L-ai păstrat pentru că l-ai iubit pe Clark. Mi-ai spus singură. A fost o prietenie, nu a avut nimic sexual. Deşi Randall Porter a fost un porc, tu nu l-ai fi înşelat cîtă vreme eraţi legal căsătoriţi. Atîta lucru am înţeles la tine. Dar tu l-ai respectat pe Clark şi l-ai iubit ca prieten. De aceea nu l-ai trădat, deşi el te-a trădat pe tine. Apoi te-ai exilat în Montesangre cu Porter de dragul copilului. Alt sacrificiu personal. Ai un obicei, de a face sacrificii pentru oamenii pe care-i iubeşti, Lara. Cînd Jody a vrut să-mi spună despre Porter şi Clark, tu ai rugat-o să tacă. Ai avut şansa să demonstrezi cîte lucruri urîte ţi s-au pus în spate. Dar nu ai profitat de ea. Pentru că ai vrut să mă protejezi să aflu adevărul despre fratele meu, ai refuzat să spui un cuvînt. Ochii lui o sfredeleau. Şi de atunci mă tot întreb de ce?

– Ai aflat? Vocea Larei tremura de emoţie.

– Cred că sînt pe aproape. Deschise brusc portiera. Coboară!

– Poftim?

– Coboară!

Întinse mîna şi o trase cu forţa. Sprijinind-o de maşină îi trecu mîna prin păr şi o făcu prizoniera unui sărut pătimaş.

– Nu vreau să merg în Alaska, spuse brusc. Este al naibii de frig acolo şi nici nu ştiu să fac friptură de pui. Am aici treabă pînă peste cap. Şi lîngă lac este o

bucăţică de pămînt pe care de ani de zile mă gîndesc să o cumpăr. Mi s-a părut fără rost să-mi fac o casă, fără nevastă şi copii.

Lara se lipi de pieptul lui, de cămaşa care-i absorbea lacrimile.

– Nu ai de gînd să-mi spui că mă iubeşti?

– Păi, ţi-am spus. Dar nu ai fost atentă.

– Am fost atentă.

El coborî vocea şi şopti imperativ:

– Atunci convinge-mă să nu plec, doctore.

Ridică mîna şi-i contură uşor sprîncenele, nasul şi gura frumoasă.

– Ce să-ţi spun să rămîi?

– Spune da.

– La ce?

– La tot. Punem întrebările mai tîrziu.

SFÎRŞIT

Un bestseller uluitor, plin de ură, secrete întunecate, răzbunări, dragoste arzătoare, care fac din Eden Pass un loc mai fierbinte decît iadul.

Bestseller

Inimile femeilor şi bărbaţilor din acest nou bestseller sînt pline de pasiune:

Laura Mallory - o femeie frumoasă, își face apariția în orașul petrolier cu un gînd ascuns, îndreptat împotriva puternicei familii Tackett și a secretelor pe care le deține.

Cunoascută în toată America prin scandalul sexual care provocase distrugerea și moartea senatorului Clark Tackett, ea face cu Key o călătorie primejdioasă, un zbor într-o țară depărtată și cuprinsă de război, în căutarea acelei părți, din trecutul ei, care lipsea.

Key Tackett - oaia neagră a bogatei familii - pasionat nu de petrol ci de pilotaj - cel care încalcă toate regulile, îndrăgostindu-se de unica femeie pe care nu o poate avea.

Jody Tackett - femeia cu o voință de fier, care are banii și puterea să facă tot ce dorește: chiar să o alunge pe Laura Mallory din oraș.

Darcy Winston - frivola cu sînge fierbinte, cea care-l face pe orice bărbat - în afară de soțul ei - fericit în pat.

Janellen Tackett - fata bătrînă care le produce tuturor o mare surpriză.

Preţ 3500 lei